

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Of **INK** and **ALCHEMY**



SLOANE ST. JAMES



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Of INK and ALCHEMY

SLOANE ST. JAMES

İçİNDEKİLER

Çalma listesi
Spoiler içerir
Adanmışlık

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Epilog

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Telif hakkı © 2026 Sloane St. James'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği şekilde kitap incelemelerinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için SloaneStJamesWrites@gmail.com adresine başvurunuz.

Bu çalışmanın yazımında hiçbir üretken yapay zekâ (YZ) kullanılmamıştır. Yazar, bu yayını, metin üretmek için YZ teknolojilerini eğitmek amacıyla herhangi bir kuruluşun kullanmasını açıkça yasaklamaktadır; buna, bu yayınlı aynı üslup veya türde eserler üretebilen teknolojiler de dahildir, ancak bunlarla sınırlı değildir. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına lisans verme hakkını saklı tutar.

Bu yapımda yer alan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişilerle (yaşayan veya ölü), yerlerle, binalarla ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır ve böyle bir bağlantı çıkarılmamalıdır.

Satır Düzenleme: Dee Houpt | www.DeesNoteEditingServices.com

Hikaye Danışmanı | Trish Perry

Kapak tasarımı Yessy Baeza | [@yessy.baeza](https://www.instagram.com/yessy_baeza)

CC tarafından biçimlendirildi | FormatByCC@gmail.com

1. Baskı 2026



BÖLÜMLERE GÖRE DÜZENLENMİŞTİR





KLİSELER

Ahlaki açıdan gri bir erkek baş karakter, akıl hocası x çırak, arkadaşlıktan aşka dönüşen ilişki, yaş farkı (6 yıl), patronun kızı, huysuz x neşeli, tehlikede olan kadın baş karakter.

TETİKLEYİCİLER

Ahlaki açıdan gri ve manipülatif erkek karakter, teşhircilik, röntgencilik, takip, kan, tükürme, kundaklama, saldırı/işkence, cinayet, ebeveyn kaybı (sayfa dışında), keder, kadın karakterin erkek karakteri dövmesi, kadın karakterin uyuşturulması (erkek karakter tarafından değil), kaçırma, kusma, intihar (sayfa dışında), köpeğin ölümü (sayfa dışında), vekaleten evlilik, iğneler (dövme/piercing), kanserden bahsedilmesi, hastaneye yatıştan bahsedilmesi.



*Hayat kısa.
Doyasıya seviş, tutkuyla seviş ve ortalığı birbirine kat.*

PROLOGUE



“Ah.” Adliye katibi Connie, elindeki kağıda bakarak duraksadı. Parlak kırmızı gözlük çerçeveleri, dişlerindeki rujla uyumluydu. Arkasındaki bir kabinde telefon çaldı.

“Bir sorun mu var?”

"Aktif görevde misiniz?" diye soruyor. "Hayır, efendim."

“O zaman ehliyetinizi veya ikametgah belgenizi görmem gerekecek.” Cüzdanımı arka cebimden çıkarıp, eski deri kart yuvasından yeni, parlak ehliyetimi kaydardım. Ehliyetimde, mirasımın ve birikim hesabımın kalan azıcık parasını harcayarak yeni satın aldığım dairenin adresi yazıyordu. Her şeye degecek. Kadın dudaklarını büzerek kimliği kabul etti. Şüpheci mi yoksa meraklı mı olduğunu anlayamadım. Dirseğimi masaya dayayarak sordum: “Hey, kardeşinin Camaro'sunu sattığını duydum. Henüz alıcı buldu mu?”

Yüzümü tanımaya çalışarak başını yana eğdi. "Henüz değil."

"Ona seslenmem gerekebilir, sarı en sevdiğim renk."

Başvuru formumu birkaç hafta önce aldım, orada başka bir görevliye kardeşi Jerome'un çok sevdiği arabasını sattığını anlatırken kulak misafiri oldum.

"Evet... Eminim bu konuda konuşmaktan çok hoşlanırdı."

"Ah, eminim öyle yapardı," diyorum gülerek. "Jerome bir tuğla duvarla bile konuşurdu."

Bu sözler üzerine kahkaha attı ve omuzları gevşedi. "Çok doğru!"

Her şeyi göze alalım bari. "191 numaralı yola bir tane daha Village Pump benzin istasyonu kurduklarını gördün mü?"

Dişlerini gıcırdatıp başını salladı. "Ugh, duydum."

"Yemin ederim, mafyaya en çok benzeyenler onlar," diye mırıldanıyorum, her kelimemle onu ikna etmeye çalışarak. "Bir sürü otel de inşa etmeye çalışıyorlar."

Soldan sağa doğru şöyle bir göz gezdirdi, sonra öne eğilip sesini alçalttı. "Son zamanlarda her şeyi satın alıyorlar."

Diğer dirseğimi de masaya dayayarak eğildim. "Ben hep derim ki, bunlar benzin istasyonu kılığına girmiş kumarhaneler."

"Şehrin tüm içki ruhsatlarına sahip olduğunuzda..."

Kıkırdıyorum. "Sakın duymasınlar Connie. Yoksa sırada sen varsın," diye şaka yapıyorum.

Gülümsüyor ve gülümseyerek ehliyetimi bana uzatıyor. Dudaklarında ruj izi olan ön dişlerime dilimi sürmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Peki, evraklarınızın geri kalanı tamam mı? Ve bir temsilci ayarladınız mı?"

Klasörü masanın üzerinden ona doğru ittim. Açtı ve ustaca bir verimlilikle kağıtları karıştırdı. Birkaç ay önce çantasından çaldığım ehliyetinin bir kopyası, yasal formu, Thor'un evrakları ve son olarak, kusursuz bir taklitte yazılmış yeminli ifade. Onun el yazısını mükemmelleştirmek birkaç haftamı aldı, ama şimdi G'lerimi ve Y'lerimi onun gibi kıvrımlı yazmakta hiç sorun yaşamıyorum. Belgeleri taklit etmek zorunda kaldığım ilk sefer olmayacaktı bu. Tabii ki, dışarıda arabada sabırla bekleyen Casper tarafından hepsi noter onaylı.

"Ne kadar da düzenlisiniz!"

"Ah, Connie. O çok düzenli. Ben sadece kuryeyim."

Bu da beni tekrar güldürdü. Formlardan birini bana doğru çevirdi. "Buraya imzanızı atın."

Evet.

Sonra başka bir satırı işaret ediyor. "İmza." Ben de adımları karalıyorum.

Bilgisayarının yanındaki kendinden mürekkeplemeli damgayı alıp evrakların üzerine koydu ve mekanik bir sesle bastırdı. "Yüz seksen gününüz var..."

“Ah, bunu asla kaçırmam. Temsilcimle birlikte burada olacağız, hem de büyük bir heyecanla.”

“Harika,” diyor, evraklara dikkatlice bakıp ismimi tekrar kontrol ettikten sonra bana uzatıyor. “Pekala, Logan. Bunu dosyaya ekleyeceğim ve her şey yoluna girecek.”

Belgeyi uzatıyor ve ben de gülümseyerek ondan alıyorum—bu, sahte yapmadığım ilk şey—sonra ikiye katlayıp ceketimin içindeki cebe koyuyorum.

“Harika, teşekkürler Connie. Kendine iyi bak.” Başımı salladım. “Ve Jerome'a benden selam söyle.”

Gülümseyerek, "Tamam!" dedi.

Arkamı dönüp kapıdan dışarı çıktım. Bulutlar Bridger Sıradağları'nın üzerinde alçakta asılı duruyor ve karlı zirveler geç kış sisinin ardında gizli kalıyor. Saate baktığımda eve dönüş uçuşumuza yetişmemize birkaç saat kaldığını gördüm, bu iyi çünkü acıktım ve havaalanına gitmeden önce bir şeyler atıştırabileceğimizi umuyordum.

Adliye binasının önündeki kaldırımda rölantide çalışan kiralık arabanın egzozundan beyaz dumanlar yükseliyor. Casper sürücü koltuğunda oturmuş, telefonunda mesajlaşıyor. Kapıyı açıp ısıtılmalı yolcu koltuğuna oturuyorum. "Hadi biraz yemek yiyelim," diyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Anladım."

Başını salladı, ardından telefonu ceketine koydu ve kaldırımdan uzaklaşmadan önce arabayı vitesine taktı.

ONE



“Geç saate kadar mı kalıyorsunuz?” Ellerini beline koyarak geriye yaslandı ve tüm gün çalıştıktan sonra omurgasını çıtlattı. Saat yedi, kapanış saati. Batan güneş, ön kapının iki yanındaki büyük pencerelerden içeri süzülerek dükkanın içine sıcak bir ışık saçıyordu. Kıkırdadı. “Ne diyorum ki, elbette kalıyorsunuz.”

Gülümseyerek dükkanın tıka basa dolu gelen kutusuna geri döndüm ve sanatçılarımızın sipariş defterlerinin ne zaman tekrar açılacağını ve herhangi bir istisna yapıp yapmayacaklarını sordum. Müşteri normal ücretimin bir buçuk katını ödemeye razı olursa, kapalı olduğumuz günlerde de sipariş alabilirim.

"Yemek sipariş etmeyi düşünüyordum... Sen de katılmak ister misin?" diye soruyor.

Başımı kaldırdığımda, dirseklerini resepsiyon masasına dayamış, elleriyle çenesini destekliyordu. Kirpiklerini kırıştırarak parlak yeşil gözlerini gösterdi ve bana umut dolu bir gülümseme gönderdi.

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı ve iç çektim. "Evet, sanırım," diye homurdanarak resepsiyonda umutlu müşteri e-postalarına yanıtlar yazdım. Bunu ofisimden de yapabilirdim ama o günün son müşterisiyle işini yeni

bitirmişti, bu yüzden akşam yedide kapanana kadar resepsiyonda ben duruyordum.

Şu sıralar haftada sadece dört gün dövme yapıyorum, ama yine de işlerin sorunsuz yürüdüğünden emin olmak için neredeyse yedi gün buradayım. Dükkanı yaklaşık beş yıl önce devraldım ve hala iş-yaşam dengesini kuramadım. Belki de asla kuramayacağım. Belki bir gün bir dükkan müdürü işe alırım, ama layık biri olmalı ve dizginleri ona verecek kadar kimseye güvenebileceğimi sanmıyorum. Bu çok önemli ve tekrar yanlış ellere geçme riskini göze alamam.

Burası sıradan bir dövme dükkanı değil, Clyde Everhart'ın stüdyosu Black Rabbit ve karşımda duran kadın da onun tek torunu Kelly.

Masayı dolaştı ve omzumun üzerinden baktı. "Hey, e-postaları mı inceliyorsun? Bu benim işim, defol buradan." Beni uzaklaştırdı ve oturduğum sandalyeye oturdu.

Kelly hâlâ çıraklığını tamamlamak üzere, bu yüzden daha önce görevlerinin bir parçası olarak gelen kutumuzu yönetiyordu, ancak teknik olarak Francesca (Frankie) açık olduğumuz günlerde, yani Salı'dan Cumartesi'ye kadar, resepsiyonu yönetiyor. Onu yaklaşık sekiz ay önce telefonlara cevap vermek ve randevuları planlamak için işe aldım. Bizi düzenli tutmakta çok başarılı. Ancak, çalışma günleri genellikle saat altı civarında bitiyor, bu nedenle bu saatler dışında önemli olan her şey benim veya Kelly tarafından yapılıyor.

"Ama önce akşam yemeği siparişi vereceğim," diyerek telefonunu çıkardı.

"Masraf olarak kaydedin," diyorum ona.

Sandalyede dönerek bana gülümsüyor ve "Merak etme, öyleyim," diyor, sonra da benden uzaklaşıyor.

O, yemek siparişi uygulamalarından birinde listelenen restoranlara göz atarken ben de arkasından yaklaşıyorum.

Ekranının üst kısmında bir metin bildirimi beliriyor.

JASON

Merhaba güzelim. Günün nasıl geçti?

Çılgılık atıyor.

Bu herif tam bir felaket.

"Bana günümün nasıl geçtiğini sormak için mesaj atmasına bayılıyorum," diyor, mesaj dizisini açıp yanıt yazarken.

"Evet, Chaos, şövalyeliği gerçekten çığır açıyor," diye homurdanıyorum. Beni duymuyor bile.

Bu saçmalığı izleyemem, o yüzden uzaklaşıp önceki teslimattan gelen kutuları açıyorum. Bu kadın beynimde çok fazla yer kaplıyor, özellikle de yeni bir erkek arkadaşı olduğunu düşünürsek—adam tam bir zaman kaybı. Kelly Everhart gibi bir kadınla nasıl başa çıkılacağını bilmiyor.

Kelly, 157 cm boyunda, siyah saçları, siyah ojeleri, dövme kolları ve beni işkence etmek için zaman zaman tişörtünün altından görünen meme piercingleriyle saf, havalı ve sevimli bir güzellik. Ayrıca dişlerimi geçirmek için can attığım o kalın uylukları ve kalçaları da unutmayalım. Jason, ne kadar şanslısın sen!

O, nazik ve tatlı biri, her zaman temas kurduğu herkesin takdir edildiğini ve hoş karşılandığını hissetmesini sağlıyor. Ama eğer bana kalsaydı, o muhteşem gülüşleri sadece bana ait olurdu.

Jason, tanışmaktan hiç hoşlanmadığım en pısrık herif. Ne yazık ki, yıllar içinde o kadar çok palyaço ile birlikte olmuş ki, bu adamın sıradan davranışları -mesela gününün nasıl geçtiğini sorması gibi- bir şekilde büyük romantik jestlere dönüşmüş. Ona neden katlandığını anlamıyorum. Tam bir uçuk gibi, sinir bozucu ve umarım geçicidir.

Telefon ekranına gülümseyerek kıkırdıyor, ben de gözlerimi devirip kargodan gelen mavi mutfak havluları kutularını çıkarıyorum.

Sadece bir buçuk aydır görüşüyorlar. Sonunda akli başına gelecek. O zamana kadar, en iyi arkadaşı olarak zamanımı geçirmeye devam edeceğim. Yakın arkadaşlığımız bana özel ayrıcalıklar sağlıyor, bu da beni idare etmeye yetiyor. Arkadaşlıktan öte bir ilişki kurma fikri aklımdan bile geçmedi. Eminim ki beni büyük bir abi gibi görüyor—ya da daha kötüsü, babasının bir uzantısı gibi.

"Tamam, burrito alıyoruz," diye duyurdu. Kelly sandalyeye geriye yaslandı, başı neredeyse ters dönmüş gibiydi, dolgun dudakları hafifçe aralanmış bir şekilde bana baktı. "Sen ne istersin?"

Güzel ağzını becermeden önce, kafanın yatağımın kenarından böyle sarkmasını görmek istiyorum.

Parfümünün kokusu burnuma geliyor ve bakışlarım onunkilerle buluşuyor, sonra da o lanet olası dudaklarına dönüyor. Çenesini kavrayıp onu sıkı bir öpücükle öptüğümü hayal ediyorum. Tadı nasıl? İstekli ve açgözlü mü yoksa utangaç ve itaatkar mı? Dudakları hayal ettiğim kadar yumuşak mı?

“Bu stoğu yerleştirmem gerek. Sen ne yiyorsan bana da sipariş ver.” Aptalca bir şey yapmamak için birkaç adım geri çekildim.

"Ne aldığımı bile bilmiyorsun," diye karşılık veriyor, ben de kalan kutuları kollarıma yükleyip aramızda biraz mesafe bırakırken.

Ofisime doğru ilerlerken ona doğru "Carne asada, fasulye, pirinç, kişniş, limon, soğan, salsa" diye seslendim.

Gülerek, "Ucube!" dedi.

Sanki bu zamana kadar yeterince burrito yememişiz gibi, onun siparişini ezberlemem mümkün değilmiş gibi, sanki ilk sipariş verdiğinde ezberlememişim gibi.

Depoda havlu kutularını rafa diziyorum, sonra derin bir nefes alıp başımı öne eğip sallıyorum. Yıllardır arkadaşız ve arkadaşlar birbirleri hakkında bazı şeyleri bilirler—ama ona karşı hissettiklerimde dostça hiçbir şey yok.

Onunla ilk tanıştığımızda henüz genç bir kızdı ve dükkânda şapşal bir küçük kız kardeşe sahip olmak gibiydi. Clyde'ın kızı olduğu için ona Junior lakabı takıldı ve bu lakap diğer iki dövme sanatçımız Casper ve Thor'da da hala devam ediyor. Çok yakışıyordu. Aptalca şakaları ve tuhaf hareketleriyle beni güldürüyordu. Minnesota'dan üniversiteye gittikten sonra, Clyde ile çıraklığımıza odaklanmaya devam ettim ve New York'taki sanat okulundan tatillerde ve aralarda eve geldiğinde onu ara sıra görüyordum.

Mezun olup eve döndükten sonra gerçekten arkadaş olduk. Kariyerimi neredeyse bitiren zehirli bir ilişkiden kurtulmuştum ve Kelly benden altı yaş küçük olmasına rağmen yıllar içinde çok olgunlaşmıştı.

Sanat okulunda doğal yeteneğini geliştirmeyi öğrendi ve yıllar önce ilk tanıştığım zamana kıyasla olağanüstü bir beceriyle eve döndü. Ayrıca doğuda piercing çıraklığı da yapmıştı ve Clyde'ı Black Rabbit'te piercing yapmasına izin vermeye ikna etti. Kolay bir işti; kızıyla her zaman gurur duyuyordu ve haklıydı da. Yetenekli bir vücut piercing uzmanıydı, ama eline kalem ve mürekkep aldığında korkusuz bir kadındı; bu yüzden neredeyse anında Clyde'ın en yeni dövme çırağı oldu.

Henüz yirmi bir yaşında olmasına ve babasının akıl hocası olmasına rağmen, bu fırsatın önemini kavradı ve tekniğini geliştirmek için elinden gelen her türlü çabayı gösterdi. Kelly, rüzgarda savrulan bir yaprak gibi kaygısız ve canlı bir şekilde hayatı yaşıyor olabilir, ancak konu sanata gelince asla şaka yapmaz.

Kelly ile aynı vardiyada çalıştığımız zamanlarda dükkan her zaman sakindi. Clyde da onun etrafta olmasından çok memnundu. Çoğunlukla en sevdiğimiz sanatçılar, dövme ve rastgele şeyler hakkında konuşurduk. Arkadaşlığımız tam da ihtiyacım olan şeydi. Onun altın gibi kalbi, benim donuk siyah kalbime kıyasla çok daha parlaktı ve Clyde'ın sahip olduğu yaratıcı zekaya sahipti. Onun dehasının ortaya çıkışını izlemek ilham vericiydi. Tarzı, babasının erken dönem çalışmalarını anımsatan, güzel bir şeye dönüşmüştü.

Birkaç ay sonra onu daha çok fark etmeye başladım. Daha önce önemsemediğim şeylere dikkat etmeye başladım; örneğin ensesindeki küçük doğum lekesine, doğal saç renginin her sekiz haftada bir boyadığı siyah değil, sıcak kestane kahverengisi olmasına veya burrito siparişine. İşte o zaman ona Junior demeyi bırakıp Chaos demeye başladım. Çünkü o gerçekten de benim kişisel kaosumdu.

Bir zamanlar küçük kız kardeşim gibi olan kız, okuldan bambaşka bir kadın olarak dönmüştü. Kendine güveni, yaratıcılığı ve güzelliğiyle beni hayrete düşürmüştü.

Anlaşılan o zamanlar da bunu saklamakta pek iyi değildim, çünkü Clyde'ın beni ofisinde köşeye sıkıştırdığı günü asla unutmayacağım.

"Seninle Kelly arasında neler oluyor?" diye soruyor, kapıyı arkasından kapatırken.

"Ne?" Haftalardır kendime aynı soruyu soruyorum.

"Onu nasıl izlediğini gördüm... Kimse sana söylemediyse, bir av tüfeği kadar incelikten yoksunsun."

"Aklını kaçırıyorsun, yaşlı adam." Gözlerimi kaçırıp kıkırdadım, sonra konuyu değiştirmeye çalıştım. "Bak, Billy'nin göndermesi gereken formlarla ilgili birkaç sorum var. Bugün daha sonra konuşabilir miyiz?"

Bana dik dik bakıyor ve ben de tüm inkâr gücümü toplayıp ona karşılık veriyorum. Bu bakışma sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor, ama sonunda yeterince işkence çektiğime karar verince konuşuyor. "Önce ona biraz büyüme şansı ver, olur mu?"

O şerefsiz zekiymiş, hakkını yememek elde değil.

Birkaç kez öksürdü ve boğazını temizledi. Öksürüğü son birkaç haftadır çok daha kötüleşti. "O çok genç. Senin gibi biri için hazır değil."

Benim gibi biri. Yaşıtlım biri değil, benzerliğim olan biri de değil, benim gibi biri. Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bunun anlamı ne ki?

"Bana öyle bakma. Sakin suların derin aktığını sen de benim kadar biliyorsun."

Başımı salladım. "Kızınızla ilgilenmiyorum."

Tavandaki floresan ışıkların altında gözleri duyguyla parlıyor. Vay canına. Clyde Everhart'ın boğazının düğümlendiğini görmeye en çok yaklaştığım an bu olabilir. "Sonsuza dek burada olmayacağım. Ona göz kulak olman gerekecek. Bu konuşmaya bakılırsa, sen bunu kabul etmeye hazır olduğunda muhtemelen yanmış bir toz yığını olacağım. Ama o gün geldiğinde... ona iyi davran. Bana söz ver, seçim yapmasına izin vereceksin."

"Clyde—"

Titrek bir kavrayışla tişörtümü yumrukladı ve beni aşağı çekerek göz hizamıza getirdi. "Ve eğer onun kalbini kırarsan, öbür dünyadan tırnaklarımla tırmanarak çıkacağım ve seni de sonsuz sefaletin içinde yüzmek için cehenneme geri sürükleyeceğim."

Beni elinden bırakıp yanımdan geçip gitti ve ben ofisinde yapayalnız kaldım.

"Söz veriyorum."



Yemek yerken ofisimde karşılıklı oturuyoruz. Yemin ederim Kelly ile birlikte yemek yediğimde yemekler daha lezzetli geliyor.

"Bozeman fuarı için tasarımıımı tamamladım. Görmek ister misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum ve bir lokma alıyorum. Her şeyden çok.

Kelly yanındaki tabletini alıp ekrana dokunarak uyandırıyor, birkaç kez kaydırıyor ve öne eğilerek cihazı masanın üzerinden bana uzatıyor. Ben cihazı ondan aldığımda, yemeğine geri dönüyor ve ben de ağzına o kocaman burritoyu nasıl sığdırabildiğini görmeden önce bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Yutkunarak, resmini incelerken gözlüklerimi düzeltiyorum. Gerçekçi bir eser. Rahatça havada süzülen astronotu incelerken bakışları tenimde sıcak bir şekilde yansıyor. Hafif duruşu muhteşem. Astronotun karşısında bir derin deniz dalgıcı var. Dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. "Bana bundan bahset," diyorum, o konuşurken gözlerimi eserden ayırmadan.

“Babamı düşünüyordum. İki dünya arasında sıkışıp kalma fikrini çağrıştıran bir şey istedim, çünkü bazen öyle hissettiriyor. Sanki hâlâ birlikteyiz ama farklı boyutlarda sıkışıp kalmışız gibi.”

Burnumdan nefes verip ona kısaca bir göz attım. "O zaman eğer kasklarının vizörlerine yakından bakarsanız..."

Parmaklarımla ekrandaki astronotun kaskının üzerindeki alanı sıkıştırıp uzatıyorum ve derin deniz dalgıcının kaskının yansımaları, onun kaskının yansımaları da astronotun kaskının yansımaları eklediğini görüyorum.

"Modelini zaten buldun, değil mi?" Eminim ki etkinlik için tuval görevi görececek gönüllü birini bulmak onun için zor olmamıştır.

"Evet, aslında Bozeman'da doğup büyüdü. Bu yüzden birini sol uyluğuna, diğerini sağ uyluğuna, birbirine bakacak şekilde takacağız... Aynı vücut bölgesine takmayı düşündüm, bacağın etrafından dolanmam gerekirse daha fazla puan alabilirim diye düşündüm ama gün boyunca, yürürken veya otururken aralarındaki mesafenin değişmesi fikri hoşuma gitti... Yani, evet... Ne düşünüyorsunuz?"

Yukarı baktığımda, dudağının kenarını ısıyor, gözleri ekranla benim aramda gidip geliyordu. Bu kadının beyninin çalışma şekline bayılıyorum. Farklı alanlara yakınlaştırıp uzaklaştırarak detaylara ve gölgelerin kullanımına hayran kaldım. "Bu harika, Kelly."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirliyor. "Gerçekten mi?"

Elini uzatıp tableti istedi, ben de gülümseyerek geri verdim. "Bayıldım. Çok yetenekli olduğunu gösterecek. Çizgilerini ve gölgelerini temiz tutmak en büyük etkiyi yaratacak."

"Gerginim, gerçekçilik çok zor. Ve hiç yüz çizemiyorum. Kazananlar neredeyse her zaman yüzlerini gösteriyor. Belki de daha basit bir şey yapmalıyım, daha küçük yarışmalardan birine katılmalıyım."

"Bunu baban için mi yapıyorsun?" diye sordu. Kız başını salladı.

Parmakımla tabletini işaret ediyorum. "Öyleyse baban için yap."

Kelly'nin eşsiz bir tarzı var. Beş yüz dövme arasından onunkini anında fark edeceğime eminim. İfade dolu, keskin, cesur ama bir o kadar da narin ve her zaman neşeli. Clyde'ın tasarımlarında her zaman biraz yaramazlık vardı, bu ikisinin ortak noktası. O, vakur bir adamdı ama dövme yapmaktan duyduğu neşe her zaman mevcuttu.

"Etkinlikte kullanmak üzere aklınıza herhangi bir flaş ışık fikri geldi mi?"

Her birimiz Bozeman için özel birkaç sayfalık hazır tasarım yapıyoruz. Sunduğumuz tasarımları sınırlı tutmak, her müşteriye ne kadar zaman ayıracağımızı bilmemize ve böylece programa daha fazla kişiyi sığdırmamıza yardımcı oluyor.

Başını sallayarak çığnıyor, sonra yutuyor. "Evet, batı temalı sentorlar yapmayı düşünüyorum. Kovboy kızları ve kovboyları gibi, ama yarı at. Anladın mı?"

Dediğim gibi, kapisli.

"Çok havalı," dedim hafifçe gülerek. "Bu gece bunun için mi pratik yapıyorsunuz?"

"Hayır, bu gece şapkaya sormam gerek."

Şapka, Clyde'ın ofisimde sakladığı eski kamyon şoförü şapkalarından biri; içinde bir sürü küçük, buruşuk kağıt parçası var. Her kağıtta farklı bir dövme stili ve konusu var ve Kelly, karar verme yorgunluğunu ortadan kaldırmak için şapkadan rastgele seçtiği kağıtları ilham kaynağı olarak kullanıyor. Her şeyi kadere bırakmak, Kelly'nin tarzına çok uygun. Kristaller, tarot ve tüm o cadılık işleriyle ilgileniyor. Bazen çok sinir bozucu olabiliyor ama bu da onun cazibesinin bir parçası.

Clyde'ın çırağı olduğum dönemde, uzmanlık alanlarımı belirleyene kadar bana birçok farklı stili öğretti: geleneksel, siyah beyaz, siyah mürekkep ve kendi sürprizime göre sürrealizm. Gerçekçiliği repertuarıma eklemek zorlayıcıydı. Başlangıçta, Clyde'ın bana asla profesyonel olarak kullanmayı planlamadığım stilleri öğretmesinden rahatsız olmuştum. Onun çalışmalarının hayranıydım, bana dövme stilini öğretmesini istiyordum. O da hemen beni düzelterek, hiç kimsenin onun gibi dövme yapamayacağını, benim gibi de hiç kimsenin yapamayacağını ve her sanatçının bunu kendisinin keşfetme sorumluluğu olduğunu söyledi.

Sanat bir yolculuktan ve bir kutuya hapsedilemezdi. Çeşitli teknikler ve stiller öğrenmek beni daha donanımlı bir sanatçı yapacaktı. Ve haklıydı. Siyah ve gri bana yumuşak gölgelendirmeyi öğretti, geleneksel resim bana tasarım ve silüet hakkında bilgi verdi, Japon resim kompozisyonu anlamama yardımcı oldu, gerçekçilik ise ışık kaynaklarını ve gölgeleri kavramamı sağladı. İşte bu sayede resme olan tutkumu keşfettim. Ve Kelly'ye de babasının bana öğrettiği gibi öğretmeyi planlıyorum.

Eğilerek şapkanın kenarından tuttum ve seçmesi için önüne uzattım. Bir eliyle gözlerini kapatarak büyük bir gösteri yaparken, diğer eliyle büyük bir tutam aldı ve üç kağıdı birden çekti.

Birini seçin: Anatomi

İki seçenek belirleyin: Yemek

Üç tane seçin: Ağaç baskı

“Kalpler.”

Başımı sallıyorum. O zaten yüzlerce anatomik kalp ameliyatı yapmış.

"Kafatası," diye karşılık veriyor.

"Hayır." Neyi çalışması gerektiğini biliyor.

İnleyerek, "Ama ellerden nefret ediyorum!" dedi.

“Belki daha çok işaret dili kullanırsan, o kadar yabancı gelmezler,” diyorum Amerikan İşaret Dili ile. Kelly, dükkanımızı daha kapsayıcı hale getirmeye katkıda bulunmak istediği için bana işaret dili öğretmemi istedi. Ben küçüklüğümünden beri işaret dili kullanıyorum, bu yüzden sık sık işitme engelli müşterilere hizmet veriyoruz ve o da çalıştığımız herkesle iletişim kurabilmek istiyor; doğası gereği çok konuşkan bir kız. Ona Amerikan İşaret Dili öğretmek için fazladan zaman ayırmak çok mantıklıydı.

“Ellerden nefret ediyorum,” diye karşılık verdi yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle. Sonra bir an duraklayarak kabaca “eklem yerleri hep berbat görünüyor,” diye işaret etti.

"Şikayet etmeyi bırak ve işe koyul."

Annem sağırdı. Sarhoş bir sürücünün çarpması sonucu öldü, ama ben Amerikan İşaret Dili'ni (ASL) uygulamayı hiç bırakmadım. Bana işaret dilini öğreten de oydu. İşaret dili kullanan birkaç müşterimiz var, bu yüzden diğer sanatçıları da öğrenmeye teşvik ediyorum. Hatta Clyde'a bile biraz öğrettim. Her iki durumda da sahip olunması gereken iyi bir beceri. Kelly çabuk öğreniyor; sağır müşterilerle konuşmamı izleyerek çok şey öğrendi, geri kalanını ise derslerle veya gündelik sohbetlerimizde konuşurken işaret dili kullanmasını sağlayarak öğreniyoruz.

Telefonuna bir bildirim sesi geldi ve ekrana sıırttı. Tanrım, bu adam ne diyor olabilir ki onu bu kadar etkilemiş gibi gösteriyor?

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

“Jason.” Hayalperest bir şekilde içini çekti. Allah aşkına, yeter artık! “Bilmiyorum, onu gerçekten çok seviyorum. Çok tatlı biri. Babam öldüğünden beri, kendimi iyi hissetmemi sağlayacak birinin olması çok güzel. Ve kim bilir, belki bu ilişki ciddileşir. Biliyorum kulağa çılgınca geliyor ama—”

"Bu kulağa çılgınca gelmiyor, gerçekten çılgınca. Onunla daha bir aydır birliktesin."

Onun bir erkekle uzun vadeli bir ilişkiye ilgi duyduğunu ilk kez duyuyorum. Genellikle sadece flört eder ve ilişkiyi rahat bir şekilde sürdürür ya da aklına bir fikir gelmeden önce onu uzaklaştırırım. Onun bu isteğini dışa vurmasına izin veriyorum çünkü bir kere benim olunca onu geri vermeyeceğim. Başka erkeklerle çıkmasına bile izin verme konusunda gösterdiğim sabır, aşırı cömertliktir ve bu sadece babasına verdiğim aptalca bir söz yüzündendir; ne yazık ki babasına büyük saygı duyuyorum. Sabrım incelenmeli.

"Altı hafta," diye savunuyor.

Çenem kasıldı. "Daha yirmi beş yaşındasın."

"Yakında yirmi altı yaşına gireceğim. Liseden mezun olduğum arkadaşlarımdan yarısı nişanlı ya da evli—"

Evlilik mi? Ciddi mi bu kadın?

"Ne olmuş yani!" diye çıkıştım. "Gerçekten biriyle evlenip yuva kurmaya hazır olduğumu mu düşünüyorsun?"

İrkilerek irkildi ama gözlerinde hâlâ yıldızların kalıntılarını görebiliyorum. Aman Tanrım. Dikkat etmemiş miydim? Bir şekilde, bu sıradanlığın sembolü olan adama karşı duygular beslemeye başladığını fark etmemişim.

"Jason'la evlilik yemini etmeye hazır olduğumu söylemiyorum. Sadece daha ciddi bir ilişkiye hazırım. Eğlencemi yeterince yaşadım, ama şimdi bir sonraki adıma hazırım. Henüz o noktada değilim, ama bu adamda... bilmiyorum, potansiyel var. Büyüme zamanım geldi, anlıyor musun?"

"Eğer evlenmek istiyorsan, bu harika. Ama o adamla bunu bulamayacaksın."

Pekala, Clyde, bekledim. Kelly kararlarını kadere bırakmayı sevebilir, ama konu bu olduğunda ipleri ben elimde tutuyorum. Çok fazla yatırım yaptım. Ona özgürlük verdim, ama dolaşmasına izin vermem, kaybolmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Alaycı bir şekilde, "Çünkü seni tanıyorum. Onu arzu edilecek bir şeymiş gibi giydiriyorsun. Bu aşk değil, bu kabullenmek. Aşk bu kadar çok kovalamak zorundaysan, onu bulamazsın." dedim.

Onun kilit altında tutulmak istediğini bilmek, bana yeterli bir teyit. Onun en çok istediği şeyi ararken onu arkamda saklamam acımasızlık olurdu. Aşk, peşinden koşması gereken bir şey değil.

Telefonu çalıyor ve kadın tekrar ekrana gülümseyerek bakıyor. "Ona çalışmam gerektiğini söyledim. Surat asıyor."

Surat asıyor mu? "Üç yaşındaki çocuklar surat asar, Chaos." Bu adam tam bir palyaço.

Bana gözlerini devirdi, telefonunu sessize aldı ve mutfak tezgahına fırlattı.

Aynen öyle, seni pislik herif. İstedığın kadar surat as. Bu gece kız arkadaşını ben alacağım.

TWO



“Hâlâ o kötü saçlı çocukla mı çıkıyorsun?” diye mırıldandı Herb, buzdolabından bir parça peynir alırken. Herb benim komşum, sert görünümlü ama yumuşak kalpli, tok bir el sıkışması olan ve sesi viski, savaş ve çok fazla Pall Mall sigarasından çıkmış yaşlı bir gazi. Çoğu gece dövme dükkanında çalışıyorum, ama ayda bir kez evinde buluşup akşam yemeği pişiriyoruz. Bu akşam, en sevdiği yemeklerden biri olan ızgara peynirli sandviç ve domates çorbası yapıyoruz.

Püre haline getirilmiş közlenmiş domates ve biberleri karıştırmayı bırakıp ona baktım ve nefesimi dışarı verdim. "Adı Jason." Erkek arkadaşımın adını biliyor, sadece gıcıklık yapıyor. "Ve kötü bir saç kesimi yok. Bu sadece moda."

"Günümüzdeki tarz 'kötü' mü?" diye soruyor.

Gözlerimi devirdim. "Moda trendlerini ben seçmiyorum, Herb."

Babam her zaman Herb'ün bozmak istemediği bir sessizlik olmadığını söylerdi. Aylık sohbetlerimizden, huysuz bir herif olsa bile, keyif alıyorum çünkü özünde kocaman bir ayıcık. Onu hatırlayabildiğimden beri tanıyorum. On yıllarca babamın en iyi arkadaşıydı. Herb, ben bebekken annem öldükten sonra babamın neler yaşadığını bilen tek kişiydi ve dul

kalma konusunda birbirlerine yakınlaştılar. Bunu asla kabul etmeseler de, birbirlerine ihtiyaç duyuyorlardı.

“Bu tam anlamıyla saçma. Eskiden kız peşinde koştuğumuz zamanlarda —”

"Etek mi? Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Boğazını temizledi. "Affedersiniz, hanımlar." Bu daha iyi. "O zamanlar en azından nasıl düzgün görüneceğimizi biliyorduk. Bir kadını etkilemenin sanatını anlıyorduk, o lanet olası telefon kaydırma cihazlarına ihtiyacımız yoktu."

"Pony Express varken kimin flört uygulamalarına ihtiyacı var ki, değil mi?"

"Tanrım, yaşlı Sessiz Clyde nasıl böyle geveze bir çocuk yetiştirdi? Hey, telefonlardan bahsetmişken, ben kendi telefonumu bulmaya çalışırken siz de karıştırmaya devam edin. O lanet şeyi sürekli kaybediyorum."

Kıkırdadım ve karıştırmaya devam ettim, sonra sesimi iyice yükselttim ki yan odadan bile duyabilsin. "Eğer bunu takip edemezsen, sana o acil durum alarmı kolyelerinden birini almak zorunda kalacağım!"

"Bana bir tane alabilirsin ama onu giymeye zorlayamazsın!" diye bağırdı karşılık olarak.

Birkaç dakika sonra mutfığa geri döner ve tuğla büyüklüğündeki telefon kılıfıyla korunan telefonunu mutfak masasına sert bir şekilde bırakır. "Şu sürekli buralarda dolaşan diğer çocuk ne olacak? Logan?"

Sırıttım. Sürekli mi geliyorsun? "O çocuk otuz iki yaşında. Ve benim evime o kadar sık gelmiyor."

"Oğlan. Adam. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Elini havada salladı. "Şunu beğendim. Ne işi var? Bekar mı?"

Kaşlarımı çattım. "Neden? Benim senin için iyi bir referans olmamı mı istiyorsun?" Muhtemelen başka herhangi bir kadından önce Herb için referans olurdum. Gerçi bunu yakın zamanda açığa vurmamak istemem.

"Sadece şunu söylüyorum, belki onunla bir randevuya çıkmalısın."

"Gün batımı sendromu mu yaşıyorsun? Biz sadece arkadaşız. Hem ayrıca, o benim patronum."

"Bu biraz seksi."

Gülmekten boğazım düğümlendi. "Sıcak mı? 'Sıcak' mı dedin?"

"Ne yani, sadece 'harika', 'mükemmel' ve 'güzel' gibi şeyler mi söylemem gerekiyor? Daha önce de kız arkadaşlarım oldu, hem de çok güzelleri."

“Evet, eminim öyle yapmıştırsın.” Duvardaki çerçeveli fotoğrafa göz attım; babamla birlikte ucuz kırmızı bahçe sandalyelerinde oturmuş, avuç içlerine birer bira kutusu dayamışlardı. Çok daha genç görünüyorlardı.

“Doğru. Baban hayatta olsaydı”—dikkatimi çeken resme doğru başını salladı—“sana ne kadar çapkın olduğumu anlatırdı.”

Sırtarak, koyu kırmızı-turuncu sosa göz attım. "Babam hayatta olsaydı, sana tamamen saçmaladığını söylerdi." Onların çılgın geçmişine bir göz atmak için neler vermezdim. Babam asla yeniden evlenmedi; onun gözünde ya annem ya da hiç kimse. Ama Herb, karısı öldükten sonra bekarlığı benimsedi.

"Bazı repliklerim iyiydi, hatta Clyde bile bunu kabul etmek zorunda kaldı."

Ocağın alevini kısmak için düğmeyi çevirdim ve ellerimi belime koyarak Herb'e doğru döndüm. "Pekala, duyalım. En iyi tanışma cümlesi neydi? 'Merhaba, ben Herb. Çiçek hastalığını atlattım' mı?"

"Bakın, onlara bir beyefendi gibi şiir yazdım."

Sert görünümüne rağmen romantik bir adam. Eserlerinden bazılarını okudum ve doğru, adamın kelime dağarcığı çok keskin.

Sosu tadıp ne eklemek istediğine karar verebilmesi için kenara çekiliyorum. Yemek pişirme konusunda çok titizdir. "Şair gibisin, hakkını vereyim." diye gülümsüyor, biraz daha tuz ve ardından biraz da tütsülenmiş kırmızı biber ekliyor. Dirseklerimi tezgaha dayayıp çenemi ellerimle destekleyerek onu çalışırken izliyorum. "Hiç aynı şiiri farklı kızlara yanlışlıkla okumuş musun?"

Sessizliği suçluluk duygusuyla dolu.

Yüzümdeki gülümseme kulaklarıma kadar yayılıyor. "Seni yaramaz!"

"Sadece bir kere yakalandım. Birbirlerini tanıdıklarını bilmiyordum." Kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi, erkek seçimindeki kötü zevkine geri dönelim. Sadece şunu söylüyorum, Logan senin için daha uygun bir eş gibi görünüyor."

İnliyorum. Bunu sadece Jason'ın dövmesi olmadığı için söylüyor.

Logan ve ben dövme sanatçısıyız, bu farklı. "Evet, ama Logan sevgili bulmuyor."

"Yok artık," diye hırıltılı bir sesle, bir kavanoz acı biberin kapağını açarken söyledi.

"Ciddi söylüyorum! Ve bu çok üzücü çünkü muhtemelen istediği herkesi seçebilirdi."

Çorbanın baharatlarla son rötuşlarını yaptıktan sonra, karıştırma işini tekrar ben devralıyorum ve o da yavaşça kesme tahtasına geri dönerek tırtıklı bir bıçak ve daha önce pişirdiği taze ekşi mayalı ekmeği alıyor.

"Sen de dahil mi?" diye soruyor.

Gözlerimi devirdim. "Logan'la ilk tanıştığımızda ben on altı, o yirmi iki yaşındaydı. Ona anında aşık oldum. Çünkü elbette oldum, onu gördün mü?"

"Kız."

Kız arkadaşlarımdan birini taklit etmesine kıkırdıyorum. "Akşamları birlikte çalışırdık. Okuldan sonra dükkânda yardım ederdim, temizlik yapardım ve babamın bana verdiği her işi hallederdim. O da çırağı, yani aynı gemideydik." Bu anıyı hatırlayınca gülümsüyorum. "Sana söyleyeyim Herb, iki yıl boyunca neredeyse o dükkânda yaşadım."

"Ah, bunların hepsini duydum. Clyde senin onu küçük bir köpek yavrusu gibi takip ettiğini söyledi. Aşkın da bir o kadar—"

"Av tüfeği kadar incelikten yoksun," diye hep bir ağızdan söylüyoruz.

Sırıttım. "Neyse, üniversiteye gitmeden önce, Logan'a beni bir arkadaştan başka biri olarak görüp görmeyeceğini sorma cesaretini buldum."

"Ne dedi?"

"Bana güldü, benden çok genç olduğumu ve gurur duyduğunu ama bana o şekilde ilgi duymadığını söyledi. Sanki küçük kız kardeşiymişim gibi. Şaka gibi geçiştirdim ama ergen kalbim paramparça oldu. Ah, bu çok acıttı." Logan'ı şimdi tanıdığım kadarıyla, bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Ekşi mayalı ekmeğin kabuğunu testere gibi kesiyor. "Peki ya bir dahaki sefere sorduğunda ne olacak?"

Ha? Başımı yana eğdim. "Ne demek istiyorsun? Ona tekrar sormadım ki."

Herb, hayal kırıklığıyla içini çekti. "Öyleyse onun ilgilenmediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü o zaten hayır dedi," diye tekrarlıyorum.

"Elbette hayır dedi! Sen daha çocuktun!"

Gülerek cevap veriyorum: "İnan bana, ilgilenmiyor. Benim ergenlik dönemimdeki o aptalca itirafımla ilgili şakalaşıyoruz. O kapıyı bir daha açmayacağım. Buna değmez. Ayrıca, onu başka kadınlarla hiç görmedim."

New York'tayken, aramızdaki mesafe ona karşı hislerimi köreltti, ama dürüst olmak gerekirse, bu hisler hiçbir zaman tamamen yok olmadı.

Ancak, yıllar boyunca ona karşı hissettiğim her türlü... cazibeyi dizginlemek için çok çalıştım.

"Aptallık ediyorsun."

"Tamam, tamam. Diyelim ki tartışma amacıyla Logan'la arkadaşlıktan öte bir şey istiyordum. Ya bana 'Hala senden hoşlanmıyorum, ha?' derse ne olur? Black Rabbit'in sahibi o, Herb! Babamın dükkanından asla ayrılacak değilim. Aramızda sonsuza dek rahatsız edici bir gariplik kalır. İlk seferinde bunu çocukluk aşkına bağlayabilirim; iki kez reddedilirse, işler tuhaflaşır. Bu sadece iş ilişkimizi değil, arkadaşlığımızı da mahveder."

"Ya şöyle dese: 'Kelly, bence sen gerçekten harika bir kızsın ve seninle çıkmayı çok isterim?'"

"Yine de tuhaf olurdu. İş ve özel hayat birbirine karışmaz. Felaketle sonuçlanabilir. Ayrıldığımızda ne olacak? Yine babamın dükkanında, eski sevgilim patronum olarak mı çalışacağım? Unut gitsin. Bir gün Black Rabbit'in sahibi olmak istiyorum. Bunu tehlikeye atmaya değmez. Elbette, içimde her zaman 'ne olabilirdi' diye düşünen küçük bir parça olacak, ama biz sadece arkadaş kalacağız ve ben bununla iyiyim... Ayrıca, Jason'ım var!" Başımı sallıyorum. Erkek arkadaşım varken tüm bu varsayımları düşünmekle ne yapıyordum ki?

"Yani ömür boyu sadece arkadaş kalıp, 'keşke şöyle olsaydı' diye mi düşüneceksiniz?"

Umutsuz romantikliği açıkça ortaya çıkıyor.

"Evet. O her zaman böyleydi ve her zaman da böyle olacak." Bir zamanlar daha fazlasını hayal ederek geçirdiğim birçok geceye rağmen. "Bazen bir insan, hayatınızı en şaşırtıcı şekillerde değiştirebilir, ancak bunu asla istediğiniz gibi hayatınızın bir parçası olmadan yapabilir. Benim için o kişi Logan ve ben bununla barıştım. Gerçekten."

Babam öldükten sonra Herb bana göz kulak oldu, ama asıl Logan devreye girdi ve benim dayanağım oldu. İşte o zaman her konuda ona güvenebileceğimi anladım. Beni koruyor ve bunu kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum. Onsuz, o karanlık günleri tek başıma atlatabileceğime emin değilim.

Neyse ki, Jason'la olan bu yeni ilişki, o inatçı çocukluk aşkına nihayet bir son verecek şey olabilir.

"Seninkine de pastırma ister misin?" diye soruyorum, ekşi mayalı ekmeğin üzerine tereyağı sürerken ve sıcak tavaya bolca tereyağı eklerken.

Derin bir nefes alıp veriyor, sanki cevabımdan rahatsız olmuş gibi. "Yok, iyiyim, kolesterolüme dikkat etmem gerekiyor... Daha fazla tereyağı ekle."

"Peki ya chole yemeğin—"

"Bu bir süt ürünü, kemiklerim için iyi. Osteoporoz olmamı mı istiyorsunuz?"

Gülümseyerek bir kez daha okşadım.

Yemek masasına oturduğumuzda ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Sandviçlerimizi ısırdığımızda tereyağlı, kızarmış ekmeğin çıtırtısı odayı dolduruyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Hımm."

Sandviçimin köşesini çorbaya batırıp bir ısırık daha alıyorum, erimiş peynir ve ekşi domates çorbasının dilimde birleşmesine izin veriyorum. Bu cennet gibi.

"Bence ona çıkma teklifi etmelisin."

Çenemi aşağı indirdim. Bu saçmalıkları bırakmazsa sandviçimi mahvedecek. "Çok konuşuyorsun."

"Babana çok benziyorsun."

En yakın arkadaşından bunu duymaktan asla bıkmayacağım. Umarım babamın bir parçasını her zaman yanımda taşıyım. "Onu özlüyorum, Herb."

"Ben de öyle düşünüyorum, evlat."

THREE



Her zamanki gibi geç saatlere kadar çalışıyorum. Kelly genellikle bana eşlik eder, ama bu hafta farklı. Bu hafta eskisi kadar sık gelmedi. Geçen akşam karşıdaki komşusuyla akşam yemeği yedi, bu akşam da o tam bir serseri sevgilisiyle randevusu var. Normalde dikkatimi dağıtmak için sanatıma sığınabilirdim, ama Bozeman, Montana'daki yaklaşan dövme fuarı için hediyelik eşya siparişi vermek berbat bir dikkat dağıtıcı oldu. ıkartmalar, içecek soğutucuları, şapkalar—herkes bedava şeyleri sever. Hala tişört siparişini vermem ve bizi ve malzemelerimizi taşıyacak kadar büyük bir kiralık minibüs ayarlamam gerekiyor. Tanrım, buradan asla ıkamayacağım.

Stüdyonun mesai saatleri dışındaki zilin sesi dikkatimi dağıtıyor ve ofisimden çıkıp dükkanın önüne doğru yavaşça yürüyorum. Sonra üvey kardeşim Camden'ı elinde altı kutu birayla dışarıda dururken görüyorum. Tüylü Alaska oban köpeği ayaklarının dibinde oturmuş, kuyruğunu sallıyor. Aslında karısı Jordan'ın köpeğiydi ama Camden da ona aşık olmuştu.

Kapıyı açıp içeri giriyorum. "Tavuk Salatası dışarıda kalmalı." Bir köpek için ne kadar aptalca bir isim. Dükkana sadece rehber köpekler girebilir. Burada temiz ve hijyenik tutmamız gereken çok şey var; köpeklerin etrafta dolaşmasına izin veremeyiz.

"Sizi de görmek güzel. Onu zaten kaldırıma bağladım. Annemle babamdan aldım, biz Denver'da oynarken onlar ona baktılar."

"Kelly'ye söylemesen iyi olur, kıskanır." Kelly köpeklerini çok seviyor ve bazen şehir dışında olduklarında ona bakıyor. "İçeri gel." Kapıyı daha da açıyorum, içeri girebilsin diye. Bu kadar geç saatte neden burada olduğunu anlamıyorum. "Biraz rötuş mu lazım?"

Hayır, aslında bir iyilik istemeye geldim.

Harika. "Ne istiyorsun?"

"Safehouse için yıllık gala etkinliğimiz yaklaşıyor." Bu, Camden'in aile içi şiddet mağdurlarına yardım etmek için kurduğu bir kuruluş. "Clyde'in hatıralarından herhangi birini açık artırma eşyası karşılığında satmaya razı olur musunuz acaba?"

Clyde Everhart'ın orijinal eserlerinin, yani dövme tasarımlarının sergilendiği duvara bakıyor. Her bir dövmeyi tek tek elle boyamış. Bu dövmeler onun anısına asılı kalıyor ve insanlar sadece önünde selfie çekmek için geliyorlar.

"Çerçeveleme işini ben hallederim," diye temin ediyor. "Önce Kelly ile görüşmem gerek."

Kaşlarını çattı. "Burası senin dükkanın değil mi?"

Mesele dükkanın kime ait olduğu değil. "O duygusal bir insan. Babasının sanat eserlerini ona sormadan öylece veremem. Onunla konuşacağım. Eğer bir şeyi yoksa, on iki saatlik dövme çalışmamı bağışlarım. Adil mi?"

Başını salladı. "İsterseniz ona bu konuda mesaj atabilirim."

"Onunla konuşacağımı söyledim," diye kararlı bir şekilde yanıtlıyorum.

Sırıttı. "Hâlâ saçmalıyorsun, anlaşılan."

Kaşımı kaldırıyorum. "Şanslı mı hissediyorsun, yoksa sadece gürültücü mü?"

Camden NHL'de oynuyor ve ben ondan daha uzun olabilirim ama muhtemelen benden kırk kilo daha kaslı. İstese beni dövebilir ve buzda kavgacı bir oyuncu olarak biliniyor, ama çocukken bile benimle kavgaya etmekten korkardı, bu yüzden şimdi bu üvey kardeş şakalaşmalarımızın bir parçası oldu.

Yüzünde şeytani bir sırıtiş belirdi. "Her zaman... Hey, Kelly'den bahsetmişken. Şu anda, sen bir hamle yapmaya karar verdiğinde ortaya çıkacak bahis havuzunu kazanıyorum, bu yüzden eğer bu ay içinde bir ara yapabilirsen, benim için harika olur."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Bahse mi girdiniz?"

"Açıkça!"

Merakımdan soruyorum: "Bu işin içinde kimler var?"

"Annem, babam, Jordan, Hailey ve Alexis." Onları çok seviyorum ama anne babamın, baldızımın ve üvey kız kardeşlerimin çok fazla boş zamanı var.

Camden avuçlarını kaldırdı. "Elçiyi vurmayın." Bardağın diğer tarafında, yan yatmış, karnı rahat nefeslerle yavaşça inip kalkan Chicken Salad'a baktı.

Gözlerimi devirdim. "Yani, ihtiyacınız olan tek şey bu muydu, yoksa..."

"Tanrım. Bir saniyeliğine oturup olup bitenleri dinleyebilir miyim?"

Bekleme salonundaki döşemeli koltuklardan birine oturuyorum. Bir bira alıp kapağını çevirerek açıyor ve bana uzatıyor. Sonra kendisi için de bir tane açıyor.

"Yani..." diye başlıyor.

"Yani..." diye tekrarlıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kelly'den bahsetmek üzere olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Camden karşımda oturuyor, gözlerini dikmiş bir şekilde bana bakıyor ve bir yudum bira içiyor.

Ben de ona aynı şekilde ters ters bakıyorum.

"Zaman kaybettiğinizin farkındasınız, değil mi?" diye soruyor.

Bu konuda sürekli beni azarlıyor. Kelly ile benim birlikte olmamızla neden bu kadar ilgilediğini anlamıyorum. Bu gece daha da sinirliyim çünkü hâlâ benimle burada olması gerekirken Jason'la birlikte. Onu Jason'ın yatağında hayal etmekten kendimi alamıyorum ve bu beni çok kızdırıyor.

Şişenin ağzını damağımla kapatıyorum. "Zamanımı bekliyorum."

"Bu farklı," diyorum bir yudum almadan önce. "Yeni bir erkek arkadaşı olduğunu duydum."

Alaycı bir şekilde, "Evet, tam bir aptal," dedim.

"Elbette öyle düşünürsün. Senin işini elinden alıyor," diyor. "Ondan hoşlanıyor mu?"

"Önemli mi?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Evet, bence çok önemli." Bu beni güldürüyor.

"Komik olan ne?"

Öne eğilerek dirseklerimi dizlerime yasladım. "Sonunda birlikte olmayacağımız bir evren yok."

Cam başını salladı. "Seni şerefsiz. Biliyordum."

"Doğru anı bekliyordum." Ve son zamanlarda öğrendim ki o an tam da şu an.

Koltuğuna iyice yaslandı, kollarını koltuğun arkasına doğru uzattı, sanki koltuğun sahibiymiş gibi. "Şu işi bir an önce halletsen iyi olur. Kelly harika bir kız; eğer bu adamdan hoşlanıyorsa, ikisi çok rahatlamaadan önce harekete geçsen iyi olur."

Çenemi sıkıyorum. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Şişesini bana doğru eğdi. "Görünüşe göre kız arkadaşının erkek arkadaşını bir hashtag'e dönüştürmenin tüm yollarını planlıyorsun."

Haklı.

Camden, camın diğer tarafındaki tüylü köpeğe şöyle bir göz attı. "Sen de her zaman benim yaptığımı yapabilirsin..."

"Bu çok tatlı, dostum, ama ben hokey oynamıyorum. Öylece buz pistinin ortasına geçip büyük bir açıklama yapamam." Bunu Jordan'la yaptığında haberlerde hep yer almıştı. Tam bir klişe örneği.

"Tabii ki." Tavuk Salatası'nı işaret ediyor. "Ben köpekten bahsediyorum, aptal."

Gülerek, "Ona evcil hayvan olarak sürpriz yapmayacağım," dedim.

"Neden olmasın? Ben yaptım."

Başım yana doğru döndü. "Hayır, Tavuk Salatası zaten Jordan'ındı."

Onu ona geri verdiniz.

İnleyerek, "Pekala, o zaman bir köpek al. Sokaktan bir başıboş köpek bile alabilirsin, sana bayılacak. Her anını köpekle geçirmek isteyecek ve geçişlilik özelliği sayesinde, her anını seninle geçirmek isteyecek. Ya da... beni bir dinle... mız mızlanmayı bırak ve ona nasıl hissettiğini söyle." dedi.

"Kelly ile arkadaş olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Onu hayvanlarla cezbetmeme gerek yok," diye hatırlattım ona. "Ama köpek dünyanın en kötü fikri değil."

Ellerini havaya kaldırdı ve neyse ki, içkisindeki bira koltuğa dökülmedi. "Tanrım, ne kadar acınası birisin. Bu ürkütücü, karanlık havan tamamen bir sahtekarlık. Bir kıza bile nasıl hissettiğini söyleyemiyorsun. Aman Tanrım."

Gülümsedim ve bir yudum bira içtim. Gerçekten de bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünüyor, ki bu bana komik geliyor. Yakında öğrenecek, ama bunu şansa bırakacak değilim. Durumu kontrol altında tutmak için aceleci davranıp hiçbir adımı atlamamalıyım. Zamanlama çok önemli. Clyde'a seçim yapmasına izin vereceğime -ya da en azından ona seçim yapma yanılması vereceğime- söz vermiştim. Jason'ın onun için iyi

olmadığını kendi başına anlaması gerekiyor... ama bu, süreci hızlandıramayacağım anlamına gelmiyor.



Camden gittikten sonra, fuar için tüm promosyon malzemelerinin siparişini tamamlayabildim. Çeyreklik kârlarımızı gözden geçirdim ve her zamanki gibi, hedeflerimize ulaştığımızdan emin oldum. Elektronik tabloda çıktığımda, son açık pencere dükkanın takvimiydi. Kelly'nin doğum günü gelecek hafta. Hediyesini neredeyse bitirdim.

Gözlerim raftaki ahşap kilitli kutuya takıldı. Clyde, ölümünden yaklaşık bir ay önce bana vermişti. Bir an ona baktıktan sonra kutuyu indirdim ve altı numaralı kadranı doğru kombinasyona, yani rahmetli karısının ölçülerine çevirdim. Tahminime göre, Kelly'ninkilerle aynıydı muhtemelen —inanılmaz derecede büyük.

Clyde'ın ofisinde Nancy'nin birçok fotoğrafı vardı, çoğu Kelly doğmadan öncesine aitti. Anne ve kız arasındaki benzerlikler şaşırtıcı. Alberto Vargas, Everhart kadınlarından herhangi birini resmetme fırsatı bulamadığı için muhtemelen mezarında ters dönüyordur. Kelly, güzel bir yüze sahip, kusursuz bir pin-up modeli.

Kutuyu açtığımda, mühürlü zarf yığısıyla karşılaşıyorum. El yazısının halini görünce ağır bir şok yaşıyorum. Kelly büyüdüğüne ona vermem için bu el yazısı mektupları bana emanet etmişti. Elli yaşına gelene kadar her doğum günü için bir tane var. Bu adam yeryüzündeki zamanından son damlasına kadar zevk almıştı.

Hayatının aşkını erken yaşta kaybetti ve acısına rağmen, inanılmaz bir kızı tek başına yetiştirmeyi başardı. Keşke burada olsaydı da bu mektupları Kelly'ye bizzat verebilseydi. Doğum günü olmayan mektuplardan bazılarını karıştırıyorum.

KELLY ÇIRAKLIĞINI TAMAMLADIĞINDA

KELLY EVİMİ SATTIĞINDA

Kıkırdıyorum. Kelly o evi asla satmayacak; o ev onun en kıymetli varlığı ve onu babasıyla kurduğu somut bir bağ olarak görüyor. Okumaya devam ediyorum ve omuzlarım geriliyor.

KELLY NİŞANLANDIĞINDA

KELLY EVLENDİĞİNDE

KELLY ANNE OLDUĞUNDA

Beni tedirgin edenler bunlar. Birkaç ay öncesine kadar, Clyde'dan Kelly ile geçireceğim zamanın sınırlı olduğunu hatırlatan bir mektup bulana kadar, planımı harekete geçirme zamanının geldiğini fark etmemiştim. İşte o zaman Bozeman'a gittim.

Onun hayatının ilerlemesini engelleyemem, ama yavaşlatabilir ve kendi lehime çevirebilirim.

Yığınların arkasında, üzerinde şunlar yazan açık bir zarf bulunmaktadır:

**LOGAN İÇİN - HAKLI OLDUĞUMU KABUL ETMEYE
HAZIR OLDUĞUNDA**

Tipik Clyde tarzıyla, tam da ihtiyacım olduğu anda bana bilgece bir tavsiye verdi. Notu çıkarıp tekrar okudum:

**KORKAKLIĞI BIRAK. KIZIMA SAHİP ÇIK.
—CLYDE**

“Sen bir şairsin, yaşlı adam.” Mektubu zarfa geri koyup yığının arkasına yerleştiriyorum, sonra kapağı kapatıp parmaklarımı numaralı kadranların üzerinde gezdiriyorum. Plana sadık kal. Sabırlı ol.

Ceketimi, telefonumu ve doğum günü hediyesinin bulunduğu karton kutuyu alıp arka taraftaki personel çıkışına doğru yöneldim. Tam güvenlik kodunu girerken bir araba hızla yanımdan geçti ve art arda iki kez korna çaldı. Gülümsedim ve başımı salladım, telefonumu cebimden çıkarıp mesajı bekledim. Dört saniye sonra, gerçekten de mesajı geldi.

KELLY

Eve git!

Şimdi çıkıyorum.

KELLY

Nihayet! Sabah kahve dükkanına uğrayacağım. Orta demlenmiş Earl Grey ister misiniz?

Bu harika olurdu. Teşekkürler.

KELLY

İyi geceler!

Gece

En azından buluşma onun evinde kalmasıyla sonuçlanmadı. Her şeyin bir iyi yanı var.

FOUR



Babamın eski çalışma masasının üzerine streç film serip, sahte deri uygulaması için hazırlık yapıyorum. Logan, organizatörlerden birine birkaç hafta sonra Bozeman Dövme Festivali'nde yarışmaya bir eser göndereceğime söz vermişti. Eserimin ilk kez değerlendirilmesi ve Clyde'ın kızı olmak, görünüşe göre büyük bir olay.

Logan yıllar boyunca sayısız ödöl kazandı; babamla yaptığı eğitim kapsamlıydı ve şimdi benim çıraklığımın da aynı sağlam temele dayanmasını sağlıyor. Olağanüstü bir akıl hocası ve bana babamın ona öğrettiği gibi öğretiyor. Çoğu çıraklıktan daha uzun ve daha zorlu bir çıraklık, ancak Everhart adını taşımak, daha yüksek standartlara tabi tutulmam anlamına geliyor. Korumam gereken bir mirasım var.

İlk yarışma başvurumun gerçekçi bir eser olması, çok fazla düşünürsem gözümü korkutuyor, bu yüzden düşünmüyorum. Logan beni şüphe sesini görmezden gelmeye ikna etti. Kendime güvenmediğim anlarda her zaman ona güveneceğim.

Tüm mürekkep kaplarım dolduktan sonra, deneme amaçlı kullandığım düz deri üzerinde çalışmaya başlıyorum. Sahte deri gerçek etle aynı değil, ama teknikleri denemek ve uygulamak için olabildiğince gerçeğe yakın. Şablonu çıkarıp yerleşimini hızlıca kontrol ediyorum, sonra dövme

makinesinin tutamağını gazlı bezle sararken dükkanın karşısındaki Logan'a bakıyorum. Bir erkek arkadaşım olması, Logan Teller'ın ne kadar çekici olduğunu takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyor. Çok yakışıklı ve aynı zamanda çok cana yakın. Hatta artık birbirimizi arkadaş olarak gördüğümüz için onu takdir etmek daha güvenli.

Çoğu kadın, onun dağınık sarı saçlarındaki doğal ışıltılar için ikinci bir ipotek bile çektiyordu. Saçlarını, parmaklarını arasından geçirebileceği ve dövme seansları sırasında engel olmaması için kulaklarının arkasına sıkıştırılabileceği kadar uzun tutuyor. Sakalı genellikle düzgünce kesilmiş olsa da, ara sıra ihmal ediyor ve dağınık, bakımsız hali de en az o kadar çekici.

Ela gözlerinin kenarlarında, genellikle çok gülümseyen birinin belirtisi olan kırışıklıklar var; ama Logan'ınkiler muhtemelen sert bakışlardan kaynaklanıyor. O daha çok... içine kapanık. Muhteşem gülümsemesini sadece birkaç kişi görebiliyor ve ben de o şanslı birkaç kişiden biri olduğum için onur duyuyorum.

1.93 metre boyuyla benden 30 santimetreden fazla uzun, bu da ona dövmeler için bolca alan bırakıyor. Sol kolunda babamın yaptığı canlı renklerden oluşan bir patchwork dövmesi var; babam o adama hayrandı.

Sağ ön kolu karartılmış, ancak dirseğinden omzuna kadar olan kısmı çıplak. Boynu, sırtı, bacakları, karnı ve göğsü, yıllar boyunca biriktirdiği sanat eserleriyle dolu.

Pazı kası hariç her yer.

Dışarıdan bakıldığında tehditkar görünüyor, ama ben onun daha yumuşak tarafını gördüm. Logan kahve yerine çayı, televizyon yerine romanları ve gece dışarı çıkmak yerine yağlı boyayı tercih eder. Yaratmayı çok sever. Dükkânda olmadığı zamanlarda, çatı katında çarpıcı portreler çizer. Sessiz ve biraz içine kapanık biri, bu da birçok insanı rahatsız eder. Aslında onları rahatsız eden şey onun somurtkan yüzüdür. Babam her zaman onun durgun sularının derin olduğunu söylerdi, ama bu beni o sularda yüzmekten asla alıkoymadı.

Ve o gözlükler? Aman Tanrım.

"Dinozorları öldüren meteor da sıcaktı. İşe geri dön," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bir yandan da dikkatimi tekrar elimdeki işe veriyorum.

Gözümün ucuyla tezgahın üzerindeki telefonumun ışığını fark ettim ve gülümsedim. Eldivenlerimi çıkarmadan ekrana göz atmak için eğildim.

Jason'dan bir mesaj daha.

JASON

Seni düşünüyorum.

Doğru şeyleri söylüyor ama ben ona, sıradan bir tebrik kartına duyduğum aynı ilgiyi gösteriyorum. Sözlerinde belli bir öngörülebilirlik var; bu iyi bir şey olmalı, değil mi? İstikrarlı olduğunu gösteriyor. İlişkiler istikrara ihtiyaç duyar.

Odanın diğer ucunda, Logan'ın alnındaki kırıışıklık, önündeki tablete odaklanırken daha da derinleşiyor. O bakışı biliyorum, çizim yapıyor. Tabletini incelerken her iki parmağının ucunu başparmağına bastırıyor.

Bu bana babamı hatırlatıyor; o da derin düşüncelere daldığında aynı parmak vuruşlarını yapardı. Logan ona o kadar benziyor ki, bu ürkütücü, muhtemelen bu yüzden çok iyi anlaşıyorlardı.

İkisi de sessiz, kendine özgü bir çekiciliğe sahip adamlardı. Birbirlerini anlamak için konuşmalarına gerek yoktu. Sanata ve dövmeyle olan tutkuları kelimelerden ziyade işlerinde kendini gösteriyordu. Yemin ederim, bir keresinde sadece homurdanmalar, baş sallamalar ve yüz ifadelerinden oluşan bir konuşma yaptıklarını izlemiştim. Başından beri özel bir bağları vardı. Bu yüzden babamın dükkanı Black Rabbit ona kaldı. Babam vefat ettiğinde ben daha çıraklığımı yeni başlamıştım, bu yüzden bir imparatorluğu yönetmeye hazır değildim. Babam gibi o da biraz kaba saba biri, ama enerjisi sakin. Kendine güveniyor ve onun varlığında huzur buluyorum.

Hazır olduğumda, dövme makinesinin vızıltısı elimde canlanıyor ve iğneyi mürekkep haznesine batırıp ilk çizgiyi çekmeye hazırlanıyorum.

Clyde Everhart, dövme sektöründe herkesin tanıdığı bir isim; Norman Collins, Rick Walters ve Stoney St. Clair gibi büyük ustalardan biri. Dükkanın adı milyonlarca dolar değerinde, ancak Logan her zaman kâr yerine sanata odaklandı. Ortaklığın bir kısmının bana geçmemesine biraz şaşırdım, ama Logan'ın devralması mantıklıydı. Ayrıca, babamın işini devam ettirmek için ondan daha çok güvendiğim kimse yok. Bir gün ortak sahibi olmayı umuyorum, ancak önce eğitimimi tamamlamak ve birkaç yıl boyunca mesleğimi geliştirmek istiyorum.

On iki yaşındayken babam beni kamburlaştırmış, dişlerimi sıkılmış, dövme iğnesi tenime bastırılmış halde yakaladı. Bağırmadı, sadece oturdu, makineyi elimden aldı ve bacağımdaki çiçeği bitirmeme yardım etti; sonra

banaya antibiyotik verdi ve üniversiteyi bitirene kadar başka bir makineye bakmama bile izin vermedi.

Mezuniyetten sonra eve döndüm ve dövme çıraklığına başladım. Babam ilk öğretmenimdi, ancak kendisine dördüncü evre akciğer kanseri teşhisi kondu. Dört ay ömrü kaldığı söylenmişti ama altı ay yaşadı. Onu tedaviye ikna etmeye çalıştım ama direndi. Şahsen, annemi tekrar görmeye hazır olduğunu düşünüyorum. Onun rehberliği sadece birkaç ay sürdü, sonra vefat etti. Ondan sonra bir süre dükkana adım atmak istemedim.

Arkamda, Logan'ın varlığını üzerimde adeta bir heybet gibi hissediyorum.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

"Güzel yazı tipi," diye mırıldandı, parmak boğumlarında BURR ve ITOS yazan iki yumruk dövmesine yorum yaparken.

"Komik olması gerekiyor."

"Bu çok komik," diyor.

"Gürültülü kahkahalarınızdan da anlaşılacağı üzere."

Bu, onun hafifçe kıkırdamasına neden oluyor ve ben de işime geri dönüyorum. İş bitiminden sonra Logan'la geçirdiğim saatler en sevdiğim zamanlar. Sohbetlerimizin saate bakmadan geç saatlere kadar uzaması hiç de alışılmadık bir durum değil. Ancak, birlikte sessizce çalıştığımız akşamlar bile keyifli. Birbirimizin yanında olmak her zaman kolay oldu. Logan ve benim paylaştığımız platonik yakınlık özel; çoğu insanın anlayamayacağı bir şekilde birbirimize aitiz. Bazen ben de anlamıyorum.

Beni en kötü halimde gördü, bu yüzden ona karşı saklayacak veya kanıtlayacak hiçbir şeyim yok. Logan'a daha az bağımlı olmam gerekiyor, ama zor bir dönemden geçtiğimde güvendiğim kişi o. Duygularımı yaşamama ve kendi zaman çizelgemde onlarla başa çıkmama izin veriyor. Onun yanında duygusal olduğumda kendimi garip veya yalnız hissetmiyorum. Babamın eşyalarını en az bir düzine kez incelememe yardım etti. Hatta bazen ben istemeden bile geliyor. Sanki tavan arasında olduğumu ve arkadaşlığa ihtiyacım olduğunu altıncı bir hisle seziyor.

Logan, Casper'ın çalışma masasından getirdiği tekerlekli taburelerden birine, benimkinin karşısındaki koridora oturdu ve yanıma kadar geldi. Neden bu kadar güzel kokuyor ki? Çenesini tezgahın üzerindeki telefonuma doğru kaldırdı.

Makinenin vızıltısı sessizliği bastırıyor. Dişlerinin arasında sakladığı o zekice sözü neredeyse duyabiliyorum.

"Yine surat asıyor mu?" diye soruyor sonunda, ses tonundaki rahatsızlığı gizlemeye bile çalışmadan.

Sırttım ve başımı salladım. Beni kışkırtıyor. "Kibirli tavrın belli oluyor."

"Kim sakladığımı söyledi?" Logan öne eğildi, kollarını dizlerine yaslayarak çalışmamı izledi.

"Söyle bana..." diye başlıyorum. "Jason beynine bedava yerleştiğinde, orayı zaten döşemiş ve dekore etmiş miydin?"

"Hamam böceklerine izin vermiyorum."

Bu adamın derdi ne Allah aşkına?

"Vay canına," diyorum kelimeyi uzatarak. "Senin için arındırıcı oldu mu?"

"Öyleydi. Sorduğunuz için teşekkürler."

Alaycı bir şekilde, "Tanrım, Logan. Madem öyle, bir de görünüşüyle dalga geçmek ister misin?" dedim.

"Söyledim, ama o benden önce saçını kestirdi."

Ne yani, Herb ve Logan benim arkamdan gizli toplantılar mı yapıyorlar? Dudaklarımı büküyorum, bu tesadüfe gülmemeye çalışıyorum... Belki de saç kesimi en iyi değil. Ağzımın kenarı seğiriyor ve ondan alaycı bir sevinç dalgası yayılıyor.

Jason mükemmel değil, ama adama bir şans verelim bari?

"Sanki berbere hakaret ettiği anı tam olarak anlayabiliyorsunuz..."

"Logan!" diye bağırdım, arkamı dönüp eldivenli parmağımla onu işaret ederek. "Aptallık yapmayı bırak."

Genellikle ilk konuşmayı başlatan o olmaz ama yakından takip ettiği bir şey varsa o da ilişkimin durumudur. Bu, onun koruyucu ağabeylik tavrının bir parçası. Babamı tanıdığım kadarıyla, muhtemelen Logan'dan beni takip etmesi için söz aldırmıştır ve şimdi Logan bu işi fazlasıyla ciddiye alıyor.

"O değil—"

Sözünü kestim. "Bak, yıllarca farklı insanlarla rastgele çıktım ve eğlendim, ama bunu ne kadar süre daha sürdürebilirim ki? Bunlar geçici ilişkilerdi. Ben anne babamın sahip olduğu gibi bir aşk istiyorum. Her romantik ilişkinin sinematik olması, büyük jestler ve havai fişeklerle dolu olması gerekmiyor. En iyi ilişkiler, uzun sürenlerdir. Her havai fişek sonunda söner. Jason ve ben yetişkin bir ilişki yaşıyoruz; gösterişli, abartılı saçmalıklara ihtiyacımız yok, daha iyisine sahibiz."

“Jason iyi bir insan. Hırslı. Sorumluluk sahibi. Mesajlarıma cevap veriyor. Günümün nasıl geçtiğini soruyor—”

"Gününüzün nasıl geçtiğini mi soruyor? Vay be, o adama madalya verin!" Sözleri iğneleyici.

Kağıt üzerinde Jason harika biri, peki Logan neden ilişkimizi sürekli didik didik ediyor? Bana karşı hiç bu kadar düşmanca davranmamıştı. Geçmişte kısa süreliğine berbat insanlarla çıktım ve Logan hiç gözünü bile kırpmadı. Şimdi, birdenbire yarı düzgün bir ilişkim var ve o beni yerden yere vurmak istiyor?

"Senin aşk istememen, bizim de istemediğimiz anlamına gelmez," diye çıkıştım.

Çenesini sıktı, bana öfkeyle baktı. Umarım benim gözlerimdeki aynı alevli öfkeyi o da görür. Kahretsin, kavga mı ediyoruz? Bunun için vaktim yok. Herhangi bir sinir bozucu durumun işime engel olmasına izin vermek istemediğim için dövmeye geri döndüm.

"Dolandırıcılık hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sanki bir ateşkes teklifinde bulunuyormuş gibi. Derin bir nefes alıp ona kadar saydıktan sonra cevap veriyorum.

"Gergin."

Daha önce de fuarlara katıldım ama bu, jüri üyelerine bir eser göndereceğim ilk sefer olacak.

"Neden?"

Nedenini biliyor. “Çünkü babam kadar iyi olmam bekleniyor, ki bu imkansız.” Soyum sayesinde sosyal medyada geniş bir takipçi kitlesi edindim ve çalışmalarımı orada paylaşıyorum. Ancak yorum bölümleri genellikle sanatımı babamınkiyle karşılaştıran yabancılarla dolu oluyor.

Logan hiçbir şey söylemediği için ben devam ediyorum. “Sektör beni mercek altına aldı. Onun başarısından faydalanmakla suçlanıyorum, bu bazı açılardan doğru, ama kendi yeteneklerimle değerlendirilmek istiyorum. Elbette, kitleler için o Clyde Everhart, ama benim için her zaman babam oldu. Onun kızı olmam, bir efsaneyle rekabet edebileceğim anlamına gelmiyor ve ben de istemiyorum.” İçimden bir ah çekiyorum. “Kendi başıma öne çıkmakla, onun ruhunu yaşatmak ve onu gururlandırmak için onun izinden gitmek arasında gidip geliyorum. Ama lanet olsun, onun ayakkabıları çok büyük.”

“Clyde sana ne söyledi?”

“Sanatın yol göstermesine izin ver. Eleştirmenleri görmezden gel ve kendin için yarat.”

“Öyle yap. Başkalarının ne söylediğini veya ne yaptığını kontrol edemezsin, sadece kendi bildiğini yap. İyi karşılanırsa harika. Karşılanmazsa da umurunda değil.”

"Bu beni daha az gergin yapmıyor." diye gülüyor.

"Neyse, yeni bir konu. Bakın, iyi bir fikrim var," diye konuyu değiştirmek isteyerek duyuruyorum. "Size bir tarot falı bakmama izin vermelisiniz."

Kartların Logan hakkında ne söyleyebileceğini gerçekten merak ediyorum.

"Öyle mi? Neden?"

"Öncelikle, size bazı konularda netlik sağlayabilir."

"Peki ya iki?"

Omuz silkdim. "Belki de aşk hayatını iyileştirir."

İnleyerek, "Tekrar sinirli haline dönebilir miyiz?" diye sordu.

"Demek istediğim şu ki, belki de tam önünüzde biri var ama neye bakmanız gerektiğini bilmediğiniz için fırsatı göremiyorsunuz. Bir fırsatı kaçırıyor olabilirsiniz."

Cevap vermeyince, başımı kaldırıp bana baktığını fark ettim. Söylediklerimi dinliyor mu yoksa yeni bir dövme tasarımı mı hayal ediyor, anlayamadım.

Klasik yaratıcı davranış. İşime geri dönüyorum ve onu düşünceleriyle baş başa bırakıyorum. Ancak, "Zaten flört etmediğimi kim söylüyor?" diyerek sözümü kesiyor.

Kahkahalarım patladı ve titreyen omuzlarımdan mürekkebi bozmaması için hızla kalemin ucunu savurdum. "Herkes mi?" diye sordum. "Dükkandan hiç çıkmıyorsun. Bir münzeviye dönüşüyorsun dostum."

"Ben ömür boyu bekarım."

"Bekârsın," diye takılıyorum. En son ne zaman seks yaptı?

"Benim ilişkilerim oldu."

"Önemli kelime 'vardı'. Ben New York'tayken görüştüğün kız ne oldu? Onunla ne oldu?"

"Ayrıldık."

Ondan daha fazla bilgi bekliyorum ama vermiyor. İlişki geçmişinin detaylarını hiç paylaşmadı ve ben de kurcalamadım. Logan hayatının o kısmını benimle paylaşmıyor ve ben de onun mahremiyetine saygı

duyuyorum, ama bazen bu durum biraz dengesiz hissettiriyor çünkü ben her şeyi onunla paylaşıyorum.

"Yani, tek bir kötü ayrılık yüzünden hayatın bitiyor mu?"

Bazen sert dış görünüşünün altında yalnız gibi görünüyor. Herkesin sevmeye ihtiyacı var.

Onu arkadaşlarıyla tanıştırmayı düşündüm ama içimde bunu istemeyen bir taraf da var. Mutlu olmasını istemediğimden değil, ama hiçbirinin yeterince iyi olduğunu düşünmüyorum. Kalbini kim çalarsa çalsın, en iyisi olmalı, benim onayladığım biri olmalı. Sanırım ona karşı biraz da koruyucuyum. Bununla birlikte, hayatında sevgiye ihtiyacı var. Arada bir rahatlamasına yardımcı olacak biri. İnsanların onun daha az ciddi tarafını, bana gösterdiği tarafını görmelerini sağlayacak biri. Öte yandan, belki de bir köpek sahiplenmeli.

"Hayatımın sonuna geldim demiyorum. Ama yanlış kişiyle çıkmaktansa bekar kalmayı tercih ederim." Bana yargılayıcı bir bakışla kaşlarını kaldırdı.

"Anlıyorum, Jason'dan hoşlanmıyorsun," diye homurdandım. "Ama o, çıktığım ilk gerçekten düzgün adam. Neden bana bu kadar yükleniyorsun?"

"Bence daha iyisini yapabilirsin."

Sinirlerim bozuluyor ve kavrama gücümü etkilememesi için kollarımı gevşetmeye zorluyorum kendimi.

"Neyse ki kiminle çıkacağım sana bağlı değil."

Sırıttı ve anlayamadığım bir şeyler mırıldandı kendi kendine.

"Kartlarınızı okuyabilir miyim?" En iyi dudak büzme hareketimi yapıyorum. "Lütfen? Çok eğlenceli olacak."

Derin bir nefes verdi. "Pekala."

Evet! Makineyi kapatıp kenara koyuyorum.

"Şu an olmaz. Tanrım. Bunu bitir, sonra bakarız."



Neredeyse bitti. Pratik deri üzerinde bir çizgi çekiyorum, hızımı, derinliğimi ve basıncımı tutarlı tutmaya odaklanarak hassas ve ince çizgiler elde ediyorum. İnce çizgi çalışması titizlik gerektirir ve sabit bir el ister. Çok zen bir şey.

Fazla mürekkebi siliyorum ve rengi oluşturmaya devam ederken, görüntünün nasıl bir araya geldiğini yakından takip ediyorum. Birine dövme yaptığımda, cildin mürekkebi nasıl emdiğine, mürekkebin nasıl aktığına, olabildiğince mükemmel olmasına çok daha fazla odaklanıyorum. Ancak, yapay deriyle çalışırken, müşterinin rahatlığını kontrol etmeme gerek kalmıyor, bu da zihnimin özgürce dolaşmasına olanak tanıyor.

İşimi bitirir bitirmez arkama yaslanıp dövmeyi kusurlar açısından inceliyorum. İki küçük zayıf noktayı düzeltiyorum, ancak genel olarak çizgiler temiz ve pürüzsüz.

Onun etrafımda dolaştığını hissediyorum.

"Bir şey gördünüz mü?" diye soruyorum, gözlerim esere kilitlenmiş, her bir detayı kusur aramak için inceliyorum.

"Hayır." Elini omzuma koyup öne eğildi, diğer eliyle de esere dikkat çekti. "Burada güzel detaylar var." Eklediğim birkaç kırıksıklığı işaret etti. Her zamanki gibi üç kez sıktı. "Güzel iş."

"Teşekkürler." Başımı salladım, cihazı yere koyup eldivenlerimi çıkardım. "Pekala, tarot falı için hazır mısınız?"

İçini çekti. "İsrar ediyorsan... Ama sadece hayır cevabını kabul edemeyecek kadar inatçı olduğumu bildiğim için."

Gülümsüyorum. "Barışı seçtiğin için seninle gurur duyuyorum, benimle tartışmak çok yorucu."

"Bunun gayet farkındayım," diye karşılık veriyor.

Hızla çalışma alanımı topladım ve dövme makinesini temizlemek için söktüm. Kendini "ebedi bekar" ilan eden kişi için bir fal bakmak için sabırsızlanıyorum.

Masamı sildikten sonra, kartlarımı alırken karşıma oturmasını işaret ettim. Oturur oturmaz, kazağını dirseklerine kadar çekti ve bakışlarımı ayırmakta zorlandığım kashı, dövmeli ön kolları ortaya çıktı. Logan desteyi elimden aldı; devasa ellerinde minyatür gibi görünüyordu.

"Kartları karıştırıp kes," diye talimat veriyorum. "Ama bunu yaparken ___"

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldanıyor. "Belirli bir soru düşün. Ben bunu yaparken sen de eşyalarını otoklava koy."

Bana uyar. Eşyalarımı toplarken ve arkadaki steril odaya doğru ilerlerken, iskambil destesini ikiye bölerken sırttı. Makinenin vızıltısı, boş dükkânda yankılanan kartların hışırtısını ve şapırtısını bastırdı.

Geri döndüğümde, kartlar masanın ortasında düzgünce istiflenmişti. "Onları ekstra gizemli bir şekilde karıştırdım."

Ona keskin bir bakış attım ve o da bana muzip ela gözleriyle karşılık verdi. "Bu deste çok güçlü. Alay edilmekten hoşlanmaz," diye uyardım.

Elini kalbinin üzerine koyuyor. "Bunu yapmaya asla cesaret edemezdim."

"Sorunuz nedir?"

Yüz ifadesi ciddileşti. Cevabını beklerken vücudum öne doğru eğildi. "Akşam yemeğinde yediğim yemek mide yanmasına neden olur mu?"

Masanın üzerinden uzanıp göğsüne hafifçe vurdum. "Ciddi ol. Aklına gerçek bir soru geldi mi?"

"Evet." Kendinden memnunmuş gibi gülümsüyor. Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Peki, yani...?"

Kelly sevgilisinden ayrılmalı mı?

"Logan!"

"Niyetimi buna odakladım. Değiştiremem." Kollarını kavuşturup devam etmem için başıyla işaret etti. "Hadi bakalım, güçlü destenin ne diyecek görelim."

Gözlerimi deviriyorum. Onun için yapmak istediğim fal bu değildi. Jason'dan hoşlanmadığını biliyordum ama ne büyük bir kayıp. Jason'la ilgili bu durum bir şey, bunu biliyorum ve kartların onu yerine koymasına izin vereceğim. İlk kart durumu temsil ediyor. Kılıç İkilisi'ni koyuyorum, bu da işlerin pek iyi gitmediğini gösteriyor. Tamam, harika bir başlangıç değil. İkinci kartı ilk kartın üzerine yatay olarak yerleştiriyorum, bir haç oluşturuyorum. İkinci kart, ilkini etkileyen zorluğu temsil ediyor. Kupa Yedilisi, yani çok fazla hayal kurma durumu var. Üçüncü kartı dikkatlice çevirip haçın altına yerleştiriyorum. Bu, durumun temelini temsil ediyor. İmparator kartını çekiyorum, bu da karar verme zamanının geldiği anlamına geliyor. Kararlı ol ve ilerle.

Kararımı biliyorum ve bu kararımın arkasında sağlam duruyorum, çok teşekkür ederim.

Logan, "Orada çok sessizsin," diye yorum yapıyor. "Gördüklerini tercüme etmek ister misin?"

İçimden bir ah çektim. "Şöyle diyor... belki de işler görüldüğü kadar iyi değil ve bir karar verilmesi gerekiyor."

"Öyle mi?" Yüzünde yavaşça bir sırıtış belirdi. "Kartlar başka ne diyor ki?"

Dördüncü kartı çevirip ilk iki kartın soluna koyuyorum; bu da bana geçmişin durumla nasıl alakalı olduğunu gösteriyor ve destede ters çevrilmiş bir Yargı kartı çıkıyor.

Yutkunuyorum. "Dürüst olmayabilecek insanlara güvenme konusunda bir geçmişimiz var." Bu hoşuma gitmiyor, sanki bana tuzak kuruluyor gibi hissediyorum.

Beşinci kart, ters çevrilmiş bir Denge kartı, diğerlerinin üzerine yerleştirilmiş olup şimdiki zamanı temsil eder. "Şu anda bir uyumsuzluk hissi var. Bazı şeyler birbirine uymuyor ve—"

"Jason ve Kelly'nin birbirine uymaması gibi bazı şeyler mi var?"

"Ve," diye devam ediyorum, "dikkat dağıtıcı ve ihmal edilen alanlar da var."

"Bu doğru mu?" diye soruyor, sesi bir oktav alçalarak daha şehvetli bir tona bürünüyor. "Seni ihmal mi ediyor, Chaos?"

"Hayır!" Bana sataşüyor ama neredeyse flört ediyormuş gibiydi. "Aslında çok cömert biri. Ayrıca bütün gece mesaj attı, bunu ihmalkarlık olarak adlandırmam."

"Ama gerçekten dikkat dağıtıcı..." diye mırıldanıyor. "Devam edebilir miyim?"

Başını salladı.

Sırada Kupa Şövalyesi kartı var. "Yeni başlangıçlar geliyor... sezgilerinize güvenin ve yeniden sevmeye cesaret bulun."

"Bu çok harika," diyor, arkasına yaslanıp parmaklarını başının arkasında birleştirerek.

"Kendini beğenmişlik yapıyorsun," diye tısladım.

"Bunu kartlar mı söylüyor yoksa siz mi?"

"Benim."

Kıkırdıyor. "Benim açımdan bakıldığında, bunun son derece haklı bir durum olduğunu söyleyebilirim."

Gülmeden edemiyorum, bu durumun onun lehine gelişmesi neredeyse komik. Evrenin bir mizah anlayışı var.

"Hadi, devam edin. Çok eğleniyorum," diyor.

"Sonraki üç kart seninle ilgili. Belki de bu kadar kaba davranmayı bırakmalısın." Yedinci kart, diğer altı kartın sağında duran dört kartlık destenin tabanını oluşturuyor. Ters çevrilmiş Değnek Kralı'nı çeviriyorum ve gözlerim kısılıyor; şimdi onu yakaladım. Parmağımla imgelere dokunuyorum. "Bu, bilinçaltı motivasyonlarını temsil ediyor... kötü

niyetlerin var. Bunu ilk kartla ilişkilendirdiğimde, yapmaman gereken yerlere karışırırsun ve—”

“Hey, şimdi—”

"Ve durumu kendi lehlerine kullanıyorlar!"

Dudaklarının kenarı seksi bir sırıtışla kıvrıldı. "Başka ne yazıyor ki?"

Sekizinci kart olan Pentagram Kraliçesi, ters çevrilmiş Sihirbaz kartının üzerine yerleştirilmiştir. "Deste, istikrarlı ve ayakları yere basan, güvenilir ve önemsediklerinize karşı şefkatli olduğunuzu söylüyor." Doğrusunu söylemek gerekirse, bu Logan'ı doğru bir şekilde tanımlıyor.

"Bu güzel."

"Hımm. Devam edelim," diye duyuruyorum. "Bu sonraki kart, umutlarınızı ve korkularınızı temsil ediyor."

İki Kupa Kartı. "Bir ilişki içinde olmak istiyorsunuz. Birini bulmak istiyorsunuz, bağlantı kurmaya özlem duyuyorsunuz."

Alaycı bir şekilde, "Kim istemez ki?" dedi.

Soğukkanlı kalma çabaları beni kakhaha atmaktan zor tutuyor. Yalanlarını çok iyi anlıyorum.

Sonunda, sonucu temsil eden son karta geldik.

Ters çeviriyorum ve kakhaham kesiliyor. Ölüm. Kaşını kaldırıyor.

"Bu mecazi anlamda değil," diye temin ediyorum onu. Ama hoşuma gitmiyor. "Derin bir değişim yaşamak üzere olduğunuz anlamına geliyor. Bir şey sona eriyor ve yeni bir şey başlamak üzere. Bu gerçekleştiğinde, geri dönüş yok."

Bu beni endişelendiriyor. Gelişmeye ve kişisel gelişime inanıyorum, ama hayatımda bulunduğum yerden gerçekten memnunum. İkimiz için de hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum.

"Büyüleyici."

Belki de aradığı kişiyi bulmak üzere. Çok sevinmeliyim, değil mi?

"Okumalar her zaman doğru olmayabilir," diye hatırlatıyorum onu bir uyarı olarak. "Her şey öznelir."

Kartlarımı topladım ve Logan'dan yayılan enerjiyi içime çektim. Jason'ın iyi bir eş olduğunu ve onunla kalmam gerektiğini söyleyeceğinden emindim. Sonuçta, tek bir tarot açılımından sonra telefonumu alıp ondan ayrılacak değilim. Her şey yoruma açık. Ancak, içimden bir ses bunun inatçı bir kıymık gibi düşüncelerime saplanacağını söylüyor.

"Ya da..." diyor, bakışları beni yakarak, "hepsi doğru."

Dükkanın arka kapısı gürültülü bir şekilde açılıp kapanıyor, sonra da sessizce kapanıyor. Kapıyı çarptığı şekilden Thor olduğunu anlıyorum. "Lanet olsun. Şu menteşelere biraz WD-40 sıkmamız gerek," diye bağılıyor arkadan.

"Bu akşam poker oynamaya bizimle gelir misin, Junior?"

Kart destemi bir yığın haline getirip tekrar kutusuna koyuyorum. Logan'ın bakışları benimkilerle buluşuyor. "Yapamam. Jason'la buluşacağım," diye yanıtlıyorum.

"Emin misin? Banka hesaplarını boşaltırken onu oyalaman için sana ihtiyacımız var. Payını alacağından emin olacağız."

"Onun dikkatini dağıtacak kadar ilgi çekici olup olmadığından emin değilim." Kelimeler ağzımdan engel olamadan dökülüyor. "Parasını almak için," diye ekliyorum hızla. Aman Tanrım, bana ne oluyor? Thor koridorda yürürken ayak sesleri daha da yükseliyor.

Logan bana sırtıttı. "Ceplerimi boşaltmak mı istiyorsun, Chaos? Ellerini içeri sok da fark edip etmeyeceğime bak."

FIVE



Thor kapı çerçevesine yaslanırken ben iskambil masasını mola odasının ortasına doğru sürükledim. "Neden bu kadar gülümsüyorsun?" Thor eşiği geçip bir sandalye kaptı, ters çevirdi ve masanın yanına koyduktan sonra sırt üstü oturup kollarını arkasına kavuşturdu.

"Kelly bana tarot falı baktı," diye yanıtladım, karşısındaki sandalyeye otururken, Kelly'nin tarot falı ve yüzüne yansıttığım belirsizlikten dolayı hâlâ sırtıyordum. Bu gece şüpheyi gördüm. Bütün bu mistisizm saçmalıklarını kutsal kitap gibi kabul ediyor. Ona erkek arkadaşından ayrılması gerektiğini söylemem bir şey, ama falın beni desteklediğini yüz ifadesinden canlı olarak izlemek? Muhteşem. Zorlamama bile gerek kalmadı, sadece kartları kendi lehime çevirdim ve haklı olduğuma kendisinin ikna olmasına izin verdim.

Casper, kolunun altında bir torba yiyeceklerle içeri girerken, "Kartlar sana bütün paranı alacağımı mı söyledi?" diye sordu. Sürekli yemek yiyen biri için hiç kilo almıyor gibiydi. Tıpkı saklanmakta usta ve genellikle birilerinin kışkırttığı olan lanet bir tenya gibi.

Kaşımı kaldırdım. "Geçen hafta öğle yemeği için bana hâlâ yirmi dolar borcu olan biri için oldukça cüretkâr bir konuşma."

Casper yanıma oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Vegas'tan bana hâlâ altı yüz dolar borcu olan biri için oldukça cüretkâr bir konuşma."

Burnumu buruşturuyorum. "Lanet olsun, Las Vegas'a giden birine mi benziyorum?"

Casper bir an gözlerini kısarak bana baktı, sonra rahatlayıp arkasına yaslandı ve alnını ovuşturdu. "Kahretsin. Las Vegas'tan bana kim borçlu?" Benim borcum var ama o kadar sarhoştu ki, altı yüz doları bir zahmet bedeli olarak alıyorum. O hafta sonu ölmemesini sağlamaktan daha çok beni rahatsız eden bir şey yoktu.

"Muhtemelen şüpheli bir müşteri," diye yanıtlıyor Thor. Altı yüz doları ikimiz paylaştık. "Buraya yozlaşmış tipleri getirmeyi bırakın."

Casper kahkaha atarak, "Çete üyelerine dövme yapan bir suçlu söylüyor bunu!" dedi.

Thor gözünü bile kırpmaz. Yan iş olarak, yeni bir başlangıç yapmak isteyen adamların çete dövmelerini kapatıyor. Bunu gizli tutuyor ve bana sorun çıkarmadığı sürece, boş zamanlarında ne yaptığı umurunda değil. Müşterileri, işlerini kimin yaptığını ihbar ederlerse, Thor'un yerlerini yanlış kişilere vereceğini biliyorlar. Hapishanede tanıştığı birçok adamla hala iletişim halinde.

"Ama dürüst ol, bunu tamamen iyi niyetinizden mi yapıyorsunuz yoksa sadece karma'nın sizi cezalandırmasını engellemek için mi?"

"Onlara gerçekten fatura kesecek misiniz?" diye soruyorum. "Yoksa bu, sürekli duyduğum o 'iyilik yapma' olaylarından biri mi?"

Thor başını salladı ve stud poker için kartları karıştırmaya başladı. "Yani, eğer ücretsiz kimlik sahtekarlığını iyi bir iş olarak adlandırmak istiyorsanız..." diye mırıldandı Casper.

"Ciddi misin, bundan para kazanıyor musun?" Eski mahkum yorgun bir bakışla bana bakıyor, sanki şakalarımı bitirmemi bekliyor da oyuna devam edebilelim diye—gerçekten de oyunun eğlencesini kaçırıyor. "Yoksa sana kelebek öpücükleriyle mi ödüyorlar?"

Casper, "Bunun için para alıyor," diye yanıtlıyor.

"Eyvah, Hawthorne, ahlaki üstünlüğümüzü biraz kaybettin," diye söylendim, tam adını kullanarak. "Bunu telafi etmek için 'Serserilere Sarılma' mentorluk programı başlatmayı düşünebilirsin."

"Ya da Mafya Makyajı Pazartesilerinde ücretsiz rötuşlar."

"İkinize de lanet olsun," diye karşılık verdi Thor, ellerimizi dağıtırken. "Mafya babalarıyla uğraşacak biri varsa o da Casper'dır. Şimdiye kadar kaç

tane iyilik biriktirdiniz?”

"Lütfen, ben sadece nakit kabul ediyorum. Onları sürekli olarak para karşılığında tutacak kadar aptal olan tek kişi sensin."

"İyilikler paradan daha değerlidir," diye homurdanır Thor. Yıllarca hapiste kaldıktan sonra, para onun için sadece bir kağıt parçasıdır. Öte yandan, iyilikler parayla satın alınamayacak bir kaldıraçtır.

Gözlerimi devirip Casper'a döndüm. "Konu açılmışken, o adam hâlâ sana ulaşmaya çalışıyor, değil mi?"

İnleyerek, "Hayır, ama kız arkadaşısı öyle. Neyse ki ben aptal değilim." dedi.

Casper, kadınların cazibesine kapılmaz, asla da kapılmamıştır; muhtemelen kadınların iç çamaşırlarını bile çıkaracak kadar etkileyici bir yeteneğe sahip olduğu için. Ancak, önüne gelen ilk kızı hemen kabul etmez, bunun için çok seçicidir. Onun için her şey kovalamaca ile ilgilidir; ona heyecan verecek her şey. Adrenalin patlaması için yaşar.

Ortağa biraz para atıyoruz ve başlıyoruz.

Casper kartlarına göz attı. "Vay canına, bu canımı yakacak." Bize baktı. "Siz, ben değil."

"Neden onu sürekli davet ediyoruz?" diye soruyorum Thor'a. "Çünkü iki kişiyle oynasaydık," diye başlıyor Thor, Casper'ın yanındaki yiyecek torbasından bir hamburger alırken, "Go Fish oynuyor olurduk."

Casper, kartlarına bakarak "Harika bir oyundu," diye mırıldandı. Ciddi olup olmadığını anlayamadım. Onu görmezden geldik.

"Yani, Kelly sana tarot falı baktı," diyor Thor. "Hala omurganızın yapamadığı şeyi kartların yapmasına izin mi veriyorsunuz?"

Ona etkilenmemiş bir bakışla baktım. Thor kıkırdadı. "Yine mi hile yaptın?"

"Elbette," diye mırıldandım elime bakarak.

Neredeyse her zaman onun lehine karar veririm. Kaderin tembellik etmesine fırsat vermektense, kendi tarafımı devreye sokmayı tercih ederim.

O, benim bu tür şeylere dikkat etmediğimi düşünüyor ama yıllar içinde beni en az otuz altı tarot falı baktırmaya ikna etti. Ayrıca, son altı aydır üzerinde çalıştığım yan proje, onun kehanet yöntemleri hakkında bilgi edinmem için bana bolca zaman sağladı. Neredeyse çok kolay.

En azından onunla Jason arasındaki durumu manipüle ettiğimi dürüstçe söyledim. Bunun da bir anlamı olmalı.

Bu da yetmezmiş gibi, tam da sonunda göz bebeklerinin büyüdüğü görüntüsünü de bana verdi. Aramızdaki gerilimi hissetti ve sonunda bunu kendine itiraf ediyor olabilir. Ne zaman birlikte olsak, her şey yolunda gidiyor. Umarım Jason'la geçirdiği gecenin geri kalanını, ağzından çıkan her kelimeyi sorgulayarak geçirir.

“Vay canına.” Casper dişlerini gıcırdatıp başını salladı, sonra Thor'a baktı. “Demek dibe vurmak böyle bir şeymiş, ha?” Bana doğru başını salladı.

Thor sırtıttı.

"Hileli bir tarot destesi mi? Bir sonraki adımda da bana yaya geçidinden geçmediğini söyleyeceksin herhalde."

“Defol git. Ona Jason'dan ayrılmasını söylemeye çalıştım ama beni dinlemiyor. Gerçekten umursayan birinden değil, bir deste iskambil kağıdından tavsiye alır.” Kartlarımı katlayıp derin bir nefes verdim. “Yani evet, ondan kurtulması gerektiği fikrinin tohumunu ektim.”

"Hey, iskambil kartlarıyla oynamak yerine, neden onun vajinasıyla oynayıp bu 'arkadaşlık bölgesi' saçmalığından kurtulmuyorsun?"

Thor tükürdü. "Bir dahaki sefere o tohumu ona ekmeyi dene. Garanti ederim daha iyi sonuçlar alacak."

Casper elini göstererek, "Tam bir Akrep burcu," diye ekliyor.

Ben kartları toplarken ve karıştırırken Casper kazandığı parayı düzgünce önüne katlıyor, sonra hamburgerlerden birini açıp kocaman bir ısırık alıyor. "Zaten yakında önemi kalmayacak," diye ekliyorum ve herkese birer tur daha içki dağıtıyorum.

Thor hoşnutsuz bir ses çıkarır. Bu fikirden hiç hoşlanmamıştı, ama ona bir iyilik borçluyum ve daha önce de belirttiğim gibi, iyilikler kanun kaçakları için çok değerlidir.

Masaya daha fazla para atıldı. Vale çıkmasını umarak iki kartımı değiştirdim. Hiçbir şey çıkmadı. Pas geçtim.

Casper, elindeki yarı yenmiş hamburgerle beni işaret ederek, "İşte senin kurtuluş öykün bu," diyor.

Thor içini çekti. "Bunun için senden nefret edecek. Hatta ben bile senden nefret ediyorum."

"Bunu bilmek zorunda değil."

Casper sırtıttı. "Ah, evet, onu kendine aşık etme planı. Son üç yıldır başaramadığın bir şey, ama tamam, kesin bir son tarih koy, bu yardımcı olur herhalde."

"Son üç yıldır bunu denemedim, Clyde'a verdiğim sözü tuttum."

Thor daha fazla para atarak bahsi yükseltiyor. "Böyle devam edersen, o gerçekleşmeden önce Clyde'ın yanına gömüleceksin. Bu işler için çok yaşlısın artık—ama belki yirmi sahte tarot açılımı daha yaparsan, onun kristal ayrıcalıklarını kazanırsın."

Casper'ın yüzünde yapmacık bir eğlence ifadesi var. "O zaman bir ruh çağırma seansına katılmak için sadece seksen çay yaprağı falı bakman gerekiyor. Altmışını da okuduktan sonra elini tutacak."

"Evet, kahrolası bir el falı için," diye homurdandı Thor.

Kelly'nin gizemli ritüelleri, evrenden gelen işaretler ve alametler arayışı yüzünden onunla dalga geçiyorlar ama onu çok seviyorlar.

Casper başını sallayarak, "İlk aşamaya gelene kadar kaç el falı bakmanız gerekiyor?" diye soruyor. "En azından kadınlarla nasıl konuşacağımı biliyorum. Siz ikiniz çok acınasısınız."

Thor, "Ben kadınlarla konuşuyorum," diye savunuyor. "Kendinizi tanıtmadan önce on üç farklı kişinin geçmişini araştıran sizsiniz."

" 'Beğendin mi bebeğim?' diye sormak ve onun 'Daha sert!' diye bağırması bir konuşma değildir," diye yanıtıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Thor haklı. Onun internet servis sağlayıcısına sızıp trafik kameraları aracılığıyla koşu rotasını haritalandırdıktan sonra konuşacak ne kaldı ki?"

"Sen de ne konuşuyorsun be?" diye karşılık verdi Casper, tencereyi işaret ederek. "Hepsi dahil."

"Bunun için her şeyi riske atmak istediğinden emin misin?" diye soruyorum.

Casper alaycı bir şekilde, "Daha kötü şeylere de bulaştım," dedi.

"Biliyoruz."

SIX



Mutfak zemininde sırt üstü yatarken, omzumu bir dolaba dayamış halde bulaşık makinesinin su borusunu inceliyorum ve su tişörtümün içine sızıyor. Kahretsin. Ana su vanasını kapattım ve sızıntıyı emmesi için birkaç havlu attım ama burası tam bir felaket.

Telefonum tezgahın üzerinde çalışıyor; sadece tek bir uyarı için çalan özel bir ses: Çatı katı kapısı açık. Kelly, çatı katına bir güvenlik sistemi kurduğumu bilmiyor.

Clyde'in eşyalarını karıştırmaya başladığı ilk günlerde, tüm hafta sonları dünyadan kayboluyor, kederine boğuluyordu; aramaları, mesajları, yemeği ve uykuyu reddediyordu. Sonra izin günlerinden sonra işe, hepimizin tanıdığı halinden eser kalmamış, boş ve terk edilmiş bir kabuk gibi geliyordu. Çok kötüydü.

Ona, eşyalarını karıştırırken bana haber vermesini söyledim ama her zaman sessizlikle karşılandı, bu yüzden bana söylemediği şeyleri söyleyecek bir cihaz kurdum. Evin her yerine gizli kameralar yerleştirmiş değilim –gerçi buna karşı da değilim– sadece onun tavan arasında, muhtemelen duygusal olarak yıpratıcı bir işle meşgul olduğu zamanı bilmek istiyorum, böylece ona rahatlıkla yardımcı olabilirim.

Yerden kalkıp dolabıma yöneldim, kuru bir kot pantolon ve yeni bir tişört giydim. Telefonum tekrar çaldı, bu sefer Kelly'den bir mesajdı.

KELLY

Şu anda ne yapıyorsun?

Bu onun yardım istediğini, bana ihtiyacı olduğunu söyleme şekli. Eğer ararsa, hiç soru sormadan orada olacağım. Su basmış bir mutfak ve bozulmuş bir bulaşık makinesi bekleyebilir.

Hiçbir şey. Ya sen?

KELLY

Babamın resimlerini inceliyorum.

Bu çok önemli bir şey.
Hemen bir yanıt yazıyorum.

Yolumun üzerinde.

Kendinizi hazırlayın. Şu anda kendime acıyarak çılgın bir parti veriyorum.

Bir fıçı bira alacağım.

Kapılarını kilitleme konusunda daha dikkatli olmalı; anahtarımı bile kullanmama gerek kalmadı. Mutfaktan geçerken, en sevdiği Avustralya meyan kökü şekerlerinden yeni bir paketi dolaba koydum ve koridora doğru yöneldim, tam o sırada müzik sesini duydum. Eski Bob Dylan albümlerini çalıyordu. Çatı katı merdiveninden yukarı çıkarken tahta gıcırdadı.

En tepeye ulaştığımda, onu odanın sağ tarafında, eskiz defterleri, çerçeveli tablolar ve dağınık sanat eserleri yığınlarının arasında buldum. Kolumu kaldırıp tavan kirişlerinden birine yaslandım, sonra öne eğilerek tavan arasının uzunluğunu taradım. Geniş bir alan; bir ucunda bir pencere var, ancak geri kalanı tavanda asılı, her birinde sarkıt bir ip bulunan iki çıplak ampulle aydınlatılıyor. Hafta sonlarını burada geçiriyor - daha doğrusu, dükkan kapalıyken Pazar ve Pazartesi günlerini. Acaba burayı, eşyaları için bir anıt mezar yerine, ek bir odaya dönüştürecek mi?

Çalan müzik ve dalgınlığı yüzünden beni henüz fark etmedi. Üzerinde "KIYAFETLER" yazan karton kutuyu yere bırakıp, yanındaki ikiz kutunun yanına sıkıca yerleştirdiğinde bir toz zerresi dalgası etrafa yayıldı. Bağış yığını gibi görünüyor. İyi bir başlangıç.

“Vay canına, Kaos.” diye ıslık çaldım etrafa bakarak. “Gerçekten de acınacak bir parti düzenlemişsin anlaşılan. Yemek yok... İçecek yok... Lanet olsun, etrafta yuvarlanan tek bir yarı sönmüş balon bile yok.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Büyük, yumuşak gözleri ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıyla iç çekti; tamamen şaşkın görünüyordu ama bir şekilde hâlâ nefes kesici güzellikteydi.

“Eğer surat asacaksanız, bari biraz çaba gösterin. Bu düpedüz tembellik.”

Yüzü buruştu ve kıkırdayarak ayağa kalktı. Yanına doğru yürüdüm, onu sıkıca kucakladım ve derin bir nefes aldım. Yıllar önce onu sık sık kucakladım. Özellikle bir kucaklaşma, aramızda daha fazlası olduğuna inanmamı sağlamıştı, ama o hala kaybın acısıyla doluydu. Sadece görmek istediğimi hayal ediyordum—var olmayan bir hikayeye kendimi inandırmıştım. Zamanlama doğru değildi. Ama şimdi...

"Nasılsın?"

Omuz silkerek, "Gömleklerini ve pazenlerini ayırdım, en sevdiklerini saklıyorum," dedi.

"Üzerindeki tişörtün yanı sıra bir tane daha mı?" diye soruyorum, Clyde'ın giydiği eski Jimi Hendrix tişörtünü beğenerek.

Kelly aşağıya bakıp eteğini çektiştirerek önüne doğru tuttu. "Sadece bir süreliğine giymek istedim."

Gözlerime bakıyorum. "Çok yakışmış."

"Teşekkürler. Onun resmine başlamadan önce sizin gelmenizi beklemek istedim."

Kumaşı bırakıp burnundan nefes aldı ve etrafındaki göz korkutucu göreve bakarken yavaşça nefesini verdi; nereden başlayacağından emin değildi.

"Araftaki ikinci el eşya satışına benziyor. Eşyalarına bakmaya dayanamıyorum ama onları bırakamıyorum da."

"Kimse seni bunu yapmaya zorlamıyor," diye onu temin ettim. Vefatından sonra, eşyalarının bir kısmını tavan arasına taşımasına yardım ettim, böylece hazır olduğunda onlarla ilgilenebilirdi, bu arada her gün onlarla yüzleşmenin azabını çekmeden. Duvarların içinde yaşamının bir tür keder olduğunu, ancak sanat eserlerine bakmanın bambaşka bir cehennem olduğunu söyledi.

Dağınıklığın arasına tekrar oturuyor. “Yas tutmak tuhaf bir şey. Bazı günler huzurlu hissediyorum, diğer günler ise göğsüme bir kaya oturmuş

gibi ve ağırlığı altında eziliyorum. Ve onun sanatı? Ondan geriye kalan tek şey bu. Babamın ruhu her fırça darbesinde hâlâ yaşıyor. Bundan nasıl kurtulacağım? Bunlar sadece eskizleri ve resimleri değil; onun en güzel yanları. Yaratıcılığı, ilhamı ve duyguları. Dünyayı görme biçimi. Kişiliğinin özü ve kendini ifade etme biçimi. Bütün eşyalarını bir ejderha gibi biriktirmek istiyorum.”

Tavan arasının bu bölümü, geçmişte yaptığı eskiz defterleri ve çizimlerle dolu. Her yerde, hatta eğimli tavana zımbalanmış eski tozlu posterlerinde bile bu eserler mevcut.

“Mantıklı olarak, hepsini saklayamayacağımı biliyorum ve asla atacak değilim, birileri için, en azından duygusal olarak, bir değeri olmalı. Birçok dövme müzesi ve diğer dükkanlar onun eserlerinden bazılarını duvarlarında görmekten çok mutlu olur, değil mi?”

“Kesinlikle. Hiçbir şey atılmayacak,” diye söz veriyorum. “Önce çerçevelenmiş parçalara bir göz atalım mı?”

"Evet." Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."

Çerçeveyi eline alıp kol mesafesinde tutarak alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Görebilir miyim?" diye sordum, ona doğru yaklaşarak. Yanına, tozlu tahta zemine oturabilmek için bir kutuyu kenara çektim. O da resmi bana gösterecek şekilde ayarladı.

Soyut esere bakınca kaşlarımı çattım. "Bu onun eseri değil." Bunu, en son buraya ona yardım ederken, flaşlı çekimlerinin fotoğraflarını çekmeme izin verdiği zamandan hatırlıyorum.

“Hayır, benim,” diyor gülerek uzatırken. “Muhtemelen beş ya da altı yaşındaydım.”

“O halde bu kesinlikle saklanmaya değer bir şey,” diye yanıtlıyorum ve onu saklama yığınınına koyuyorum. “Daha sonra imzalamanı hatırlat ki bir değeri olsun.”

Öneriye karşılık homurdanarak sırtıttı. Ardından eline aldığı bir sonraki şey, annesinin suluboya portresiydi.

"Devam edin," diye hep bir ağızdan söylüyoruz.

Bundan sonra, çeşitli çerçevelenmiş dövme taslakları geliyor. "Bunu Cap yaptı," diyor ve bana uzatıyor. Kaşlarım yukarı kalkıyor ve çerçevedeki eski kağıdı inceliyorum. Vay canına. August "Cap" Coleman, Amerikan dövme sanatının babası olarak biliniyor. Onu saklama yığınınına koyuyorum.

Sonraki on iki kadarı Clyde'ın. Çoğunu Black Rabbit'te bulunduruyoruz, ancak görünüşe göre evde birkaç tane daha saklamış.

"Onları dükkana asabiliriz, değil mi?" diye düşündü omuz silkerek.

Başımı salladım. "Camden geçen akşam dükkana uğradı. Safehouse galası yaklaşıyor ve babanızın eserlerinden müzayedeye bağışlayabileceğimiz bir şey olup olmadığını merak ediyordu."

"Ah." Duraksıyor ve çerçevenmiş esere tekrar bakıyor.

"Evet demek zorunda değilsin," diye hatırlatıyorum ona.

Gülümseyiyor. "Babam hayatta olsaydı, bağışlardı." Bağdaş kurarak oturuyor, vücudunu bana doğru çeviriyor ve çerçevenmiş iki fotoğrafı da yukarı kaldırıyor. "Hangisi?"

"Kaplanlar ve güller daha yüksek fiyata satılacak," diye yanıtlıyorum.

"Aslında... bunları bir set olarak bir araya getirelim."

Kaşlarımı kaldırdım, bunu hiç beklemiyordum.

"Emin misin?"

Gülümseyerek başını salladı. "Evet... En yüksek teklifi verenin bunu takdir edeceğini bilmek işleri kolaylaştırıyor."

"Aferin kızım." İki çerçeveli parçayı alıp yeni bir yığına koyuyorum. Şimdi o bağış konusunda beni rahat bırakacak.

"Ah, bu dükkanda harika durur!" diyerek bana Clyde'ın yaptığı büyük bir panter resmini uzattı.

Cesur bir fikir. Haklı, harika bir ekleme olurdu. Ofisin yanındaki tuğla duvar mükemmel olurdu.

"Belki o tuğla duvar—"

"Ofisin yanında." Gülümseyerek cümlesini tamamlıyorum. "Büyük zihinler."

Başımı salladım ve onu, Safehouse müzayedesine bağışladığı iki parçanın yanına koydum.

Bana yapıştırdığı çerçeveli bir yapboz uzatıyor. "Buna ihtiyacım yok."

Sonraki üçü konusunda karar vermekte zorlanıyor, ancak sonunda ikisini bağışlıyor ve sadece birini saklıyor. Kelly duraksıyor, saçlarını iki eliyle toplayıp dağınık bir topuz yapıyor. Kolunun tersiyle alnını siliyor ve henüz incelememediğimiz yığınları dikkatlice inceliyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum.

"Ne?" diye mırıldandı, bir yığın daha kenara iterek.

"İyi iş çıkarıyorsunuz. Kolay değil."

Omuzları gevşedi ve bana nazik bir gülümseme sundu. "Burada olduğun için teşekkürler. Muhtemelen tatil gününü böyle geçirmek istemezdin, ama yalnız olmamak gerçekten çok güzel."

"Seninle bunu yapmaktan hiç rahatsız olmam ama sadece merakımdan soruyorum, Jason'a sormamanın bir sebebi var mı?"

"Hadi ama." Derin bir nefes verdi. "Benimle uğraşma, Logan."

"Ne? İyi niyetle soruyorum." Sadece itiraf etmesini istiyorum, ona ondan daha iyi baktığımı kabul etmesini istiyorum.

İçini çekti. "Jason'ı neredeyse arayacaktım. Parmağım isminin üzerindeydi. Biliyorsun, bu kısmı sürekli erteliyordum çünkü en zoru buydu —bir noktada ağlamaya başlayacağımı düşünmüştüm."

"Seni hiç ağlarken görmedi mi?"

"Bir keresinde ona babamdan bahsederken, rahatsız olduğu açıkça belliydi. Etrafına bakıp duruyordu, sanki dikkatini dağıtacak bir şey arıyordu. Bu onun suçu değil, bazı insanlar başkalarının duygularıyla başa çıkmakta iyi değiller. O da deniyor. Tatlı bir adam ve iyi niyetli, ama belki de henüz tüm bunları onunla paylaşmaya hazır değilim."

Ona özgüvensiz olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama sonra vazgeçtim. Sonuçta söz vermiştim. "Bunu benimle paylaştığın için memnunum."

"Bana gerçekten değerli olan şeyleri çözmemde yardımcı olma konusunda bir yeteneğin var ve mantıklı bir karar olmasa bile bir şeyi saklamayı haklı çıkarmaya çalışırken iyi bir fikir alışverişi ortağısın." Yanıma dürterek sırtıttı. "Sen tam bir destekçisin."

"Ah evet?"

Omuz silkerek, "Birçok açıdan babamı benim kadar sen de sevdin, bu yüzden bir yandan da senin de bu konuda söz sahibi olman gerektiğini düşünüyorum. Eşyalarına özen ve saygıyla davranacağına güveniyorum. Anlarsın işte." dedi.

"Biliyorsun, o öldükten sonra sana da ihtiyacım vardı. O ilk ayları atlatmak için birbirimize çok yaslanmak zorunda kaldık."

Omuz silkerek, "Ben sana senden çok daha fazla yaslandım. Muhtemelen o zaman dostluğumuz bir üst seviyeye çıktı..." dedi.

"Bir sonraki seviye mi?" diye soruyorum.

"Demek istediğim şu ki... Babam öldüğünde sen benim sessiz gücüm oldun. Her zaman metanetli ve güvenilir oldun. Sen bir kaya gibisin."

Yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. "Ben senin dayanağım."

Gözlerini devirdi. "Bunu kafana takma. Jason çabalıyor ve bu önemli. İyileşecek."

Of.

O birkaç fotoğrafa daha bakarken, ben de bir fotoğraf kutusunun kapağını açıp fotoğraflara göz atıyorum. Bazıları Kelly'nin bebeklik fotoğrafları. Çok tatlı bir çocukmuş. Acaba bir gün anne olmak istiyor mu... Daha önce ona neden hiç sormadım ki?

Fotoğrafları çevirmeye devam ediyorum, sonra birinde duruyorum; yaklaşık beş yaşında görünüyor, iki kolu da kendi boyu kadar olan kocaman bir köpeğin etrafına sarılmış. Yüzü köpeğin tüyelerine yapışmış, ikisi de kocaman gülümsüyor. Bu azgın köpek, onun köpek takıntısının başlangıç noktası olmalı ve bu yüzden kaldırımında her yavru köpeğe ciyaklıyor ve sahiplerinden onları sevebilir miyim diye soruyor. Gülümsüyorum ve fotoğraf yığını kutuya geri koyup kapağı kapatıyorum.

Yaklaşan yarışma hakkında ne düşünüyorsunuz?

Burunundan homurdandı. "Dehşete kapıldım."

"Baskı altında iyi performans sergiliyorsun."

"Ben miyim?"

"Evet." Dudaklarım seğiriyor. "Hatırlıyor musun, o kadının kulağını delmiştin ve kadın avaz avaz bağırmaya başlamıştı? Eminim dükkandaki diğer müşteriler organ topladığını sanmışlardır."

Ondan kahkaha fişkırıyor.

"Sen neredeyse hiç tepki vermedin. Bizim geri kalanımız ise saklanmaya hazırdık. Bundan sonra onu nasıl ikna ettiğini anlamıyorum."

"Evet, çok eğlenceliydi." Kelly mutlulukla içini çekti. "Hey, bu babamın mı?" Başka bir çerçeveyi bana doğru çevirdi.

Benzer, ama haklı, onun işi değil. Ondan duyduğuma katılıyorum. "Bu, Scrotum'un işine benziyor."

"Testis mi? Testis de kim lan?"

Kıkırdıyorum. "O da bir sanatçı arkadaşım, Jeremiah." Tuvalin köşesini işaret ediyorum. Çok küçük ama çerçeve arkasında kaybolmadan önce imzanın bir kısmını görebiliyorum. "Evet. Tam burada. J. Yelnatz."

"Ah, o adamı hatırlıyorum!"

Kelly vücudunu benimkine sürüyor. Aman Tanrım, ne kadar güzel kokuyor, taze iris ve portakal gibi. "Ona neden 'testis torbası' diyorlar?" diye soruyor.

"Çünkü tam bir pislik olmaya çok yakındı ama tam olarak da değildi."

Kahkaha krizine girdi ve ben de bir an durup, gülerken ne kadar güzel olduğunu hayranlıkla izledim. Parmaklarım ona dokunmak, o narin çenesini bana doğru çevirmek ve dudaklarını öpmek için kaşınıyordu. Bunun yerine, kendimi bakışlarımı kaçırmaya zorladım ve yakındaki bir eskiz defterini alıp kapağını açtım.

Sayfayı çeviriyorum ve Kelly kahkahalarını bastırarak eğilip bir göz atıyor.

"Onu çok seviyorum," diyor.

Annesi bacaklarını yukarı çekmiş, başını dizlerine yaslamış bir şekilde pencereden dışarı bakıyor.

"Bu, yürek burkan derecede güzel... olabilecek en güzel anlamda."

Gülümseyerek başını salladı.

Sonraki sayfa farklı. Bu, yalınayak, paçaları kıvrılmış kot pantolon ve bol bir tişört giymiş, şövalenin üzerinde resim yapan ve fırçasını suluboya paletine batırırken yüzünde bir gülümseme olan genç Kelly'nin bir portresi.

"O benim."

Sanki onu tanımayacakmışım gibi. Sanki zamanın siyah beyaz bir fotoğrafı gibi, Kelly ile ilk tanıştığım zamana geri dönmüşüz. O zamanlar çok gençti.

Başka bir sayfa çeviriyorum.

"Vay canına." Bütün kitabı kucağıma alıyorum.

Bana doğru eğildi, boynunu uzatarak tekrar bakabilmek için. Resmi tanıdığında gülümsedi ve arkasına yaslandı. "Harika değil mi?"

Bunlar, annesinin pin-up modeli olarak çizilmiş gerçekçi resimleri. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum sayfayı çevirirken. Daha önce hiç onun eskiz defterlerine göz atmamıştım. "Adam annen için çok üzölmüş."

Burada çok fazla var.

Gölerek, "Evet, ilk gördüğümde kapağını kapattım. Sanki annemin çıplak fotoğraflarına bakıyormuşum gibi hissettim, ama o annemi kendi gördüğü gibi çizmişti. Her bir çizgi hayranlıkla, tek tek çizilmişti." dedi.

Parmaklarını birbirine kenetleyip omzuma koyuyor ve birlikte bu kışkırtıcı görüntülere hayranlıkla bakarken bana doğru eğiliyor. "Böyle şeyler yapmayı hiç düşündün mü?" diye fısıldıyor.

Şu an başımı çevirsem, dudakları dudaklarımda olurdu. Hava daha yoğun hissediliyor. Yutkunup geri çekiliyorum, doğrudan onun iri yeşil gözlerine bakıyorum. Kahretsin. Durduramadan penisim sertleşiyor, bu da

bakışlarımı ondan ayırmama ve Clyde'ı düşünmeme neden oluyor. İşte bu işe yarıyor.

"Resim yaptığım zamanı mı kastediyorsun?" Ensem arkasını ovuşturuyorum. "Evet. Çok isterdim."

Parmaklarını kağıdın üzerinde, olması gerektiği kadar seksi olmayan bir şekilde gezdiriyor.

"Sizi durduran ne?"

Omuz silkiyorum. "Doğru modeli bulmak." Bana uzun zamandır aklımda olan bir ricada bulunmak için fırsat veriyor. "Benim için poz verir misin?" Sesim, niyetimden daha kaba çıkıyor.

Kaşları yukarı kalktı. "Ben mi?"

"Çıplak olmana gerek yok, sadece poz vermek, duygularını ifade etmen yeterli." Onu farklı pozisyonlara soktuğumu hayal ederken boğazım düğümleniyor.

"Elbette, neye ihtiyacınız varsa," diyor, öne eğilerek yeni bir çerçeve yığınının bize doğru sürüklüyor. Birini bana uzatıyor ve ben de başımı yana eğerek canlı renk kullanımına hayran kalıyorum.

"Jason benden fotoğraflarımı çekmek istedi." Kucağımdaki çizim defterini işaret ederek, "Şunlara benzer şeyler," dedi.

Sanki başıma bir kova soğuk su dökülmüş gibi.

Jason'ı siktir et.

Aklıma gelen tek şey, onun çıplak ve yere serilmiş, canlı bir sanat eseri gibi görünmesi ve onun da daha sonra mastürbasyon yapabilmek için telefonunu kullanarak fotoğrafını çekip onu değersizleştirmesi.

"Elbette yaptı," diye karşılık verdim.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

"Hayır." Bana doğru döndü ve ellerini beline koydu. "Söyle."

"Pekala. Diyelim ki fotoğrafını çekiyor. Sence telefonunu vücuduna doğrultup arkadaşlarına gösterebileceği bir şey mi çekecek? Yoksa gerçekten seni mi fotoğraflayacak? Önündekinin ne olduğunu anlayacak mı?" Parmağımı, onun çarpıcı resminin olduğu defterin açık sayfasına batırıyorum. "İşte böyle."

Yutkunurken boğazı yukarı aşağı hareket ediyor.

"İşte aramızdaki fark bu," diye homurdanıyorum, acı bir ses tonuyla—çünkü gerçekten de öyleyim. Parmağımı sayfadan çekiyorum. "Aradaki farkı anlıyorum."

Dudaklarını büzdü. "Logan, belki senin kadar sanatçı ruhlu değil ama değil."

Her şey, yaratıcı eleştiri katmanlarının altına gömülmek zorunda. Bazen eğlence olsun diye yapıyor, ya da belki de sadece arkadan görünüşümü beğeniyor."

İşte orada. Daha da sıkılınca çenemden bir çıtlama sesi geliyor.

Çizim defterinin kapağını eliyle kapatıp kenara koydu. "Çok kaba davranıyorsun."

"Kendini küçümsüyorsun." Derin bir nefes alıp avucumu yüzüme sürüyorum.

"Neden?" diye alaycı bir şekilde sordu Kelly ve başka bir tabloya uzandı. "Çünkü seksten zevk alıyorum?"

Dudaklarım kıvrılıyor. "Hayır, ama belki de senin seks yaptığını düşünmek istemiyorum." Yalan. Tam olarak bu soruyu, özellikle de nasıl sevişmeyi sevdiğini -genellikle elimde penisimle- saatlerce düşündüm.

"Ah." Yüzünü buruşturdu ve benden gözlerini kaçırdı, neredeyse gücenmiş gibiydi—bu da ilgimi çekti. "Özür dilerim."

Birkaç küçük çerçeveli baskı alıp aralarından seçim yapıyorum. "Ne için?"

Omuz silkerek, "Bunun seni rahatsız ettiğini bilmiyordum," dedi.

"Beni rahatsız etmiyor." Parmak izlerini bir kenara koyup ona baktım. "Sadece seni başka erkeklerle düşünmekten hoşlanmıyorum."

Birbirimize bakıyoruz; duygularımı bu kadar açıkça ifade ettiğim hiç olmamıştı ve biliyorum ki bu sefer o da bunu hissediyor çünkü yüzü kızarıyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Birkaç kez göz kırptı, sonra kollarını kavuşturup bacaklarını içeri çekti ve benden uzaklaştı. "Bence bugünlük yeterince iş hallettik. Burası çok havasız olmaya başladı. Ayrıca, günün geri kalanında tatilinin tadını çıkarmanı engellemek istemiyorum. İkimiz de biliyoruz ki kendine daha fazla zaman ayırman gerekiyor."

Bok.

Başımı omuzlarımın arasına düşürdüm, sonra çenemi tekrar yukarı kaldırıp gözlerine bakmaya zorladım kendimi. "Kalmakta sakınca görmüyorum."

Gözlerini kaçırdı. "Hayır, iyiyim."

Bu yüzden adımları atlamıyorum. Keşke ağzımı kapalı tutsaydım.

"Pekala." İçimden bir ah çektim.

“Şey, bunları da unutmayın.” Bana çerçevelemiş üç parçayı uzatıyor: ikisi Camden için, diğeri de dükkana konacak olan panter resmi. “Geri kalanını gelecek hafta getireceğim.”

"Doğum günün salı günü, herhangi bir planın var mı?"

"Evet."

Bundan fazlasını sunmuyor. Çok kötü.

Ayağa kalkıp, daha yüksek tavan olan çatı katının ortasına doğru yavaşça ilerledim. "Burada olduğunuzdan emin misiniz?"

“Hımm.” Ayağa kalktı, Hendrix tişörtünün tozunu silkeledi. “Evet. Her şey hazır.”

“Hey... her şey yolunda mı?” diye soruyorum. Bu daha önemli bir soru.

Yapmacık bir gülümseme takınıyor. "Elbette."

"Yakında bir şeyler yediğinden emin ol, tamam mı?"

“Tamam.”

Tamam.

Merdivenden inerken resimleri bir açıyla yerleştiriyorum ama o beni takip etmiyor. Kahretsin.

Eve dönerken, bulaşık makinesi için ihtiyacım olan parçayı almak üzere hırdavatçıya uğradım. Kasada sırada beklerken, şekerlerin, çakmakların ve diğer ıvır zıvırların yanında çeşitli tonlarda pembe kadife saç tokalarından oluşan üçlü bir paket gördüm ve onları da diğer eşyayla birlikte kasaya attım.

SEVEN



Salı günü itibariyle Kelly'den hiç ses seda çıkmadı. Hafta sonları, özellikle birbirimizi görmediyse, mesajlaşmamız alışılmadık bir durum değil, ama ona halimi sorduğumda bile sessizlikle karşılaştım. Bu beni tedirgin ediyor. En temel içgüdülerim onu köşeye sıkıştırmak için can atıyor. Zihninin içine girip düşüncelerini okumak istiyorum. Önümde ne kadar iş olduğunu bilmek istiyorum.

Casper, sürekli müşterilerinden biriyle büyük bir seansı bitirmek üzere. Devasa bir sırt dövmesi. İstasyonunun yanına uğrayıp çalışmaya göz atıyorum. Adamın boynundan beline kadar uzanan, gerçekçi bir piton yılanı kıvrılmış, saldırmaya hazır bekliyor. Yılanın pullarından yansıyan ışığı aydınlatmak için beyaz mürekkeple son rötuşları yapıyor.

"Vay be. Harika iş çıkarmışsın," diye yorum yapıyorum, çalışmasını takdir ederek.

Casper sırtını doğrultup parçayı inceledi. "Evet, harika olmuş." Çalışmayı bitirmek için tekrar kambur pozisyonuna döndü. "Sonra öğle yemeği yemek ister misin?"

"Ofiste birkaç işi bitirmem gerek. Bir sonraki randevum otuz dakika sonra." Yumruğumla, onun alanını benimkinden ayıran bölme duvarının üstüne vurdum. "Kelly'yi gördün mü?"

Doğrulup başını viraja doğru salladı. Tahmin etmeliydim. Geçerken kapı aralığından içeri bakmamaya çalıştım ama müşterisiyle yaptığı konuşmayı kulak misafiri oldum.

"Doğum gününüz için herhangi bir planınız var mı?" diye soruyor kadın.

"Evet, aslında işten birkaç saat erken çıkıyorum çünkü erkek arkadaşım beni akşam yemeğine götürüyor."

"Ahhh," diye sevinçle haykırdı kadın. "Bu çok tatlı!"

Öyle mi? Bana kalırsa bu, asgari düzeyde bir davranış gibi görünüyor.

"Seni nereye götürüyor?"

"Unutmak."

Ofisimin kapısını kapattığımda, onun geri kalan cevabı da kayboldu. Bu kadarı yeter. Ofis koltuğuma çöktüm ve arkama yaslanarak tavana baktım.

Çenemi sıkıyorum. Telefonu yuvasından alıp resepsiyona bağlanmak için düğmeye basıyorum.

Frankie cevap veriyor: "Naber?"

"Hey, saat dörtten sonraki randevularımı iptal etmen gerekiyor, bir işim var."

Jason henüz bilmiyor ama zamanı çoktan doldu.

EIGHT



Keşke bu müşteri daha konuşkan olsaydı. Hayatımda hiç bu kadar çok istememiştim. Bazıları ben çalışırken konuşmayı sever, bazıları meditasyon yapar, bazıları sadece dövmelerinin anlamına odaklanmak ister, bazıları da kulaklıklarını takıp müzik dinler. Seçimleri ne olursa olsun, her zaman saygı duyarım. Ama şu anda yapmak istediğim son şey düşüncelerimle baş başa kalmak.

Fazla mürekkebi deriden siliyorum ve iğneye daha fazla mürekkep çekiyorum. Logan'la son konuşmam aklımdan çıkmıyorken dövmeyle odaklanmak çok daha zor oluyor; makinenin sürekli vızıltısı bile düşüncelerimi susturamıyor. Sözlerinde söylediğinden daha fazlası vardı, ama onu daha çok zorlamalıydım—bunun yerine, konuyu değiştirdim ve onu bir korkak gibi eve gönderdim. Zaten neden korkuyordum ki?

Konuşmamızı zihnimde sonsuz bir döngü halinde tekrar tekrar canlandırdım. Her seferinde, zihnim anıyı manipüle ederek sözlerinin muhtemelen olduğundan daha fazla anlam ifade ettiğine inandırıyor. Tıpkı tekrar tekrar söylediğiniz ve sonunda gerçeğe dönüşen bir yalan gibi. Hatta kağıda bile yazdım. Sadece beni başka erkeklerle düşünmekten hoşlanmadığını söyledi; bu kıskanç olduğu anlamına gelebilir veya daha

olası senaryo, beni aileden biri olarak gördüğü içindir. Koruyucu bir yapısı var.

Peki Logan'ın ilgisi ihtimali beni neden heyecanlandırıyor? Muhtemelen yıllarca ona duyduğum çekime odaklandığım ve şimdi o ergenlik aşkının kalıntılarının yeniden canlandığı için; bu sefer onları daha derine gömmem gerekiyor. Ki bu, beni herkesten daha iyi anlayan biri için hiç de kolay değil. Jason'ın da benim kederime aynı sabrı göstermesini çok isterdim.

Geçen gece Logan'a o aptal tarot falı baktırmayı hiç yapmamalıydım. O zamandan beri, Jason'ın tüm eksiklikleri ve aramızdaki uyumsuzluklar mercek altına alındı. İlişkimiz geçen hafta gayet iyiydi! Ta ki Logan ilişkimize kusur bulmaya ve söylemek istediğim sözleri sarf etmeye başlayana kadar.

Kimse mükemmel değil, diye kendime hatırlatıyorum. Jason her şey olamaz. Dövmedeki fazla mürekkebi siliyorum. "Tamam, gölgelendirmeye başlayabilirim. Önce biraz ara vermek ister misin? Esneme hareketleri? Tuvalete gitmek?"

Müşteri başını salladı.

"Kulağa iyi geliyor."

Gölgelendiriciyi değiştiriyorum. Eğer bu özel bir çalışma olsaydı, muhtemelen dövmenin kendisine daha çok dikkat ederdim. Ancak, son dört günde bu seksi denizci adamlarından altı tanesini zaten yaptım. Instagram'da bir indirim kampanyası başlattım. Montana'daki yaklaşan kongre için pratik yapmak amacıyla boş zamanımı ayırabilmek için sipariş almıyorum.

Bugün Bozeman Dövme Festivali, sosyal medyada Black Rabbit'in de katılacağını duyuran bir paylaşım yaptı. Casper, jüri üyelerinden birinin sanatçı olarak gelişimini görmek için sabırsızlandığını söylediğini aktardı. Hiçbir baskı yokmuş gibi geldi.

Deniz adamının kuyruğunu renklendirirken düşüncelerim dağılıyor, ama sonunda yine Logan'a dönüyorlar. Ondan kaçamıyorum.

Logan hakkında ne düşünüyorum?

Bir cevabım yok. Bilmiyorum.

Evet, fiziksel olarak çekici, bu objektif bir gerçek, ama ben her zaman onun yakışıklılığını arkadaşılığımızdan ayrı tutmayı başardım. Şimdi ise onunla göz teması kuramıyorum bile, midemde kelekler uçuşmaya başlıyor ve yerini hızla ağır bir utanç duygusuna bırakıyor.

Jason bu akşam beni doğum günü yemeğine çıkardığında, onun bana neden daha uygun olduğunu tüm yönleriyle saymayı planlıyorum. Logan'a daha fazla değer verme fikrini aklımdan çıkarmalıyım. Özellikle de diğer erkeklerle ilgili o aptalca yorumuyla ne demek istediğinden bile emin değilken. Jason'a sahip olduğum için şanslıyım. Diğer kadınlar onun gibi bir partnere sahip olmaktan çok mutlu olurlardı. Ayrıca, bu tartışmaya gerek yok, Logan ilişkilere önem vermiyor. Hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyor.

Jason iyimser ve hareketli biridir. Altın retriever cinsi bir köpektir; esasen Logan'ın tam zıttıdır.

Logan daha çok bir kurt gibi. Birçoğu onu huysuz olmakla suçluyor, ama bu tamamen doğru değil, o sadece... metanetli. Zamanının çoğunu düşünceler içinde geçiriyor, ben de orada tatil yapmayı çok isterdim. Beyninin çalışma şekline her zaman hayran kalıyorum. Bir başyapıt yaratmadan önce nasıl sessizce oturabiliyor?

Jason'da hiçbir sorun yok ve Logan'da da hiçbir şey olmuyor.

Biz arkadaşız, sadece arkadaşız.

"Bu pozisyonda rahat mısınız?" diye soruyorum, tekrar başlamadan önce.

Başlarını sallarlar.

"Güzel, eğer bir değişiklik olursa bana haber verin. Harika iş çıkarıyorsunuz!"

Evet, bu doğum günü yemeği tam da ihtiyacım olan şey. Restoranda masaya oturduğumuzda, Jason'ın ne kadar harika olduğunu ve Logan'ın sözlerinde daha derin bir anlam aramak yerine neden ilişkimize yatırım yapmam gerektiğini hatırlayacağım. Bir olasılık, haftalarca süren temelleri yıkmaya değmez. Olasılıklar sağlam bir temel oluşturmaz.

Her şeye rağmen, doğum günümün en güzel kısmı henüz gelmedi: bugün babamdan bir mektup alacağım.



Müşterimle işimi bitirip çalışma masamı temizlediğim anda Logan elinde küçük bir kutu ve bir zarfla yanıma geldi. Gülümsedim... mektubum.

"Doğum günün kutlu olsun, Chaos," diyor ve bana uzatıyor.

Zarfin üzerindeki tanidik el yazısını parmaklarımla takip ederek ona bakıyorum:

KELLY 26 YAŞINA GİRDİĞİNDE

Kağıdı göğsüme bastırıyorum.

"Teşekkür ederim."

Sonra bana etrafına kurdele bağlanmış küçük siyah bir kutu uzattı. "Bu da benden; eve gidene kadar açma."

Başımı yana eğerek rahat bir gülümsemeyle, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedim.

"İstedim."

Frankie'nin sesi araya giriyor. "Logan, saat iki oldu."

Bana hafifçe başıyla selam verdi ve öne doğru yöneldi.

Bir sonraki müşterimle görüşmeme yirmi dakika daha var, bu yüzden siyah hediye kutusunu hızla çantama koyup mektubumu Logan'ın ofisine götürüyorum.

Kapıyı kapattığımda dükkânın tüm sesleri sustu. Döşemeli koltuğuna oturdum ve parmaklarımın yırtmak için kaşındığı zarfı nazikçe açtım.

Kağıdı açıp el yazısının olduğu bloğu görür görmez alt dudağım titriyor.

Yeni kelimeler.

Onları görmeyi ne kadar çok sevsem de, onun yokluğunun acı bir hatırlatıcısı bunlar ve bundan sonra ona en yakın olabileceğim şey mürekkep ve kağıt olacak. Tek taraflı mektup arkadaşıyız. Sözleri sadece bir yankı.

HEY ÇOCUK—

**DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN! GÜNEŞ ETRAFINDAKİ 26.
YAŞIN KUTLU OLSUN. BUGÜN BENİ ÖZLEYEREK VAKIT
KAYBETME, KUTLAMANIN TADINI ÇIKAR ÇÜNKÜ SANA
SÖYLEYİYİM, HARİKA GIDIYORUM!**

**HÂLÂ SENİNLE ÇOK GURUR DUYDUĞUMU BİLİYORSUNDUR
UMARIM. BURAYI AYAKTA TUTTUĞUNUZA EMİNİM. LOGAN'I
HIZAYA SOKMAKTAN ÇEKİNME, ZATEN ONA PATRONLUK**

TASLAMASINA IZIN VERECEĞİ TEK KİŞİNİN SEN OLDUĞUNU
DÜŞÜNÜYORUM. SANIRIM ÇIRAKLIĞINI BITİRMEK ÜZERESİN.
KEŞKE ORADA OLUP İŞİNİ GÖREBİLSEYDİM, EMINİM Kİ
MUHTEŞEMDİR

YIRMI ALTI YAŞIM HAYATIMIN EN GÜZEL YILLARINDAN
BIRIYDI, O ZAMAN ANNENLE EVLENDİM. BU ARADA, O DA SELAM
SÖYLÜYOR. SANA İLİŞKİ TAVSİYESİ VERECEĞİM ÇÜNKÜ BUNU
YÜZÜNE SÖYLEYEMEM. ÇIKIP ÇIKMADIĞINDAN BİLE EMIN
DEĞİLİM AMA EĞER ÇIKIYORSAN, BİRLİKTE OLDUĞUN KİŞİ
BİRİNCİ SINIF OLMALI. SEN KELLY EVERHART'SIN, BUNU ASLA
UNUTMA. İSMİN AĞIRLIK TAŞIYOR, ONU TAŞIYACAK KADAR
GÜÇLÜ BİRİNİ BUL. EMINİM BİRÇOK HARİKA ADAMLA
TANIŞACAKSIN, AMA SADECE BİR TANE RUH EŞİN VAR. GENÇKEN
FARKI ANLAMAK ZOR OLABILIR. VE BUGÜN SANA HEDİYEM DE
BU: FARKI.

ÖNCELİKLE, HAVAI FİŞEKLER, GÖKKUŞAĞI VEYA O
SAÇMALIKLARDAN HİÇBİRİNİ BEKLEMİYİN. KALBINİZİN BİR AN
DURMASI AŞK DEĞİL, KALP RİTİM BOZUKLUĞUDUR. İKİNCİSİ,
ONLARI HEMEN TANIYAMAYACAKSINIZ, ÇÜNKÜ RUH EŞLERİ
HAKKINDA KOMİK OLAN ŞEY, SİZE ÇOK BENZEMELERİDİR.
HAYATINIZA YENİ BİR YÜZÜN GİRİP SİZİ AYAKLARINIZDAN YERDEN
KESECEĞİNİ BEKLEYECEKSİNİZ, AMA İŞLER BÖYLE YÜRÜMÜYOR.
RUH EŞLERİ BİRLİKTE BÜYÜRLER. GÖZLERİNE BAKTIĞINIZDA
KENDİNİZİ GÖRECEKSİNİZ. ANLADINIZ MI?

KALBINIZE LAYIK BİR EŞ BULUN. SİZİ YANSITAN BİRİNİ.
SAHİPSİZLERİ KUCAKLAYAN VE FOTOĞRAF ÇEKMEDEN GÜZELLİĞİ
GÖZLEMLEYEN BİRİNİ. RUHUNDA SANAT, DAMARLARINDA ATEŞ
OLAN BİRİNİ. SİZİ KENDİNİZİN EN İYİ VERSİYONU OLMAYA

**TEŞVİK EDEN AMA EN KÖTÜ YANLARINIZI DA AYNI DERECEDE
DEĞERLİ BULAN BİRİNİ. EŞİNİZİ BULUN. İKİNCİ BENLİĞİNİZİ. VE
SİZİN KADAR ORTALIĞI KARIŞTIRABİLECEK BİRİNİ.**

**SÖZLERİME ŞUNU EKLEMELİSİNİZ: HER İNSANIN
DÜNYADAN AYRILMADAN ÖNCE DENEYİMLEMESİ GEREKEN BAZI
ŞEYLER VARDIR: SEKS, SANAT, MÜZİK VE EN ÖNEMLİSİ AŞK. VE
DOĞRU KİŞİYİ BULDUĞUNDA, İŞTE O ZAMAN GERÇEK AŞK
BAŞLAR EVLAT. HAYATIN ANLAMİ BUDUR. GÖRECEKSİN.**

SENİ SEVİYORUM.

BABA

Gözlerimi kırıştırarak, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak tavana bakıyorum. Yanaklarıma rimel bulaştığından eminim.

“Seni özledim baba. O doğum günü kartı harikaydı... Keşke burada olsaydın da seninle konuşabilseydim. Son zamanlarda işler garip gidiyor.”

Notu tekrar inceleyerek, en üstten başlayıp tekrar okudum.



Jason, gri kadifeyle kaplı uzun ve ince bir mücevher kutusunu çıkararak, "Sana bir şey aldım," dedi. "Doğum günün kutlu olsun."

Gülümsedim ve ondan hediye alıp açtım. Kırmızı yakut taşlı, çok güzel bir kolyeydi.

"Vay!"

"Bu senin doğum taşın."

Bir an duraksıyorum. Bunun benim doğum taşım olduğunu mu düşünüyor? Ama Mayıs ayındayız.

“Öyle mi? Aslında doğum taşım zümrüt, ama yine de çok beğendim! Teşekkür ederim!”

Tam olarak benim tarzım değil ama çok güzel ve önemli olan emek. Doğum günümü hiç hatırlamayan adamlardan biriyle de birlikte olabilirdim.

"Bak, tırnaklarımla bile uyumlu." Sade kırmızı bir elbise seçtim ve tırnaklarımı da ona uygun simli bir ojeyle boyadım—doğum gününde ışıltılı şeyler giymenin çok önemli olduğuna inanıyorum ve şimdi de ona uygun takılarım var.

Hayır, doğum taşınız yakuttur.

"Kolyeyi çok beğendim," diye tekrarladım, tartışmak istemediğim için.

Makyajıma fazladan yarım saat harcadım ve bu gece eğlenceli geçecek—eğleneceğim. Babamın mektubunu ya da Logan'la tavan arasında yaptığımız o tatsız konuşmayı düşünmeyi bıraktım... Ve kesinlikle ilişkimin bir aldatmaca olduğunu söyleyen tarot falına da kulak asmayacağım. Sadece doğum günümün tadını çıkarmak, güzel bir akşam yemeği yemek ve iyi vakit geçirmek istiyorum.

Bu cevaptan memnun kalmış gibi görünüyor ve aramızdaki gerilim dağılıyor.

"Harika, çünkü sana başka bir şey daha aldım."

Dudaklarım hafifçe kıvrılarak gülümsedim. "Ne?"

Bir lokma yuttu ve çatalıyla beni işaret etti. "Gerçekten harika bir şirket buldum. Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve normalde bir ay süren bir bekleme listeleri oluyor, ama seni araya sıkıştırabildim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne tür bir şirket?"

"Bu bir miras tasfiye şirketi. Gelip her şeyi alıp götürebilirler. Çatı katındaki her şeyi. Eşyaların değerini belirleyecek, bir şeyin ne kadar değerli olduğunu bulacak, sanat eserlerini ve satışını yönetecek bir sürü uzmanları var. Tüm işi onlar yapıyor. Sonunda hafta sonlarınızı geri alabilirsiniz, canım!"

Bu da neyin nesi?

Göğsüm çok sıkışıyor, çok ısınıyor. Sözleri nihayet aklıma yatıyor ve yabancıların babamın eşyalarını karıştıracağını hayal edince panik içinde kıvrılıyorum. Olmaz!

Nefeslerim hızlanıyor ama omuzlarımdaki gerginliği azaltmak için kendimi zorluyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyor. İşte böylece, aklım tekrar Jason'ı Logan'la karşılaştırmaya başlıyor. Keşke Jason, bunu kendi yöntemimle atlatmam gerektiğini anlasaydı. Keşke sadece elimden almaya çalışmak yerine destekleyici olsaydı. Logan anlıyor, neden anlayamıyor?

"Jason, bu gerçekten çok düşünceli bir hediye ve bunu ayarlamak için muhtemelen ne kadar uğraştığını takdir ediyorum, ama başkasının gelip onun eşyalarını karıştırmasına izin veremem." Dudaklarımı büzdüm.

“Bazılarının hiçbir değeri olmayabilir, ama manevi değeri var. Bunu kendi tempomda yapmalıyım.”

“Hayatını kolaylaştırmaya çalışıyorum. Stresli olduğunu söylemiştin, bu stresi azaltır!” Telefonunu çıkarıp mesajlarını kontrol ediyor.

“Biliyorum...” Masanın üzerinden uzanıp elini tuttum ve dikkatini tekrar ona çektim. “Niyetinizin iyi olduğunu biliyorum, ama henüz o kadar hızlı ilerlemeye hazır değilim.”

"Belki birlikte daha fazla zaman geçirmek istersiniz diye düşündüm."

Bana bakıyor, aramızdaki gerilim giderek artıyor. Geceyi mahvetmek istemiyorum. Belki de haklıdır, aramızdaki uyumsuzluğun sebebi bu, birlikte yeterince zaman geçirmiyoruz. Bağ kurmak ve ilişkimizi sürdürmek için zamanımız olmadı ve bunlar emek ister.

"Biftek nasıl?" diye soruyorum gülümseyerek.

Omuz silkerek, "Pekala. Muhtemelen evde daha iyi yemek yapmışımdır." dedi. Tekrar telefonuna baktı.

"Bundan sonra ne yapmak istersin? Senin evinde film izleyebiliriz?" diye öneriyorum.

"Bilmiyorum, sabah erken kalkmam gerekiyor."

Hayal kırıklığı. Bu akşam yemeği için işten erken çıktım çünkü birlikte daha fazla zaman geçirmeyi umuyordum.

Telefonu titriyor ve başını sallamadan önce son bir kez kontrol ediyor. "Hayır, filmi çekelim. Haklısın. Bu zamanımız var, kullanmalıyız."

Gülümsüyorum. "Öyle mi?"

“Evet. Hesabı alıp buradan çıkalım. Benim için bu kadar süslendin, bunu boşa harcamak istemem.”

NINE



Jason'ın yatağında uzanmış, Bond filmlerinden birini izliyoruz; birlikte uzanmak çok güzel. Yaklaşık yirmi dakika sonra, boynumu öpüyor ve ben hala filme odaklanmış durumdayım. Bu onun imzası. Eğer bu yarım yamalak ön sevişme fırsatını şimdi değerlendirmesem, doğum günümde James Bond'un benimle sevişmesini izlemek zorunda kalacağım - ben de evde bir kek ve bir vibratörle kutlama yaparken.

"Şu elbiseyi çıkarmalısın," diye fısıldıyor. "Bir prezervatif al."

Yanımdaki komodinin çekmecesinde duruyorlar. Ben yana dönerken o da iç çamaşırını aşağı çekip penisini okşuyor.

Kutuyu elime aldığımda belim tutuldu; içi boş.

Ne saçmalık?

Son cinsel ilişkimizde en az yarısı doluydu.

Ağzımdan çıkan ses boş ve yankısız geliyor. "Neden prezervatifiniz bitti?"

"Ha?" Sanki hiçbir şey olmamış gibi mastürbasyona devam ediyor. "Bilmiyorum. Kimin umurunda, doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?"

"Jason, kutu boş. Geçen sefer seviştiğimizde içinde en az bir düzine vardı. Nereye gittiler?"

Belli ki onları kullanmış, hem de benimle değil. Elbette, son zamanlarda programım çok yoğundu ve birlikte çok fazla zaman geçiremedik, ama birbirimize özel olmaya karar vermiştik.

Duraksadı ve omuz silkti. "Bilmiyorum. Kutunun devrilmediğinden emin misin?"

Parmaklarım boş çekmeceyi yokluyor. "Hayır, dışarıdasın."

"Ben onları kullanmadım!"

"Yani, tüm prezervatiflerimizi çöpe attın, öyle mi?" Tek başına yaşıyor, sanki bir oda arkadaşı girip almış gibi değil.

"Şey, hayır ama—"

"Başka insanlarla da birlikte oluyor musun?" diye soruyorum.

"Tabii ki değil!"

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Peki o zaman nereye gittiler?"

"Hiçbir fikrim yok!"

Bu gerçekten oluyor mu?

Yüzümü ellerimin arasına gömerek gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, sonra yataktan kalkıp elbisemi düzelttim. "Beni eve sen götürmeni istiyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet!" diye bağırdım ona. Yalan söylemekte çok iyi. Şaşkınlığı neredeyse gerçek, ama bu kayıp prezervatifleri açıklamıyor. Tam önümde duran gerçekleri görmezden gelemem.

Evime giden yol tamamen sessizdi. Bir an ona şöyle bir baktım ve benden daha da kızgın görünüyordu, sanki her şey benim suçummuş ve ona rahatsızlık veriyormuşum gibi. İnanılmaz. Artık yeter. Belli ki bu durumu tamamen yanlış değerlendirmişim.

Zihnimde Jason'ın evinde bırakmış olabileceğim tüm eşyaları sayıyorum ve şükürler olsun ki önemli bir şey yok çünkü bir daha asla geri dönmeyeceğim. Alt dudağım titriyor. Yirmi altı yaş berbat.

Arabasıyla evimin garaj yoluna girer girmez kapı kolunu açtım ve pembe kadife bir saç tokası yere düştü. Bu kesinlikle benimki değildi. Eğilip onu aldım ve bana ait olmayan bu nesneye uzun uzun baktım.

Gözlerinin içine dosdoğru bakıyorum... ve kendimi görmüyorum. Logan haklıydı, görmek istediğim halinin peşinden koşuyordum ama o aslında öyle biri değil.

Ona fırlattığım saç tokası göğsünden sekip gitti. "İşimiz bitti," dedim sakince, sonra araba kapısını sertçe kapatıp evimin arka girişine doğru

yürüdüm.

“Pekala, o zaman siktir git!” diye bağırdı, ön camdan sesi boğuk çıkıyordu. “Lanet olası kolyenin tadını çıkar!”

İçeri girdiğimde kapıyı hızla kapatıp çantamı yere fırlattım, içindekiler fayansların üzerinden mutfığa savruldu; Logan'dan gelen küçük siyah kutu da dahil.

Kollarım yanlara düştü. Kahretsin. Hediyesini daha açmamıştım bile. Babamın mektubuna o kadar heyecanlanmıştım ki hediyeği unutmuşum.

Ayakta durduğum yerde topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum, sonra hediye kutusunun yanına yere çöküyorum, sırtım mutfak dolaplarına yaslanıyor ve kutuyu yerden alıyorum.

Gevşek kurdeleyi çekiştirince fiyonk çözüldü ve dikdörtgen kapağı dikkatlice açtım; parmaklarımın arasından kayıp yere düşerek boğuk bir sesle çarptı. Nefesim kesildi. Uzun süre hareketsizce bakakaldım.

Dikkatli ellerle tarot kartlarını kutudan çıkarıyorum.

Kartları tek tek inceliyorum; her birinin üzerine babamın karta uygun bir sanat eseri resmedilmiş. Yetmiş sekiz kartın tamamı Logan tarafından elle boyanmış, cesur renkler ve titiz fırça darbeleriyle zengin detaylarla bezenmiş. Sözsüz kaldım.

Bu iş onun aylarını almış olmalı. Bütün bu çizimleri nasıl buldu acaba? Babamın eski kataloglarındaki yüzlerce sayfalık çizimi incelemiş olmalı. Bunlardan bazılarını daha geçen gün ilk kez gördük!

Bu inanılmaz.

Karmaşık duygular olsa da olmasa da, şu anda görmek istediğim tek kişi o.

Telefonum, çantamı fırlattıktan sonra düştüğü yerde, birkaç adım ötede duruyor. Sürünerek yanına gidip saate bakıyorum. Saat sekizi geçmiş, yani işten çıkmış olması gerekiyor. Bir mesaj yazıyorum.

Dondurma yemeye gelmek ister misin?

LOGAN

Her zaman.

TEN



Ekrana bakakaldım. Elini uzattı. Çok şükür.

Evine vardığımda onu mutfakta buldum ve şaşkınlıkla iki kez baktım. Aman Tanrım. Onu böyle süslü püslü görmeye alışkın değildim ve o elbiseyle, çıplak sırtı açıkta kalacak şekildeki görüntüsüne hazırlıklı değildim. Tam bir afet. Kelly, öfkesini et dövme tokmağıyla Oreo bisküvilerine boşaltmakla meşgul olduğu için bana baktığımı fark etmedi bile. İki kat kağıt havlu arasında bisküvileri birer birer ezdi.

Jason'ın evinde bir şeyler olmuş olmalı. Yazık.

Düşüncelerim ve dualarım seninle, ahmak herif.

"Vay canına, ne kadar da güzel görünüyorsun," diye yorum yapıyorum.

Kelly sesimi duyunca arkasını döndü. Makyajı biraz dağılmıştı; onu daha da dağıtmanın tüm yollarını hayal ettim. Bu kadın tam bir bomba. Başını yana eğdi, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Logan, şu tarot kartları..."

Yavaş adımlarla yanıma geldi, kollarını belime doladı ve beni sıkıca kucakladı. Ellerimi belinin alt kısmına koydum, parmak boğumlarımla açıkta kalan tenine dokundum; ipekten bile daha yumuşaktı.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sadece sen biliyorsun," diyor sesi tişörtümün içine boğuk bir şekilde. "Teşekkür ederim." Daha

önce kimsenin beni böyle kucakladığını hatırlamıyorum. Saçındaki taze portakal kokusu baş döndürücü.

"Beğenmenize sevindim."

"Onları çok seviyorum." Kollarımın arasından ayrılıyor.

Gözlerim, arkasındaki tezgahın üzerindeki açık şarap şişesine takıldı. Daha önce onun fiziğine çok odaklanmışım, bu yüzden görmemiştim ama ortada bir kadeh bile yoktu. Cabernet şarabına ve etrafa saçılmış kurabiye kırıntılarına başımı salladım. "Bunların hepsi hakkında konuşmak ister misin?"

"Ugh!" diye homurdanarak arkasını döndü ve olay yerine doğru yürümeye başladı. "Aslında değil." Dolgun dudaklarını şarap şişesinin kenarına bastırıp bir yudum aldı, sonra da şişeyi bana uzattı. Yarısı dolu şişeden bir yudum aldım.

"Ayrıldığımıza o kadar da üzülmedim!" Tokmağı kaldırıyor. "Bu berbat bir durum değil mi?" Tokmağı yere vurarak kurabiyeleri paramparça ediyor. Hiçbir şansları yoktu zaten.

Kelly ondan ayrıldı. Yıllardır duygularımı gizleme konusunda bolca pratik yaptım ve şu anda bunun meyvelerini topluyorum. Hatta şu anda Hollywood'un yarısından daha iyi performans sergiliyorum.

Öne doğru bir adım atıp sırtına hafifçe dokunarak, sıkıca kenetlenmiş parmaklarından silahı nazikçe aldım. "Bunu ben halledeyim, sen de bize birkaç kase getir."

"Evet," diyor başını sallayarak. "Evet, tamam."

Parmak uçlarına yükseliyor ve üst dolaptaki seramik tabaklara uzanırken kalçalarının nefis şekli gözler önüne seriliyor. Ama bu gece olmaz.

Ama bu, onun kıvrımlarını takdir etmeme engel olmuyor. Sanki evren, onların ayrılığını yapılacaklar listesinden çıkardığım için beni ödüllendiriyor. Sunulan hizmet karşılığında muhteşem bir manzara.

Alacakaranlık—günün o büyüğü saati, her şey yaz güneşinin son altın ışınlarıyla yıkanıyor. Ön verandasında omuz omuza oturup dondurmalarımızın tadını çıkarıyoruz. Vanilyalı, ezilmiş Oreo bisküvili. Jason yüzünden öfkesinden ufaladığı Oreo bisküvileri—ki bu benim yeni favori lezzetim.

Yanında duran, adeta bir güvenlik battaniyesi gibi yanından ayırmadığı şarap şişesine doğru başımı salladım. "Üzgünken yalnız başına içki içmemelisin."

“Üzgün değilim, kızgınım. Hem zaten bu yüzden buradasın.” Şişeyi bana doğru eğdi. “İnsan şarap tıpam olmaya mı çalışıyorsun?”

“Belki... Sıkıca oturuyor. Derine iniyor. Tam da artık dayanamayacağınızı düşündüğünüz anda içeri itiliyor...” diye düşünüyorum.

Burnundan bir ses çıkarıyor, ağzını elinin tersiyle kapatıyor. Sarhoş kahkahaları o kadar çok çıkıyor ki yana doğru devrilmeye başlıyor ve düşmesini engellemek için beline kolumu dolamak zorunda kalıyorum.

Güzel. Düzeltmem gereken kalp kırıklığı ne kadar az olursa, işler o kadar sorunsuz ilerler.

O acı çekiyor ve muhtemelen bu yüzden üzölmeliyim—ama tüm bunların güzelliğine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum.

Doğrusu, çok iyi durumdayım.

Serin akşam esintisi içeri giriyor ve kollarında tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Ceketimi çıkarıp omuzlarına atıyorum. O da ceketini vücuduna daha da yaklaştırıyor.

"Hiçbir bahanesi bile yoktu!" diye itiraz ediyor, bu akşam yaşananları hatırlayarak kaşışğını kaseye geri daldırıyor. "Sanırım kendime daha çok kızıyorum."

“Neden? Hiçbir yanlış yapmadın ki.”

“Bunun geleceğini tahmin etmeliydim. Daha dikkatli olmalıydım. Bana onun yeterince iyi olmadığını söylemiştin. Görmüşün. Hatta, lanet olası tarot açılımı bile ona güvenilemeyeceğini biliyordu. Gerçekten de daha iyi bir şeye dönüşeceğini düşünmüştüm. Daha birkaç aydır birlikteydik. Bu çok acınası değil mi?”

“Hayır. Jason çok acınası biri.”

İçini çekerek, "Sanırım beklentilerim çok düşük," dedi.

“Evet,” diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. “Kelly Everhart olduğunu hatırlaman ve daha azıyla yetinmeyi bırakman gerekiyor.”

Bana tuhaf bir bakış atıyor, başını yana eğiyor.

"Ne?" diye kıkırdadım.

Gözlerini kısarak dondurmasına geri döndü. "Hiçbir şey."

“Erkekler için bar cehennemde...” Kasesini kazıyarak inledi. “Bana yanlış doğum taşı aldığını biliyor muydun?”

Tezgahın üzerinde bir kolye duruyordu; kesin ondandır. Bunun için kendime pay biçmem, o işi tamamen kendi başına berbat etti. "Ciddi misin? Zümrüt olduğunu anlamak için bir Google araması yeterli."

“Evet.” Bir yudum daha şarap içiyor. “Ve onu düzelttiğimde de ısrar etti, tam bir inançla.” Hafifçe ürperiyor. “Ah, onu üzerimden silmek istiyorum.”

Kaseyi yere bıraktım, arkama yaslanıp cebimden telefonumu ve kalemimi çıkardım, sonra da çizim uygulamamı açtım.

“Belki de flört etmeye ara vermen gerekiyor...” Bir penis çizip ekranı ona doğru çevirdim. “Böyle görünenlere kaydırma yapma.”

Ağızındaki dondurmanın tadını çıkarırken dudakları yavaşça bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Tabağını bırakıp elini uzatarak cihazı işaret ediyor. Cihazı ona uzatıyorum ve o da bana sırtını dönüyor, böylece onu izleyemiyorum.

Kaşımı kaldırarak kaseyi aldım ve bir lokma daha alıp sokağa doğru baktım. Yol kenarına, tam karşımızda bir araba park etmişti. Biraz önce gelmişti ama sanırım araçtan kimse inmemişti; maalesef sürücüyü seçemeyecek kadar karanlıktı. Bizi izliyorlar mı acaba?

Kelly arkasını dönüp bana başyapıtını gösterdi. Benim çizdiğimden çok daha gerçekçi bir penisti, ancak onu önemli ölçüde kısaltmıştı.

"Hım," dedim, yutkunurken onun sanat eserini onaylayarak. "Bu Jason mı?"

"Jason'ın bir parçası," diye mırıldandı kendi kendine.

"Başınız sağ olsun... İyi tarafından bakarsak, sizi çok daha büyük ve daha güzel şeyler bekliyor."

O kıkırdadı.

Çizime tekrar göz attım. "Şaka bir yana, anladığım kadarıyla çok çalışmışsın. Erkek cinsel organı konusunda yeteneğin var."

Büyük bir kaşık dolusu dondurma alıp işaret diliyle, "Çizim yeteneklerim de oldukça iyi," dedi. Başımı salladım. Kahretsin, Chaos. Yemek yerken işaret diliyle konuşmayı seviyor çünkü ağzı dolu halde konuşmak eğlenceli.

"Beynin donacak," diye karşılık verdim tam o sırada yüzünü buruşturdu ve acı dolu bir ses çıkardı. Bana doğru eğildi ve güldü. Gülüşü bulaşıcıydı.

O an geçince, doğrulup içini çekiyor ve aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyor.

"Sen bir ruh eşi için yaratılmışken, bu geçici arkadaşlarla vakit kaybetmeyi bırak," diye mırıldanıyorum.

Başını yavaşça çevirdi. "Az önce ne dedin?"

"Sürekli peşinden koştuğun o adamlarla vaktini boşa harcamayı bırak."

Kelly başını salladı. "Hayır, ruh eşi meselesi. Babamın mektubunda bahsettiği şeyi ikinci kez dile getiriyorsun."

"Diğer şey neydi?"

"Kelly Everhart olayı."

Omuzlarımı silkiyorum. "Belki de kader sana bir hatırlatma yapman gerektiğini düşünüyor."

Başını salladı. "Evet... belki. Zamanlama tuhaf, hepsi bu."

"Bu hafta sonu için herhangi bir planın var mı?" diye sorarak konuyu değiştiriyorum.

Başını salladı. "Hiçbir şey. Muhtemelen sadece çatı katında birkaç iş hallederim."

"Şey, eğer eğlenceden biraz uzaklaşmak isterseniz, benim evime uğramak ister misiniz? Planladığım resim serisi için sizi fotoğraflamak isterim... Tabii eğer kendinizi iyi hissediyorsanız."

Gözleri irileşti. Bir parça kurabiye çiğnerken, "Pazar günü işi mi?" diye işaret diliyle sordu.

"Pazar günü mükemmel," diye ellerimle cevap veriyorum.

Kasesine doğru sırtarak son dondurma parçalarını ağzında gezdiriyor. Düşünmeden çenesini kavrayıp yüzünü kendime çeviriyorum ve baş parmağımla ağzının kenarındaki kurabiye tozlarını silip parmağımdan emerek temizliyorum.

Dudakları yumuşacık. Kahretsin, onu öpmek için sabırsızlanıyorum. Yıllarca onu izledim, alışkanlıklarını, sevdiklerini ve sevmediklerini öğrendim, ama hala çok fazla bilinmeyen var. Tadının nasıl olduğunu öğrenmek için can atıyorum... tahrik olduğunda çıkardığı sesleri... üstteyken tercih ettiği ritmi... boşalmadan önce ne kadar süre tahrik edilebileceğini...

O kadar çok bilinmeyen var ki.

Eğer onu şimdi öpseydim, sadece alkolün etkisiyle yaşanan bir teselli ilişkisi olurdu ve arkadaşlığımız mahvolurdu. Bununla birlikte, bakışları dudaklarıma iner inmez kendimi geri çekemiyorum. Ona bir alev gibi çekiliyorum. Yarım santimetre yaklaşıyorum ve o da aynısını yapıyor. Tam o sırada, daha önce izlediğim araba yüksek bir gürültüyle hızla uzaklaşıyor. Gürültüden irkilip geri çekiliyor. Kahretsin.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyor, çoktan gözden kaybolmuş olan bulanık şeye doğru bakarak.

Çok tehlikeliydi. Elimle yüzümü sildim. "Bilmiyorum."

O araba olmasaydı, her şeyi riske atıp sonsuza dek pişman olabilirdim. Buradan çıkmam lazım.

Bir gün, onun muhteşem dudaklarını benimkiler altında morarana kadar öpebileceğim. Ancak ben onun geçici acısını geçici bir oyalama aracı olarak kullanmayacağım. Onun bir daha asla kalp kırıklığı yaşamayacak olmasının sebebi benim.

"Uzun bir gün geçirdin," diyorum boğazımı temizleyerek. "Mutfaktaki bu karmaşayı ben temizleyeceğim."

Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. "Harika bir arkadaşsın."

İnlemeye karşı koyuyorum. En sevdiğim unvan: duygusal destek personeli.

"Sen de öylesin. Hadi gel." Onu dürttüm ve birlikte ayağa kalktık. Kaselerimizi üst üste koyduktan sonra bana uzun bir sarılma daha verdi. Avucumla ensesini kavradım, başparmağımla üç kez sıktım. "Git duş al. Kendini daha iyi hissedeceksin."

İçeri girdiğimde, ben soldaki dağınıklığa doğru giderken, o da sağdaki koridordan banyo ve yatak odasına doğru ilerliyor. Çok geçmeden duşun sesi koridorda yankılanıyor. Ben lavaboda bulaşıklarımızı yıkarken ve tezgahı kaplayan kırıntıları silerken, onun mırıldandığı şarkıyı dinleyerek gülümsüyorum.

Mutfak pırıl pırıl olur olmaz banyoya yöneliyorum. Çatlak kapıdan buhar çıkıyor. Parmağımı oyuk ahşap kapıya hafifçe vurarak aralığı genişletiyorum ve saçlarını durularken dokulu camdan onun bulanık silüetini izliyorum. Sanki bir şey yapabilirmişim gibi penisim fermuarıma sürtünüyor.

Onun güzelliği acımasız. Bir erkeği mahvedebilecek türden bir güzellik ve ben dizlerim üzerinde yok edilmeyi yalvarıyorum.

Kelly'nin telefonu banyo tezgahında, kolayca ulaşabileceğim bir yerde duruyor, bu yüzden telefonu alıp şifresiyle (Clyde'ın doğum günü) kilidini açıyorum. Her şey için bu telefonu kullanıyor. Jason'ın telefon numarasını ve onunla iletişim kurabileceği diğer tüm yöntemleri engelliyorum. Sonra bir konum takip cihazı ekliyorum. Telefonumla senkronize ettikten sonra ekranını kilitliyorum ve telefonu banyo tezgahına, Kelly'nin bıraktığı gibi yerleştiriyorum. Suyu kapatana kadar onu gözetliyorum, sonra koridordan çıkıp kapıdan sessizce ayrılıyorum.

ELEVEN



“Baba, şu anda gerçekten yardımına ihtiyacım var,” diye mırıldandım sessizliğe. “Blues Traveler albümlerini saklamak istiyor musun?”

Cevap yok.

Plak kapaklarını karıştıırken, topladığı çeşitliliğe hayran kaldım. Celine Dion... Talking Heads... King Gizzard and the Lizard Wizard. "Zevkin çok çeşitli, kesinlikle," diye mırıldandım.

Sesimi yükseltiyorum, böylece beni duyabilsin. "Tamam, bunları gelecek haftaya saklayacağım, ama o zamana kadar bunları düşünmeni istiyorum. Cumartesi günü gün sonuna kadar cevaba ihtiyacım var, anladın mı?" Sanırım saate bakmalıyım—kahretsin! Saat altıyı geçmiş ve Logan'a fotoğraf çekiminde yardım edeceğimi söylemiştim. Logan'la olan mesajlaşmamı açıyorum.

Çok özür dilerim! Zamanı nasıl geçirdiğimi anlamadım, fotoğraf çekmek için çok mu geç oldu?

Eğer doğal ışık kullanarak çekim yapmayı umuyorsa, güneş batmadan önce oraya yetişemeyeceğim. Özellikle de toz içinde olduğum için gitmeden önce temizlenmem gerekiyor.

LOGAN

Hiçbir şey için geç değil. Yeterli aydınlatmam var.

Hemen duş alıp geliyorum. Ne giydiğimin bir önemi var mı?

LOGAN

Bol bir şey değil, rahat bir şey.

Karnım gurulduyor. Bu sabahtan beri hiçbir şey yemedim.

Yemek yediniz mi?

LOGAN

Hayır, sipariş verebiliriz.

Akşam yemeğini ben alacağım. Matt's'ten hamburger mi?

LOGAN

Kulağa harika geliyor.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, elimde yağlı yiyecek dolu kahverengi bir poşetle onun dairesinin zilini çalıyorum. "Benim," diyorum hoparlöre. Kapı açılıyor ve içeri giriyorum, sonra asansöre bindiğimde en üst kata çıkmak için 6'yı tuşluyorum. Asansör yukarı çıktıkça yuvarlak beyaz düğme parlıyor.

Dışarı çıktığımda, onun ön kapısına doğru gidip içeri giriyorum. Ne zamandan beri birbirimizin evlerine öylece girip çıkmaya başladığımızı bilmiyorum ama yıllardır bunu yapıyoruz.

Eşiği aşıp onun loft dairesine girdiğimde bakışlarım iki katın da üzerinde yükselen yüksek tavana takıldı. Mekanı ona çok yakışıyordu; sanatsal ve biraz dağınık, ama gösterişli bir şekilde değil. Geniş halılar eski ahşap zeminlere serilmiş, yaşam alanlarını yumuşatıyordu. İç duvarlar beton ve kırmızı tuğla karışımından oluşuyor, en sevdiği sanatçıların birkaç büyük eserini sergiliyordu. Bitişik duvarda, endüstriyel tavanla buluşacak şekilde ızgaralı pencereler yükseliyordu. Eski camlar siyah bölmelerle ayrılmıştı ve dışarı doğru eğimli birkaç panelden içeriye taze hava sızarak bahar kokusunu getiriyordu.

Yatak odası ve sanat stüdyosuna, ikinci kata çıkan kavisli metal bir merdivenle ulaşıyor; yatağın ayak ucu pencerelere ve şehir manzarasına bakıyor ve bulunduğu yerden zar zor görülebiliyor.

Bu akşamki gün batımı muhteşem, sıcak ışık huzmeleri parke zeminlere yayılıyor. Her sabah şehrin panoramik manzarasıyla uyanmak inanılmaz

olmalı. Çok büyük bir alan değil, ancak açık planlı tasarım alanı daha geniş gösteriyor ve manzara da gerisini hallediyor.

Bana hızlıca sarıldı. "Merhaba."

"Geç kaldığım için özür dilerim," diyerek yemeği ona uzattım.

"Çatı katındaki destansı maceran nasıl geçti?" diye soruyor mutfağa doğru ilerlerken omzunun üzerinden.

Her zamanki gibi, zaman elimden kayıp gitti. Logan o sabah erken saatlerde planlarımızı teyit eden ve babamın plak koleksiyonuyla ilgili yardıma ihtiyacım olup olmadığını soran bir mesaj atmıştı, ama ben iyi olduğumu ve daha sonra görüşeceğimizi söylemişim.

"Aslında... gerçekten çok iyiydi." Plak çalarını ve eski, yıpranmış bir hoparlörü bağladım, sonra toz ve anılar arasında daireler çizerek dans ettim, o hâlâ hayattayken yaptığımız gibi müziğin ritmine kapıldım. "Beklediğimden daha iyileştiriciydi."

Gülümsedi ve ben de ayakkabılarımı çıkarıp onu mutfağa kadar takip ettim. Daha sonra kullanmak üzere kurduğu uzun stüdyo ışıklarını fark ettim. Daha sonra resme başladığında figürümü kolayca referans alabilmesi için siyah tayt ve dar kesim beyaz bir tişört giymeye karar verdim. Çıplak pozlar çizmeyi planlıyor olabileceği ihtimaline karşı sütyen giymedim. Aklındaki pozlara bağlı olarak, doğal insan formunu etkilemesini istemiyorum. En azından, profesyonel gerekçem bu. Sanat okulunda ek para için çıplak poz vermişim, büyük bir olay değil.

Granit tezgahın etrafında sessizce dolaşırken, içecek bir şeyler almak için buzdolabını açıyorum.

"Aa, Citra'nın fiçide olgunlaştırılmış stout biralarından birini mi aldın?" Bira fabrikası sadece sınırlı sayıda üretti ve her yerde tükendi. Bir tanesini ele geçirmek için can atıyorum.

"Hepsi sizin," diye yanıtlıyor ve meşhur çıtır patates kroketlerini tabaklara boşaltıyor. "Dün bir tane yedim. Oldukça lezzetliler."

"Başka bir zamana erteleyelim. O kadar ağır bir şeye girişmeye hazır değilim. Ne içiyorsun?"

"Eski usul. İster misin?" Cevabımı zaten bildiği için kaseden bir portakal alıyor.

"Eğer siz yapıyorsanız, hayır diyemem."

Karşısındaki tahta tabureye oturup, dirseklerimi tezgaha dayayarak öne eğiliyorum ve şekeri, narenciye ve acı likörü karıştırma şeklini

hayranlıkla izliyorum; ön kollarının gerilip sıkılaşması başlı başına bir performans gibi.

"Bu akşam ne tür viski içeceğiz?"

Cam sürahinin kapağını açarken sırtıttı. "En iyisi."

Bardağı doldurduktan sonra Logan, bir eliyle portakalı tutarken diğer eliyle soyma bıçağını kabuğunun üzerinden yavaş ve hassas bir spiral şeklinde kesiyor. Portakalı bardağın üzerinde döndürerek yağlarını salmasını sağlıyor ve dumanlı kehribar rengi içkinin içine bırakıyor.

"Güzel."

Kokteyli önüme doğru itti. "Şerefe."

"Şerefe." Bardağı dudaklarıma götürüyorum, viskinin sıcaklığının dilimi kaplamasına izin veriyorum, boğazımdan aşağı akarken tadını çıkarıyorum. Çok lezzetli. Takdir dolu iç çekişimden memnun görünüyor.

Bardağı yere bırakıp, o tezgahı silmeyi bitirirken ben de yemeğimizi onun hazırladığı tabaklara yerleştirdim. "Hadi yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Kaşını kaldırarak, "Yine mi öğle yemeğini yemeyi unuttun?" dedi.

"Hey, sen de aynısını yapıyorsun." Bir işe başladıktan sonra kendimizi ona kaptırmamız hiç de nadir değil. Paylaştığımız birçok benzerlikten biri bu.

Hamburgerlerimizi yerken günümüzde neler olup bittiğini konuşuyoruz. Bakışları, lokmalar arasında ağzımı takip ediyor gibi. Daha önce yüzlerce kez yaptığımız aynı rahat, sıradan sohbet, ama şimdi altında nabzımı hızlandıran bir uğultu var.

Akşam yemeğinden sonra, Logan'ın mekanı hazırlarkenki sessiz ve baskın duruşuna bakakalmıştım. Işıklardan birini ayarlayıp, daha yumuşak bir ortam yaratmak için kısıyordu. Çalışırken odaklanmış ve kontrollüydü. Hesapçı bakışları, kadınları çıldırtan o lanet olası gözlüklerle çerçevelenmişti - ve ben de istisna değilim.

O kamerasını kurup ışıklandırmayı test ederken, ben de devasa pencerelere doğru yürüyorum; rengarenk bir gökyüzünün silüetini oluşturduğu yükselen binalara doğru çekiliyorum. Elimdeki kokteyl, duman ve narenciye oranını ustaca dengeliyor; tatlar damağımda kalıyor. Her yudumda daha da rahatlıyorum. Şehrin üzerine karanlık çökerken, gece gökyüzü gibi parıldayan, büyümlü bir şeye dönüşüyor.

Arkamdan yaklaştı ve neredeyse geniş göğsüne yaslanacaktım. Utançtan yanaklarım kızardı, çünkü açık pencerelere doğru uzandığını fark ettim, bana değil. Güneş ufukta kaybolduğundan beri hava soğumuştı.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Hımm," diye cevap veriyorum, çenemi aşağı indirerek. Geçen gece, bir anlığına beni öpeceğini düşündüğüm anı hatırlıyorum. Şarap ve ayrılığın etkisiyle, muhtemelen onu durduramazdım; duygularım karmakarışık. Bu rahatsız edici düşünceleri kafamdan atıyorum ve burada ne yapmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

"Nerede olmalıyım?" Yönlendirme beklerken çoraplarımı çıkarıp ön kapıdaki ayakkabılarıma doğru fırlattım.

"Öncelikle, kanepeye uzanmanı istiyorum," diye talimat verdi, sehpayı kenara çekerek. "Sırt üstü yat." Sesi daha da kalınlaştı. Geçmişte ona, kadınların yanında daha çok otoriter bir ses tonu kullanması gerektiğini, bunun seksi olduğunu söyleyerek takılmıştım. Ama şu anda, bunu başkasıyla değil de benimle kullandığı için mutluyum.

Sert deri koltuğun sol tarafını işaret ediyorum. "Başım bu tarafta mı?"

Ben yerime otururken o da başını salladı.

"Peki, nasıl bir hava yakalamayı hedefliyoruz?" diye soruyorum, saçlarımı at kuyruğundan çözerek. "Kasvetli bir şey mi? Acımasız bir şıklık mı?"

"Büyüleyici."

Yutkunuyorum.

"Sadece sen," diye ekliyor.

Lanet etmek.

Erkekler söz konusu olduğunda, Logan'la rekabet edebilecek çok az kişi var. Harika bir arkadaş ve muhtemelen daha da iyi bir partner; eğer aşka bir şans verseydi. Önemseydiği kişileri korur, ama aynı zamanda tehlikeli bir yanı da vardır.

Kadınları eve götürüyor mu? Onun bekâr olduğuna dair ne kadar sık şaka yapsam da, bunun gerçekten doğru olduğunu hayal edemiyorum. Çok çekici biri. Cinsel hayatı beni ilgilendirmiyor, ama yine de aklıma geliyor. İtiraf etmek istediğimden daha çok dikkatimi çekiyor.

Birkaç hızlı fotoğraf çekiyor, ardından kamerasının ayarlarını değiştirip dizlerinin üzerine çöküyor. "Başınızı biraz daha bana doğru çevirin," diyor ve objektifi ayarlıyor. Deklanşör birkaç kez tıkırdıyor.

"Sırtını biraz kamburlaştır."

Kıkırdadım. "Senin için, ha?"

"Kelly..." Adımı bir uyarı gibi uzatarak söylüyor.

"Evet efendim," diye mırıldandım, onu şaşırtmak amacıyla en seksi bakışlarımı ona fırlatarak.

Sesi sertleşiyor. "Bunu tekrar yap."

Çok etkileyici.

"Ne? Size efendim mi diyeceksiniz?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Biliyor musun? Bana o bakışı tekrar at."

Yutkunuyorum, gergin hava yatıştırken onun anlamlı bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum. Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve geri çekilmiyorum—kendimi bu sıcaklığa bırakıyorum. Daha önce de poz vermişim ama hiç bu kadar... sarhoş edici olmamıştı. Onun dikkatini çekebilme şeklim, sahip olduğumu bilmediğim güçlü bir silahı kullanmak gibi. Bağımlılık yapıyor ve hoşuma gidiyor.

Belki damarlarımdaki sıcak kokteylin etkisi ya da loş ışık yüzünden, bu sefer numara yapmaya zahmet etmiyorum. Savunmamı indiriyorum ve ona çok uzun zamandır içimde sakladığım baştan çıkarıcı şeyi iyice gösteriyorum.

"Gözlerin inanılmaz derecede mükemmel," diye fısıldıyor.

Yüzümün kızarmadığını söylemek imkansız. Birkaç fotoğraf daha çekiyor.

"Yere uzanmakta bir sakınca görüyor musunuz?"

"Tabii ki!" diye bağırdım koltuktan, sesim çok yüksek çıktı. Daha açık konuşsan iyi olurdu.

"Tam burada." Halıyı işaret ediyor.

Sırt üstü uzanınca, dizlerinin üzerine çöküp belime oturdu. Vay canına.

"Bu uygun mu?" diye soruyor.

Başımı yukarı aşağı sallıyorum.

Kamerasını yere koyuyor. "Saçınızı düzeltmemde sakıncası var mı?"

"Hayır." Başımı kaldırdım ve o da avucunu kulağımın yanına koydu, diğer eliyle de saçlarımı istediği gibi yaydı. Sonra tekrar kamerasını eline alıp bana doğrulttu.

"Kelly, doğrudan objektife bak."

Ona bakarken göğsüm inip kalkıyor.

"Muhteşem." Kameranın arkasından gülümseyerek başını hafifçe salladı. "Bu konuda çok iyisin."

Gülüşüm garip ve yapmacık. O ise daha da genişçe gülümsüyor.

"Çekinmenize gerek yok," diyor. "Bu sadece benim."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Rahatsız mısınız?"

En iyi anlamda. "Hayır."

Onu cinsel obje haline getirmeyi bırakın. İşin garip tarafını gösteriyorsunuz.

"İyi."

Bu, uzun zamandır yaşadığım en heyecan verici gecelerden biri. Jason'la yaşadığım ön sevişmeden bile daha ateşli, üstelik Logan ve ben tamamen giyinik haldeyiz. Aramızdaki gerilimin sadece hayal gücümde olduğunu kendime hatırlatıyorum. Babam her zaman hayal kurmada çok iyi olduğumu söylerdi.

Bakışlarım boynuna ve geniş omuzlarına kayd, yakasının altından görünen dövmelemleri inceledim. "Gözlerin üzerimde olsun, unutma."

Tekrar odaklanıyorum. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Harika gidiyorsun."

O beni övdükçe çekingenliğim azalıyor. Ayağa kalkmak için duraksıyor, birkaç adım geri çekiliyor. "Tamam, şimdi otur, avuç içlerine yaslan ve dizlerini yukarı çek."

Ben oturma pozisyonuna geçiyorum, o da önümde çömeliyor.

"Hiç boudoir fotoğrafçılığı yapmayı düşündünüz mü?" Kesinlikle harika bir atmosfer yaratabiliyor.

Sırıttı. "Kadınları soyunmaya ve benimle vakit geçirmeye davet etmek mi? Hayır, ama eğlenceli gibi geliyor. Düşünce tarzını beğendim."

Kıskançlık hissini görmezden gelerek derin bir nefes aldım. "Her şeyi mahvettin."

"Sadece şaka yapıyorum." Gülüyor. "Böyle başka birini fotoğraflayacağımı düşünmen çok tatlı." Kocaman eli bacağımın arkasını kavırıyor ve birkaç santim yana kaydırıyor, sonra bana göz kırpmıyor. "Bacaklarını açık tut."

Logan, özellikle de kameranin arkasında bana emirler verirken, inanılmaz derecede seksi. Özellikle de o sakın, kontrollü tonu kullandığında; bu ton beni de karşılık vermeye, neler olacağını görmeye itiyor.

Kamerasını indiriyor, gözleri bana dikili. Profesyonelce değil, hatta yırtıcı bir tavır sergiliyor; sanki beni soyup, zamanını ona ayırmayı hayal ediyormuş gibi. Ne bekliyor acaba?

"Fotoğrafi çekmeyecek misin?" diye mırıldandım.

“Bu, kamera için değil. Bu benimle kalacak; zihnimde güvende, istediğim zaman ona bakabileceğim.”

Aman Tanrım.

Sesi kısık ama pürüzlü. Sabahın ilk saatlerinde, az uyuduktan sonraki o seksi hırıltılı sesi hayal ediyorum. Yanında çıplak uyanma görüntüsü zihnimde beliriyor. Hayır, asla. Başıımı sallıyorum. Yakıcı bir sıcaklık ve gergin kıkırdamalar yzeyeye çıkıyor, bu da utancımı daha da artırıyor.

"Sen tam bir ucube gibisin."

Glmem Logan'ı o aptalca halinden çıkartıyor gibi görünüyor. Tekrar kamerasını kaldırıp birkaç fotoğraf çekiyor.

"Beğendin herhalde," diye fısıldıyor objektifin arkasından.

Alt dudağımı ısırırken göğsümde bir çarpıntı hissediyorum. Haklı... Ben de öyleyim aslında. Logan deklanşöre art arda en az altı kez basıyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum. Kahretsin. O eski usul viskiyi içmemeliydim. Çok rahatım. Bu iş kontrolden çıkıyor, benimle dalga geçiyor olmalı.

Logan tekrar elimi saçlarıma daldırıp kabartıyor. Gözlerimi kapatıp bu hisse teslim olmaya karşı koymak zor. "En son ne zaman poz verdin?"

Boğazımı temizledim. "niversiteden beri, figür resmi için yapmadım."

"ıplak?"

"Bazen."

"Hım." enesi ve yüz hatlarının geri kalanı gerildi.

"Aman, yle demeyin. Bu cinsel bir şey değil." Yine tavan arasındaki o konuşmaya döndük.

"Seni bir sürü insanın önünde sergileme fikrini hiç sevmiyorum."

"Neden mi, çünkü ben senin kız kardeşin gibiyim?" Bakışlarımı kaçırdım.

Sırıttı. "Seni kız kardeşim gibi görseydim, şu an burada olmazdık." Yemin ederim ki plak durdu. Az önce ne dedi?

Yüzüm gevşedi. "yle mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Deklanşöre basıyor. "yle sağa devam edin."

Ah. O çalışırken ben hareketsiz duruyorum. Düşüncelerim hızla akıyor, ama hiçbiri dikkatimi verecek kadar uzun süre sakın kalmıyor.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?" Kamera arkasından kıkırdıyor. "Bana odaklan, Chaos."

Dur bir dakika—şu anda neler oluyor böyle?

"İşte orada... İstediğim gözler bunlar." Sinsi bir sırıtışla, "Lanet olsun, bakışların beni neredeyse buna inandırıyor." dedi.

Söylediğini sandığım şeyi söylemiş olması imkansız. Yanlış duymuş olmalıyım. Birkaç kez göz kırptım. "Bir keresinde bana kız kardeşim gibi olduğumu söylemiştin. Bana Junior derdin..."

Onun bana ilgi duyma ihtimali sıfır olduğu için ona poz vermek daha kolaydı. Ama... ne diyor bu?

Daha önce, onun flörtünü fotoğraflar için ortam hazırlamaya çalışması veya beni kızdırmaya çalışması olarak geçiştirmiştım, ama şimdi bunun daha fazlası olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Kamera objektifine bakıyorum.

"Sence sana neden 'Kaos' diye seslenmeye başladım?"

İsa Mesih.

Daha fazla fotoğraf çekiyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Onunla ilgili rahatsız edici düşünceleri görmezden geliyorum. Bu, alkolün ve elverişsiz bir yumurtlama takviminin ürünü. Duygularımı bulandırmasına izin veremem. Neyse ki, onunla konuşmama gerek yok, sadece önümdeki görevi tamamlamam gerekiyor: hareketsiz durmak ve talimatları yerine getirmek. İşte tam olarak bunu yapıyorum.

Çekimin geri kalanında sessiz ve profesyonel kalıyor. Daha iyi bilmeseydim, bunun kasıtlı olduğunu, beni düşüncelerimle baş başa kalmaya zorladığını söylerdim. İki saat sonra çekimi bitiriyoruz.

"Teşekkürler Kel. Harika bir iş çıkardın," diyor, küçük kamera ekranında çektiği fotoğraflara göz gezdirirken. "Sanırım bunlar mükemmel olacak."

Çok pragmatik konuşuyor. Öyle miydi? Her şey gösteriş miydi?

"Bir arkadaş için her şey..." Çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim, bir şey söylemesini bekledim. Beni düzeltsin, sözüme gülsün, başını sallasın—bir şey yapsın.

Bana doğru bir bakış bile atmıyor.

Logan bana ceketimi uzatıp yolcu etti. "Bunları yarın düzenleyeceğim. Bu hafta sonu tavan arasından kutuları taşımakta yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Sözlerime hiç aldırmış etmiyor gibi görünüyor ve midemdeki o kötü hissten nefret ediyorum. Biz sadece arkadaşız. Bunu defalarca açıkça belirtti, yine de ben daha fazlasını aramaya devam ediyorum. Ergenlik aşkımın pençeleri beni tekrar etkisi altına aldı.

Logan ile birlikte dışarıda park edilmiş arabama doğru yürüdük ve ben sürücü koltuğuna oturdum.

"Dikkatli sürüşler dilerim," diyor.

Başımı salladım ve kapımı kapattım, bir an önce buradan çıkmak istiyordum. Arabayı park yerinden çıkarıp sokağı döndüğüm anda boğazımda bir yumruk oluştu ve gözlerim yaşlarla doldu.

TWELVE



Aman Tanrım, bu fotoğraflar inanılmaz. Dokunabileceğim kadar yakinken, onun büyüleyici bakışlarının hedefi olmak, öz kontrolümü hiç olmadığı kadar zorladı. Vücudunun üzerine oturmak, tam bir öz kontrol egzersiziydi. Evdeki çalışma masamda, düzenleme yazılımıyla fotoğrafları tek tek işliyorum, kıvrımlarını vurgulamak için ışıklandırmayı ayarlıyorum. Gerçeküstü.

Birkaç fotoğrafa tıkladım, ta ki yerde yatarken bana dik dik baktığı fotoğraf beni olduğum yerde durdurana kadar—o zümrüt yeşili gözler tek bir bakışla beni mahvetti. Bu, resmini yapmayı planladığım bir poz bile değildi; sadece nasıl tepki vereceğini görmek istedim. Ayrıca, bir gün bacaklarının arasında olduğumda, her santimini almadan hemen önce nasıl görüneceğinin bir ön izlemesini de almak istedim. İfadesindeki ihtiyaç, tişörtün altından fırlayan sert piercingli meme uçları, nefesindeki kesiklik—sadece rol yapmıyordu, tahrik olmuştu ve bu fotoğraflar bunun kanıtı. Onu sanki oynucağım gibi bu pozisyonlara sokmak kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Onu tam istediğim yerde yakaladım... ve hiçbir şeyden haberi yok.

Onu bir kardeş gibi gördüğüm hakkındaki yorum, pastanın üzerindeki krema gibiydi. Bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı. Üniversiteden

döndükten kısa bir süre sonra onu bir kız kardeş gibi görmeye başlamıştım. O zaman ona Junior demeyi bırakıp Chaos demeye başlamıştım. Öyle hissettiriyordu. Bir çocuk bırakıp lanet olası bir siren gibi geri dönmüştü. Tanımadığım bir kadın. Farklı giyiniyordu: Siyah pantolon kalın bacaklarını sarıyordu – dişlerimi geçirmek istediğim bacaklar. Özellikle de piercingli göğüs uçları kumaştan görüldüğünde, hayal gücüne pek yer bırakmayan kısa üstler. Saçları ve tırnakları parlak siyahtı, ama bu uydurduğu saçma sapan bir havalı sanat mezunu kişiliği değildi. Daha önce hiç görmediğim kadar seksi ve kendinden emindi, kim olduğunu bulmuş ve her zerresini özür dilemeden kucaklamıştı. Üstelik, gelişmekte olan bir sanatçı olarak yeteneği de inanılmazdı. Tam bir şoktu. Hayatım boyunca disiplin ve kontrolü sağlamakta hiç sorun yaşamadım. Ta ki Kelly'ye kadar. Kelly benim kişisel kaosum.

Üç yıldır Clyde'ın isteklerini yerine getirdim, ona biraz yaşama, büyüme ve hayatın ona sunabileceği şeyleri deneyimleme fırsatı verdim, ama şimdi o da benim ona neler sunabileceğimi keşfedecek.

O bana onayını verdi. Ve o yirmi altı yaşında, Clyde'ın Kelly'nin annesiyle tanıştığı yaşta ve ben de onun izinden gidip, yirmi yedi yaşına gelmeden onu eşim yapmayı planlıyorum.

Her fotoğrafa baktıkça, penisim pantolonumun fermuarına daha da çok baskı yapıyor. Artık dayanamayacak hale gelince, fermuarı açıyorum, boxer'ımı kenara itiyorum ve acıyan penisimi avuçlarımla kavrayıp, onun görüntüsüyle okşuyorum. Kahretsin. Zonkluyorum, şişmişim ve boşalmak için çaresizim.

Hayal gücüm, birlikte geçireceğimiz gelecekle ilgili çılgıncasına uçuyor; onu nasıl işaretleyeceğimi ve kendime ait kılacağımı planlıyorum— özellikle de dizlerinin üzerinde, sanki ekranımdaymış gibi bana bakarken. Çok geçmeden muhteşem gözlerine bakıp, gür, siyah, dağınık saçlarına elimi gömüp, kullanılmayı bekleyen dolgun kırmızı dudaklarının tadını çıkaracağım. Ağzını açacak, o kadar yumuşak ve davetkar ki, dilini çıkaracak ve ben de daha fazlasını isterken inlerken dilinin başını ona vuracağım. Dudaklarını üzerime doğru yönlendirirken, bir tutam saçını sıkıca kavrayacağım. Sanki bunun için yaratılmış gibi her santimini yutacak, çıplak göğüsleri güzel yüzünü becerirken sallanacak. Tam bir kaos.

Ağzından yeterince zevk aldıktan sonra, onu ters çevirip dilimin üzerinde gezdireceğim, tatlı vajinasını bana sürterek, küçük bedeni titreyip

sarsılarak orgazm olacak. Benim adım dışında her ismi unutana kadar inleyecek ve nefes nefese kalacak.

Yıllarca "arkadaş" olarak geçirdiğimiz zamanın borcunu, onun ihtiyaç duyduğu amından birer birer orgazm çıkararak ödeteceğim.

Avuç içim penisimi okşuyor, her hareket bir öncekinden daha zorlayıcı, ön kolumda yanma hissiyle kendimi doruk noktasına yakın tutarak kontrolün ve inanılmaz ateşli fantezinin tadını çıkarıyorum. Parmak boğumlarım bembeyaz olana ve ucundan ön meni sızana kadar daha sıkı sıkıyorum. Penisimin seğirmesiyle bileğimi çevirerek kendimi doruk noktasına yaklaşıtıyorum.

Ona olan takıntım ya da bedenini ele geçirme planlarımdan utanmıyorum. Yıllardır onunum ve artık o da bana aynı iyiliği yapmalı. Çok geçmeden, monitörümde gördüğü aynı aç bakışla bana bakacak; seks arzuluyor. Beni arzuluyor. Benim gibi birini değil... Beni.

O, bana bu kadar canlı, bu kadar gerçek hissettiren tek kadın. Artık ona uzaktan tapınmaktan bıktım, onu kucaklamak, korumak ve yatağında sahiplenmek istiyorum. Ona her gün, acımasızca benim olduğunu göstermek istiyorum.

Yumruklarım daha hızlı sıkılıyor ve kaslarım geriliyor, ayaklarımın dibinde diz çökmüş halinin üzerinde yükseldiğimi hayal ediyorum. Duruşu mükemmel, çünkü o gerçekten çok iyi bir kız.

"İşte bu kadar, Kaos. Beni boşalt."

Kirpikleri titriyor ve yeşil gözleri geriye doğru dönüyor, açgözlü ağzını meniyle doldurduğumda, boğazı her damlasını yutmak için yukarı aşağı hareket ediyor, sanki yetmiyormuş gibi yukarı bakıyor. Sırtım sandalyeye yaslanıyor ve elimde boşalıyorum, sıcak ipler ucundan fışkırıp parmak boğumlarımdan aşağı akarken inliyorum. Tamamen bitkin düştüğümde, göğsüm kabararak sandalyeye yığılıyorum.

Telefonum masanın üzerinde titriyor, ondan bir mesaj bildirimi geliyor.

"Zamanlaman mükemmel, tatlım," diye mırıldandım, telefonu sol elimle alırken, çünkü sağ elim hala onun kazandığı meniyle kaplıydı.

KELLY

Merhaba, yaptığımız fotoğraf çekimiyle ilgili size bir şey sormak istiyordum...

Gülümsemem daha da genişliyor. Nihayet!

Evet?

Ekranda on dakika gibi gelen bir süre boyunca üç nokta belirdi. Sonunda telefonu bıraktım ve elini sildim, bir yandan da itiraf edeceği şeyi bitirmesini bekledim; umarım dün gecedен beri kafasında bir şeyler kurcalıyordur. Amacım onu bazı şeyleri sorgulamaya, bizi sorgulamaya zorlamaktı. Ona verdiğim sözü tutmanın dolaylı bir yolu olsa bile, bu sonuca kendi başına varmasını görmek istiyorum.

"Hadi sor bana, Kaos. Ne öğrenmek istiyorsan sor."

Noktalar hareket etmeyi bırakıyor ve ben nefesimi tutarak bekliyorum. Bir an için, beni reddedecek mi diye düşünüyorum. Başımı sallıyorum. Asla olmaz. Bizimki kadar güçlü bir kimya iki taraflıdır.

Sonra noktalar tekrar belirmeye başladı ve ben başımı geriye atıp inledim. "Ne yani, roman mı yazıyor?"

Bir bildirim sesi duyuldu ve bakışlarım ekrana kaydı.

KELLY

Fotoğrafların sonuçları nasıl oldu?

İstemsizce kahkaha attım ve başımı salladım. "Hadi ama." Hâlâ bunu itiraf etmekten çok korkuyor. Ben de öyleyim, diye düşündüm içimden. Cevabımı yazdım.

İnanılmaz derecede başarılı oldular.

KELLY

Bunu duyduğuma sevindim.

Sormak istediğiniz tek şey bu mu?

KELLY

Evet.

THIRTEEN



Müşterim Hunter ile tüm seans boyunca birbirimizle üç kelimedenden fazla konuşmadık. O da benim kadar ketum olabilir. Benim için sorun değil, konuşmaya ihtiyacım yok. Son satırı bitirip onu sildikten hemen sonra makineyi kapatıp başımı sallıyorum.

Siyah deri koltuğumda öne doğru eğiliyor, aynadaki parçayı inceliyor, ardından bir gülümsemenin nasıl olması gerektiğine dair kendi yorumunu sunuyor ve homurdanma ile memnun bir iç çekiş arasında bir ses çıkarıyor.

"Bu iyi bir ses mi?" Emin olmak için tekrar kontrol ediyorum.

"Mm."

Sağ.

Kolunu sarıp ona bakım talimatlarını içeren bir kağıt verdim ve şunları söyledim: "Yıka. Kaşıma. Nemlendir. Jakuzi kullanma. Aptallık yapma."

"Mm."

Bu, anladığı anlamına da gelebilir, "cehenneme git" anlamına da gelebilir. Her iki durumda da, sanırım burada işimiz bitti.

Resepsiyonda ödemeyi ben alıyorum çünkü Frankie öğle yemeğinde. Hunter cüzdanından birkaç yüz dolar çıkarıp, sanki karanlık bir uyuşturucu anlaşması yapıyormuşuz gibi tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Değiştirmek?"

Başını salladı, sonra elini sallayarak kapıya doğru yöneldi ve ben de aynı hareketi tekrarladım.

Sanırım aramızda bir bağ oluştu.

O çıktıktan sonra, Casper'ın bir sonraki müşterisini kaydettim. Sırada Anna Kucera ile bir görüşmesi var. Ona başımla onay verdim. Daha önce tanışmıştık, çünkü erkek kardeşi Rhys, Camden ile Minnesota Lakes takımında oynuyor, bu yüzden onu takımın aileleri olarak katılmamız beklenen çeşitli Lakes Hockey etkinliklerinde, çoğunlukla büyük maçlarda ve galalarda görmüştüm. Üzerinde hiç dövme gördüğümü hatırlamıyorum.

"İlk dövmen mi?" diye soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor, sesi yumuşak ve utangaç. Gergin olduğu belli oluyor.

"Casper harika iş çıkarıyor. Sana çok iyi bakacak."

Başını sallayıp bekleme salonundaki kanepenin kenarına oturdu. Anna bana bir geyiği hatırlatıyor. Güvensiz ve ürkek.

Casper onu almak için öne gelir gelmez omuzları gevşiyor. Herkes Casper'ı sever, sıcakkanlı ve misafirperverdir. Yanlış anlaşılmasın, onun gölgede kalan yönleri de var, ama bu yönünü çok nadiren ortaya çıkarır. Çoğu zaman, gittiği her yerde arkadaş edinen, sevimli bir golden retriever'dır.

Ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Anna?"

Başını salladı ve ayağa kalktı.

"Merhaba, ben Casper." Elini sıktı. "Beni takip ederek sandalyeme gelebilirsin ve aklındakiler hakkında daha detaylı konuşalım." Ardından onu dükkanın arka tarafındaki çalışma masasının yanına götürdü.

Saate şöyle bir baktım. Frankie'nin dönmesine daha on dakika var. Thor arkada dükkan için özel bir tabela boyuyor. El yazısı eşsiz; insanlar onun yazısını vücutlarına dövme yaptırmak için dünyanın her yerinden geliyorlar.

Kelly'nin dört arkadaş grubuna burun piercingi yaptığı piercing bölümünden kahkahalar yükseliyor. İçlerinden biri, "Çok güzel oldu!" diye haykırıyor. Diğerleri de olumlu onaylamalar ve heyecanlı bir gerginlikle ona katılıyor.

"Harika iş çıkardın!" diye sevinçle bağırdı Kelly; mutlu sesi dükkanın her yerine yayıldı.

Gülerek çöp kutularını kontrol ettim, boşaltılmaları gerekip gerekmediğine baktım ama Frankie'nin bunu bu sabah zaten yapmış olduğu anlaşılıyordu. Bitkiler sulanmış gibi görünüyordu... Her şeyle ilgilenmişti.

Posta kutusunu kontrol ettim ve Billy Akers'tan Kelly'ye yazılmış bir mektup görünce donakaldım. Tansiyonum yükselirken zarfı yırttım.

Genç,

Uzun zamandır görüşmedik! Umarım iyisinizdir...

Kendi kendime mırıldandım, "Bu heriften nefret ediyorum."

Gözlerim metin satırları arasında hızla geziniyor, olabildiğince hızlı okuyorum. Black Rabbit'i devraldığımdan beri "nasıl gittiğini" öğrenmek istiyor. Ne güzel. Sanki Everhart adını neredeyse yok etmemiş ve Clyde'ın sıfırdan kurduğu işi batırmamış gibi. Billy'yi kovduktan ve onun bıraktığı karmaşayı temizlemeye çalışırken neredeyse iflas ettikten sonra, her zaman istediği gibi batıya emekli olmak için yeterli parası oldu ve ben de orada kalmasını umuyordum.

Kelly ile iletişime geçmeye çalışması beni çileden çıkarıyor.

Notu bitirirken azı dişlerim gıcırıyor. Dostça görünüyor ama Billy tam bir yılan. Bilgi avlıyor. Dışarıda yürüttüğü planı batırmış olabileceğine ve şimdi de Clyde'ı manipüle ettiği gibi Kelly'yi de manipüle edebileceğini düşündüğüne şüphe etmem... Asla olmaz. Zaten hiçbirimiz çok geç olana kadar bunun olduğunu bilmiyorduk ve bugüne kadar gerçeği bilenler sadece Billy, Casper ve Thor. Bunu böyle tutmak için çok çalıştım.

Mektubu zarfa geri koyup ikiye katlayarak arka cebime sıkıştırdım. Billy bir şeyler çeviriyor. Özellikle de dükkâna gönderdiği için. Eğer gerçekten ona ulaşmak isteseydi, doğrudan evine gönderirdi—bu bana bir mesaj gibi geliyor. Beni test ediyor ve hâlâ dışarıda olduğunu hatırlatıyor. Kelly'nin benim zayıf noktam olduğunu biliyor, bu yüzden beni en çok acıtan yerden vurmanın yolu bu. Deneyebilir, ama bu sefer karşılık vereceğimi çabucak öğrenecek. Hem de sert bir şekilde.

Onu her türlü dijital ortamda nasıl engelleyeceğimi buldum, ama eski güzel ABD Posta Servisi'nin ona yardım etmesi gibisi yok. Sadece amacının ne olduğunu anlamam ve önüne geçmem gerekiyor.

Bu konuda kafa yorarak vakit kaybedemem çünkü bir sonraki müşterim yakında gelecek ve onlar gelmeden önce işlerimi yoluna koymam gerekiyor. Bakışlarım dükkanın önündeki büyük vitrinlere kayıyor ve omuzlarımdaki gerginlik azalıyor—ta ki gözlerim elinde bir buket gülle dükkana doğru gelen bir adama odaklanana kadar.

Hayır, asla.

Jason.

Onu Kelly'nin yanına yaklaştırmayacağım. İşler zaten başladı ve kendi yaptığım işi geri almak istemem. Ona Kelly'ye erişim izni vermemin imkanı yok. İlişkileri bitti.

Masanın arkasında duruyorum, onun 1.75 metrelik boyu bana denk değil.

Kapı ardına kadar açıldı ve bana doğru gelirken takım elbisesinin ayakkabıları şıkırtı çıkardı.

Kelly burada mı?

"Bugün izinli."

Kaşlarını çatı. "Salı günleri çalıştığını biliyorum."

Hiçbir şeyden haberi yok. Görünüşe göre doğum taşından bile haberi yok.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum dostum," diye omuz silkerek cevap verdim.

Yanındaki kırmızı gülleri sıkıca tutarak içini çekti. "Bak, onunla sadece beş dakika konuşmak istiyorum."

"Vedalaşmak beş dakika sürmez ama yine de mesajı ileteceğim."

Derin bir nefes aldı. "Bırak da onunla konuşayım, Logan."

Hayır. Sahip olduğunu sandığın her şey öldü ve onu gömülü bırakacaksın.

Başını yana eğip gözlerini kısarak, "Sana ne?" diye sordu. Çenesini yukarı kaldırdı. "Benim artıklarından mı pay almak istiyorsun?"

Yüzümde yavaşça bir sırıtiş belirliyor ve az önce yaptığı geri adım atışına bakılırsa, bu durum onu rahatsız etmiş gibi geliyor bana. Kıkırdıyorum.

"Ne?" diye öfkeyle sordu.

"Onun en başından beri senin olduğunu düşündüğün gerçeği."

"O hâlâ benim. Kelly sadece güven sorunları yüzünden saçmalıyor. Bu seni ilgilendirmiyor, bu benimle onun arasında bir mesele."

"Hayır, seninle onun arasında duran benim." Kaşlarımı çatıyorum. "Ayrıca, seni meşgul edecek kadar çok metresin var gibi görünüyor."

Masaya yaklaştı ve işaret parmağını yüzüme doğru uzattı. "Onu asla aldatmadım. O lanet olası saç tokasının nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok!"

Gülümsememi artık gizleyemiyorum. "Bazen işler ne kadar da ters gidiyor, değil mi?"

Birkaç adım geri çekildi ve başını hafifçe yana eğerek bakışlarını benden ayırmadı. "Sen... " Gözlerini kısarak sordu. "Evimde miydin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu oldukça cüretkar bir suçlama."

Gerçi bu durumda doğru bir tahmin. Çekmecedeki prezervatiflerden herhangi birini Kelly'yi aldatmak için kullanıp kullanmadığından emin olamıyorum, ama mesele bu değil. Thor, doğum gününden bir hafta önce Jason'ı bir barda bir kadınla konuşurken gördüğünü söylemişti; sadece gülüşme ve el sıkışma olmuştu, ama bu bana hikayenin geri kalanını oluşturmak için yeterliydi. Ona inanması için kanıtı ihtiyacım yok. Algı her şeydir ve şüphe her zaman gerçekten daha etkili olacaktır.

Neyse ki, ev güvenliğinden çok egosunu önemsiyordu. Bahçe saksılarından birinin altındaki su lekesinin saksının tam ortasında olmadığını fark etmiştim. Hızlıca kaldırdım ve işte yedek anahtarı, yanlış kişinin bulmasını bekliyordu.

Jason bir adım daha geri çekildi. "Ne sikim..." Gözleri dükkanın arka tarafındaki Kelly'nin kahkahasına doğru kaydı ve ben de masanın etrafından dolaşarak yolunu kestim ve yerimde durdum.

"Bu iş sandığın gibi sonuçlanmayacak," diye uyarıyor. "Bana güven, senin lehine sonuçlanmayacak. Ona söyleyeceğim."

"Evet, öyle olacak ve benim adımları anmayacaksın. Unutma... Nerede yaşadığını biliyorum."

Elindeki çiçekleri bırakıp bana doğru atıldı. Yumruğum yüzüne indi ve kemiğin kırıkla buluşmasının sesi duvarlarda yankılandı.

Jason inleyerek yere yığıldı, kafası sert zemine çarptı. Derin bir nefes aldı ve ben dizlerimin üzerine çökerek üzerine eğildim ve çenesine bir darbe daha indirdim, yanağına kan sıçradı. Adrenalin damarlarımda hızla akıyordu—durmak istemiyordum. Benim olanla oynadığında ne olduğunu tam olarak öğrenmesi gerekiyordu. O asla onun olmamıştı ve eğer onu denklemden fiziksel olarak çıkarmam gerekiyorsa, bunu yapacağım.

Elleriyle tişörtümü tutmaya çalışırken çırpındı, sonunda parmaklarını kumaşa geçirdi ve diğer kolunu geriye doğru savurarak ağzıma bir yumruk attı. Yumruklarının etkisiyle dudağım yarıldı ve ağzımda bakır tadı belirdi.

Yüzüme kan tükürdü ve ben güldüm; az önce tabutunun üzerine adını yazmıştı.

"Sen tam bir manyaksın!" diye kekeledi, burnundan kan fişkırıyordu.

Avucum boynunu buluyor ve başparmağımı nefes borusuna bastırıyorum, gerilimin etkisiyle çökmesini hissetmek için

sabırsızlanıyorum. Basıncı artırıyorum ve gözleri irileşiyor.

“Ne kadar manyak olabileceğimi tahmin bile edemezsin.” Sırıttım, sesimi alçalttım. “Bir daha dükkanıma girersen, seni öyle uzun süre çılgık attırırım ki, şeytan bile benden susmamı ister.”

"Vay canına." Casper'ın sesi yanımdan araya girdi ve kollarımın altından uzanıp beni geriye çekti. "Thor! Öne geçmen gerek!" diye seslendi omzunun üzerinden.

Jason, kanlı dişlerini sıkarak, "Seni rezil edeceğim!" dedi. Dirseğinin üzerine yaslandı ve parmağını bana doğru uzattı. "Onunla işim henüz bitmedi. Ancak benim cesedimin üzerinden geçerseniz."

Dükkanın arka tarafından ağır adımlarla koşarak geliyorlar. Thor durumu hızlıca değerlendirerek, "Ah, kahretsin," diye mırıldanıyor.

"Senin istediğin gibi olsun."

Casper tutuşunu sıkılaştırıyor ve Thor beni geri itiyor.

"Neler oluyor—Aman Tanrım!" diye çılgık attı Kelly.

“Kel!” diye haykırdı Jason, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. “Patronun tam bir—”

Thor, Jason'ı gömleğinin yakasından tutarak ayağa kaldırdı ve sendeleyerek yürüyen ayaklarını kapıya doğru yönlendirdi. "Gitme vakti geldi."

Casper'ı üzerimden silkeleyip dudağımı kolumla siliyorum.

Jason kapıdan dışarı itilirken kapı zili çalıyor. Pencereden bana doğru işaret ediyor ve kaşlarını çatarak beni bakışlarıyla sıkıştırıyor.

Arkamı döndüğümde Kelly bana ters ters bakıyor. Bunun testosterondan mı kaynaklandığından emin değilim ama sinirlendiğinde her zamankinden daha çekici görünüyor.

Kollarını yana açıp kaşlarını çattı. Müşterilerin dikkatini çekmemeye çalışarak fısıltıyla bağırdı: "Az önce ne oldu lan?"

Elimle yüzümü sildim ve şişmiş kesiğime dokunduğumda acıdan kıvrandım. Lanet olsun, çok acıyor. Ne diyeceğim şimdi, doğruyu mu? Hayır.

Keskin bakışları tenime işliyor. Hiçbir şeyden geri adım atmıyorum. Kendimi kontrol etme konusunda hiçbir zaman sorun yaşamadım, ama o mektuptan ve eski sevgilisini arka arkaya gördükten sonra, hiç şansım kalmamıştı.

Kollarını kavuşturup bir cevap bekledi. Cevap gelmeyeceğini anlayınca kollarını yanlarına indirdi. Kelly bana küçümseyerek baktı ve arkasını

dönüp gitti. Giderken başını salladı, siyah lateks eldivenlerini çıkarıp yakındaki bir çöp kutusuna fırlattı ve müşterilerinin yanına döndü. Neyse ki, tüm müşteriler dükkanın arka tarafında güvende kaldı ve aramızdaki küçük arbedeyi sadece personel gördü.

Thor'un kolu, Jason'ın az önce dışarı çıkarıldığı kapıya doğru uzandı. "Normal bir insan gibi iletişim kurmayı öğrenseydin, kurtarıcı rolü oynamak için bir kriz yaratmana gerek kalmazdı."

Frankie öğle arasından elinde buzlu kahveyle kapıdan içeri neşeyle girer girmez donakalır. "Aman Tanrım, sana ne oldu?" der.

Casper ağzını sıkıca kapatıp avuçlarını havaya kaldırdı. Anna ile görüşmesine geri dönmeden önce birkaç adım geri attı. Kötü bir eski kız arkadaş gibi dramadan kaçınıyordu.

Konuşan tek kişi Thor oluyor. "Jason uğradı." Yerdeki ezilmiş gül buketini alıp resepsiyona gidiyor ve gitmeden önce onları çöpe atıyor.

"Ahhh. Evet, Kelly bana doğum günü ayrılığından bahsetmişti." Frankie gülümsedi ve plastik Starbucks bardağındaki buzları çevirerek beni baştan aşağı süzdü. "Küçük bir tartışma yaşadınız, değil mi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye tersledim.

"Anlıyorum. Dövüş kulübünün ilk kuralı bu," diye beni temin etti Frankie, resepsiyon masasının arkasındaki yerine dönerken. "Umarım birkaç yumruk atmışsındır."

Başımı sallıyorum.

"Aferin sana." Çantasını tezgâhın üzerine bıraktı, sonra çekmecelerden birini karıştırıp bir ilk yardım çantası çıkardı ve bana uzattı. "Al, bunu ofisine götür ve temizlen. Müşterilerin içeri girip bu pisliği görmesini istemeyiz."

FOURTEEN



Müşteri koltuğumun serin siyah derisine çöktüm, çizim tabletimi desteklemek için dizlerimi büktüm. Telefonumda bir çalma listesi oluşturduktan sonra, koltuğu hafifçe geriye yatırdım ve kendimi dükkanın uzunluğu boyunca uzanan koridordan uzaklaştırdım. Umarım kulaklarıma sıkıca oturan kulaklıklar kimsenin benimle konuşmasını engeller. Kalem gerekinden daha sıkı tuttuğum için parmak boğumlarım bembeyaz oldu, bu yüzden derin bir nefes aldım ve elimde rahat olana kadar tutuşumu gevşettim.

Yüzün ilk birkaç çizgisini çizerken düşüncelerim dağılıyor. Son zamanlarda önceliğim gerçekçilik oldu; ustalaşması en zor stillerden biri. Çok fazla hassasiyet ve detay gerektiriyor, ışık ve gölgeye dair derin bir anlayıştan bahsetmiyorum bile, bu da günlük pratik gerektiriyor.

Kulaklıklardan feminist marşlar yankılanıyor, ancak konsantrasyonum yerleştikçe şarkılar arka plana karışıyor ve öfkem yumuşuyor. Ön kapının yanındaki ezilmiş güller adeta bir itiraf gibiydi. Jason'ın pişmanlığının bir işareti değil, bir yemdi. Özrü, saygısızlığı kadar yüksek sesli olmalıydı ve şehirde aldatmayı telafi edecek kadar stoğu olan hiçbir çiçekçi yok. Ancak şu anki tavrım Logan'a ve son zamanlarda hayatımda sorun çıkarmaktan

zevk alıyor gibi görünmesine yönelik; Pazar gecesi yapılan fotoğraf çekimiyle başlayan bu durum.

Bu da neydi öyle?

Benimle dalga mı geçiyordu? Yoksa çekimimiz için seksi bir ortam mı yaratıyordu? Her neyse, bu... yeni bir şeydi. Yakın zamana kadar, bana karşı hisleri olduğuna dair hiçbir şüphe uyandıracak bir neden vermemişti. Elbette yakın arkadaşız, ama asla daha fazlası değil.

Kahretsin. Niyetlerini bunca zamandır yanlış mı değerlendirdim? Kalem parmaklarımdan kayıp kucağıma düştü. Hayır. İmkânsız. Şimdiye kadar bir şey söylemiş olurdu. Kalemi alıp çalışmaya devam ederken, son iki haftadaki her etkileşimimizi aşırı derecede analiz ediyorum. Başka biri olsa, bir ihtimal olduğunu düşünürdüm—ama bu Logan. Ona aynı standartlarda davranamam.

Göğsüm sıkışıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Frankie'ye işten sonra bir şeyler içmek isteyip istemediğini sormalıyım; biraz kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacım var—tüm bunlardan uzaklaşmalıyım ki biraz perspektif kazanabileyim. Kendi duygularım, zaten kafa karıştırıcı olan bu durumu daha da karmaşık hale getirdi.

Babamın mektubu ilişki tavsiyeleriyle doluydu ama ben kırılgan egolardan ve saçmalıklardan bıktım. Logan ne isterse onu yapabilir, bu onun hayatı. Onun bana açılmasını ve kendini açıklamasını nefesimi tutarak beklemeyeceğim. Bu boşuna bir çaba. Zaten yeterince işim var, mesela kariyerimi kurmak, kendime bir isim yapmak ve Bozeman Dövme Festivali.

Çizdiğim adama daha fazla detay ve yapı eklerken kalemim ekranda kayıyor, bana bakan kor gibi yanan gözlerin üzerine gözlük çiziyorum. Kahretsin. Logan'ı çiziyorum.

İnleyerek, tuvali silmek için ekranımın köşesine dokunuyorum.

Başımı koltuğun başlığına yaslayıp derin bir nefes alıyorum. Boş ekrana bakıp baştan başlıyorum, bu sefer annemi çiziyorum. Daha önce defalarca onun figürünü çizmiştim. Onu sadece fotoğraflardan tanıyorum ama yüzünü ezberledim. Çok güzel bir kadın. Acaba babamla bu saçmalıklarla hiç başa çıkmış mıdır? Muhtemelen hayır, babam ona tapardı. Bundan sonra kabul edebileceğim tek şey bu.

Ondan miras aldığım yüksek elmacık kemiklerini de ekleyerek iç çektim.

Evet, bu içki içmeyi gerektiriyor. Normalde Logan, dertlerimi anlattığım kişidir, ama bu sefer değil. Olanları konuşmadan önce nasıl hissettiğimi

belirlemek için ondan biraz uzaklaşmam gerekiyor, çünkü bana bir açıklama borçlu. O kavgayı halının altına süpürmeyecek.

Sandalyeden kalkıp resepsiyona doğru ilerledim; Frankie telefonda randevu alıyordu. Masanın etrafından dolaşıp ellerimi birleştirdim. Telefon görüşmesini bitirirken bana gülümsedi.

Telefonu kapattığında Frankie, siyah kıvrıkcık saçlarını delik kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve sandalyesini bana doğru çeviriyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye tatlı bir sesle soruyor, parmaklarını masaya vurarak. Acaba bir gün onun resmini çizmemi ister miydi diye merak ediyorum. Sıcak toprak rengi teni çok güzel ve parlak kahverengi gözleriyle uyumlu.

"Hey, işten sonra ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey, neden?"

"İçki içmeye çıkmak ister misin?"

Gözlerini kısa bir anlığına kırptırdı. "Aman Tanrım. Evet!" Sesi fısıltıya dönüştü. "Az önce olanları duydun mu?"

Onun kısık ses tonuna karşılık veriyorum. "Jason'la mı? Her şeyi görmedim. Aralarında neler olup bittiğini hâlâ anlamaya çalışıyorum." Gözlerimi deviriyorum. "İçimi dökmeye ihtiyacım var."

Frankie bilgisayar ekranına bakıyor. "Saat altıda işim bitiyor, ama e-postalarımın hepsini hallettim, o yüzden yirmide çıkmaya çalışacağım. Quail Caddesi'nde yeni açılan yere gidelim. Duyduğuma göre harika bir happy hour'ları varmış, belki sonuna yetişebiliriz."

Gülümsemem daha da genişliyor. "Harika. İşimi bitirip sonra orada görüşürüz."

Mümkün olan en hızlı şekilde, çalışma alanımı temizliyorum, tezgahları ve sandalyeyi dezenfektanla siliyorum, her şeyin yarın için yerli yerinde olduğundan emin oluyorum. İşimi bitirdiğimde birkaç dakikam kalıyor, bu yüzden Frankie'yi beklerken Instagram'ı açıyorum.

Bir süre amaçsızca ekranı kaydıldıktan sonra, çoğunlukla fiyat pazarlığı yapan veya siparişler hakkında soru soran kişilerden oluşan özel mesajlarımı kontrol ediyorum. Ardından mesaj istekleri klasörüne bakıyorum: sadece bir tane var.

WhiteShirtBlackSkirt762: Beni asla değiştiremeyeceksin.

Kaşlarım çatılıyor ve kullanıcı adlarına tıklıyorum. Sıfır takipçi, sıfır takip edilen. Sahte profile gözlerimi devirerek hesabı engelliyorum. Dolaptan çantamı alıp omzuma asıyorum ve çıkmaya hazırlanıyorum. Tam o sırada büyük aynada yansımamı görüyorum—kıyafetim: beyaz gömlek, siyah etek. Bu da ne böyle?

"Hey, gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Frankie, başını istasyonuma uzatarak.

Aynadan gözlerimi ayırarak irkildim. "Evet, kesinlikle. Tam çıkıyorum."



Yeni restoran, duvarları saran canlı sarmaşıklarla modern ve şık bir görünüme sahip. Şık aydınlatma armatürleri, rahat oturma alanlarına sahip ahşap masaları aydınlatıyor; karşılama masasında sıra oluşmaya başladığı için tam zamanında bir masa kapmayı başardık. Bardağımın kenarı tajin ile çevrili ve ağzına kadar nefis bir mango margarita ile dolu. Tehlikeli derecede lezzetli olan bu içecek, happy hour menüsünden sipariş ettiğimiz cips, salsa tabağı, queso ve Meksika mısırları ile mükemmel bir uyum sağlıyor.

"Sence bunu kim gönderdi?" diye soruyor Frankie.

Alaycı bir şekilde, "Bugünkü olaylar bir göstergeyse, muhtemelen Jason'dır," dedim.

"Evet, lütfen bunun hakkında konuşabilir miyiz? Logan'ın ona yumruk attığına hala inanamıyorum!" diye coşkuyla anlatıyor Frankie. "Kimseyle neredeyse iki kelime bile konuşmayan adam birdenbire kavgaya tutuşmaya karar veriyor?"

Bugünkü gibi bir saldırganlığı daha önce hiç göstermemişti.

"Bunu anlayamıyorum," diye yanıtlıyorum. "Onu hiç böyle öfkelenirken görmemişim. Ve neden kavga ettikleri şeyi bana söylemiyor?" Az önceki bakışları hafızama kazınmış durumda. Gözlerindeki ateş vahşiydi ve tamamen yabancıydı. O sakin olan, sarsılmaz bir zen sanatçısıydı. Bugüne kadar bana pasifist olduğunu söylese bile gözümü kırpmazdım. Peki Jason'la arasında ne oldu da yumruklaşmaya kadar geldi?

Frankie kuru bir kahkaha atarak sepetten bir cips aldı ve bir kaşık dolusu guacamole sürdü. "Aman Tanrım. Merak ediyorum."

Gözlerimi devirdim. "Öyle değil. O her zaman yanımda oldu. Birbirimizi anlıyoruz..."

"Evet, şimdi de daha fazlasını istiyor." Kaşını kaldırarak koltuğuna yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Jason ortadan kalktığına göre, durumun böyle kalmasını sağlıyor."

"Logan doğası gereği koruyucu, babamın kurduğu her şeyi koruyor," diyorum, parmağımı masanın üzerindeki buğu halkasının arasından geçirerek. "Artık kendi başıma olduğum için işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için devreye giriyor. Çatı katında bana yardım ediyor. O benim akıl hocam. Dükkânı, dövmeyi ve babamın isteklerini önemsiyor."

Frankie dudaklarını büzdü, kaşlarını kaldırarak bana başıyla onay verdi ve sinsi gülümsemesini zorlukla bastırdı.

"Birbirimizi olduğumuz gibi kabul ediyoruz ve ihtiyaç duyduğumuzda birbirimize destek oluyoruz. Ayrıca..."

"Ayrıca?"

"Konuşmaya ihtiyacı olduğunda ona destek oluyorum, ama sorun şu ki, o hayatını ve duygularını benimle benim onunla paylaştığım gibi paylaşmıyor. Aklından neler geçtiğini bilmiyorum ve asla bilemeyeceğim." Sesim yumuşuyor. Sessizliği canımı yakıyor. "Tüm bu zaman boyunca, sanat ve dövme tutkumuzla kurulan kutsal bir bağımız varmış gibi hissettim, ama Logan hakkında bildiğim neredeyse her şeyi gözlem yoluyla öğrendim... Belki de onu hiç tanımıyorum."

"Onu tanıyorsunuz. Onu herkesten daha iyi tanıyorsunuz. Hatta sizi tatilleri onun ve ailesiyle geçirmeye davet ediyor."

"Evet, çünkü gidecek hiçbir yerim olmadığını biliyor."

Duraksadı, yüzünde ifadesiz bir bakışla bana baktıktan sonra parmaklarındaki tuzu silkeledi. "Hadi ama Kel."

"Ne?"

"Ciddi misin? Sana nasıl baktığınızı gördün mü?"

Ona göz kırpıyorum. Sanki söylediklerimin hiçbirini dinlemiyor.

Bir an birbirimize bakakaldık. Gözleri rahatladı ve başını yana eğdi. İki avucunu da masaya vurunca irkildim. "Bekle, gerçekten onun senden hoşlandığının farkında değil misin?"

"Birine bir şey mi söyledi?" Soğuk ve tatlı margaritamı yudumluyorum.

Burnunu buruşturarak cipsin üzerine bolca salsa sürdü. "Lütfen, Logan kimseye bir şey söylemez. Neredeyse dilsiz... ta ki seninle konuşana kadar. Bu da senin ilk ipucun olmalıydı. Bir düşün. Sana gül getirdiği için eski

sevgiline yumruk attı. Sana söylüyorum, başka bir erkeğin sana yaklaşmasına izin vermeyecek." Cipsi ağzına attı.

Onun argümanını düşünüyorum, sözleri hâlâ zihnimde yankılanıyor... Başka erkeklerle birlikte olduğumu düşünmekten hoşlanmadığını söylediğinde çenesinin kasılmasını hatırlıyorum. Fotoğraf çekimimiz ve güçlü uyluklarının kalçalarımı nasıl sardığı—aman Tanrım, sırf bu bile tüm hafta boyunca bacaklarımı çaprazlayıp açmama neden oldu. Ve o delici ela gözler "arkadaş" havası vermiyordu. Hayır, bakışları beni yere mıhladı, amansız ve... açgözlü.

Restorandaki ağır hava boğucu. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, etrafımdaki gürültüyü bastırıyor. Bakışlarım Frankie'ye çevrildi ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi, sanki az önce benim ne demek istediğimi anlamış gibiydi.

"Şimdi ne yapacağım?" diye soruyorum.

"Eyvah. Süper seksi en yakın arkadaşım bana aşık olmuş, şimdi ne yapacağım?" diye alaycı bir şekilde yanaklarını elleriyle kapatarak sahte bir şokla söylüyor.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve "Destegin için teşekkürler," diye mırıldandım, sonra çenemi kaldırıp onun bir lokmayı bitirdiğini gördüm.

Ortamı yumuşatmak istercesine elini salladı. "Biliyor musun, sana ne lazım? İyi bir kitap," diye önerdi Frankie, ardından margaritasından bir yudum aldı.

"Kişisel gelişim kitabı gibi mi?"

"Özetle." Başını salladı. "Enerjinizi yükseltin, biraz erotik kitap okuyun, mastürbasyon yapın ve sonra iyi bir gece uykusu çekin."

"Sabah doktoru arayalım mı?" diye kıkırdadım, içeceğimdeki pipeti çevirirken. "Bu sorunu mastürbasyonla çözebileceğimi sanmıyorum."

İronik bir şekilde, Logan aslında hem sorunum hem de çözümüm.

"Hayır, ama bu sana berrak bir zihin sağlayacak, böylece cinsel gerilim kararını etkilemeden duygularını dinleyebileceksin. Çünkü, vay canına, o adam..."

Çok haklı bir noktaya değiniyor.

"Bir ilişkiden çıkar çıkmaz hemen yeni bir ilişkiye başlayamam, bu delilik olur."

"Öyle mi yani? Bir bakıma, sanki zaten sevgiliymişsiniz gibi. Sürekli birlikte vakit geçiriyorsunuz, her şey hakkında konuşuyorsunuz, birlikte

alışıyorsunuz... Temelde seks olmadan bir ilişki içindesiniz. Bana sorarsanız bu bir rezalet.”

Başımı salladım. "Hayır, bu farklı. İlişkimiz platonikti. Bu her şeyi değiştirirdi. İşler yolunda gitmezse, dükkanı tehlikeye atabilirdi."

“Bazen değişim iyidir...” Sokaktan aldığı mısırdan bir kaşık daha küçük bir tabağa koyuyor. “Sence daha iyi olur mu?”

“Bilmiyorum.” Başım geriye doğru düşüyor ve sanki cevaplar yukarıdaki sıva üzerine karalanmış gibi tavana bakıyorum. “Hâlâ bu kavramı kabullenmeye çalışıyorum. Hiçbir şey hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum.” Aşağı baktığımda, margaritamı kapıp dudaklarıma götürüyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

“Bahse girerim yatakta iyidir. Kontrollü... hesapçı... sağlam—”

İceceğim boğazıma kaçtı. "Tamam, tamam, tamam. Yeter artık," diye kekeleydim.



Dudaklarımla küçük bir daire oluşturarak, son mumu yaktıktan sonra kibriti üfleyerek sndryorum. Arka planda Bluetooth hoparlörlerden "İşte Buna Seks Diyorum, 6. Cilt" alma listem yankılanıyor. Bir elimde e-kitap okuyucum, diğer elimde vibratrmle, Logan'la yaptığımız fotoğraf çekiminden beri biriken cinsel gerilimi boşaltmaya odaklanıyorum. Birlikte geçirdiğimiz geceden beri beni sürekli bir uyarılma halinde tutuyor. Bu, hem sinir bozucu hem de erotik; kelimenin her anlamıyla kışkırtıcı. Yastıklarımı yaslanarak, rahatlamak için derin bir nefes alıyorum ve "kendime yardım"ıma geri dönüyorum.

Bir düğmeye dokunarak silikon oyuncak vızıldayarak canlanıyor; onu tenimde gezdiriyorum, i uyluklarımda kaydırıyorum ve tüm gerginliğimin olduğu yere, daha yukarıya ıkıyorum. Aydınlatılmış sayfadaki kelimeler canlı ayrıntılarla zihnimde canlanırken yanaklarım kızarıyor. Kitaba, karakterlere ve başka hiçbir şeye odaklanmadan, bu hisse kendimi bırakıyorum. Beynimin onun niyetlerini sorgulamaktan arınmasına izin veriyorum. Tek amacım stresi azaltmak ve geçen hafta yaşanan olayları geride bırakmak. Bacaklarım uzuyor, topuklarım yatağa bastırıyor, sırtım kavisleniyor. Düşünme, sadece hisset.

Klitorisimin üzerinde titreşimler hissedildikçe nabzım hızlanıyor ve nefeslerim hızlanıyor. İçimde bir sıcaklık yükseliyor, karnım kasılıyor ve kalçalarım kasılıyor, bacaklarım arasındaki ihtiyaç dolu acıya odaklanıyorum. Boşalma isteği saniye saniye daha da acil hale geliyor. Zevkin titreşimine teslim olurken çenem gevşiyor.

Ve sonra vızıltı kesilir.

Sessizlik.

Pille çalışan erkek arkadaşım öldü.

"HAYIR!"

Frankie haklıydı, oyuncaklarımı önceden şarj etmeliydim. Sinirlenerek işe yaramaz aleti ve e-okuyucuyu bir kenara attım ve manuel olarak işe koyuldum. En yüksek başarı oranına sahip zihinsel imgelerime başvurdum. Karşımda uzun boylu, yüzü olmayan bir yabancı duruyordu. Onu fantezilerimde sayısız kez becerdim—en iyisi o. Beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi savuruyor, pervasızca beceriyor ve acımasızca orgazma yaklaşıyor.

Kaba ve takıntılı. Çok talepkar.

“Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, tatlım. Bakalım talimatları ne kadar iyi uyacaksın.” Beni dört ayak üzerine zorla çöktürdü ve kalçalarımı ayırdı, parmakları sertçe içeri girdi. Kalçalarım, gerçekten de canımı acıtana kadar vurdu. Avucunun hassas etime her acımasız darbesiyle vajinam kasıldı. “Aaa, kızardın mı, Chaos?”

Gözlerim birden açıldı. O ses. Kahretsin, bunca yıldır onun sesiymiş. O takma adı duyana kadar kim olduğunu anlayamamıştım. Farkına vardım. Artık o yüzü olmayan yabancı değil.

Lanet olsun. Çok yaklaştım. Vicdanım bunun kötü bir fikir olduğunu, geri alamayacağımı söylüyor ama bu düşünce trenini çok ilerlemeden durduruyorum. Gelme ihtiyacım daha güçlü ve biraz fanteziye dalmanın ne zararı olabilir ki?

Mantığın sesi susar susmaz, düşüncelerim kontrolden çıkıyor—utanmaz ve açgözlü. Beni sırt üstü çeviriyor, alay ediyor, dalga geçiyor ve her santimimi yutmadan önce el izleriyle işaretliyor. O, mutluluğun en acımasız biçimi.

Bitiş çizgisine yaklaştıkça karın kaslarım geriliyor ve bacaklarım daha da açılıyor. Neredeyse vardım...

Elimle onu okşarken, onun hakkındaki imgeler daha da netleşiyor; üzerimdeki gücünden zevk alarak o günahkar sırtışını sergiliyor. Ağzı

boynumu buluyor ve vahşice vücudumu becerirken bir yandan da yalayıp emiyor.

Baskı gittikçe artıyor, heyecan yavaş yavaş beni ele geçiriyor. Sırtım beni saran yastıklara doğru geriliyor ve inliyorum, onun yukarıda, şeytani bir sırıtışla beni baştan çıkardığı görüntüsü aklıma geliyor. Ama beni tahrik eden sadece erkeksi sesi, görünüşü ve muhteşem hayali performansı değil; onun bütün kişiliği; metaneti, sanatçılığı, doğal baskınlığı. Hepsini istiyorum.

Omuzlarımdaki gerginlik dağılıyor ve orada, bitkin ve gevşemiş bir halde uzanıyorum, yavaş yavaş Logan'a karşı hislerimle yüzleşiyorum. Eğer boşalma sonrası berraklık varsa, boşalma öncesi psikoz da olmalı. Bu o değil. Pişmanlık yok. Fiziksel olarak tatmin oldum ama aynı hayali bir kez daha yaşayabilirim.

Bu, onun hakkında o şekilde düşünmemi engellemek, kontrol panelimi ele geçiren inatçı hormonları temizlemek içindi. Ama nedense tam tersini yaptım ve eskisinden daha da kafam karışık.

Kahretsin . . .

Kahretsin!

FIFTEEN



Bunu hak etmişti—uzun zamandır bunu hak ediyordu ve o darbeleri indirmek inanılmaz derecede tatmin ediciydi. Kelly hakkında "özensiz" bir şey ima ettiği anda, onun için her şey bitmişti.

Ancak, ondan gelen yanıt, daha doğrusu yanıt vermemesi, ideal değildi. Telefonumu cebimden çıkarıp aramızdaki mesajlaşmayı tekrar okudum.

İyi misin?

Çıldırılmış olduğunu anlayabiliyorum.

KELLY

Şu an biraz mesafe koymamız en iyisi diye düşünüyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Jason hakkında ne düşünüyorsunuz?

KELLY

Bu seni ilgilendirmez.

Ayrılık sonrası toparlanmanıza yardımcı olduğumda, bunu benim işim haline getiriyorsunuz.

KELLY

Pekala, o zaman konuşalım. Jason'la neden kavga ettiğinizi bana anlatır mısınız?

Ona söylemek istediğim bir milyon şey var ama hiçbirini nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Mesajla nasıl söyleyeceğim bilmiyorum.

KELLY

Tipik.

Bu olayda masum bir seyirciymiş gibi davranmayı bırak. Daha az dahil olmak mı istiyorsun? İstedğim alanı bana ver.

Dişlerimi sıkıyorum. Geçen salıydı, tam bir hafta önce—tam bir hafta—ve o zamandan beri bana neredeyse iki kelime bile söylemedi. Son yedi gündür kafamda biriken tüm bu saçmalıklarla yerimde duramıyorum. Bir içki alırdım ama dünyadaki hiçbir viski, kaygının üzerimdeki boğucu etkisini dindiremez. İş yerinde bile cevapları kısa ve öz. Başını öne eğiyor. Bu Kelly'ye hiç benzemiyor ve davranışı beni korkutuyor—tedirgin ediyor. Birkaç gün önce çatı katına çıktı ve yerimde durmak için kendimi zor tuttum. Clyde'ın işlerinde ona her zaman yardım ederim. Ne kadar süre düşünmesi gerekiyor?

Telefonumu cebime geri sokup önümdeki kitaba odaklanmaya çalışıyorum. Pazar ve pazartesi günleri sipariş üzerine bazı işler yaptığım için bugün ve yarın izin günlerimi telafi edeceğim ve derimden çıkmak istesem de normal bir insan gibi rahatlamaya çalışıyorum. Birkaç cümleden sonra aklım başka yerlere gidiyor ve tekrar baştan başlamak zorunda kalıyorum.

Belki de dükkana girmeliyim... Ancak, arkadaşlığımızın sallantıda olduğunu bilmek dikkatimi dağıtıyor ve yerimde duramıyorum. Sert kapaklı kitabı kapatıp yanıma, kanepeye fırlatıyorum. Fotoğraf çekimi sırasında sırtını kamburlaştırdığı aynı kanepeye.

Hayatımı çok daha kolaylaştıracak olsa da, onun bir gecede yeni bir ilişkiye atlamaya hazır olmasını beklemiyorum. Bu konuda bir seçeneği olduğunu düşünüyor, ki bu da kasıtlı, ama gerçek şu ki, tek sonuç benim. Bana gelince, kaçış yolu yok, son kullanma tarihi yok. Bunu yaptığımızda, kalıcıdır.

Gülüşünü özlüyorum. Stresimi nasıl da eritiyor o gülüşü. Şimdi buna çok ihtiyacım var. Çok mesafeli davrandı, aramızda hiç böyle bir şey

olmamıştı. Onu tekrar yoluna sokmak için bir şeyler yapmalıyım. Neden birlikte iyi olduğumuzu hatırlatmalıyım. Beynimi zorlarken ayağım sekiyor. Duvarlarını yıkacak bir şeye ihtiyacım var... Tek bir şey var.

Telefonumu tekrar çıkarıp arama motorunu açıyorum, aradığımı bulmayı umuyorum.



Dün birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra, büyük ikramiyeyi kazandım. En azından öyle sanıyorum. Bu sabah saat üçte uyandım, kamyonumu hazırladım ve yedi saatlik bir yolculukla Güney Dakota'daki April Valley Kurtarma Merkezi'ne gittim.

Otoparka girdikten sonra arabadan inip kollarımı başımın üzerine doğru uzatıyorum, omurgamdan gelen tatmin edici çıtırtıyı duyana kadar sola ve sağa doğru eğiliyorum. Daha iyi.

Tam zamanında. Hiçbir riske girmek istemedim.

İçeri girdiğimde, kısa kahverengi saçlı ve kareli yelek giymiş güler yüzlü bir personel tarafından karşılanıyorum. Muhtemelen aradığım kişi o.

"Sen Carol mısın?" diye soruyorum.

"Evet, öyleyim!" diye neşeyle cevap veriyor.

Masayı boydan boya geçerek elimi uzattım. "Merhaba. Ben Logan. Dün telefonda konuştuk."

"Logan! Evet, doğru! Başvurunuzu aldık ve her şey harika görünüyor." Resepsiyonun etrafından dolaşarak beni de takip etmem için işaret etti. "Hadi, ilgilendiğin küçük adamla seni tanıştırayım."

Kaşımı kaldırarak arkasından yürüdüm ve beni ağır metal bir kapıdan, köpek kulübeleriyle dolu daha büyük bir odaya götürdü. Her biri yaklaşık 1,8 metreye 3 metre boyutlarında, yaklaşık 1,8 metre yüksekliğinde mavi duvarlarla ve tel örgülü kapılarla ayrılmıştı. Beni köpeğe doğru yönlendirirken havlamalar duvarlarda yankılandı. Özellikle ilgimi çeken bir köpek vardı, ama köpek sahiplenmenin nasıl işlediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Duyduğuma göre, her neyse, bunu kendiliğinden bilmeniz gerekiyormuş. Bir Chihuahua'nın yanından geçtik ve köpek arka ayakları üzerinde durup minyatür patilerini tel örgüye yaslayarak bana havladı. Böyle titremesi normal mi?

Onu takip ederek bir başka kulübe sırasına doğru ilerledim ve o durdu, kapılardan birinin kilidini açtı ve açık avucuyla beni içeri davet etti.

“İşte buradayız! İkinizin birbirinizi tanımasına izin vereceğim, istediğiniz kadar zaman ayırın. Eğer onun iyi bir eşleşme olduğunu düşünüyorsanız ve hala sahiplenmekle ilgileniyorsanız, resepsiyonda beni bulun ve evrak işlerinizi tamamlayalım. Değilse, tanışmak istediğiniz başka köpekler varsa bana bildirin, onu da ayarlayabiliriz.”

Başımı salladım ve hayvanla birlikte kulübeye girdim. Aman Tanrım. "Bu kesinlikle bir köpek, değil mi?" diye sordum, gözlerimi ondan ayırmayı göze alamıyordum.

O kıkırdadı. "Evet."

"Tamam... sadece emin olmak istedim. Teşekkürler."

Carol bizi yalnız bırakıyor ve ben de ellerimi belime koyarak onu inceliyorum.

Beni selamlamaya bile tenezzül etmiyor, sadece çenesini soğuk betona dayamış yatıyor. Yaklaşıp önünde çömelirken hareketlerimi takip ediyor. Göz göze geliyoruz, birbirimize dik dik bakıyoruz. İlginç.

"Özür dilerim, sormak zorundaydım," diyerek ondan özür diledim. Köpekten çok kurda benziyordu ve küçük bir at büyüklüğündeydi. Burnunun etrafı daha gri, çenesinin bazı kısımları ise beyaz lekelerle kaplıydı; vücudu kalın siyah bir kürkle kaplıydı. Omurgamı yerinden sökebilecek türden bir çekiciliğe sahipti.

Carol, onun sokak köpeği olduğunu ve yaşından emin olmadıklarını, ancak yaklaşık beş yaşında olduğunu tahmin ettiklerini söyledi. Cinsini de bilmiyordu, ama tahminde bulunmam gerekirse, bir Danimarka köpeği ile kurt adam karışımı olduğunu söyleyebilirim. Anlaşılan, bir yıldan fazla süredir burada bulunuyor.

"Bu yüzden . . ."

Bakışlarını benden kaçırdı, ben de duvardaki tabelaya baktım.

Adı: Dogmeat.

Başımı salladım. "Tanrım, bu duyduğum en kötü isim. Üstelik Alaska'da Tavuk Salatası adında bir çoban tanıyorum."

Sanki gücenmiş gibi yavaşça göz kırpmıyor.

"Evet, ben de çok sinirlenirdim. Halkla ilişkiler ekibiniz sizi fena halde kandırdı."

İri adam da benimle aynı anda derin bir nefes verdi. Kulakları seğirdi ve tekrar bana baktı.

“Haklısın, tam olarak ‘duygusal destek hayvanı’ gibi görünmüyorsun,” diye düşünüyorum. “Sekizinci sırada yüz kiloluk bir cehennem köpeğinden daha sakın bir şey olamaz... Neyse ki, bu sorun değil.”

Köpek bana kaşını kaldırıyor, sonra da sanki herkesten umudunu kesmiş gibi tekrar indiriyor.

"Dostum, seni eve getirirsem... uslu durmalısın, tamam mı? Mahalleyi terörize edemezsin ya da ölü kedileri falan evime getiremezsin."

Çenesini güçsüzce yerden kaldırıyor ve ben de onu okşayıp sevgi gösteriyorum. Kaba tüyleri görüldüğünden çok daha yumuşak.

“Evim çok büyük değil ama karşıda bir köpek parkı var.” Kulübesini inceliyorum. “Buradakinden çok daha fazla alanın olacak orada.”

Kuyruğu, gri ve acımasız zemine vurmaya başlıyor.

"Ve sana Dogmeat demiyorum. Sen yürüyen bir şaka değilsin, o saçmalık burada kalsın."

Doğruldu ve ben göz kırptım.

“Lanet olsun, çok iriymişsin.” Başımı sallıyorum. “Daha da irileşemeyeceğini düşünmüştüm tam da.” Tamamen çömelmiş değilim ama yine de onun boş bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yüz elli kilonun üzerinde.

Bakışları gözlerime kenetleniyor, ama gözlerinde bir boşluk var, sanki umudunu yitirmiş gibi. Bu tür bir teslimiyeti tanıyorum. Cehennemi görmüş ve geri dönmüş biri o.

Bu benim köpeğim.



Carol ile kırk beş dakika süren evrak işlerinden sonra, yeni bir köpekle kapıdan çıkıyorum. Köpek kabine atladığında kamyonetim sarsılıyor, süspansiyonuma epey zorluk çıkarıyor. Dilinin ağzından sarkık duruşuyla neredeyse gülümsüyor gibi görünüyor. Bu Kelly yüzünden başladı, ama belki bu benim için de iyi olur. Kelly her zaman bir köpek sahiplenmem gerektiğini söylerdi.

"Bir şeyler yemek ister misin?"

Kuyruğu yere vuruyor.

"Evet, ben de. Açlıktan ölüyorum resmen."

Otoyola çıkmadan önce, bir fast food restoranının arabaya servis bölümünden geçip dört hamburger (her birimiz için ikişer tane), bir bardak su ve bir milkshake sipariş ettim. Yemek için park ettiğimizde, hepsini tek seferde yutmasını bekliyordum ama o, neredeyse her lokmanın tadını çıkarıyormuş gibi, saygın bir hızda yedi. Bunun onun için kötü olduğunun farkındayım ama aman Tanrım, zavallı adam bir yıldır hapiste.

"Hapisten çıkmış birkaç adama dövme yaptım," diye anlatıyorum yutkunarak. "Bir tanesi bana, tahliye olduktan sonra yaptığı ikinci şeyin hamburger almak olduğunu söyledi."

Köpek kaşlarını kaldırarak ve kulaklarını seğirterek bana bakıyor.

"İlk yaptığı şey mi? İlk yaptığı şey kız arkadaşının sırtını paramparça etmek oldu. Kız arkadaşının kim olduğunu bilmiyorum ama umarım bu kefalet burgerlerinin tadını çıkarırsın, bu bir teselli olur."

İlk hamburgerimi bitirip ambalajını buruşturup kahverengi poşete atıyorum. Sonra ikincisini açıp ona uzatıyorum. Elimden alıp beceriksizce ısıyor. Ekmeğin alt kısmı koltuğa düşüyor ama o geri kalanını bitirmeyi başarıyor, sonra da kalanını yutmak için başını eğiyor.

"Susadın mı?" Dikkatlice, su dolu kağıt bardağın kapağını açıyorum. Yeni arkadaşım eğilip birkaç yudum alıyor, sonra dik oturuyor. Nefes nefese kaldığında burnundan su damlıyor.

"Dışarıdan bakıldığında hayat güzelmiş, değil mi?" Burgerimden bir ısırık daha alıp vitesine geçiyorum. "Hazır mısınız?"

Otoyola geri döndüğümüzde, dünyayı izlerken sümüğünü yolcu camına bulaştırdı. "Hadi ama, dostum." Camı indirdim ve o da kocaman kafasını temiz havaya sokup dilini rüzgarda salladı. Dudaklarımın kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona bir isim lazım ama bunu Kelly'ye bırakabilirim.

"Yarın biraz tuhaf olacak..." Beni dinlemiyor, mısır tarlalarıyla çok fazla ilgileniyor. "Bana ayak uydurman gerekecek. Bana güvenmek zorundasın. İlk başta büyük bir pislik olduğumu düşüneceksin, ama söz veriyorum, düşündüğün gibi değil."

Koca kaba adam kafasını içeri çekip bana döndü. Ah, şimdi dinlemek istiyor. Camı kapattım. Eve varmadan önce altı buçuk saatimiz var.

"Yani, şöyle bir kız var..."

SIXTEEN



“Hadi ama!” diye bağırdım saç kurutma makinem sigortayı attırıp evim sessizliğe büründüğünde. Mikrodalgayı önce fişten çekmeyi unutmuşum. Bu evin eski kablolaması beni çıldırtacak. Bir keresinde bir adam gelip fiyat teklifi vermişti ve rakam o kadar yüksekti ki gülmekten neredeyse kasımı incittim.

“Ugh!” diye bir çocuk gibi ayağımı yere vurdum. “Bunun için vaktim yok. Saat on birde bir müşteri var!” Sanki günümü kontrol eden tanrılar, programıma uymadığı için bunu bir şekilde düzeltebilirmiş gibi.

Dünyanın en hızlı düşundan sonra, tek istediğim saçımı kurutmak. Banyodan aceleyle çıkarken düğümleri taramaya çalışıyorum. Uçlara doğru küçük tutamlar halinde taramak bile bir fark yaratmıyor, çünkü saç kremi bitti ve şimdi saçımın dokusu tamamen bozuk. Belki de şampuanı tamamen durulamadım. Ya da belki de su yumuşatıcısı yine bozuldu. Harika.

Dün gece annemin gerçekçi portresini çizmekle geç saatlere kadar uğraştım. Gölgelede bir sorun vardı ve onu düzeltmek için çok fazla zaman harcadım - ama bir türlü başaramadım. Bu sabah tekrar baktım, yeni bir bakış açısının yardımcı olacağını umdum, ama faydası olmadı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve şimdi işe geç kalıyorum. Geç kalmaktan nefret

ediyorum, tüm düzenimi bozuyor. İşe vardığımda Casper'dan çizim konusunda yardım istemeyi not ediyorum. O ne yapacağını bilir.

Koridorda tek ayağım üzerinde kayarak sigorta kutusunun önünde durdum. Tak tak. Çat. Güm. Işıklar tekrar yandı. Geri dönerken mutfaktan geçerek mikrodalganın kablosunu duvardan çektim, küçük bir kıvılcım çıktı ve saçımı kurutmaya devam etmek için banyoya koştum, bu sefer başarılı oldum.

Başımı ters çevirip bir elimde saç kurutma makinesi, diğer elimde telefonumla trafik durumuna bakıyorum. Otoyolda bir kaza var, elbette ki var. Anlaşılan kazayı atlatana kadar tali yollardan gitmem gerekecek.

Siyah kot pantolon, siyah tişört. Her zamanki kıyafetim. Bir gün daha renkli şeyler giymeye başlayacağım ama bugün o gün değil. Saç fırçamı alıp düğümleri açıyorum. Yeterince iyi.

Kapıdan çıkmama üç dakika kaldı. Belki de zamanında yetişebilirim!

Diş fırçama bolca macun sürdükten sonra, yatak odamın zemininde ayakkabı ararken dişlerimi fırçalıyorum. Askeri botlarımı görüyorum ve beceriksizce onları giyiyorum.

Tükürmek için aceleyle banyoya geri döndüm, aynada öne eğildim ve tişörtüme damlayan beyaz diş macunu lekesini fark ettim.

"Fuh!" dedi.

Ağzımı çalkaladıktan sonra yatak odasına koştum, tişörtlerimi değiştirdim ve evin içinden hızla geçerek arka kapıyı açıp masadan çantamı kaptım. Arabayı garajdan geri geri çıkarırken sadece bir dakika gecikmişim. İnanılmaz.

Maalesef bu sabah kahve yapma fırsatını kaçırdım, ama en azından geç kalmayacağım.

Yolun yarısına geldiğimde, arabadan garip bir tıkırtı sesi duyunca radyonun sesini kısıtım. Şimdi ne yapacağım?

İnliyorum.

Ne yani, hayatımdaki her şey greve mi gitti? İlişkilerim, vibratörlerim ve bu gelişmeyle birlikte arabam da. Bir şeyler geriye doğru gidiyor.

Logan'ı özliyorum. Normalde, geç kaldığımı mesajla bildirirdim ve o da beni sakinleştirmek için birkaç söz söyler, vardığımda da taze bir kahve hazırlardı. Ancak bugün öyle olmayacak. Bir arınma sürecindeyim, erkeklerden –ya da en azından çekici ama duygusal olarak ulaşılmaz erkeklerden– uzak duruyorum.

Bir ışık daha kırmızıya döndü. İşe giderken araba kullanmaktan çok, şehrin her kavşağını gezip dolaşmaya benziyor. Telefonumu çıkarıp Thor'a hızlıca bir mesaj attım.

Merhaba, stüdyoda mısınız? Biraz geç kaldım. Çok özür dilerim.

HAWTHORNE

Yok, Casper'la yer değiştirdim, o açıyor. Zaten kimin umurunda, 11:30'a kadar müşterin yok.

11:30 mu? Ben 11 sanıyordum!

Şimdi hatırlıyorum da, sanırım haklı. Dün çok dalgındım, Frankie çıkmadan önce bana bir şeyler anlatıyordu ve tamamen unuttum. Hayatım neden bu kadar karmakarışık gibi geliyor?

HAWTHORNE

Programda 11:30 yazıyor. Casper tekrar kontrol edebilir. Ya da Logan, o muhtemelen zaten oradadır.

Çünkü o neredeyse stüdyoda yaşıyor.

Artık önemli değil, anlaşılan karma sonunda beni kahveyle kutsamaya karar verdi! Belki o parayı araba fonuna yatırmalıydım, olur da araba daha da kötü durumda olursa diye, ama gerçekten de bir enerji takviyesine ihtiyacım vardı. Kendine bakmak önemli.

Arabayla sipariş verip buzlu bir Americano aldıktan sonra, işe giderken yolun geri kalanında şarkı söylemek için radyoyu açıyorum. Sadece Casper ve ben varsak acele etmeye gerek yok... ve muhtemelen Logan da gelir ama o genellikle sabahları ofisinde kalır.

Dükkanın arkasındaki otoparka, Casper'ın yanındaki bir yere park ettim. Logan henüz gelmemiş gibi görünüyor; onun da sabahı yorucu geçiyor olmalı. Kahvemi ve çantamı alıp arabadan indim, kapıyı kilitledim ve arka taraftaki çalışan girişine yöneldim.

İçeri girip dükkanın içinden ilerlerken, sterilizasyon odasının yanından geçerken Casper'a başımla selam verdim. "Günaydın."

"Hey," diye seslendi omzunun üzerinden.

Kahvemi ve çantamı masama bıraktım, dükkanın ön tarafına doğru yönelip kapıyı açtım ve AÇIK tabelasını yaktım. İşte o sırada sağdaki büyük pencerenin dışında bir şey fark ettim.

"Bu da neyin nesi?"

Bir... kara ayı görüyorum? Gözlerimi kısarak ön tarafa doğru yoluma devam ediyorum. Hayır, bir köpekmiş! Aman Tanrım, kim köpeğini burada tek başına bırakır ki?

Ön kapıyı açıp kaldırıma çıktığımda gözlerim faltaşı gibi açıldı; hayvanın ne kadar büyük olduğunu hemen fark ettim. Birkaç kez göz kırptım; neredeyse Loki'ye benziyordu.

"Aa, sen kocaman bir köpek yavrususun."

Devasa. Tüylü siyah kürkü ve dost canlısı altın sarısı gözleriyle.

Soldan sağa doğru göz gezdiriyorum. Şık bir şarap barı ve bir kuaför salonunun arasında, şehir bloğunun ortasında sıkışmış durumdayız. Kuaför salonu iki saat sonra, şarap barı ise dörtte açılacak. Etrafta hiç araba yok. Köpek bana bakıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatırken, kuyruğunu kaldırıma vurmaya başlıyor.

"Sahibin nerede, yavrum?"

Köpeğin koklaması için elimin tersini uzatıyorum, sonra da çenesinin altını kaşıyorum...

"Sen çok tatlısın."

Parmaklarım tasmasında herhangi bir etiket olup olmadığını kontrol ediyor, ama hiçbir şey yok. "Ne zamandır buradasın? Susadın mı? Sana biraz su getireceğim."

Dükkanın kapısını hızla açıp içeri girdim. "Casper!" diye bağırdım. "Ön taraftaki köpek kimin?"

Ben personel dinlenme salonuna doğru ilerlerken Casper sterilizasyon kapısından kafasını uzattı.

"Bilmiyorum. Ben geldiğimde o da oradaydı."

Ya zavallı hayvan bütün gece dışarıda kaldıysa? "Acaba aç mı?"

"Yok canım, sahibini yemiş gibi görünüyor, muhtemelen akşam yemeğine kadar idare eder."

Elimle işaret ederek, "Hayır, öyle değil," dedim.

"Logan her an burada olabilir, ne yapmak istediğini ona sorabilirsiniz."

Çalışanların dinlenme odası küçük ama yeterli. İçinde, molalarda yemeklerini ısıtabilecekleri bir buzdolabı, lavabo ve mikrodalga fırın bulunan küçük bir mutfak alanı var. Dolaplardan birinde eski bir Tupperware kabı bulup suyla dolduruyorum, sonra dışarı çıkıp kabı tüylü ön patilerinin yanına koyuyorum. Köpek su kabına bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

"Susamadın mı?" Kulaklarının arkasını kaşıdığım da bana doğru eğiliyor. "Aww, çok iyi bir çocuksun."

Tasmasını direktten çözüp onu dükkanın arkasındaki çimenlik alana götürüyorum, böylece ihtiyacını giderebilsin. Bir süre etrafı kokluyor ama tuvaletini yapma ihtiyacı duymuyor gibi görünüyor. Sonra Logan'ın arka otoparka arabayla girdiğini görüyorum.

İçimden bir ah çektim. "Kahretsin. Tamam, bak, patronum dükkanda hayvanlara karşı biraz titiz olabiliyor, bu yüzden elinden gelen en iyi masum köpek yavrusu bakışlarını atman gerekecek, anladın mı?"

Yukarı baktığında altın rengi gözleri parlıyor ve içimde bir nostalji dalgası beliriyor. Küçükken sahip olduğum köpeği çok hatırlatıyor. Aynı renk, aynı gözler, aynı boy. Avucumu uzun sırtına koyuyorum. "Evet, tıpkı onun gibi!"

Logan kamyonundan indi ve ben kaldırıma adımımı attığım sırada yanıma doğru yürüdü. "Köpek aldın mı?"

Bu, bir haftadır iş dışı söylediği ilk şey. Onun konuşma tarzını tekrar duymak güzel, ama keşke bu tarzı bana içini dökmek için de kullansa.

"Hayır, bir pislik onu dışarıda bağlayıp orada bıraktı," dedim, sevimli köpeğe bakarak.

"Kelly, ne halt ediyorsun? Git onu tekrar bağla. O köpeğin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. O şey sadece Almanca saldırı sözcükleri biliyor gibi görünüyor."

Kollarımı açıp köpeğin yumuşak kulaklarını ellerimle kapattım. "Nazik ol!" diye fısıldadım. Tüylü dostum kuyruğunu salladı ve dilini dışarı sarkıtarak bana baktı. Ah, kalbim. "Gördün mü? Beni seviyor!"

Logan gözlerini devirdi. "Onun kime ait olduğunu bile bilmiyorsun."

Kollarımı kavuşturdum. "Sahibi kimse bu tatlı çocuğu hak etmiyor. Neden onu bütün gece burada öylece bırakmışlar ki?"

Omuz silkerek, "Belki de şuna benzediği içindir..." dedi.

Parmak uçlarımda yükselerek, elimle ağzını kapattım. "Yorumunuz yapıcı mı, yoksa eleştirel mi?"

Elimden çektiğimde Logan dudaklarını büzdü.

Hep bir köpek istemişimdir. Şimdi tam zamanı olabilir, evren tam önüme bir tane çıkardı sanki. Belki de sadece hormonlarımın etkisi ya da bu köpeğin bana çocukken sahip olduğum köpeği hatırlatmasındandır, ama kelimeler ağzımdan kendiliğinden dökülüyor: "Onu sahipleneceğim!"

"Kesinlikle hayır." Kollarını kavuşturdu.

Bana söylenecek en yanlış şey buydu. Hele de zaten cehennem gibi bir sabah geçirmişken. "Hangi köpekleri kurtarmama izin verildiğini bana söyleyemezsin!"

"O bir köpek değil. O bir kurt."

Köpeğin başını okşadım. Biraz kurt gibi ama tasmaı var, belli ki birinin evcil hayvanıymış. "Çok uysal."

"Tehlikeli görünüyor. Ve çok sinirli."

Kendi kendime homurdandım. "Evet, anlaşılan ben de onları böyle seviyorum."

"Bu neydi?" Logan çenesini yana doğru kaldırdı.

Kurt köpeğinin kuyruğu yere vurmaya başlayınca sorusunu görmezden geliyorum. "Bak, kızgın değil. Mükemmel küçük bir melek! Çok sevimli!"

"Kelly, o cehennem köpeğinin pençeleri yemek tabağı büyüklüğünde ve sen onunla tumbul bir kedi yavrusu gibi konuşuyorsun. Hayvan kontrol merkezini aramamız gerek."

"Hayır!" diye bağırdım. Ciğerlerime bir nefes çekip yavaşça verdim, parmaklarımı yanlarımda yelpaze gibi açarak öfke nöbetini bastırmaya çalıştım. "Peki," dedim sakın bir sesle. "Köpeği veterinerine götürüp mikroçip taraması yaptırsam nasıl olur? Çok hızlı bir şekilde. En azından bunu yapmama izin verin."

Saatine şöyle bir baktı. "Yirmi dakika içinde her yerin şablon mürekkebiyle kaplı olacak ve birine kolunu gevşetmesini söyleyeceksin herhalde." Elini yüzüne sürdü ve iç çekti. "Onu götürüp çipinin hasarlı olup olmadığını kontrol ettireceğim."

"Ya değilse?"

Dudaklarını büzüyor ve bana bakıyor. Gözlerim ona yalvarıyor, bu sevimli tüylü canavarı bana bırakmasını istiyor.

"O zaman onu evlat edineceğim," diye ilan ediyor.

Affedersiniz? Birkaç kez göz kırptım. "Yani, onu evlat edineceğim mi demek istiyorsunuz?"

"Hayır. Ben kendimi kastediyorum."

"Sen mi?" Yüzümü buruşturdum. "Sen köpeklerden bile hoşlanmıyorsun!"

Başını yana eğerek yeni tüylü en iyi arkadaşımı süzdü. "Bunu beğendim," dedi.

Neler oluyor böyle? Otoparkı gözlemliyorum, umarım yakınlarda başka biri vardır da Logan'ın tamamen 180 derece döndüğünü doğrulayabilirler.

Aklını mı kaçırdı?

Omuzlarımı dikleştirerek, devle burun buruna gelmeye hazırlandım. "Benim bir evim var!"

"Benim daha geniş bir alanım var," diye karşılık veriyor. "Senin bahçen yok ki!"

Logan kaşını kaldırarak, "Karşıda bir köpek parkı var," dedi.

Kollarımı kavuşturuyorum. "İnsanlar çok gürültülü yemek yediğinde şikayet ediyorsun."

"Gürültü önleyici kulaklık takacağım."

Sesim bir oktav yükseliyor. "Çok fazla çalışıyorsun."

Omuz silkerek, "Daha az çalışacağım," dedi.

Göğsüne doğru ittim. "Logan!"

"Evet, Kaos?" diye soruyorum. Gülümsüyor ve ben irkiliyorum.

Gözlerimi kısıyorum. "Şu anda neden bu kadar kaba davranıyorsun?"

"Bu köpek senin boyuna göre çok büyük."

"Bu tamamen saçmalık, ikimiz de bunu biliyoruz," diyorum alaycı bir şekilde.

"Belki."

Bu sevimli yavru köpeğe bakıp iç çekiyorum. Eğer birinin hayatında köpeğe ihtiyacı varsa, o da Logan'dır. Bir arkadaşına, ona eşlik edecek ve sessiz bir bağ kuracak birine ihtiyacı var. Ben yanında olamadığım zamanlarda onunla birlikte olacak birine. Bu tatlı hayvanda beni ona hatırlatan bir şey var ve bu sadece büyüklüğüyle ilgili değil. Zaten bu büyüklükte bir köpeğe bakmayı muhtemelen karşılayamam, en azından tam zamanlı dövme yapmaya başlayana kadar. Sadece mama masrafı bile beni iflas ettirir.

"Dükkan köpeği mi?" diye soruyorum, bir uzlaşma umuduyla.

"Dükkan köpek bulunduramayız."

İçimden bir ah çektim. Denemeye değermiş.

"Tamam." Tasmağını ona uzattım. "Onu sahiplenebilirsin."

Logan, "Eğer henüz çip takılmamışsa," diye ekliyor.

Elimdeki tasmayı alıyor, keskin bir ısıklık çalıyor ve köpek hemen onun yanına, kamyonuna doğru yürümeye başlıyor.

Birbirlerine çok yaklaşıyorlar adeta.

Logan otoparktan arabasıyla çıkarken ben dükkanın kapısını açıp dövme odama ve buzlu Americano'na geri döndüm. Telefonum arka cebimde titredi.

BlackShirtBlackPants554: Beni asla değiştirmeyeceksin.

“Defol git,” diye homurdanıp ekranı kilitledim ve telefonu cebime geri koydum. Stresi atmaya çalışarak boynumu çevirdim. Telefonum tekrar titredi ve ekranın st kısmındaki bildirimi gördüm.

Elimdeki ieeği tutuyorum ama plastik bardak kenarlarında oluşan yoğuşma bardağı kayganlaştırmış. Bardağı ağzıma götürüp pipetten bir yudum alır almaz içecek parmaklarımdan kayıp ayaklarımdan dibine düşüyor, çarpmanın etkisiyle patlayarak tüm kıyafetlerimi ve çalışma masamın görünen her yerini ıslatıyor.

Dağınıklığa başımı salladım. "Harika."

İ çekerek mutfak bölümüne geri döndüm, birkaç kağıt havluyu ıslattım, ardından müşterim gelmeden önce alanımı temizlemeye başlamak için bir kutu Lysol mendilini kolumun altına sıkıştırdım. Casper'a izimim hakkında soru sormayı umuyordum, ama görünüşe göre bu öğleden sonraya kadar beklemek zorunda kalacak çünkü şansım böyle devam ederse, bugün işim oldukça zor olacak.



Dükkanın kapısının açıldığını her duyduğumda ayağa kalkıp Logan'ın geri dönüp dönmediğini kontrol ediyorum. Bir saatten fazla bir süre sonra geri dönüyor. Arka kapı açılıyor ve tam zamanında tezgahımdan çıkıp onu arka kapıdan içeri gizlice girerken yakalıyorum—köpeği de yanında—şimdi üzerinde birkaç metal etiket bulunan yepyeni bir tasma takmış durumda.

Gerçekten de yaptı bunu.

Koridorun sonunda durup ellerimi belime koydum. "Dükkana köpeklerin girmesine izin verilmeyeceğine ne oldu?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve parmağını dudaklarına götürerek o devasa yaratığı ofisine gizlice soktu.

"Adını ne koydunuz?" diye soruyorum.

“Köpek eti.”

Dudaklarım aralanıyor. Bu, hayatımda duyduğum en iğrenç isim.

Yüzümdeki şaşkınlığı görünce muhtemelen kıkırdadı. "Rahatla. Sana bu onuru vermek istedim. Güzel bir şey seç."

SEVENTEEN



Masamın karşısındaki sandalyede oturan Casper, kapı kapalı olmasına rağmen kısık bir sesle konuşuyor: "Bunu fazla ileri götürmediğinden emin misin?"

Ondan böyle bir şey duymak çok ironik; iskambil kağıtlarından yapılmış bir ev bile Casper'dan daha sağlamdır.

Thor, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde ofisimin duvarına yaslandı. Bakışlarını Casper'a çevirdi ve açık avucunu bana doğru uzattı. "Elbette ki işi çok ileri götürüyor!"

Thor'un bu çıkışına kulaklarına kadar sırtıyor; onu kızdırmaktan hoşlanıyor. Neyse ki Kelly, isimsiz köpeği kısa bir yürüyüşe çıkarmış. Bozeman'daki fuar için yaklaşan seyahat planlarını gözden geçirmeyi yeni bitirdim. O zamana kadar benimle konuşup konuşmayacağından bile emin değilim.

Burnumun köprüsünü çimdikleyerek iç çektim. Bu her zaman planın bir parçasıydı. Sözümü tutmayacağımı mı sandılar? Zor kısım bitti; Casper ve ben birkaç ay önce Bozeman'a gittik ve her şeyi hallettik. Geriye kalan tek şey ortaya çıkmak.

"Bu konuda bana güvenmeni istiyorum," diyorum, daha önce söylediğim şeyi tekrarlayarak.

Thor bu cevaba alaycı bir şekilde karşılık verdi.

“Bana, fırsat verilseydi Salem'e de aynısını yapmayacağını mı söylüyorsun?” Hassas noktasına dokundum. Hatta, sadece adını anarak tüm sinir sistemini alt üst etmiş olabilirim. Casper, kısa bir bakışma sırasında aramızda gidip geliyor.

Thor'un çenesi seğiriyor. "Bu farklı," diye homurdanıyor.

"Nasıl?"

Casper isteksizce güldü ve elini tembelce salladı. "Yani..."

Thor'un durumu hiç böyle değildi. Ama yine de haklı olduğumu biliyor. Sadece bunu ilk benim düşündüğüm için sinirli.

Thor, Casper'a ve sonra da bana dik dik baktı. "Neden ben?"

"Sigorta."

“Eğer bu bir gün gerçekleşirse—”

"Öyle olmayacak," diye onu temin ediyorum. "Size söz veriyorum."

Bana uzun uzun baktı. "Çok pervasız davranıyorsun."

Omuz silkiyorum. Haklı, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. "Amaç, araçları haklı çıkarır. Bu aramızda kalsın," diye hatırlatıyorum ona. "Sana bir borcum olacak."

Thor duvardan destek alarak kapıyı menteşelerinden söküp hızla açtı. "Evet, yapacaksın," dedi ve öfkeyle dışarı fırlayarak masamdaki kağıtların uçuşmasına neden oldu. Kapı duvardan sekip hafifçe sallanarak titredi.

Casper sandalyeye yaslanıp kapıdan seslendi: "Bu şimdiye kadarki en etkileyici ayrılışın oldu!"

“Onun adını anmamalıydım, biliyordum.” Adını anmak, adeta el bombası atmak gibiydi. İstedğim gibi işe yaradı ama yine de aptalca bir hareketti.

“Yine de yaptın işte.” Gülümsüyor. “Peki... buna hazır mısın?”

Sırttım, sandalyemi ekrana doğru çevirdim ve işime geri döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım sen benden daha delisin," diyor, sırtışı daha da genişleyerek. İmkansız.

Kapıyı işaret ederek, "Şunu kapatabilir misin? Sana göstermek istediğim başka bir şey var." dedim.

Eğilip kapının kenarından tutarak hafifçe itip kapatıyor. Kapı tekrar kapandığı anda, çekmecemden katlanmış zarfı çıkarıyorum.

"Billy, Kelly ile iletişime geçmeye çalıştı."



Kelly'nin Thor'a bu gece geç kalacağını söylediğini duydum, bu yüzden bir işimi hallettikten sonra geri dönene kadar sokak köpeğine bakmasını rica ettim. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirlerse o kadar iyi olur. Ona bağlanmasını istiyorum. Zaten ben de ona çok bağlandığımı ve onu barınaktan eve getireli kırk sekiz saatten az olduğunu düşünürsek, çok fazla bir şey gerekeceğini sanmıyorum.

Camden'ın tavuk salatasıyla geldiği gece, hayvan getirmeme kuralıma kesinlikle sadıktım. Ama Kelly'yi köpeğimle görünce, onun için kuralları esnetmeye karar verdim. Çok acınası bir durum.

"Görevim" köpek maması almak, sanki dün yapmamış gibi. Ancak Kelly'nin son bir haftadır içinde bulunduğu asık suratlı ruh hali -ki bu bugün doruk noktasına ulaşmış gibi görünüyor- şehrin diğer ucundaki restorandan en sevdiği pad thai'yi almam kaçınılmazdı. Biraz daha uzun sürdü ama bir şeyler yemesi gerekiyor. Onu böyle sinirli görmek çok nadir bir durum. Aslında huysuz olan ben olmalıyım.

Black Rabbit'in arka otoparkına girdiğimde, kalan tek arabanın yanına park ettim—Kelly'nin arabasının yanına. Bir elimle Tayland yemeği dolu plastik poşeti kaptım, mama tanelerini kolumun altına sıkıştırıp arabadan indim.

Geri döndüğümde sterilizasyon odasında otoklav gürültülü bir şekilde çalışıyordu, ancak koridorda onun çalışma alanına doğru yaklaştıkça sesi daha net duyulmaya başladı. Sanki biriyle telefonda konuşuyordu. Adımlarımı yavaşlattım ve yiyecekleri dikkatlice ofisime bıraktım, sonra da kulak misafiri olabilmek için sessizce yaklaştım.

Daha da iyisi, Kelly'nin karşısındaki Casper'ın çalışma masasındaki ayna ona mükemmel bir görüntü sunuyor, ama yansıyan görüntüyü beğenmiyorum. Gözleri, çok uzun süre düşündükten sonraki gibi ağırlaşmış. Üstelik telefonda da değil, köpeğimle konuşuyor.

Kelly, sırtı olmayan tabureye oturup kulaklarının arkasını kaşıyor. "Bir haftadan fazla oldu. Arama yok, sesli mesaj yok, meme yok, hiçbir şey yok... Onu işte gördüm ama sınırlarımı korumaya ve mesafemi muhafaza etmeye özen gösterdim. Yaptığım bir arınma süreci bu." Hem konuşuyor hem de işaret diliyle anlatıyor. Son birkaç ayda çok ilerleme kaydetmiş.

"Sanırım o bunu fark bile etmedi," diyor.

Fark ettim ki, geçen her gün, her saat, her lanet olası dakika sefalet içinde geçti.

Bütün hafta onun küçük oyununu oynadım. Kendimi işle meşgul ettim ve her gece erken yattım. Onunla konuşmayı bıraktığını kabul etmektense, her gün onu görüp ne düşündüğünü merak etmektense, meşgul olup uyumak daha kolaydı.

"Sonra sen ortaya çıkıyorsun. Ve o da seni yanında tutmaya karar veriyor. Yalan söylemeyeceğim, ilk başta kızmıştım ama sen ruh ikizi gibisin. Ne yazık ki, şimdi bu durum benim için de işleri zorlaştırıyor."

Köpeğimiz esniyor ve başını onun dizine yaslıyor. Parmakları omuzlarındaki uzun tüylere dalıyor. İşaret diliyle anlatmak için ellerini geri çekiyor, ama bu sefer bunu yaparken konuşmuyor. Sanki kelimeleri sesli söylemek çok zormuş gibi. Hareketleri biraz beceriksiz, ama ne demeye çalıştığını anlayabiliyorum.

"Biraz açıklık bulmayı umuyordum, biliyor musun? Ondan biraz uzaklaşırsam, onun bana verdiği rahatlığı başka bir şeyle karıştırdığımı fark edeceğimi düşünmüştüm. Belki de ona karşı hislerimin aslında sadece... karşılıklı bağımlılık olduğunu keşfederdim."

Gözleri yumuşuyor ve inanılmaz derecede... kederli görünüyor. Üzüntüsünü öfkeyle maskeliyor. Onun böyle acı çekmesini görmektense diz kapaklarımı oyup çıkarmayı tercih ederim. Kahretsin.

"Bu duyguları görmezden gelmek istedim, böylece kendiliğinden yok olacaktı."

Köpek derin bir iç çekerek homurdandı.

"Biliyorum, bu tür şeyler asla işe yaramaz, ama denemek zorundaydım," diyor yüksek sesle.

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi.

"En çok neyin acıttığını bilmek ister misin?" Sesinin titremesini duymak göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi.

Gözlerinin altındaki yaşları sildi, şimdi fark ediyorum ki gözleri yaşlarla doluydu. "İyidir!" diye güldü.

Suçluluk duygusu boğazımı tıkıyor.

Köpek başını kaldırıyor.

"Bu ne biçim saçmalık yani?" diye inledi. "Ona olan hislerimi görmezden gelmek, Jason'la ayrılığımın daha çok acıtıyor. Bu berbat değil mi? Ve konuşmadan ne kadar uzun süre geçirirsek, o kadar zorlaşıyor." Bir

gözyaşını sildi. “Şimdi o etraftayken, sevdiğim işi kölelik gibi hissettiriyor... Ailemin dükkanının sahibi olduğu sürece asla tam anlamıyla bırakamayacağım. Ama ayrılıklar sonsuza dek sürmez, sonunda acı geçer.”

O, eski sevgilisinden bahsetmiyor, benden bahsediyor.

Patisini kaldırıp dizine koyuyor ve şu anda benim yapamadığım bir şekilde onu teselli etmesini takdir ediyorum. Aslında yapabiliirdim ama çok bencilim. Beni karanlıkta bıraktığı için, onun kafasında neler olup bittiğini öğrenmeyi tercih ederim.

“Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? İki çıkışı olan bir odaya kilitlenmiş gibisin. Bir kapının ardında kaçınılmaz bir kalp kırıklığı, diğerinin ardında ise sonsuz bir özlem var... ve ikisi de bir kaçış yolu değil. Bu yüzden odada kalmaya devam ediyorum, hapsolmuş haldeyim.”

Pençesini yere indiriyor ve kadın onu tekrar elleriyle tutarak işaret diliyle daha fazlasını anlatıyor. “Yetişkinlikte birine aşık olmaktan nefret ediyorum. Ergenlik dönemimden çok daha kötü, çünkü şimdi kalın kollu ve çekici, hüzünlü tavırlı erkekler var. Ve yeni baban ikisine de fazlasıyla sahip. Senin kadar yakışıklı değil ama yine de... Aman Tanrım, kesinlikle bir şey o.”

Çenemi göğsüme doğru düşürdüm ve eğlenerek sııttım. İtirafından daha mutlu olamazdım. Sonunda aynı anda aynı fikirdeydik. Tüylü bela başını kaldırdı ve avucunu yaladı.

"Bunu atlatacağım," diye söz veriyor. "Göreceksiniz."

Gözlerimi deviriyorum. Asla.

“Ya da yapmayacağım ve hayatımın geri kalanını mutsuz ve şehvet dolu bir şekilde geçirmeye mahkum olacağım. Of, bu çok yapıcı değil!” Kaşlarını çatıyor. “Hayır, sen değil. Sen harikasin. Hatta, terapi lisansı almayı düşünmelisin.”

Görünüşe göre Dogmeat da sonunda duygusal destek köpeği olabiliyormuş.

Başını yana eğerek tüylerini okşuyor. Kelly onu düşünceli bir şekilde izliyor. Tam sözünü kesecekken konuşmaya başlıyor.

“Sana çılgınca bir şey söyleyeyim mi?” diye soruyor. “Geçen gün babamdan bir mektup aldım ve bana sokak hayvanlarını sahiplenen birini bulmamı söyledi. Fotoğraf çekmeden güzelliği gözlemleyen, tıpkı senin gibi ruhunda sanat ve damarlarında ateş olan birini.” Fısıltıyla devam ediyor, “İşte bu Logan... Babam Logan’ı tarif etmiş.”

Tavana bakıp Clyde'a teşekkür ediyorum. Yaşlı adam ölmüş olmasına rağmen, gerçekten ağır işler yapıyor. Tüm övgüyü kendine mal edemem, zaten doğum günü gecesi mutfağı temizlerken mektubunu okumuştum, ama yine de bu rehber için minnettarım. Yoksa neden bunca zahmete girerdim ki? Clyde da Nancy için aynısını yapardı, bu yüzden bunu bir onay damgası olarak görüyorum.

"Sence iyi bir partner olur mu?" diye soruyor.

Köpek homurdanıyor. Aferin sana, pislik!

"Ne? Ciddiyim. Çok iyi bir arkadaşım, muhtemelen öyledir. Yıllar önce biriyle çıkmıştı, onu hiç tanımadım ama sanırım kötü bir ayrılık yaşamışlar ya da benzer bir şey olmuş çünkü bundan hiç bahsetmiyor. Dürüst olmak gerekirse, onu başka bir kadınla hiç görmedim... hiç. Bir dakika..." Gözleri kocaman açıldı. "Ya o—"

Tamam, burada işimiz bitti.

Işığa doğru adım atarak, düşüncesini tamamlamasına fırsat vermeden sözünü kesiyorum. "Ona bir isim buldun mu henüz?"

EIGHTEEN



Sesi beni hazırlıksız yakaladı ve hıçkırarak göğsüme elimi bastırarak çığlık attım. Birkaç kez göz kırptım, nefesimi toparladım. "Ne halt ediyorsun Logan?" diye bağırdım. "Boş bir dükkanda insanlara öylece sinsice yaklaşamazsın!"

Korkum onun için boş bir eğlenceymiş gibi, şaşkın bir gülümsemeye karşılık verdi: "Köpeğim burada. Geri dönmeyeceğimi mi sandınız?"

"Hayır, sadece umuyorum," diye mırıldanarak çapraz parmaklarımı salladım.

Onsuz harika bir akşam geçiriyordum. İçimdeki tüm düşüncelerimi köpeğine itiraf etmek terapi gibiydi, neredeyse bunları yüzüne söylemek zorunda kalacağım an için bir prova gibiydi. Ama henüz hazır değilim. Reddedilme olasılığı çok yüksek ve reddedilmenin kendisi katlanılmaz. "Aa, benimle flört ettiğimi mi sandın?" diye soracak.

Logan yanıma geldi ve -aslında benim olması gereken- köpeğin kalçalarına birkaç kez hafifçe vurdu. "Ben yokken onu kaçırmanı bekliyordum zaten."

"Aklımdan geçti," diye itiraf ediyorum başımı kaldırarak.

"Peki, adı ne?"

Güzel hayvana şöyle bir göz attım. "Adını Logan koymak istedim. Böylece onu kadınları tavlama için yem olarak kullanmaya kalkarsan aptal gibi görünürsün... Ayrıca, kaçmaya kalkarsa, sokakta kendi adını bağıarak koşman tam bir komedi olurdu. Ama bu köpeği cezalandırmak gibi geldi, o yüzden..."

Kollarını kavuşturdu. "Ne kadar da komik bir kızsın sen..."

"Bence ona İskandinav tanrısı Odin'in adını vermelisiniz. Yaptığınız ilk dövme Odin'in iki kurdunun resmiydi."

Logan merakla gözlerini kısıyor. Muhtemelen bunu nereden bildiğini merak ediyordur. Babam, ilk müşterisine dövme yaparken onun doğal bir fotoğrafını çekmişti; onunla çok gurur duyuyordu.

Köpeğin kulaklarının arkasındaki en yumuşak tüylerini okşarken ona hayranlıkla bakıyorum. Çok benziyor. "Küçükken Loki adında böyle bir köpeğim vardı. İskandinav mitolojisinde Odin ve Loki arasında bir tür kardeşlik bağı var, bu yüzden bunun bana kısmi velayet hakkı verdiğini düşünüyorum."

Logan kaşını kaldırdı. "Yani, açıkça söylemek gerekirse, bu senaryoda siz onun annesisiniz, değil mi?"

Sonra birden aklıma geldi. Logan'ın içeri girdiğini aslında duymamıştım. Panik başlarken boynumda bir sıcaklık dalgası yükseldi. "İçeri girmeden önce ne kadar zamandır orada duruyordun?" diye patladım.

Duvarın yarısına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve ela gözlerini benimkine dikti.

Dudaklarım aralanırken kollarım cansız bir şekilde yanlarıma düştü. Lütfen, hayır.

"Bana cevap ver, Logan." Yerin yarılarak beni yutmasını istiyorum. Hayatımın geri kalanını yer döşemelerinin ve asbestin arasında geçirmek istiyorum.

Cevap vermiyor. Bakışları beni çıplak bırakıyor ve kalbim gittikçe daha hızlı atıyor. Bu kırılganlık beni dehşete düşürüyor, ama göğsümde yeşermek isteyen umut zerresi kadar değil. Bunu yapmaya hazır değilim. Süregelen sessizliği korkumu öfkeye dönüştürüyor. Bu adil değil.

Logan her zaman sessizce düşünen biriydi, ben ise düşüncelerimi yüksek sesle dile getirirdim. Tüm arkadaşlığımız boyunca, ona her zaman sözlerimi verdim. Alaycı sözler, kırılgan sözler, amaçsız gevezelikler. Yıllarca bunları bedava aldı, Kelly'nin sınırsız duygu büfesinde doyasıya yedi. Artık değil, mutfak kapalı.

Bu gece duydukları onun için değildi, bedava değildi. Daha fazlasını istiyorsa, onları hak etmesi gerekecek ve sessiz kalmayı tercih ediyorsa, öyle olsun.

"Yalnız kalmak istiyorum," diye ısrar ettim, ayağa kalkıp bacaklarımdaki siyah köpek tüylerini silkeleyerek, göz temasından kaçınmaktan memnun bir şekilde.

"Neden?"

"Çünkü istiyorum!" diye çıktım. "Mesele bu zaten. Sana daha fazla açıklama borçlu değilim."

"Benden uzakta olduğunda bunu yaparsın."

Avuçlarım kot pantolonumu çekiştirmeyi bıraktı ve donakaldım, ona uzun uzun göz kırptım. Yüzüm kızardı, bu sefer utançtan değil, öfkeden. Gerçekten bunu mu söyledi?

"Bizim," diye parmağımı aramızda sallayarak, "birbirimizden ayrı kalmaya ihtiyacımız var."

Bana alaycı bir şekilde gülümsemeye cüret ediyor. "Bir hafta sana yetmedi mi?"

"HAYIR."

Bana doğru yaklaşıyor, boyu benden çok daha uzun geliyor ve ben de omuzlarımı geriye doğru itiyorum.

"Neden olmasın?" diye tekrar soruyor.

Alaycı bir şekilde, "Sen ne, küçük bir çocuk musun? Çünkü ben öyle söyledim." dedim. Ona sırtımı döndüm ve buradan bir an önce çıkabilmek için çalışma masamı temizlemekle meşgul oldum.

"Bana bakın."

Başımı sallıyorum. Bu maçı izlememekten fazlasıyla memnunum.

"Kahretsin, Kelly. Bana bak!" diye kükredi.

"Pekala!" diye bağırdım, ona doğru dönerek ellerimi belime koydum ve Odin'in savunma amaçlı aramızda durduğunu fark ettim. Logan'ı dik dik süzdü ve kısa bir an için onun korumasının verdiği o kibirli memnuniyetin tadını çıkardım. "Ne?"

Sesi sakinleşiyor. "Benimle konuş."

Gülüyorum ve kollarımı havaya kaldırıyorum—bu adamın küstahlığına bakın. "Tek yaptığım seninle konuşmak, Logan! Ve sen de sadece bana bakıyorsun. Söylediğin o azıcık şey bile günlerce kafamda dönüp duruyor, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Bundan bıktım! Artık ilk konuşan ben olmaktan bıktım. Bir kere de kendi içini dök."

Göğsüm kabarıyor ve gözyaşlarım yüzeye çıkıyor. Nedense çok sinirlendiğimde ağlamama neden olan geni almışım. Bu çok rahatsız edici. Onun beni zayıf biri olarak düşünmesini istemiyorum, çünkü değilim.

Konuşmak için ağzını açtığında kaskatı kesiliyor ve ben nefesimi tutuyorum. Sonra her zamanki gibi ağzını kapatıyor. Birbirimize bakıyoruz, bekliyoruz. Geçen her saniyeyle birlikte göğsümdeki çekirdek daha da sertleşiyor. Hep böyle olacak. Beni asla içeri almayacak. Düşüncelerini ve duygularını bana asla emanet etmeyecek. Bir damla gözyaşı akıyor ve ondan yüzümü çeviriyorum çünkü gözyaşları da kelimeler kadar çok şey anlatıyor.

Odin, daha sakın ses tonlarıyla kaygısı hafıflemiş bir şekilde oturuyor.

Bu tam bir zaman kaybı. Onun sessizliği acının bir kısmını alıp yerine uyuşukluk getiriyor. Yarın işe gelmeyeceğim.

Sessizliği bozuyor. "Senden hoşlanıyorum."

Alaycı bir şekilde, "Ama?" diye devam ettim, tezgâha doğru ilerleyip tabletimi çantama tıkıştırırken. Vücudumdaki her hücre bu aşağılanmadan kaçmak için çığlık atıyordu.

Kalçamdan yakalayıp beni döndürüyor ve sırtımı tezgaha yaslıyor. Elleri iki yanımda sert yüzeye tutunarak beni sıkıştırıyor ve yüz yüze gelene kadar eğiliyor. Odin havlıyor ve ardından gelen derin uyarı hırıltısıyla irkiliyorum.

Logan, köpeğin endişesini gidermek için başını hafifçe yana çevirdi. "Odin, otur." Şaşırtıcı bir şekilde, köpek komuta uydu.

Onun tarafından köşeye sıkıştırılan Logan, dikkatini tekrar bana çevirdi ve kararlı bakışları benimkileri aradı.

"Eğer konuşmamı istiyorsanız, o zaman beni dinleyeceksiniz."

Ne olacağından emin olamadan hafifçe başımı salladım. Gözlerinde yine o vahşi bakış vardı, Casper ve Thor onu Jason'dan ayırdıktan sonraki bakış gibi.

"Clyde'a duyduğum saygıdan dolayı seninle arkadaş oldum, ama seninle yapmayı hayal ettiğim şeyler o kadar can sıkıcı ki."

Nefes almayı unuttum.

Yırtık pırtık bir iç çekişle nefes veriyor, sanki bu sözler yıllardır göğsünde yankılanıyormuş gibi. Birbirimize bakıyoruz, ta ki tekrar tam boyuna doğrultup ellerini belime koyana, başparmakları karnımın üzerinde ileri geri hareket edene kadar. Kımıldayamıyorum.

"Nefes al," diye talimat veriyor.

Onun emriyle ciğerlerimin oksijen için nasıl yandığını birden fark ettim ve derin bir nefes aldım. Aramızda uzanan sessizlik, şimdiye kadar paylaştığımız en uzun an olabilir.

"Ne zamandan beri?" diye soruyorum.

"Clyde ölmeden önce, herhangi bir adım atmadan önce senin büyümeni bekleyeceğime dair bana söz verdirdi."

"Babam biliyor muydu?"

Başını salladı ve hafifçe kıkırdadı. "Önceden öyle yapıyordum."

Babamın Logan'a, hemen olmasa bile, onay vermesi bana bir huzur veriyor. Düşüncelerimdeki karmaşayı yatıştırıyor. Babam onun iyiliğini gördü ve bunun benim için de iyi olduğunu biliyordu. Duygularım eskisi kadar karmaşık değil, ama bundan sonra nereye gideceğimizi açıklamıyorlar.

"Peki, şimdi ne olacak?"

Beni tezgahın kenarına kaldırırken üzerimdeki tutuşu sıkılaştı. Avuçlarım soğuk yüzeye bastırıldı ve kenarı kavradım. Sırıttı ve bacaklarımın arasına girerek yüzümü elleriyle kavradı.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, odunsu kokusu beni sarıyor, o da eğilip dudaklarını benimkine değdiriyor. Dudakları kibirli bir gülümsemeyle kıvrılıyor, hareketleri "Sana söylemiştim" der gibi, sanki bu öpücüğün her şeyin önceden bildiği gibi olduğunu ve yıllardır verdiği savaşı kazandığını hissettiriyor.

Dudaklarımız mükemmel bir uyum içinde öpüşüyor, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi; onu öpmek dünyanın en doğal şeyi ve her saniyesini hafızama kazıyorum. Hareketleri aç ve bilinçli, sanki yıllarca bekledikten sonra benimle zaman geçirmeye ve her saniyenin tadını çıkarmaya kararlıymış gibi.

Çenemi kavrayıp yukarı doğru kaldırdıkça kalbim gümbür gümbür atıyor, öpüşü derinleştirirken ona teslim olmaktan başka çarem kalmıyor. İçimde dolaşan ham ihtiyaç ve adrenalinin baş döndürücü karışımıyla sarhoş oluyorum. Dili benimkini tahrik ediyor ve her geçişinde onun kendini tutmasını tadıyorum. Ne kadar kendini tutarsa, ben o kadar açgözlü oluyorum, içimde yanan ateşi daha da körüklüyorum. Parmaklarım gömleğine kenetleniyor ve kumaşı avuçlayarak onu kendime daha da yaklaştırıyorum.

Dudakları, tıpkı kendisi gibi, kontrollü ve buyurgan.

Nefesimi toparlayarak, "Logan," dedim. "Bana karşı düşmanca davran."

NINETEEN



Kahretsin. Dudakları benimkine değdiği an, aramızdaki duvar yerle bir oldu. Zaten zamanı gelmişti, yıllardır yavaş yavaş o duvarı yıkıyordum, kaçınılmaz çöküşü bekliyordum. Başka hiçbir kadın beni onun gibi diz çöktüremezdi. Öpüşmemiz, en başından beri bildiğim şeyi kanıtladı: O, benim için doğru kişi. Resmen çizgiyi aştık ve buraya gelmek için izlediğimiz yolu yakıp kül edeceğim ki asla sadece arkadaş olarak kalmayalım.

Yıllardır sabırlı davrandım ve onun soğuk davranma isteği beni dişlerimle kıyafetlerini yırtmak istememe neden oluyor. Nane sakızı ve gelecekteki eşim gibi tadı var, çünkü bundan asla vazgeçmeyeceğim.

Alt dudağımı hafifçe ısıyor, bu küçük saldırganlık hareketi beni daha da kışkırtıyor, onu daha sıkı kavıyorum ve ağzıma karşı inliyor, öz kontrolümü zorluyor. Hiçbir şey beni ona hazırlayamazdı. Tatlı dili, o baştan çıkarıcı sesi, bir inilti daha çıkarsa kontrolümü kaybedeceğim. Öpüşmemizi derinleştirirken avuçlarım kalçalarını buluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. İçgüdüsel olarak dizlerini kaldırıp beni sarıyor. Tanrım, o mükemmel.

Parmak uçları tişörtümün etek ucunun altına kayıyor, belimdeki çıplak tenime dokunuyor. Penisimin seğirmesiyle onu penisime bastırıyorum,

böylece bana ne yaptığını tam olarak hissedebiliyor. Onun kışkırtıcı dokunuşu göğsüme doğru ilerliyor. Bunu, onu çok uzun zamandır istiyordum.

Kelly bana sürtünüyor ve ben kaşlarımı çatıp inliyorum çünkü biliyorum ki bu sonraki kısım beni öldürecek. Dudaklarıma iç çekiyor. Kahretsin, burada hayatım için savaştığımı anlamıyor mu? Onu burada, bu tezgahın üzerinde almak istesem de, yavaşlamamız gerek. Hem de çok yavaş.

"Durun bir dakika," diye hırıltılı bir sesle konuştum, sözlerime şimdiden pişman olmuşum.

"Sorun ne?" diye soruyor nefes nefese.

İşleri kolaylaştırmıyor.

"Yapamayız."

Parmakları karnımdan aşağı doğru kayıyor ve yanlarına iniyor. Uzaklaşma. Kollarımı arkasına dolayarak ona izin vermeyi reddediyorum. Bu kadınla yıllardır sevişmeyi bekliyordum ve şimdi bacaklarını bana dolamış durumda ve hayır demek zorundayım. Penisimin beni asla affetmeyeceği kesin.

Kelly söz konusu olduğunda, Clyde'ın Nancy hakkında hissettiği gibi hissediyorum; ya o ya da hiç kimse. Başka birinin peşinden koşmanın bir anlamı yoktu çünkü ne istediğimi zaten biliyordum, sadece onun benim olmasını beklemem gerekiyordu. Çok sabırlı bir adam değilim ama onun için mi? Onun için bir ömür boyu beklerdim.

Onu göğsüme bastırıp başımı aşağıya eğerek kulağına fısıldadım. "Bu bir istek meselesi değil," diye söz verdim. "Seni çok istiyorum. Ama bu, fırsat çıktı diye yapacağımız bir şey olmayacak. Bu tek seferlik bir şey değil. Ben geçici değilim. Geleceğini birlikte görebileceğini söylediğin adamdan yeni ayrılmıştın."

Bir adım geri çekildim ve bakışlarında pişmanlık yansıyarak yüzünü buruşturdu.

"Sorun yok," diyorum kıkırdayarak. Elimle ensesini kavrayıp üç kez sıkıyorum, iyi olduğuma dair onu temin ediyorum. "Sana geleceğini benimle kurabileceğini kanıtlamak için bana zaman ver. Tamamen hazır olduğunu bilmem gerekiyor. Sonunda seni alt ettiğimde," diyorum. Morarmış dudakları aralanıyor ve baş parmağımla alt dudağının üzerinden geçiyorum. "Bunun için yalvarmanı istiyorum. Benim için, bizim için, her şey için yalvarmanı."

Sinirli bir ses çıkardı. "Ortamın havasını bozuyorsun."

"Onu öldürmüyorum, Chaos. Sadece daha da sıkılaştırıyorum."

Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bastırmadan önce çıkardığı son ses onun kahkahası oluyor; onu yavaş ve derin bir öpücükle öpüyorum, öpücüğümle söyleyemediğim tüm kelimeleri dile getiriyorum: Artık benim ve onu asla bırakmayacağım.

Kelly arkama baktı ve gözleri kocaman açıldı. "Köpek nerede?"

Arkamı döndüm ve o da hızla tezgahtan indi.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Odin!"

Sonra o sesi duydum, plastik poşetin hışırtısını. Hemen ofisime koştum ve onu, salyayla yarı yarıya kaplı tek kullanımlık Tayland yemek kaplarına pençeleriyle ulaşmaya çalışırken yakaladım.

"Aman Tanrım," diyor Kelly gülerek; yüzü öpüşmenin etkisiyle hala kızarmış, yanaklarındaki o kızarıklık beni parmaklarımı ısırmaya itiyor.

Eğilip henüz açılmamış pad thai kaplarını kaptım ve Kelly'ye uzattım.

"Bunları yıkayıp temizleyeceğim," diyerek kapıdan çıktı.

Ellerimi belime koyup, ona azarlayıcı bir bakış attım. "Dostum... Neler olup bittiğini görmedin mi? On dakika bekleyemez miydin?" Peçeteleri, ezilmiş sos paketlerini ve parçaladığı her şeyi topladım. "Ben sana anne bulmaya çalışıyorum, sen ise burada bizim yemeğimizi yiyorsun. O hamburgerler tek seferlik bir şeydi, dostum. En azından köpek mamasına dalmalıydın," diye fısıltıyla bağırdım.

Köpek maması torbasına bakıyor, sonra sanki ona izin vermişim gibi onu parçalamaya çalışıyor. "Sakin ol, sakın ol!"

Elimdeki her şeyi çöp kutusuna attım, sonra da mama torbasını sertleşmiş çenesinden çekip aldım. "Önce şu lanet olası tabağı getireyim. Hayvan gibi davranıyorsun."

Kelly, elinde iki tertemiz pad thai kabıyla ofisime geri döndü. "Yepyeni gibi!"

"Sen kendi işine başla, muhtemelen soğumaya başlamıştır. Ben de şu köpeğimi, masamı da yemeye başlamadan önce besleyeceğim."

Çalışanlar dinlenme odasında eski bir Tupperware kabı bulup onun için dolduruyorum. Ona ne kadar yedirmem gerektiğini bilmiyorum ama sanırım iri yarı adamlara kocaman porsiyonlar lazım. Tabak yere değdiği anda, hepsini silip süpürüyor.

"Aman Tanrım, evlat. Nefes almak için su yüzüne çıkmayı unutma."

Odin'in yemeğini iştahla yediğini görmek, yirmili yaşlarımda başlarında onun yanında çıraklığa başladığımda Clyde'ın bana aktardığı bir bilgeliği hatırlatıyor. Bir keresinde bana, kadın cinsel organı yemenin bir sanat olduğunu, bir kelebeğin çiçeğe konması gibi başlayıp bir bulldog'un bir kase yulaf ezmesini yemesi gibi bitmesi gerektiğini söylemişti.

Odin'in sırtını sıvazladım. Yaşlı adamın yakılmayı öngörmüş olması iyi oldu, yoksa tavsiyelerinin bir gün kızı üzerinde kullanılacağını öğrenseydi mezarında kıvranır dururdu.

TWENTY



Onun erkenden burada olmasını bekliyordum, ama görünüşe göre köpek ebeveynliğine verdiği sözü ciddiye alıyor. Onunla gurur duyuyorum. Bu sabah Black Rabbit'e, sanki daha on dört saat önce penisini bacaklarımın arasına sıkıştırmamış gibi ıslık çalarak girdi. Göz teması kurup sırtıttığı anda midem kelebeklerle doldu. Bakışlarımı kaçırıp, bugünkü randevularım için hazırlanmak üzere çalışma masama koştum. Yemin ederim ki dün gecenin olayları tüm dükkanın görebileceği şekilde yüzüme yansımış.

Koridordan aşağı doğru, binanın ön tarafına doğru ilerliyor ve sonra Thor'la konuştuğunu duyuyorum. Ne dediklerini duyamıyorum ama Thor gülüyor. Benden bahsetmiyor, benden bahsetmiyor. Bu benim aile şirketim olsa da, patronuyla yatan kız olarak tanınmak istemiyorum. Teknik olarak, cinsel ilişkiye girmedik - ama bu benim çabamın eksikliğinden kaynaklanmadı.

Diğer insanların aksine Logan'dan hiç çekinmedim, ama şimdi anlamaya başlıyorum. Otoritesini istediği gibi kullanıyor. Odin bile onun emirlerini yerine getirmeden önce iki kere düşünmüyor.

Ofisine dönerken "Günaydın," dedi. Bakmadan el salladım ve dövme kabinimin önünde durup kıkırdadı. "Müşteriniz burada."

“Hı? Ha. Teşekkürler.” Erken gelmişler. Depodan yeni bir kutu lateks eldiven alacaktım ama bir sonraki randevuya kadar yetecek kadar eldivenim var. Ondan sonra yeni bir paket alırım.

Başını salladı, sonra benimkinin karşısındaki ve bir sıra yukarıdaki kendi istasyonuna geçti, böylece birbirimize çapraz konumda olduk. Doğru açıdan bakarsak, aynı anda çalışıyorsak birbirimizi görebiliriz. Ki bugün öyle olacak gibi görünüyor.



Fazla mürekkebi sildiğimde Jane coşkuyla, "Bayıldım!" dedi. Son kırk beş dakikadır onun üzerinde çalışıyordum, koluna seksi bir deniz adamı çiziyordum.

“Teşekkürler, ben de!” diye sevinçle gülümsedim ve dövmeye geri döndüm. Karşıdaki Logan'a baktım. Yere uzanmış müşterisinin omzunun arkasına dövme yapıyordu. Her zamanki gibi sessizce çalışıyordu.

Gözlerini dikmeyi bırak.

Gözlerimi ondan ayırıp dirseğimi dayayarak devam ediyorum. Parçanın ana hatlarını çoktan çizdim ve şu anda ince mavi çizgilerle göğsüne minyatür denizci dövmeleri ekliyorum. Makine elimde vızıldıyor. Normalde bu sürekli titreşim, dövme yaparken kendimi tamamen kaptırmama yetiyor, ama bugün değil. Bugün, Logan tüm düşüncelerimi meşgul ediyor.

Şu an oturduğum yerden yaklaşık 30 santimetre uzakta öpüştük. Bir önceki geceden kalma temiz, odunsu kolonyasının kokusunu neredeyse hissedebiliyorum.

Lateks eldivenli elimi müşterimin bileğine sarıyorum ve ön kolunu ayarlayarak, daha ince bir çizgi elde etmek için deriyi geriyorum ve deniz adamının göğsüne sadeleştirilmiş bir gemi dövmesi ekliyorum.

İşine odaklan. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğimde zorlanıyorum; sanırım o da benim oynadığım oyunu oynuyor. O öpücükle beyin kimyayı değiştirdiğine göre ona nasıl bakmam ki?

"Neredeyse bitirdik," diyorum.

"Bayıldım."

Bu, çalışırken beni gülümsetiyor. Bu çalışmadan çok memnun kaldım; tüm kıvrımlarım pürüzsüz ve temiz, renkler canlı, iç kolundaki yerleşimi

kusursuz. Gölgeleendirme bile eşit. Bitirdiğimde, parçayı siliyorum ve çalışmamı incelemek için geriye yaslanıyorum. Babam, Amerikan tarzı söz konusu olduğunda cesur çizgilerin kalıcı olacağına sıkı sıkıya inanıyordu. Zengin renkler ve güçlü çizgi çalışmaları her şeyi değiştirir. Bu deniz adamları, eskiden yaptığı deniz kızlarına bir gönderme ama benim kendi küçük dokunuşumla. Babam onaylardı.

Logan'a şöyle bir baktım ve ilk defa o da benimle aynı anda yukarı baktı. Gözleri kor gibi parlıyordu, sanki kafasında aynı şeytani düşüncelerle on beş metre öteye dövme yapmış gibiydi. Ancak beni nefes almayı unutturan şey, onun seksi göz kırpmasıydı.



Jane gittikten sonra, çalışma alanımı temizliyorum ve telefonumdaki bildirimi kontrol ediyorum.

RedShirtBlackPants11: Benim yerimi kimse dolduramaz.

Gözlerimi deviriyorum.

KellyEverhartTattoo: Defol git, Jason. Önce sen benim yerime geçtin.

Bu ürpertici mesajları gönderenin o olduğunu kanıtlayamam ama Logan'la kavga ettiği gece mesajlar gelmeye başladığından bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Telefonumu tezgâhın üzerine fırlatıp, bir sonraki randevum gelmeden önce yeni bir kutu siyah lateks eldiven almak için depoya yöneliyorum. Parmak uçlarımda yükselerek, kendi bedenime uygun bir kutu bulmak için üst rafı yokluyorum. Burada bir basamak taburesi olması gerekiyor ama kimse onu ait olduğu yere geri koymuyor.

“Kahretsin. Neredeler?” İşte böyle zamanlarda kısa boyumun can sıkıcı olduğunu fark ediyorum.

Yardıma mı ihtiyacınız var?

Ben cevap veremedim arkamdan yaklaştı. En üst raftan kutuyu alıp önüme indirdi ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Bugün gerçekten çok

iyi görünüyorsun." Sesi alçak ve yırtıcıydı.

Rafin dibinde sıkışıp kaldım, kalbim hızla çarpıyor. Derin bir nefes alıyorum. "Eğer beni kızdırırsan ve birinin dövmesini mahvedersem, o kişiyi sana göndereceğim ki, dövmemin neden yamuk olduğunu açıklayasın."

"Eğer düzgün bir çizgi çekemezseniz, bu sizin sorunuz," diyor şakayla karışık. "Sizin özensiz işinizden ben sorumlu tutulamam."

Gergin bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Sen benim akıl hocam değil miydin? Orada gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Dikkatimi dağıtıyor."

"Evet, ve akıl hocanız olarak sizi inceleme fırsatım var. Ellerinizin her titremesini ve iğnenizin her kaymasını fark ediyorum." Sözlerine devam ederken sesindeki alaycı ifadeyi duyuyorum, "Ve elleriniz o kadar titrese bile, makineyi zar zor tutabilecekken bile nasıl devam edeceğinizi size öğreteceğim."

Yutkunuyorum. Onun yoğun bakışlarının dükkanda beni takip etme şekli heyecan verici. Duyularımın onun yakınlığını ne kadar hızlı algıladığına hayran kalıyorum. Paylaştığımız gerilim -uzaktan bile- yakıcı. Tıpkı işkence dolu bir ön sevişme gibi.

"Bu, dün gece yaptığın gibi bugün de bana kur yapacağın anlamına mı geliyor?" O öpücük hakkında ona daha fazla şey sormak istiyordum. O anın büyüüne mi kapılmıştı? Önceden planlanmış mıydı? Gerçekten miydi, yoksa her şeyi ben mi hayal etmişim?

"HAYIR."

Reddedilme haberi yüzümdeki gülümsemeyi anında siliyor.

"Henüz değil," diye ekliyor.

Uzun zamandır arkadaşız, o öpücüğün aklımı ne kadar meşgul ettiğini, onu ne kadar çok analiz ettiğimi bilmesi gerekirdi. Bulduğum tek rahatlama, gözlerinin bütün gün beni soyup soğana çevirmesi oldu. Biraz intikamı hak ediyor.

"Sana iyi gelebilir." Eldiven kutusunu ellerimde çeviriyorum. "Aşırı çalışmak ve yeterince cinsel ilişkiye girmemek prostatın için kötüdür."

Hafifçe güldü. "Kaos."

Gülümsüyorum. Takma adı bir uyarı gibi söylüyor.

"Ne?" diye omuz silktim. "Sağlığınıza dikkat etmeniz önemli. Kimse görmesin diye kapıyı kilitleyebiliriz."

Beni sıkıca önüne doğru çekti ve eldiven kutusunu ayaklarımın dibine düşürdüm. Vay, ne kadar güçlüymüş.

"Böyle benimle flört etmeyi bırakmazsan, seni yere yatırıp onları da izlemeye davet edeceğim."

Dudaklarımı ısırıyorum.

Beni kendine doğru çevirdi, sonra avucunu tişörtümün altına kaydırıp, başparmağı göğsümün alt kısmına değene kadar yan tarafımdan yukarı doğru kaydırды. Kurnaz bakışları, sanki beni çoktan fethetmiş gibi gözlerimi delip geçti. Diğer elinin eklemleri çenemin altını okşadı, yüzümü onunla buluşturmak için yukarı kaldırdı. "Ve sonunda seni yere yatırıp alt ettiğimde, sana oyun arkadaşlarıyla ruh eşleri arasındaki farkı göstereceğim."

Sözleri göğsümden nefesimi kesti.

Sadece gülümsüyor, sonra geri çekiliyor. "İyi günler Kelly," diyor. "Ha, bir de Pazartesi gelmen gerekiyor. Randevu defterinde adım geçiyor."

Kayıtlarımda mı? "Sana dövme yaptırmamı mı istiyorsun?"

Arkasını dönüp gitti, omzunun üzerinden "Evet" diye bir ses çıkardı ve beni orada kollarım yanlarımda, ayaklarımın dibinde bir kutu lateks eldiven ve boğazımda kıvranan bir kalple öylece bıraktı.



Malzeme deposunda bana yaptığı çıkıştan saatler sonra, yoğun bir günün ardından çalışma alanımı temizliyorum. Tezgahın üzerine dezenfektan sıkıyorum ve havluyla yüzeyi siliyorum. Logan, çalışma alanımın girişine doğru eğilip aklındaki dövme isteğini söylüyor. Neredeyse kahkahadan ikiye katlanacaktım. Ama o bana katılmıyor.

Dudaklarımdaki gülümseme kayboldu. Döndüm, inanmazlıkla gözlerimi kısarak başımı salladım; doğru duymuş olmam imkansızdı. Müşteri koltuğumda arkaya yaslanmış, ayaklarını uzatmış, parmaklarını başının arkasında birleştirmişti, sanki sadece hava durumunu soruyormuş gibi.

"Kesinlikle hayır," diye alaycı bir şekilde söylüyorum. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Casper, koridorun karşısından homurdanarak güldü. Ben ve Logan dışında dükkânda kalan tek kişi o. Yeni müşterisi Anna için bir sipariş taslağı çiziyordu. Casper, birlikte buldukları fikir konusunda oldukça heyecanlı görünüyordu.

Gözlerim tekrar Logan'a odaklandı. Tezgahın arkasına yaslandım ve açık avuçlarımla ona işaret ettim. "Bunu neden istiyorsun ki?"

"Çünkü kalıcı."

"Aynen öyle!" diye karşılık verdim. "Bu, gül ya da kartal gibi bir şey değil."

"Biliyorum, bu yüzden senden bunu yapmanı istiyorum." Gözlerinde samimiyetle bana bakıyor.

"Tamamen çılgınca olmasa bile -ki öyle, bu arada- tarif ettiğiniz şey çok karmaşık. Ben büyük portreler yapmadım."

"Belki dövme mürekkebiyle değil ama kalem ve kurşun kalemle en az elli tane çizmişsinizdir."

"Evet, bu düz bir yüzey!" diye itiraz ediyorum, kollarımı kavuşturarak.

"Şablon kullan," diyor. "Bozeman için yaptığın parça bundan daha karmaşık." Bana nasıl bu kadar güvenebilir? Bu benim yeteneklerimin çok ötesinde.

"Böyle bir projeye hazır olduğumu düşünmüyorum."

"Öylesin," diye ısrar ediyor.

Kaslı kolu dikkatimi çekiyor, bölgeyi inceliyorum. "Daha önce hiç bu kadar büyük bir parça üzerinde çalışmadım."

"Daha önce hiç bacağın tamamını sarmamıştım," diye itiraz ediyor, sonra sesini yükseltiyor. "Casper, Kelly siyah beyaz bir portre çizebilir mi?"

Yanıma doğru yürüdü ve çalışma masamın girişindeki yarım duvara yaslandı. "Nereye gidiyor?"

"İşte orada." Kolunu işaret ediyorum.

"Evet, bence bunu başarabilir."

İkisi de deli.

Logan küçümseyerek kaşını kaldırdı. "Artık yeni bir çırak değilsin. Bunu yapabilirsin."

Casper gülümsedi ve duvardan destek alarak işine geri döndü.

Kaşlarımla çatarak, sandalyemde oturan deliyle aramdaki mesafeyi kapatıyorum. Elini başının arkasından çekip dirseğini düzeltiyorum ve ön kolundaki kas, bana dokunma isteğine direniyormuş gibi seğiriyor. Ela gözleri, kolunu çevirip bölgeyi incelerken parmaklarımın teninde nasıl

gezindiğini takip ediyor. Bu projeyi üstlenirsem, en iyi strateji ne olurdu? Düşünürken dudaklarımı büzüyorum.

Bakışlarım onun gözleri ile pazusundaki boş tuval arasında gidip geliyor. "Gerçekçiliğe dayanmayan bir şey yapılabilir miyim?"

Başını hafifçe sallıyor ama gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmıyor.

Yutkunuyorum. "Ya çirkin olursa?" diye fısıldıyorum. "Ya işler yolunda gitmezse?"

Parmaklarını kot pantolonumun kemerine doladı ve beni kendine doğru çekti. Tenimde bir ürperti dalgası yayıldı. "Dövme hakkında mı konuşuyoruz yoksa başka bir şey hakkında mı?"

Evet.

Tereddüdümü yutarak pazusuna hafifçe dokundum. "Ya pişman olursan?"

Gözlerimiz buluştu ve gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı; kibirli ya da kendini beğenmiş değil, sadece kesin bir güven ifadesiydi bu. "Seni sonsuza dek işaretlemeni, bildiğinden çok daha uzun zamandır istiyordum. Seni bana bağlayan bir şeye sahip olmaktan asla pişman olmayacağım."

TWENTY-ONE



"Umarım buna hazırsındır, çünkü fikrini değiştirmek için artık çok geç," diye mırıldandı malzemelerini hazırlarken. Pazartesi günü ilk seansı, ya da yapabildiği kadarını halletmek için geldik. Meydan okumadan geri adım atmadı; belki de benim onu bu işten vazgeçirmeyeceğimi biliyordu.

Ona, fotoğraf çekimine başlamadan önce çekilmiş, pencereden dışarı bakarkenki doğal fotoğrafını verdim. Elbette güzel görünüyordu, ama bu onun diğer fotoğraflarından farklı değildi. Ancak bu fotoğrafta, ne kadar yönlendirme yaparsam yapayım asla taklit edilemeyecek bir şekilde, gerçektir; korumasız ve hamdı. Her yönüyle kim olduğunu yakalamıştı; yumuşaklığıyla keskin kenarları bir arada. Sadece görünüşünü değil, ruhunu da dövme olarak yaptırmak istiyorum. Ona tam özgürlük ve yaratıcı kontrol verdim. İki gün sonra bana bir başyapıt teslim etti.

Ensemdeki gömleğimin yakasını kavrayıp başımın üzerinden geçirdim. Bir an duraksadı, gözlerini belimden, karnımdan ve göğsümden yukarı, sonunda da dövme yapacağı koluma doğru kaydırды—tıpkı gerçek bir profesyonel gibi. Bana sanki yiyip bitireceği bir şeymişim gibi bakışlarından büyük keyif aldım.

Portresini siyah çizgilerden oluşan çılgın bir karmaşaya dönüştürerek dövmeye el çizimi görünümü kazandırdı. Çizim dövmelerinin amacı

kusursuz görünmek değil, şekillerin bir araya gelerek sanat eseri oluşturmasının doğal evrimini vurgulamaktır.

Eser, omzuma yakın üst kısımda daha az çizgiyle başlıyor ve yukarıdan gelen bir ışık kaynağıyla yüzünün daha parlak görünmesini sağlıyor. Oradan, dirseğime doğru devam ediyor ve çizgiler gölgelendirme ve ışık oyunları ile daha kalın ve düzensiz hale geliyor, ta ki tamamen kaplayana kadar. Uzun, kuzgun siyahı saçlarını, birkaç tutamı yüzüne doğru uçuşacak şekilde çizmiş, ancak geri kalanı pazularımdan aşağı doğru akıp karartılmış ön koluma karışıyor. Tamamlanmamış fırça darbeleri, cesur, kaba çizgiler, negatif alan kullanımı, hepsi muhteşem bir kontrast içinde bir araya geliyor. Hayran kaldım.

Kelly'nin kendini gördüğü gibi, istediği tarzda olmasını istedim... ama tasarladığı şey benim yapabileceğim her şeyin ötesinde. Güzel, kaotik ve karmaşık; ve hayatıma nasıl dolandığının tüm yolları.

"Bu, portföyünüzde harika bir yer tutacak."

Kahkaha atarak, "Ha! Sanki kendi yüzümü portfolyoma koymuşum gibi... Tam bir gösteriş merakı," diye homurdandı.

Dirseğimin altındaki dövmenin tamamını inceliyor, parmak uçlarıyla mürekkebin üzerinden geçiyor. "Beyazla üzerinden geçmemde bir sakınca var mı? Akışkan olduğundan emin olmak için... Ayrıca siyahın da biraz rötuşlanması gerektiğini düşünüyorum, böylece doğal bir şekilde karışır."

"Ne istersen, Chaos. Sana güveniyorum."

Eldivenli eliyle bileğimi kavradı ve tek kullanımlık bir jiletle tüyleri almadan önce pazı ve ön kolumu yeşil sabunla dezenfekte etti. Ardından antiseptikle sildi. Şablon, temizlik istasyonu arabasında dört farklı parça halinde duruyordu.

İlk üç şablonu yerleştirdikten sonra, alttaki son şablonu diğer parçalarla eşleştirmek zor oluyor, bu yüzden onu kesip ayarlamak zorunda kalıyor. Kelly konuşmuyor, sadece kaşlarını çatıyor, işi başarmaya kararlı. Son şablonu kolumdan çıkarıyor ve parlak indigo rengindeki bitmiş ürünün bir önizlemesini sunuyor. Bayıldım.

"Tamam, ayağa kalk, aynaya bak."

Dövmenin kolumdaki dövmeyle bu kadar uyumlu olması inanılmaz derecede harika. Yüzümdeki gülümseme neredeyse ikiye ayrılıyor. "İnanılmaz."

Başını hafifçe gülümseyerek sallıyor. Harika olduğunu biliyor ama bana kızgınmış gibi davranmakla çok meşgul. Mürekkep kaplarını doldurup her

şeyi kendi zevkine göre düzenledikten sonra –kolum da dahil– 5 yuvarlak uçlu iğnesine mürekkep alıyor. Çizim, farklı çizgi kalınlıklarından oluşuyor; bazıları kalem darbelerini taklit ederken, bazıları kalın fırça darbelerine kadar değişiyor. Tepsisinde, açılmamış poşetlerde boyutlarına göre düzenlenmiş bir dizi iğnesi var. Seans boyunca bunları değiştirecek, ancak üst kısımdaki daha hassas bölümlerle başlıyor.

Gözleri gözlerimle buluştu. "Hazır mısın?"

Başımı salladım ve o nefes verdi. Omzuma ilk çizgiyi çektiği anda rahat bir nefes aldım. Yüzünü vücudumun bu kadar belirgin bir yerine, onun için sakladığım bir yere koymasını benim ona sunduğum bir şeydi ve o da bunu kabul etti.

Yıllar boyunca onu yüzlerce kez dövme yaparken izledim, ama bu farklı çünkü iğnesinin altında olan benim. Pratik olsun diye arkadaşlarına ve dükkandaki diğer adamlara küçük şeyler yaptı, ama sadece pratik yapmak için hazır olana kadar bana dövme yapmasını istemedim. Bu kalıcı bir şey.

"Burada her şeyi seçebilirdin. Neden benim yüzümü?" diye soruyor.

O bu cevaba hazır değil, bu yüzden soruyu geçiştirip onun odaklanmasına izin veriyorum. "Bunu kendi yüzün olarak düşünme. Kendi yarattığın bir parçayı dövme yaptırıyorsun. Bu sadece tesadüfen yüzün olan bir sanat eseri."

Kelly'nin benim üzerimde çalışmasını izlerken göğsüm gururla doluyor. Çizgileri temiz ve emin. Yıllar içinde gelişimine tanık oldum, metroda kaydığı günlerdeki zorluklarından ve düzensiz gölgelendirmeden, bugün üzerimde yaptığı keskin çizgilere ve pürüzsüz kıvrımlara kadar olan süreci gördüm.

Makineyi kaldırıyor ve dirseğini sabitleyerek doğru derinliğe ulaştığından emin oluyor.

"Güzel bir basınç," diye mırıldanıyorum.

Gözlerini kısa bir anlığına benimkine çevirdi. "Çalışırken beni eleştiremezsin."

Sırıttım. Ona isteğimi ilettiğim diğer güne göre daha özgüvenliydi. "Bu bir eleştiri değil, övgüydü."

"Bu olumlu bir eleştiriydi," diye savunuyor. "Yüzümün sonsuza dek üzerinizde olmasını seçtiniz, bu da herhangi bir yorum yapma hakkınızdan vazgeçtiğiniz anlamına geliyor."

Gülerek, "Çıraklık programları aslında böyle işlemez," dedim.

"İşte bu şekilde işleyecek."

"Evet, efendim," diye yanıtlıyorum.

Dudaklarının kenarı eğlenmiş bir sırıtışla kıvrılıyor. Sonraki yirmi dakika boyunca sessizce çalışıyor ve ben de istediğim kadar onu izleyebiliyorum.

"Bozeman için tüm eşyalarınızı hazırladınız mı?" diye soruyorum. Cuma sabahı uçuyoruz, sadece dört gün kaldı. Dövmenin vücudumda nasıl iyileştiğini çok iyi biliyorum, bu da demek oluyor ki, kabuklanma başlamadan önce onun çalışmalarını fuarda sadece bir iki gün sergileyebileceğim. Zamanlama çok kısıtlı olacak.

"Evet, dün günün çoğunu paketlemeyle geçirdim, şimdi sadece ekipmanlarımı bir araya getirmem gerekiyor."

"Model hâlâ kullanıma hazır mı?" diye soruyorum.

"Evet. O her şeye hazır. Hatta asıl tereddüt eden benim."

Bu beni şaşırttı. "Neden?"

İğneleri değiştirirken omuz silkerek, "Daha önce hiç seyirci önünde dövme yapmadım; ya odaklanamazsam? Kaldı ki, çalışmalarımı diğer sanatçılarınkilerle karşılaştırmak... Yetersizlik sendromum alevlenecek. Bir de, biliyorsunuz, jüriler var." dedi.

"Harika bir eser planlamışsın. Diğer sanatçıları, jüri üyelerini unut, kendinle yarışyorsun."

Mürekkebi siliyor. "Kendimle yarışırken daha az eleştirel olduğumu düşünmene bayılıyorum. İşte o zaman her şeyi sorguluyorum. Daha fazla kontrast eklemeli miyim? Çizgilerim daha ince olabilir mi? Gölgelerim olması gereken yerde mi?"

"Her sanatçı kendi eserinde kusurlar görür, ama bunun sanat olduğunu unutmamalısınız. Sanatın kuralları yoktur, kanunsuz, öznel bir olgudur. İyi içgüdüleriniz varsa, sezgilerinize güvenin. Harika iş çıkaracaksınız."

İğnesine biraz daha mürekkep çekerken kıkırdıyor. "Önyargınız." Şablonla çizdiği çizgiler boyunca devam ederek iğneyi üst koluna bastırıyor.

"Belki de... Ben de yeteneği gördüğümde tanırım."

Özellikle uzun bir sırayı tamamlamakla o kadar meşgul ki cevap vermeye vakti yok. Sırayı tamamladığı anda, ona sırayı alıp tekrar başlaması gereken yerlerde mükemmel bir iş çıkardığını söylemek için ağzımı açıyorum.

"Bozeman'dan bahsetmişken, Odie'ye kim bakıyor?" Bu, onun için kullandığı en yeni lakap oldu.

"Jordan onu yanına alıyor. Dün Chicken Salad ile tanıştırdı ve şimdiden çok iyi anlaşıyorlar."

"Onu bu kadar çabuk bırakacağımız için çok üzgünüm," diyor.

"Biz mi, ha?"

Başını salladı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Onu yeni evlat edindin. Ya tekrar terk edildiğini düşünürse?"

Bu yüzden onu pansiyona bırakmıyorum. Daha yeni kaçmışken onu başka bir barınağa koymak isteyeceğim son şey. "Zaten senden önce davrandım. Jordan evde bakıcılık yapıyor, bu yüzden alışık olduğu evden ayrılmasına gerek yok. Zaten Camden bu hafta sonu playofflar için Kanada'da olduğu için bu durum işimize yarıyor."

Bu haberle omuzları gevşedi. "Bak, şimdiden iyi bir baba olmuşsun."

Başlığın ima dolu oluşuna kaşımı kaldırıyorum ve o da kızarıyor. "Keşke dükkan köpeği olabilseydi."

"Evde kanepede şekerleme yapıp karşıdaki sokaktaki sincaplara havlamak, bu soğuk fayans zeminde veya benim daracık ofisimde beklemekten çok daha mutlu ediyor onu."

Bir keresinde dövmeçilerin köpeklerini işe getirmelerine izin veren bir dövme stüdyosunda misafir sanatçı olarak çalıştım ve bir daha asla yapmayacağım. Yerler çok kirliydi, iki kez köpek tüyü mürekkep kaplarımın içine girdi ve temiz bir ortamla baştan başlamak zorunda kaldım. Rehber hayvan bulundurmanın dışında, bu durum herkes için büyük bir sağlık tehlikesi oluşturuyor.

İlk saat çabuk geçti; çoğunlukla bana Odin ve benim yeni birlikte yaşamımıza nasıl alıştığımızla ilgili sorular sordu. İtiraf etmeliyim ki, günün sonunda mutlu bir köpeğin yanına eve gelmek harika bir şey. Çok sakin. İdeal bir düzenleme.

Çalışırken onun dokunuşunun verdiği hissin tadını çıkararak gülümsüyorum.

"Şey..." diyor. "O öpüşme hakkında konuşacak mıyız?"

Çenemi düşürüp gülümsedim. "Elbette."

"Sadece anlık bir öfke patlaması olup olmadığından emin olmak istedim ya da..."

"Öyle değildi," diye yanıtlıyorum sözünü keserek.

Aramızdaki tek ses, onun makinesinin vızıltısı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

“Biraz gerginim. Sanırım yavaş başlamalıyız. Yakın zamanda bir ilişkiden çıktım, aceleci davranmak istemiyorum. Özellikle de seninle.”

Yüzdeki temkinli ifadeyi inceliyorum. "Bana güveniyor musun?"

"Elbette," diyor, yeni iğnesiyle daha kalın bir çizgi çekerken.

“Güzel. Bakın, size yalan söylemeyeceğim, eğer bahsettiğiniz yavaşlık tereddüitten kaynaklanıyorsa, o zaman ilgilenmiyorum. Hepinizin dahil olmasını istiyorum.”

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Gergin olmama izin verilmiyor mu?" dedi.

"İstediğin her şeyi hissetmekte özgürsün, ama aynı zamanda niyetlerimi de anlamam gerekiyor. Bu yüzden bu konuyu konuşuyoruz."

Kelly iğnesine biraz daha mürekkep çekiyor. "Peki, niyetin ne?"

Sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Bu benim için asla 'bakalım ne olacak' türünden bir şey olmayacak. Ben öyle bir yapıya sahip değilim, konu sen olunca hiç."

“Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, sence de samimi bir şekilde başlamasak olmaz mı?”

Kahkaha attım. "Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz, artık aramızda sıradan bir ilişki olamaz. Biz ve sıradanlık asla bir arada var olamayacağız."

"Bunu çok düşündün, değil mi?" diye soruyor.

Yıllar geçti. Jason'la uzun vadeli bir ilişki kurabileceğini dile getirene kadar, olgunlukta daha fazlasına hazır olduğu noktaya ulaştığını fark etmemiştim. Sadece flört etmekten daha fazlasını istediğini ve son tarihi olmayan bir ilişki planladığını öğrendiğimde bunu anladım.

"Evet."

"Çok tutkulu bir erkek arkadaş gibi konuşuyorsun." diye kıkırdadı.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor. Kocan olarak nasıl biri olduğumu görünce şaşıracaksın.

"Ben bir çocuk değilim, Chaos, ve senin arkadaşın da değilim." Dudaklarını benimkilerde hissettikten sonra.

Dövme yapmayı bırakıp dik oturdu ve gözlerimin içine baktı.

“Ben ne istediğini bilen bir adamım. Yıllarca arka planda bekledim, sen kaçamaklar peşinde koşarken ben zamanımı geçirdim. Bu sabır değildi, disiplindi. Sana olan arzum hiç güçlenmedi, aksine daha da karardı. Benim için senden başka kimse yok. Sen benim her şeyimsin.”

Bunca zamandır kimseyle çıkmamış olmam tesadüf değil.

Dudakları aralandı. "Neden hiç bir şey söylemedin?"

"Çünkü beni geri istemeye hazır değildin—benim istediğim gibi değil. Baban bunu biliyordu ve bana, benim gibi birine bağlı kalmadan hayatını özgürce yaşaman için sana zaman vereceğime dair söz verdirdi." Avucumu onun sıcak uyluğuna koyuyorum. "Ama şimdi kendi kararlarını verebilecek büyük bir kızsın. Peki, ne olacak... bana hazır mısın, yoksa ne istemediğini anlamak için birkaç yıla daha mı ihtiyacın var?"

Yanakları güzel bir pembe renge büründü.

Yıllardır bu kadın sessizce yanlarımdan yukarı tırmanıyor, vahşi ve evcilleştirilmemiş sarmaşıklar gibi büyüyerek boynumu ve göğüs kafesimi sarıyor. Ona duyduğum arzuyu kesip atmaya çalışmanın bir faydası yok. Denedim, ama her seferinde daha da güçlenerek geri geldi. Yavaşlamak ya da azaltmak için çok geç. Hayatlarımız çok iç içe geçmiş durumda; ilişkimiz kaçınılmaz.

"Logan..."

"Senden sadece bana güvenmeye devam etmeni istiyorum." Bu sefer kalbinle.

"Tamam aşkım."

Gülümsüyorum. "Hazır mısın?"

Gülümsemesini bastırmaya çalışıyor. "Seni zaten öptüm. Sanırım ikimiz de artık geri dönüş olmadığını biliyoruz."

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarını kendiminkine yaklaştırdım ve tekrar öptüm. Hafifçe iç çekti. Artık tadının nasıl olduğunu ya da dudaklarının dudaklarımda nasıl hissettirdiğini merak etmeme gerek yoktu. Aklıma ne zaman gelirse onu öpebilirdim.

Yanakları kızarmış bir şekilde, dirseğini göğsüme bastırıp beni müşteri koltuğuna geri oturmam için dürttü ve alaycı sırıtışına gözlerini kısarak baktı.

İğneye biraz daha mürekkep çekiyor ve dikkatini tekrar koluma çeviriyor. "Beni rahatsız etmeyi bırak. Çalışmaya çalışıyorum."

"Bunu hayal bile edemezdim." diye sırttım.

"Evet, tabii... Bu arada her şey nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Harika. Çok hafif bir dokunuşunuz var."

"Dirseğine darbeler indirmeye başladığımda neler olacağını bekle bakalım," diye mırıldandı kendi kendine. "Benim sandalyemde ağlamaya başladığında aynı yoğunluğu koruyabileceğini mi sanıyorsun?"

Ona göz kırptım. "Acıması hoşuma gidiyor." Elinin verdiği her acının zevk gibi geleceğine eminim. Beni mürekkeple sahipleniyor, acıtmalı. Bu sonsuza dek sürecek.

Koluma birer birer çizgiler çekerken yumuşak bir sesle, "Sanırım ağlayacaksın," dedi.

"Ağladığımda sevimli görünüyorum."

Bir gün o da bana gözyaşlarını verecek ve ben de onları hak edeceğim. Her seferinde bir hamleyle.



"Biraz ara vermeye hazır mısınız?" diye soruyor iki saat sonra. Sohbet sayesinde geçen birkaç saat çok hızlı geçti. Ama sadece onu çalışırken izlediğim sessizlik anlarında bile dakikalar saniyeler gibi geçiyor.

"Neden? Elin mi yoruldu?"

Doğrulup kaşını hafifçe kaldırarak, "Bana tepeden mi bakıyorsun?" diye sordu.

Gülerek, "Hayır, sadece dinlenmek isteyip istemediğinizi sordum." dedim.

Alt pazı kasıma geri dönüyor. "Lütfen. Ben yorulmadan önce sen yorulacaksın," diyor yavaşça, kolumun alt kısmını okşarken dayanak noktasını koruyarak. Haklı, dirseğim çok fena acıyacak.

Karşıdan telefonu titriyor. Jason olmadığını biliyorum çünkü onunla ilgilendim. Ekranda beliren bildirimi buradan görebiliyorum.

"Birisi sana Instagram'dan DM atmış." Ona şöyle bir baktım. "Bozeman'daki iş ilanları için çok talep alıyor musun?"

Abartılı bir şekilde içini çekti. "Evet."

Başımı yana eğdim. "Öyleyse neden bu kadar derin bir iç çektin?"

"Hiçbir şey," diyor ama sözlerinin ardından garip bir sessizlik oluyor. Bana neyi anlatmıyor? "Son zamanlarda tuhaf mesajlar alıyorum. Sinirlerimi bozmaya başladılar."

Bu benim dikkatimi çekti. Omuzlarım otomatik olarak dikleşti, çenem ağrıyana kadar azı dişlerim sıkıştı. Sakin kalmaya çalışırken her kasım gerildi.

"Ne demek istiyorsunuz? Onlar kimden?"

“Bilmiyorum, farklı hesaplardan geliyorlar. Engelliyorum, birkaç gün sonra başka bir mesaj geliyor. Hepsi aynı şeyi söylüyor: Beni asla yerinize geçemezsiniz. Belki Jason'dır, ya da kim bilir, belki de birileri kongre öncesinde benimle uğraşmaya çalışıyordur. Biliyorsunuz, fuarda listede bizi öne çıkardılar, belki birinin yerini aldık ve bu yüzden sinirlendiler? Biliyorum, ihtimal düşük ama aklıma gelen tek şey bunlar.”

Bu da neyin nesi? "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Omuz silkerek, iğneleri daha büyük bir gölgeleyiciyle değiştirdi. "Birkaç hafta."

"Birkaç hafta mı?"

"Ayrıldığımızdan beri."

Jason, ona verdiğim uyarıdan sonra ona mesaj gönderecek kadar aptal olabilir mi gerçekten? Görünüşe göre yine de onu ziyaret etmem gerekecek... Bozeman organizatörleri, Kelly'nin adını belirterek Black Rabbit'i web sitesinde ana sanatçı konumuna getirdiler. Bu, Kelly'nin bir kongrede seyirci önünde ilk kez dövme yapması ve kanında dövme dünyasının soyluları olduğu için organizatörlerin bunu sergilemek istemesi elbette doğal. Paylaşımlar hızla yayılıyor. Kelly şu anda çok popüler. Diğer seçenek ise... Billy.

"Bunu araştıracağım," diye onu temin ederim.

“Sorun yok Logan. Gerçekten. Bozeman'dan döndükten sonra muhtemelen duracaklar... Sadece dönene kadar hiçbir şey yapma. Lütfen beni daha fazla düşündürme. Eminim ki önemli bir şey değil.”

Bu isteğe karşılık dudaklarımı büzdüm, şu an çok ısrar edersem onu korkutup kaçırabileceğim konusunda sinir bozucu bir şekilde farkındaydım. Dönene kadar ona süre vereceğim, ama ondan sonra işi kendi ellerime alacağım.

“Pekala, dirseğimi kullanma zamanı,” diye uyarıyor, kol dayanağını ayarlayıp beni daha iyi erişim sağlayacak yeni bir pozisyona getiriyor. “Derin nefes al.”

Koltuğuma yaslanıyorum. Beni rahatsız eden tek şey bu mesajlar ve o iğne kümesini kemiğimin üzerine boyarken omurgamda ara sıra oluşan hafif sinir sızısı. Lazer gibi odaklanmış bir şekilde çalışırken kalın siyah kirpiklerine bakıyorum, güzelliğinin beni dünyadan saklama dürtüsünden uzaklaştırmasına izin veriyorum.

Kelly, siyah mürekkeple karışana kadar tekrar tekrar çapraz çizgiler çizdikten sonra, daha fazla parlaklık olması gereken alanlara beyaz

mürekkeple rötuş yapıyor. Mevcut mürekkebin üzerine beyaz mürekkep kullandığında, ona biraz yönlendirme yapıyorum çünkü beyaz, cildime zaten yerleşmiş olan siyah pigmentle karışarak, bir zamanlar kapalı olan alana negatif boşluk dilimleri gibi bir görünüm veriyor. Talimatlarımı dinliyor ve tasarımı bir profesyonel gibi uyguluyor. Siyah üzerine beyaz biraz öğrenme eğrisi gerektiriyor; tasarımı kafanızda tersine çevirmenizi gerektiriyor, tıpkı zebraların siyah çizgili beyaz mı yoksa tam tersi mi olduğunu anlamaya çalışmak gibi. O da gayet iyi başarıyor, tahmin ettiğim gibi.

On bir saat sonra, arada birkaç ara vererek, sonunda arkasına yaslandı, eldivenlerini çıkardı ve bitmiş parçayı şöyle bir gözden geçirdi. Hassas tenimde birkaç titreme hissettim. Bu kadar uzun bir seans geçirmeyeli epey zaman olmuştu; dövme gribi başlayınca muhtemelen kendimi berbat hissedeceğim.

Aramızda sessizlik çöker ve onun bunun ne kadar güzel olduğunu fark ettiği anı yakalarım. Gözleri yumuşar ve dudakları aralanır. "Vay canına."

"Şimdi görüyor musun?"

Gözleri gözlerimle buluştu ve gülümsemesi genişledi. "Biliyor musun, ilk başta emin değildim ama... Aman Tanrım, hoşuma gitti. Aslında biraz da bayılıyorum."

"Ben de."

TWENTY-TWO



Kelly, Bozeman'a giden uçakta Thor ile benim aramda sıkışmış, gözleri tabletine kilitlenmiş durumda. Koltuklarımıza oturduğumuzdan beri, hatta kalkış sırasında bile, aralıksız çizim yapıyor; etkinlik öncesi yapabileceği her türlü hazırlığı tamamlamaya çalışıyor.

Çenemi aşağı doğru eğerek kulağına fısıldadım: "Ara vermek sorun değil, biliyorsun."

Ekrandaki bakışlarını kaybetmeden, "Mm-hmm," diye mırıldandı.

Pilotun sesi yukarıdaki hoparlörden cızırtılı bir şekilde geliyor ve Bozeman'a inişe geçtiğimizi duyuruyor. Bulutların arasından geçerken, Bridger Sıradağları'nın zirveleri görünür hale geliyor. Kelly'nin kalemi hızlı ve hassas vuruşlarla hareket ediyor, uçağın ara sıra yaptığı sarsıntılara karşı koymaya çalışıyor. Çenesi sıkıca kapalı; odaklanmış ama gergin değil.

Tepsi masamı kapatırken sııttım. "Harika iş çıkaracaksın, Chaos."

Görünüşe göre bu, onun öfkeli karalamalarını durdurmaya yetiyor ve başını bana doğru çeviriyor. "Bu takma adın anlamı ne ki? Neden Kaos?" Parmağını göğsüne saplıyor. "Bu arada, şunu da bilmeni isterim ki, hayatımda hiç bu kadar kaotik olmamıştım."

Dağınık, karmakarışık saçlarını gevşek bir topuz şeklinde toplamış ve üzerinde kurabiye kııntıları ve uçuş görevlilerinin daha önce içecek

dağıtırken bıraktığı kızılılık suyu lekesi olan sweatshirt'ünü görünce kaşlarımı çattım.

“Bu farklı,” diye tersledi. Kelly tişörtündeki lekeyi işaret etti. “Bu sinirden kaynaklanıyor.”

Teslim olurcasına ellerimi kaldırıyorum. O da koltuğuna yaslanıp rahatlayınca devam ediyorum. “Junior lakabını şu yüzden kazandın ki—”

“Çünkü ben Clyde'in çocuğuyum,” diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum. “Belki de her şey böyle başladı, ama Black Rabbit'te hak ettiğin yeri kazandın; adamlar sana hâlâ Junior diye seslenebilir, ama bu onun gölgesinde yaşadığın için değil, mirasını omuzlayacak kadar güçlü olduğunu kanıtladığın için.”

“Peki ya kaos?”

“Sana kimsenin söyleyemeyeceği bir şey demek istedim.” Junior dükkana aitti. Chaos ise bana aitti. “Üniversiteden döndüğünde dünyamı altüst ettin. Bu çok uygun geldi. Sen her zaman benim Chaos'um olacaksın.”

Gözlerini kısarak baktı. Sonra yavaşça dikkatini tekrar tablete çevirdi. “Şey, ne kadar ciddi biri olduğunu bildiğim için bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

“Bunu tek bir anlamda söyledim.”

Başını tekrar aşağıya eğmiş olsa da, pembe yanakları hafifçe kalkıyor ve gülümsediğini gösteriyor—ta ki gülümsemesi kaybolana kadar. “Ya çantalarımızı kaybettilerse? Cincinnati'ye falan giden bir uçağa koydularsa?”

İçimden bir kahkaha attım. “Çantalarımızı kaybetmediler. Her şey yolunda olacak.”

Başını salladı. “Haklısın. Özür dilerim.”

“Uçuşumuz erken. Bagaj teslim alma bölümüne vardığımızda eşyalarımız bantta bekliyor olacak. Thor minibüs kiralama rezervasyonunu tekrar kontrol etti ve bizi havaalanında bekliyor. Otel odanız da rezerve edildi—” diye onu temin ediyorum.

“Evet, o konuda. Bence sen de bizimle birlikte otelde kalmalısın. Ya sana ulaşamazsak ya da bir şey olursa?” diye ısrar ediyor.

Geçen yıl satın aldığım dairede kalıyorum. Big Sky'a çok uzak olmadığı için geçen kış kayakçılara ve snowboardculara kiralamıştım. Küçük bir tek odalı daire, bu yüzden diğer arkadaşlar Bozeman Dövme Festivali'nin yapıldığı otelde kalıyorlar.

"Yaklaşık on beş dakika uzaklıktayım. Sorun olmaz."

Başını salladı. "Bilmiyorum, garip bir hissim var. Sanki beklenmedik bir şey olacaktı gibi."

Hoparlörlerden cızırtılı bir anons daha yankılanarak yolculara elektronik cihazlarını kaldırmaları ve inişe hazırlanmaları hatırlatıldı. Kadın tabletini önündeki koltuğun altındaki sırt çantasına koydu. Yüksekliğimiz azalırken ve aşağıdaki pistle aramızdaki mesafe kapanırken uçak hafif bir dönüş yaptı.

Bunu fark etmesi ilginç. "Her şey yolunda olacak."



Kelly, Casper, Thor ve tüm eşyalarımızı otele bıraktıktan sonra, kiralık minibüsle sokağın aşağısındaki yakındaki bir kahve dükkanına gidiyorum ve onun aramasını beklerken vakit geçirmek için iki buzlu içecek ve birkaç sandviç sipariş ediyorum.

Telefonum çaldığında gülümsüyorum. O her zaman dakiktir.

"Beni şimdiden özledin mi?" diye soruyorum.

Sesi panikle titriyordu. "Otel rezervasyonum yokmuş. Sana garip bir şey olacağını söylemiştim Logan! Bunu ben yaptım! Kendime nazar değdirdim!"

Gözlerimi deviriyorum. Başkaları her zaman benim yaptığım şeylerin şımarığını kendilerine alıyorlar.

"Vay canına, biraz yavaşla. Ne saçmalıyorsun?" diye sordum, olabildiğince sakın bir ses tonuyla.

Yanımda, ebeveynleriyle birlikte oturan küçük bir çocuk, önüne konulan dev yaban mersinli keke büyük bir hevesle yüzüstü düştü. Ben de endişeli arkadaş rolünü oynayarak kahkahamı zor tuttum.

Derin bir nefes alıp verdi, bu sefer daha yavaş konuştu. "Resepsiyona gidip giriş işlemlerini yaptırarak. Casper ve Thor odalarını aldılar. Ancak benim adıma herhangi bir rezervasyon yoktu. Bu yüzden sizin adınıza giriş yapmalarını istedim. Sadece iki oda satın alındığını söylediler. Benim odamı ayırtmayı mı unuttunuz?"

"Elbette unutmadım. Bir dakika verin, oteli arayıp bu durumu halledeyim."

Telefon görüşmesini sonlandırıp siparişimi beklerken Bozeman'ın hava durumuna baktım. Tüm yolculuğumuz boyunca gökyüzü masmaviydi. Harika.

“Logan!” Barista tezgâhın üzerine kahverengi bir kağıt torba ve bir buzlu çay ile bir buzlu Americano (kafeinsiz) içeren bir içecek tutacağı koydu. İhtiyacı olan son şey daha fazla jet yakıtı.

Bahşiş kutusuna birkaç dolar attıktan sonra yiyecek ve içeceklerimi alıp, onu aramak için kiralık minibüse geri döndüm.

“Merhaba. Az önce onlarla konuştum. Maalesef rezervasyon sistemlerinde bir sorun yaşıyorlarmış. Boş yerleri yok, bu yüzden seni almaya geleceğim ve benim evimde kalabilirsin.”

"Sadece bir yatağınız yok mu?"

“Kanepeyi alacağım.” Kanepeyi almayacağım.

“Seni zorlamak istemiyorum—”

"İstiyorum."

“Peki ya—”

"Bana hiç bulaşma Kelly. Casper ve Thor'u bilgilendireceğim. Tek yapman gereken iki dakika içinde otelin önünde buluşmak."

"Tamam aşkım."

Daha fazla tartışmasına fırsat vermeden telefonu kapatıyorum.

Bu kolaydı.



“Aman Tanrım!” diyor. Sırt çantasını kapının önüne bırakıp, doğruca dairenin diğer ucundaki büyük pencerelere yöneliyor. “Logan, bu manzara inanılmaz!”

Resmi olarak Montana sakini olmamı sağlayacak herhangi bir döküntü evi bile satın alırdım. Bir apartman dairesi ideal bir durumdu. Aylık aidatlar bina bakımını kapsıyor, bu da yönetimi kolaylaştırıyor ve ara sıra kısa süreli kiralamaya izin veriyor. Kağıt üzerinde, çeşitlendirilmiş bir portföyden başka bir şey gibi görünmüyor... Pratikte ise, bir geçmiş hikayesi oluşturuyorum.

Emlakçı bana o muhteşem manzarayı gösterdikten sonra, kararımı verdim. Ne diyeyim, manzaraya bayılıyorum. Onun kıvrımlarının büyük

mavi gökyüzü ve karla kaplı dağlar önünde silüetini görmek, onu daha da çok takdir etmemi sağlıyor.

Yiyeceklerimizi açık mutfağa yerleştirdim. "Poşette birkaç sandviç var, ben bavullarımızı içeri getirirken sen birini seç."

"Hım," diye mırıldandı, hâlâ pencereden dışarı bakarak.

Kamyonetten kalan çantaları içeri taşımak sadece iki sefer sürdü. Sonuncusunu içeri taşıırken, onu bıraktığım yerde hâlâ ayakta dururken buldum. Ayakkabılarımı çıkarıp kenara ittim.

"Hey. Kaos. Yemek vakti geldi," diyerek yiyeceklerimizi kahverengi kağıt torbadan çıkardım.

"Ha? Ah, özür dilerim!" Hafif bir gülümsemeyle arkasını döndü ve başparmağını omzunun üzerinden işaret etti. "Bu dağlar insanı büyülüyor." Mutfaka doğru yavaşça ilerlerken üzerindeki gerginliğin azaldığını görmek beni rahatlatmıştı.

Çocuklar Kelly'nin kalacak yeri olmadığını biliyorlardı. Ancak, yolculukta bu kadar endişeli olacağını tahmin etmemiştim, bu da gününe fazladan bir karmaşa kattığım için kendimi biraz suçlu hissetmeme neden oluyor.

Adanın yanına oturup sandviçini açtı. Birkaç lokmadan sonra Kelly'nin gözleri görkemli dağlardan içeriye kaydı. Yutkunurken onaylayarak başını salladı. "Böyle harika bir yerin olduğunu söylememiştin."

Satın aldıktan sonra buraya sadece birkaç kez geldim. Birincisi daireyi döşemek için, ikincisi ise ilçe ile ilgili evrak işlerini tamamlamak için. Köşe daire olduğu için, oturma odasındaki bir buçuk duvar boyunca uzanan yerden tavana pencereler sayesinde doğal ışık muhteşem. Tezgah dışarıya bakıyor, bu yüzden yemek yerken muhteşem manzarayı seyredebiliyoruz.

Masa ve iki sandalyenin ancak sığabileceği kadar küçük bir balkona, oturduğumuz yere yakın bir cam kapıdan ulaşılıyor. Ziyaret ettiğim zamanlarda hiç yeterince sıcak olmadığı için kullanamadım, ancak kuzeybatıya baktığı için, elinizde bir içkiyle gün batımını izlemek için ideal bir yer olduğunu düşünüyorum. Dairenin diğer tarafında, üst kattaki çatı katına uzanan düz bir demir merdiven var. Burası, Minneapolis'teki evime biraz benzeyen, ancak daha küçük, açık planlı bir yatak odası ve kapalı bir banyodan oluşuyor.

"Teşekkürler."

"Peki," diye başlıyor sözlerine. "Bu akşam için ne planladık?"

“Hiçbir şey.” Öne eğilip dirseklerimi mutfak tezgahına dayadım ve saate baktım. Saat dörtü biraz geçiyor.

"Dışarı çıkıp eğlenelim mi?" diye soruyor. "Casper'ın birkaç bara gitmekten bahsettiğini duydum."

“Ya da...” Ona bakmak için döndüm. “Size klasik bir kokteyl hazırlayabilirim ve güneşin dağların ardında batışını izleyebiliriz.”

Gözlerimiz buluştu ve bir an birbirimize baktık. Dilimi yanağıma bastırdım.

Yaramaz bakışları beni olduğum yerde mıhladı, sanki ona yapmayı planladığım şeyleri şimdiden hayal ediyordu. "Senin fikrin daha iyi."

TWENTY-THREE



Kendimi çok... huzurlu hissediyorum. Buzdolabını doldurduktan ve yoğun günün yorgunluğunu duşla attıktan sonra, nihayet balkonunda yalnız başımıza oturup eski usul kokteyllerimizi yudumluyoruz. Sıcak burbon, minderli koltuklarımıza yerleşirken, canlı pembe gökyüzünün zirvelerin ardına batışını izlerken havayı yumuşatıyor.

Dağlar neredeyse gerçeküstü görünüyor. Tüm ufku kaplıyorlar, yerden fişkırıyorlar, gökyüzündeki devasa karla kaplı kaleler gibi bulutlarla karışıyorlar. Çam ağaçları, vadiler ve etekler arasında yeşilin patlamalarıyla alçak sırtları kaplıyor. Bir hediyelik eşya dükkanında bulabileceğiniz bir kartpostal gibi; keşke burada olsaydınız. Ama yanımda olmasını istediğim tek kişi zaten yanımda.

Zirveler, kimseye hesap vermeyen, evcilleştirilmemiş bir vahşi doğaya sahip. Montana'da var olan güzellik, ister burada büyümüş olun ister sadece geçip gidiyor olun, sahiplenebileceğiniz bir şey değil; tıpkı güneşin doğuşunu ve batışını hoş gördüğü gibi, varlığınızı da hoş görüyor.

Ara sıra esen serin rüzgara rağmen, taytım ve tişörtümle son derece rahatım—altına hiçbir şey giymemeyi tercih ettim, umarım fark eder diye. Fotoğraf çekimi sırasında işe yaradı gibi görünüyor. Logan'ın da benzer bir

fikri olmalıydı, çünkü bir eşofman altı giydi—ve fark ettim, kesinlikle fark ettim.

Kaderin varlığına her zaman inanmış biriyim ve otel rezervasyonumun aksaması evrenin bizi bir araya getirmeyi seçtiğini hissettim. Daha önce, sert içkiler eşliğinde muhteşem bir manzaraya karşı yalnız başımıza bir gece geçirmeyi önerdiğinde, gözlerinde yaramaz bir parıltı belirmişti; bu da ilk öpüşmemize benzer bir öpüşme umudunu uyandırmaya yetmişti, ama bu sefer durmak istemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi temiz dağ havasıyla dolduruyorum. Montana muhteşem. "Buraya daha sık gelmemenize inanamıyorum."

Omuz silkerek, "Kara Tavşan orada," dedi.

"Gitmenizi engelleyen bu mu? Yani, kim her gün bunu görmek istemez ki?"

"HAYIR."

"İstersen başka bir dükkan daha açabilirsin..." Ne saçmalık? Bunu neden öneriyim ki?

Başını salladı. "Babanızın eviyle ilgili hissettikleriniz, benim de dükkanıyla ilgili hissettiklerim gibi. Orada kalmalı. Orada başladı, orada kalacak. Doğru olmazdı, bir tarih parçası."

Karnımda kelekler uçuşuyor. Babama duyduğu saygıda çok çekici bir şey var, üstelik geriye kalan tek kişi ben olsam bile. Babamın kurduğu her şeye karşı koruyucu ve gururlu, ve babamın ölümünün üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen, Logan'ın dükkanla ilgili aldığı her karar bu düşünceyle alınmış.

"Sizin gibi birinin yönetimi devralıp, ailemin adının itibarını korurken işletmenin gelişmesine yardımcı olmasından dolayı ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edebileceğimden emin değilim."

Başını salladı. "Bu, hafife almadığım bir onur." Kokteyllerimizi aynı anda kaldırıp, yumuşak içkinin boğazımızdan aşağı süzülmesine izin verirken, atmosfer daha da gerginleşti.

Bardağı avuçlarımın arasında yuvarlıyorum. "Babam her zaman iyi bir insan karakteri değerlendirirdi."

Kıkırdar.

Gülümsüyorum. "Komik olan ne?"

Logan başını salladı. "Hiçbir şey. Bundan sonra sinirlerin nasıl?" İçeceğime doğru başıyla işaret etti.

“Çok daha iyi, teşekkür ederim.” Bir yudum daha alıyorum. “Modelimle teyit ettim, şablonlarım hazır, ama muhtemelen iş bitene kadar gözümü bile kırpmayacağım... Dövme iyileşmeniz nasıl gidiyor? Pişmanlığınız var mı?”

Kolunu yukarı kaldırıp bana gösteriyor; güzelce iyileşiyor. Ne kadar çok bakarsam, o kadar çok sevmeye başladım. Onun gibi ben de güzelliğine hayran kalabiliyorum.

"Asla."

Dikkatim tekrar dağlara döndü. Ayağa kalktım, balkonun kenarına kadar çıktım ve manzarayı içime sindirdim. Logan'ın bakışları tenimi yakıyordu; serin akşam havasında bile onu hissedebiliyordum.

Görüş alanımın kenarında kıpırdanıyor, sandalyesinin gıcirtısı ve yaklaşan varlığıyla bu kıpırdanma belirginleşiyor; geniş göğsü sırtıma sıkıca yaslanıyor.

Bardağını içki rafına koyduktan sonra, eliyle rafı kavrayıp beni sıkıştırıyor; bu onun için bir alışkanlık haline geliyor—kaçacak yerim olmadan tuzağa düşmemi izlemekten zevk alıyor olmalı. O lanet olası ellerine bakıyorum. Sanki bana dik dik baktığımı fark etmiş gibi, rafı sıkıca kavlıyor, dövmele derisinin altındaki damarlar şişiyor—neredeyse müstehcen.

O yetenekli, nasırlı parmakların etten tuvale her şey üzerinde sanat yarattığını izledim, ama başka neler yapabilirler? Kalçalarımı sabit tutacak kadar güçlüler mi? Boğazımı sarabilirler mi?

"Seni balkonumda görmek hoşuma gidiyor."

“Öyle mi?” diye karşılık verdim, başımı çevirip ona yan gözle baktım. Aramızda sessizlik uzadı ama garip değildi—hiçbir zaman da olmamıştı. “Bunun yeni bir şey gibi gelmemesi garip mi?”

"İkimiz de bunun yeni bir şey olmadığını biliyoruz."

"Evet." İtirafım sırasında korkumun bir kısmını yutuyorum.

Kenardan elini çekip, kalçalarımı sıkıca ve kararlı bir şekilde yerleşti. Beni kendine doğru çevirdi, sonra da sandalyesine doğru yönlendirdi. Önünde durarak, bacaklarının arasındaki yastığa bir dizimi dayadım ve içeceğimi iki sandalye arasına sıkışmış küçük masaya koydum. Logan'ın avuç içleri belime doğru hareket etti ve beni kendine doğru çekerek sıcak kucağına oturttu.

Yan döndüm, dudaklarımı boğazına bastırdım, o da çenesini eğip dudaklarımı daha derin bir öpüşe aldı. Sıcak bir tat, viski ve narenciye

aromaları dilinde kaldı. Yıllardır kimseyle çıkmamış gibi görünen biri için, hiçbir yeteneğini kaybetmemiş gibiydi.

Şirin balkonda birbirimize sokuluyoruz, başım onun omzunda rahatlamış bir şekilde gün batımının tadını çıkarıyoruz. "Seni öpmek garip geliyor."

Gülüyor. "Beni öpmek garip mi?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. "Kelime seçimim pek iyi olmadı. Yani, bu sadece... gerçeküstü. Bunun nasıl bir şey olacağını kaç kere merak ettiğimi sayamam. Gençliğimde sürekli hayal ederdim," diyorum hafifçe gülerek. "Her zaman bunun sadece hayal gücümde var olan şeylerden biri olacağını varsaydım."

Eli omurgam boyunca yukarı doğru ilerledi ve boynumda durdu. "Anladım." Enseme üç kez sıktı. Bu aşinalık hoştu, sanki arkadaşlığımızdaki küçük, saçma şeyleri daha ciddi bir şeye taşımak gibiydi.

"Hiç böyle hissettiniz mi?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Bunun olacağından hiç şüphem yoktu. Ama evet, çok düşündüm, kesinlikle hayal kurdum."

Hayal mi kurdun? "Beni öpmeyi mi hayal ettin?"

Başımı kaldırıp çenesine bakıyorum; çok çekici. "En masum hayallerimde bile, evet."

Bu da beni kucağında dikleşmeye itiyor. "Peki ya en çılgın hayallerinizde?" diye soruyorum kaşlarımı kaldırarak.

Gözlerini devirdi ve yüzümüzü dağlara çevirecek şekilde pozisyonumu ayarladı. Tembelce dizlerimin arkasını ovuşturdu; dokunuşu karın bölgemdeki gerginliği yatıştırdı. "Bunu sana söyleyemem," diye mırıldandı, sesi alçak ve boğuktu.

"Hadi ama," diye somurtuyorum. "Söyle şunu."

Kollarını bacaklarımın arkasından kaldırarak beni göğsüne doğru yaslıyor, sonra bacaklarımı kendi bacaklarının iki yanına indiriyor. Bir kolunu belime dolayarak, Logan bardağımı masadan alıp dudaklarına götürüyor.

"Bak, o benim."

"Bu konuda ne yapacaksınız?" diye soruyor.

O, evde bir gece geçirmeyi önerdiğinden beri aramızdaki cinsel gerilim giderek artıyor. Sanki ilk adımı benim atmamı bekliyor; ki ben de sütyen takmadığımda tam olarak bunu yaptığımı sanıyordum.

Hayal kırıklığım ağır basıyor. "Şu anda hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Kucağında kıvranıyorum resmen, ama o inanılmaz derecede kayıtsız görünüyor. Dikkatini biraz olsun çalmak istiyorum.

Belimi daha sıkı kavradı, beni kalçalarına doğru çekti ve ne kadar sert olduğunu hissetmemi sağladı. Nefesimi tuttum, nabzım hızlandı.

"Fark etmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor.

"Öyleyse neden kontrolü ele almıyorsunuz?"

Göğsünden kısık, boğuk bir kıkırdama yükseldi, tüyler ürperticiydi. "Benim penisimin üzerinde kıvranan sensin, tatlım." Sanki dünyanın tüm zamanı varmış gibi içkisinden bir yudum aldı. "Söyle bakalım, hangimiz daha çok kontrol altında görünüyor?"

Oyun oynamak istiyorsa, oynasın. Bakalım o sakın tavrı bozulmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğim.

Parmaklarımı onun parmaklarının üzerine geçirip, belimdeki tutuşunu gevşettim, sonra elini tişörtümün altına ve göğsüme doğru yönlendirdim. Dokunuşuna karşılık verirken boğazından kaba bir inilti çıktı ve hafifçe inledim.

"Kahretsin," diyor nefes nefese.

Memnun bir gülümsemeye çenemi öne çıkardım, o kontrolü ele aldığı anda alt dudağımı ısırdım. Parmakları dalgın dalgın piercinglerimi çekiştirirken, bir eliyle vücudumla gelişigüzel oynuyor, diğer eli ise eski tarz bir içkiyle sandalyenin koluna yaslanmış duruyordu. Aramızdaki tek ses, yavaşça verdiğim nefesimdi.

"Bu gece seninle uyuyamam." Sesi sertti.

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman uyumayalım... lütfen, sadece beni istiyormuş gibi davran." İki reddedilme daha duyarsam gücenmeye başlayacağım.

"Sanki seni istiyormuş gibi davran?"

Yutkunuyorum. Bir ret daha.

Dudakları kulağımın kenarına değdi. "Ömrümün geri kalanını her gün seninle sevişerek geçirsem bile yine de yetmezdi. İstek faydasızdır. Sana karşı hissettiklerim... Bağımlılık... saplantı..."

Nefesimi kesiyor resmen. "Bizi böyle hayal ettiğini bilmiyordum."

"Hayal ettiğim şeyleri sana anlatsaydım, hâlâ kucağında oturuyor olmazdın."

"Bu teoriyi test etmek ister misiniz?"

"Çıktığın erkekleri gördüm. Onlarla geçirdiğin gecelerden sonraki sabahlarını gördüm. Hiçbir zaman bitkin, halsiz veya tükenmiş görünmedin.

Oturmaya çalışırken hiç bağırmadın. Seni hafife aldılar. Kaos, nazik bir elle dizginlenemez.”

Aman Tanrım. Göğsümde beklenti ve şehvet girdapları oluşuyor ve kalçalarımı kıpırdatıyorum, dokunuşunun bir tehditle çarpıştığı andaki hissi çok seviyorum.

“Hayalini kurduğum şey bu. Seni evcilleştirmek. Dudaklarından tatlı bir iniltiyle irademe boyun eğmeni izlemek.”

Logan gibi birini daha önce hiç görmedim; onunla aynı seviyede birini hiç tanımadım. O, kendi başına ayrı bir kategori. Bu adam, neredeyse hiç kimseyle konuşmayan biri, birdenbire böyle bir şey söylüyor nasıl oluyor?

Haklı olduğunu kanıtladı ve daha önce çıktığım tüm erkekler onun yanında olgunlaşmamış, serseri tipler gibi kaldı. Bir daha asla onunla çalışmayacağım.

Başımı yana eğip, dişlerimi boynunda gezdirdim ve dilimin ucuyla titreyen nabzını okşadım. Piercingimi bıraktıktan sonra, elini gömleğimin altına doğru kaydırıp boğazımı kavradı. Kokteylinden son bir yudum aldıktan sonra bardağı yere bıraktı ve soğuk elini iç çamaşırlarıma soktu.

“Logan...” O kadar çok kelime var ki, ama beynim hiçbirini bulamıyor. Haklı, bu sadece bir istek değil. Bu, saf bir ihtiyaç.

Ben anlamsız şeyler mırıldanırken, parmakları V şeklinde açılıp, en çok ihtiyaç duyduğum yerin hemen dışını okşamaya başladı.

"Ne istiyorsun, Kaos?"

“Daha fazla. Durma.” Aceleyle söylediğim sözler onunki kadar ölçülü değil, ama şu anda yapabileceğim tek şey bu.

"Kim duracağımızı söyledi?" Başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor ve titriyorum. Çok güzel.

“Bunu hissediyor musun?” diye fısıldadı, dudaklarını hafifçe şakağıma değdirirken—bu, boynumu sıkma şekliyle tam bir tezat oluşturunuyordu ve bana boyutumun ve gücümün onunkiyle kıyaslanamayacak kadar önemsiz olduğunu hatırlatıyordu. Onun insafına kalmıştım. Aşağıda, parmakları içeri kayd ve nefesim kesildi. “Eminim seni bütün gece böyle tutabilirim ve sen de izin verirsin, değil mi?”

Başımı sallıyorum, bağırmak istesem de inliyorum. Bir eliyle boğazımı sıkıca kavrarırken diğer eliyle de beni parmaklarıyla taciz ediyor.

"Çok ıslak... kendini hisset."

"Ha?"

Titreyen parmaklarımı az önce kendi parmaklarının olduğu yere doğru sürüklüyor, kaygan uyarılmış bölgemin üzerinde kaydırıyor. "Benim için vajinana dokun." Beni daha derine yönlendirirken ona teslim oluyorum. Kontrolü ele geçirme şekli çok seksi.

"Ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun? Hepsini benim için yap."

"Logan..." Ellerini geri istiyorum, onun elleri benimkilerden çok daha büyük.

Beni kenara itiyor ve klitorisimin üzerinde dairesel hareketlerle ovuyor.

Boynunun arkasından elimi uzatıp, gömleğini kavrayarak kalçalarımı daha da ileri hareket ettirdim.

Daha da derine iniyor; yutkunma sesimden utanmalıyım ama umurumda değil. Onunla geçirdiğim bu anın dışında hiçbir şey umurumda değil. Beni okşayıp şakalaşırken onun adını içimden geçiriyorum. "Aww, iyi hissettiriyor mu?" Sesi küçümseyici. Tanrım, ne kadar da kendini beğenmiş.

"Senin amın bana ait." Penisi kasılıyor. "Kız arkadaşım ile oynama şeklini beğeniyor musun?"

Başımı salladım ve tüylerim diken diken oldu. Bu neden bu kadar çekici? Beni bu kadar kolayca yönetmesi beni şaşkına çevirdi ve teslim olmaya zorladı.

Kulağıma kıkırdıyor. "O zaman onu nasıl yediğimi çok seveceksin..." Bir parmağını daha ekliyor ve ben kollarında kıvranıyorum. "Seni tatmak istiyorum."

Islak parmak boğumlarımın arkasını dudaklarına sürterken göğsüm kabarıyor ve o da parmaklarımı ağzına alıyor. Boynumu bırakıp klitorisimi ovarken diğer eliyle de içimde okşamaya devam ediyor. Dili açgözlü, parmaklarımı yalıyor ve emiyor. Birbirine zıt hisler beni sarıyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum. "L-Logan, boşalacağım!"

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdiğini hissediyorum.

"Hayır, ciddiylim." Yaklaşan orgazm çok büyük geliyor. Ne olacağını bilmiyorum. "İçeri girmemiz gerek, boşalacağım."

Ağzından uzaklaşarak, yaklaşan doruk noktasına ulaşmayı engellemek için sandalyenin kollarına tutundum.

"Sorun ne? Birilerinin seni duymasından mı endişeleniyorsun? Neden bizi komşularla tanıştırmıyorsun?"

"Yapamayız—" Kalçalarım seğirdi ve orgazm beni sardı. Utançtan yüzüm kızarak çılgılık attım ama durduramadım. Beni çaresiz bıraktı.

Gülüyor ve inlememi bastırmak için elini ağzıma kapatıyor. "Hı hı, aferin sana kızım. Hepsini bana ver. Hepsini."

Övgüleri karşısında inleyerek daha da sıkı kasıldım.

"Kahretsin, çok sıkısın. Her santimini içine alırken amının ne kadar bencil olduğunu hissetmek için sabırsızlanıyorum." Seslerim avucuyla boğuluyor; ne kadar çok konuşursa, orgazmım o kadar uzuyor. "Devam et. Biraz daha... Ben söyleyene kadar sakın durma. Bana her şeyini verene kadar."

Karnımdaki titreme dinip kaslarım gevşediği anda, hıçkıra hıçkıra nefes alarak ona yığıldım. Az önce oldu işte.

Boynuma sokuldu, kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu. "Bana çok iyi davrandın, hem de çok iyi."

Havada süzülüyormuş gibiyim.

Konuşmadan başımı salladım. İç çamaşırlarımı düzeltti ve titrek bacaklarımla ayağa kalktım. Yerçekimi beni perişan ediyordu. Daha önce yaptığı tehdidi yerine getirmişti. Kapıyı açmak için önden uzanırken kıkırdadı. Utanmış bir kahkahayla içeri sendeledim.

"Seni yukarı çıkaralım da başımı bacaklarının arasına gömeyim."

TWENTY-FOUR



Merdivenlerden kendi başına çıkmayı başardı ama sanki onu ayakta tutan tek şey tırabzanmış gibi sıkıca tutundu. Benim egom için harika bir örnek.

Üst kattaki yatak odasına vardığımızda, gözlüklerimi çıkarıp komodinin üzerine koyuyorum. "Yarın öncesinde rahatlamana yardımcı olacağım."

Hafifçe güldü. "Görev tamamlandı." Yatağın kenarına oturup taytını çıkardı ve yorganın altına girmeye hazırlandı. Ama o kadar da hızlı değil.

Gömleğimi çıkarıp boğazımı temizledim ve o yorganı çekmeye başlayınca başımı salladım. "Yat bakalım, Kaos."

Bana şaşkınlıkla bakıyor, gözlerini benimle yatak arasında gezdiriyor. "Ciddi misin?"

"Yat. Sırt üstü." Kollarımda gevşeyene kadar tatmin olmayacağım. Gözleri gözlerimden ayrılmadan itaat ediyor, kısa üstü ve sevimli şortuyla uzanıyor, kollarını yukarı kaldırıyor, kendini gümüş bir tepside sunuyor.

İsa Mesih.

Bacaklarımı beline doladım ve tişörtünün geri kalanını da vücudundan yukarı doğru kaydırarak başından geçirdim, ancak dirseklerinin etrafında gevşek bir bağ gibi bıraktım.

"Bu kahrolası piercingler," diye homurdandım, bakışlarım onun muhteşem göğüslerine sabitlenmişti.

Dudaklarım onunkileri buluyor ve onu yavaşça öpüyorum, o tatlı sesler çıkarırken hafifçe ısırarak ve daha da umutsuzlaşarak.

Bu kadından gelen sesler beni mahvedebilir. Çok seksi. Dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra, dudaklarına doğru gülümsedim, sonra boynuna geçip vücudunu öpmeye başladım.

"Yarın tişört giyecek misin?" diye fısıldadım tenine doğru.

"Ne?" diye iç çekti. "Evet, neden?"

Dişlerimi omzuna geçirdim ve o da acıyla bağırdı. "Logan!"

"Onları gizli tutacağım," diye yemin ediyorum, oysa içimde her erkeğin görmesi için onu damgalamak istiyorum. Şimdilik temkinli olacağım, ama içimde dişlerimin izini teninde görme ihtiyacı duyan ilkel bir parça var.

"Seni böyle işaretleme hakkı sadece bana ait," diyorum.

Delikli meme uçlarını ağızıma alıp emiyorum, metal çubuğun dilime baskı yapıp sonra bırakmasını hissediyorum ve vücudunda aşağı doğru ilerlemeye devam ediyorum, göğüslerindeki ve karnındaki yumuşak eti ısıyorum, dişlerimi yavaşça içine gömüyorum ta ki kasıldığını hissedene kadar. Acele etmiyorum, hızlanmak yerine yavaşlıyorum, beklentiyi artırıyorum ve nefes alışverişini hızlandırıyorum.

Aşağıya doğru ilerleyerek parmaklarımı iç çamaşırının kenarlarına taktım, çıkarıp kalçasındaki açıkta kalan deriyi ısırdım. Avuçlarım dizlerini kapladı, uyluklarını ayırarak hassas iç etini yaladım. Sanki bir ısırık daha bekliyormuş gibi gerildi. Bu sefer keskin acıyı hissettiğinde kalçasını oynattı.

Bacaklarının arasından bakışlarımız buluşuyor. Yeşil gözleri şehvetle parıltıyor, dudakları öpücüğümünden şişmiş. Belki de en güzeli, omuzundan uyluğuna kadar vücudunu süsleyen yarım ay şeklindeki kırmızı izler; artık benim olduğunun somut kanıtı.

Aç bakışlarım onun kaygan vajinasını süzüyor. "Aman Tanrım, sana bak."

Dilim, tüy gibi hafif bir dokunuşla klitorisine değdi ve bu hisle irkildi. Kelly topuklarını yatağa bastırdı, sırtını kamburlaştırdı, ben de dilimi düzleştirip tekrar üzerinde gezdirdim, bu sefer daha yavaş. Yıllardır bunu bekliyordum, tadının nasıl olacağını merak ediyordum. Çilek ya da pamuk şeker gibi değil, benim gibi tadı var; beni toprağa gömdükleri zamana kadar yemek istediğim tek kadın gibi. Dudaklarımda memnun bir sırıtiş belirdi. Sonra her aç erkeğin yaptığı şeyi yaptım, önümdeki yemeği silip süpürdüm.

Her iniltisi benim ılgınlığımı daha da körüklüyor. Ona işkence ederken, onun uyarılmasını doyasıya yaşıyorum. Kalçalarını kaldırıp ağzıma bastırıyor ve bu da benim kalçalarımı yumuşak yatağa doğru itmeme neden oluyor. Onun zevkiyle beni boğmasını istiyorum.

İki parmağımı içeri sokup kıvrıyorum, ne kadar yaklaştığını hissediyorum. Sanki boşalmak üzereymiş gibi vücudu kasılıyor. Çok erken. Bacakları titremeye başlayınca son anda geri çekilip uyluğunu ısıyorum. Kalçalarını silkip çırpınıyor. "Hayır, durma. Çok yakındım!"

"Biliyorum. Üzerime otur." Dirseklerinin etrafına sarılı olan tişörtü kapıp çekip arkama fırlattım. Sonra sırt üstü yattım, birkaç yastığı kenara ittim. Üzerime sürünerek oturdu, kalalarımaya oturdu ve penisime sürtündü. Eşofmanımı indirip onu deli gibi becermek çok kolay olurdu. Bunun yerine başımı salladım. "Hayır, Chaos. Yüzüstü."

Kaşlarını attı. "Ne? Yapamam."

"Neden?" diye tısladım, bıkkınlıkla.

"Bilmiyorum, ben—"

Doğrulup kalçalarından tutarak, itiraz etmesine fırsat vermeden onu vücudumun üzerine çekiyorum. Ben yavaşça geriye yaslanırken o da elini yatak başlığına koyuyor, ama bu sefer vajinası ağzıma değiyor. Dilimi içeri sokar sokmaz çenesi düşüyor ve iniltisi çıkıyor, ben de kollarımı bacaklarının etrafına sarıp onu yüzüme iyice yaklaştırıyorum. İşte bundan bahsediyorum, tam olarak bu.

İnleyerek, tenine sürtünerek onu vahşice beceriyorum, ta ki geri çekilmeye çalışana kadar. Bu kadar uzun süre bekledikten sonra buna izin vermeyi reddediyorum. Onu yana doğru itiyorum, dönüp i uyluğundan tekrar ısırarak için yeterli alan yaratıyorum—bu sefer disiplin amaçlı. Acıdan dolayı çığlık atıyor.

"Yemeğimi bitirmeden önce elimden almaya mı çalıştın?"

Nefes nefese, gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne? Ben... ben sadece... ben yapmadım..."

"Dur." Sözünü kestim. "Kafam bacaklarının arasındayken, bu vajina benimdir. Ben aksini söyleyene kadar kıpırdamayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, gözlerim dalgın bir şekilde bana bakarak.

Dikkatini çekmek için yanağına hafifçe vuruyorum. "Anlaşıldı mı, Kaos?" diye tekrarlıyorum.

Nefesi kesildi. "Evet, efendim."

Bu iki kelime ağızımda bir gülümsemeye neden oldu ve ısırtıcılığın üzerine yatıştırıcı bir öpücük kondurdum. "Aferin kızım. Yemek yerken beni asla bölme." Yakında onun söz konusu olduğunda ne kadar vahşi ve açgözlü olduğumu öğrenecek. Sonunda, tehlikemi sevmeyi öğrenecek. Hatta onu güvenlik sanacak.

Hassas klitorisini yalıyorum ve o da çekinerek bana sürtünüyor. Dudaklarım sinir uçlarını kaplıyor ve emiyor. Ani bir irkilemeyle irkiliyor ama hemen kendini toparlayıp yerinde kalıyor. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..." diye hızla söylüyor.

Gözlerimiz buluştu ve mırıldandığım affedicilik onun vajinasında titreşti. Bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım. Vücudundan bir ürperti geçti. Neredeyse başardık...

"Bunu çok iyi yapıyorsunuz, neredeyse başardım. Gerçekten çok yaklaştım."

Hiç değişmeden emmeye devam ediyorum. Bacakları titriyor, tam sınırdaki olduğunu söylüyor. Dudaklarım ona kenetlenmiş halde kalıyor ve bacaklarındaki titreme, o doruk noktasına ulaşana kadar artıyor... ve atlıyor.

"Logan!" diye bağılıyor ve onu öne doğru eğiyorum, böylece dilime damlıyor. Eli saçlarıma dalıyor, ağızıma sürtünürken onu sabit tutuyor. Zirveye ulaşırken bile adım mırıldanmaya devam etmesi, o kadar acınası ve muhtaç hali, içimde bir şeyleri tetikliyor ve patlıyorum. Penisimin seğirmesi başlıyor ve durduramadan boşalıyorum. Kalçalarım sarsılıyor, ona karşı inliyorum, onun uyarılmasını yutarken benimki de içimden dışarı akmaya devam ediyor. Kahretsin! Dilimi içeri sokuyorum, nabzını hissediyorum—sonra bacaklarını bırakmadan önce her izini yalıyorum.

İşimiz bittiğinde, göğüslerimizin kabarıp inmesi dışında ikimiz de hareketsiz oturuyoruz.

"Artık işim bitti," diyorum.

Üzerimden kayıp gitti, bir bez bebek gibi sırt üstü yere yığıldı.

Başım dönüyor, gözlerimin köşelerinde noktalar belirliyor. Önüne doğru sürünerek bacaklarını araladım ve vajinasını son bir kez öptüm. İşimi bitirir bitirmez, alt dudağımı bacaklarının arasından yukarı, teninin üzerinde, göbeğine kadar sürükledim. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken bana baktı. Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi ve o da aynı şekilde gülümsedikten sonra başını yastıklara bıraktı.

"Bu..." diye duraksıyor.

"Evet."

O benim için yaratılmış, her şeyi yerli yerine oturtan parça. Vücudunda yukarı doğru ilerleyip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, sonra da güzel kızarmış yanaklarını görebilmek için biraz geri çekiliyorum. ılıtılı. Bunu ben yaptım. Bakışları yumuşak ve sakin bir şekilde benimkine yerleşiyor; söylenmemiş sözlerle dolu, ağır bir sessizlik anını paylaşıyoruz.

Geç oluyor.

Temizliği bitirdikten sonra yanına uzanıp bedenini kendime doğru çekiyorum. Saçlarını yana doğru itip çıplak omzuna bir öpücük kondurduğumda mırıldanıyor. Nefesleri birkaç dakika içinde düzenli hale geliyor ve uykuya daldığını anlıyorum. Kollarımda. Ait olduğu yerde.

TWENTY-FIVE



Elimde bir fincan kahve ve gergin bir enerjiyle standımıza doğru yürüyorum. "Bunu başarabilirsin," diye fısıldıyorum kendi kendime. Dövmeye istasyonlarını kurmayı yeni bitirdik ve güç kontrollerini yapıyoruz. Tek bir alanda yüzden fazla sanatçı ve bu kadar çok dövmeye makinesi çalışırken, herhangi bir sorun yaşamamamız çok önemli.

Tuvaletten çıkar çıkmaz, katılımcıların giriş için sıraya girdiği koridoru ilk kez görüyorum.

Bunun sonunu göremiyorum. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

Dövmeye fuarlarına hiç gitmediğim söylenemez, ama her zaman çırak olarak katıldım. Babam hem Logan'a hem de Casper'a akıl hocalığı yaptı. Thor babamla birkaç kez tanıştı, ancak Logan işi devraldıktan sonra Black Rabbit'te çalışmaya başladı. Bu fuarlardan birine her gittiğimde, babamın, Logan'ın veya Casper'ın tüm malzemelerinin olduğundan emin olmak ve ürün satışlarını halletmek gibi asistanlık yaptım. Black Rabbit logosu ve çeşitli dövmeye tasarımlarının baskılarıyla çok sayıda tişört satıyoruz.

Bazen etkinliklerde vücut piercingi yapıyorum ve başkaları izlerken yapmak daha gerginlik yaratsa da, Everhart gibi bir seyirci önünde başka birine dövmeye yaptırmaktan daha az korkutucu. Instagram paylaşımlarımda ya çok benzer ya da çok farklı olmakla ilgili yeterince eleştiri alıyorum zaten.

Bugün değil. Bugün sanatımı istediğim gibi, babamın bana öğrettiği gibi yapıyorum. Koridordan etkinlik merkezinin kapılarına doğru yürüyorum; güvenlik görevlisinin bakışları boynumdaki kordon üzerindeki rozete takılıyor ve geçmem için başıyla işaret ediyor.

Devasa oda, insanların izleyebileceği çeşitli kabinler ve dövme istasyonlarıyla dolu. Her yönden gelen dövme makinelerinin vızıltısı sürekli bir uğultu oluşturuyor ve kısa sürede beyaz gürültü gibi arka plana karışıyor. Hava, beklenti ve heyecanla dolu, bu da zaten gergin olan sinirlerimi daha da besliyor.

Standımız diğerlerine benziyor; her satıcıya—veya sanatçıya ve/veya dükkana—onar metrekarelik bir stand veriliyor. Black Rabbit'in ünü nedeniyle daha fazla ziyaretçimiz oluyor, bu yüzden alanımızı genişletmek için ek masalar tercih ettik. Dört adet sekiz metrelik masamızı çift standımızın önüne uç uca yerleştirdik ve Thor şu anda üzerlerine serdiğimiz siyah örtülerin kırışıklıklarını ütülüyor. Üç tabletimizin tamamen şarj olduğundan ve Wi-Fi'ye bağlı olduğundan ve müşteri feragat formlarımız için kullandığımız yazılımın düzgün çalıştığından emin oldum.

Dövme modelleri ve önceden ayarladığımız randevuların yanı sıra, herkes ilk gelen ilk hizmet alır prensibiyle kabul ediliyor; bu da kapılar açılır açılmaz masamızın dolup taşabileceği anlamına geliyor. Logan, Casper ve Thor, genellikle bir yıl önceden rezervasyonları dolu olan ödüllü sanatçılar. Bu dövme etkinlikleri, en iyi dövme sanatçılarını tek bir çatı altında bir araya getiriyor ve katılımcılara en sevdikleri sanatçılarla tanışma ve onlardan dövme yaptıрма fırsatı sunuyor; ancak önce isimlerini listeye yazdırmaları gerekiyor.

Arkamızda üç dövme istasyonu kurduk; her birinde yastıklı bir masa ve seanslarımız sırasında ihtiyaç duyabileceğimiz tüm malzemelerin bulunduğu bir araba var. Biraz dar olacak ama daha dar alanlarda çalışan başka stantlar da gördüm.

Casper yere diz çökmüş, mürekkep kutularımızı açıyor ve her bir arabaya dolduruyor.

Dördümüz de bu Bozeman etkinliği için özel dövme tasarımları hazırladık; benimkiler seksi kovboy kızları, çiftlik işçileri ve Amerikan tarzında yapılmış batılı sentorlar. Birkaçında, memleketimdeki seksi deniz adamları serimde kullandığım özelliklere benzer unsurlar var. Bunu önceden yapmış olmama sevindim, çünkü güne çok daha hazırlıklı

giriyorum. Ama günün ilk dövmesi, haftalarca üzerinde çalıştığım astronot ve derin deniz dalgıcı olacak. Şablonlar istasyonumda hazır bekliyor.

“Casper, standın hangi tarafını istiyorsun?” Kurulum sırasında herkes birbirine yardımcı olur.

Duvara şöyle bir bakıp omuz silkti. "Soldan gideceğim."

Başımı salladım ve işe koyuldum, çeşitli flaş kağıtlarını siyah kumaş fonumuza iğnelerle tutturdum.

“Thor, ortada olmakta bir sakınca görmüyor musun?”

"Evet."

Boyum bu işi biraz zorlaştırıyor. Thor parmak uçlarımda nasıl zorlandığımı görüyor olmalı ki arkamdan kıkırdıyor. "Takas etmek ister misin, Junior? Sadece bu köşeyi ütülemem gerekti. Üsttekileri senin için ütüleyebilirim."

“Evet, lütfen!” Topuklarım tekrar yere değiyor ve yer değiştiriyoruz, ben buharlamaya başlarken o da flaşımızı asıyor. Bütün adamlar 1,80 metreden uzun, bu yüzden onlar için hiç sorun değil.

Buharlı ütüyle yerde çömelmiş haldeyken, odanın karşısında kulaklık takmış organizatörlerden biriyle konuşan Logan'ı görüyorum. Bugünkü kıyafeti sade; siyah kot pantolon ve kolları sıyrılmış düz bir flanel gömlek. Kıyafetleri rahat ama onları öyle bir özgüvenle taşıyor ki, benim giydiğim siyah kot pantolon ve düz beyaz tişörtten çok daha derli toplu ve derli toplu görünüyor. Muhtemelen daha sonra kısa kollu bir gömlek giyecek. Kapılar açılıp katılımcılar etkinlik alanına doluşunca ortam her zaman ısınıyor.

Genellikle başını sallıyor ve işaretler yapıyor, mecbur kalmadıkça nadiren konuşuyor; bu da dün gece aynı yatakta yattığım Logan'la tam bir tezat oluşturuyor. Yatak odasında -ya da balkonda- kelimenin tam anlamıyla bambaşka bir insana dönüşüyor.

Ve ağzı... Daha önce hiç duymadığım kadar müstehcen konuşuyor, ama bunu nasıl destekleyeceğini de biliyor. Logan'ın yetenekleri sanat ve dövmeciliğin çok ötesine uzanıyor. Dilinin tahrik edici, yalayıcı ve yoklayıcı tavrı... Kahretsın.

En güzel yanı, her şeyin en önemli noktası, tam boşalmak üzereyken onun aynı tempoyu korumasıydı. Birdenbire pozisyon değiştirmede. Aynı tempoyu, aynı hızı, aynı hareketi, aynı yoğunluğu, her şeyi korudu. Daha önceki deneyimlerimde, bitiş çizgisine yaklaştığımı ima ettiğim anda partnerim beklenmedik bir hamle yapıp pozisyon değiştirir, sonra da neden boşalmadığımı merak ederdi.

Uzaktan onu izlerken önümde buhar yükseliyor. Başka bir adama başıyla selam veriyor, son derece profesyonel ve hiç de dengesiz görünmüyor.

Bana, eski sevgilime vurduğu gün sadece bir anlığına gördüğüm, sahiplenici yönünü gösterdi. Logan dün gece vahşiydi. Yüzüne oturduğumda gözlerinin kararması ve hareket etmemem konusunda beni uyarması... Hem rahatsız edici hem de çekiciydi. Bir yandan da, ikinci kez ondan uzaklaşıyordum, yemeğini elinden alsaydım ne yapacağını merak ettim. Bana ne yapardı? Ne kadar ileri giderdi?

Bunu öğrenmeye cesaretimin olup olmadığından emin değilim.



“Hâlâ iyi misin?” diye soruyorum, yastıklı masaya uzanmış olan modelim Valerie'ye bakarak, sol uyluğuna derin deniz dalgıcını dövme yaparken. Aylar önce, Bozeman Dövme Festivali için gönüllü aradığımı sosyal medyada duyurmuştum. Kabaca bir taslak vermişim ve çok sayıda başvuru almıştım. Val, geçen yıl babasını kaybettiğini ve dövmemin ona babasını hatırlattığını yazmıştı. Astronot ve dalgıç için mükemmel bir model olduğunu anında anladım. Kaderdi.

Dalgıç kıyafetinin ağır botlarına detay ekliyorum. Gölgelelendirmeyi daha belirgin hale getirmek için artırmalı mıyım diye düşünüyorum. Orijinalinde bunu yapmamıştım çünkü kaskına daha çok odaklanmak istemişim, ama şimdi emin değilim. Okyanus tabanında nasıl ağırlık altında kaldığını etkili bir şekilde göstermek istiyorum. Yarışma yönü beni tereddüte düşürüyor. Kendime sadece jüri üyeleri tarafından görülmek için yarıştığımı, bazılarının gerçekten saygı duyduğum sanatçılar olduğunu hatırlatıyorum. Kazanmaya çalışmıyorum.

"Altın," diye yanıtlıyor dişlerini sıkarak.

“Biraz ara vermek ister misin? Esnemeye mi ihtiyacın var?” Başını salladı, metal su şişesini alıp bir yudum içti.

"Bunu başaracaksın Val," diyerek gülümsedim ve işime geri döndüm.

Dükkanındaki ışıklandırma ve gölgeler alıştığım gibi değil, ama kafa lambası kullanmak işi çok daha kolaylaştırdı.

Arkamdan gelen kalın, hırıltılı sesi duyuldu: "Zamanına göre ilerliyorsun."

Gülümsüyorum. Logan'ın sözleri rahatlamama yardımcı oluyor. Çok uzun sürmesinden endişeleniyordum.

"Zamanım nasıl?" Bundan sonra randevularım var, bu yüzden geride kalmak istemiyorum.

Dövme makinelerinin uğultusu ve sohbetler bu noktada beyaz gürültü gibi geliyor. Ancak, buradaki gürültü ne kadar yüksek olursa olsun, Logan'ın sesini muhtemelen ayırt edebilirdim. Masada çalışıyor, ara sıra beni kontrol ediyor, ama çoğunlukla katılımcılarla konuşuyor ve soruları yanıtlıyor. Bu onun cehenneminin dokuzuncu çemberi. İnsanlarla konuşup ilgi görmekle geçen koca bir gün. Zavallı huysuz.

"Dövmelerinizin hangisi favoriniz?" diye soruyor biri.

Logan bir an bile tereddüt etmeden cevap veriyor: "Bu. Kolumdaki portre. Kelly Everhart bunu bu hafta yaptı, oldukça yeni."

Olta ipinin ucunu hızla çekip başımı kaldırarak onu doğru duyup duymadığımı kontrol ettim. Gömleğinin düğmelerini çözüyor ve kolunu kolluktan çıkarıyordu. Logan'ın birçok dövmesi vardı, ama en sevdiği babamın ona yaptırdığı baykuştı. Her zaman baykuştı. Babam onu sanki bir hediye veriyormuş gibi özel olarak tasarlamıştı; Logan'ın sessiz doğasını ve kurnaz zekasını temsil ediyordu. Sessiz bir yırtıcı kuş. Bir avcı.

Yaptığım işi gösterirken yüzümün kızardığını hissediyorum, sonra hızla önümdeki işe geri dönüyorum. En sevdiği dövme benim yaptığım mı? Bu onun alışkın olduğu tarz bile değil! Babamın baykuşu ise Logan'ın dövmesi. O dövme onun için kutsal.

"Harika!" diye yorum yaptı katılımcı. "Karanlık bırakma uygulamasını da dahil etmeniz çok hoşuma gitti."

"Bunların hepsi onun fikriydi. O gerçekten zeki."

Yeni bir ses araya giriyor. "Bir makalede en sevdiğiniz dövmenin Clyde'ın yaptırdığı baykuş dövmesi olduğunu okudum."

Teşekkür ederim, nazik yabancı! Ben de onun bu konuda ne diyeceğini çok merak ediyorum.

"Biraz ona benziyor," diye yorum yapıyor aynı kişi. Kahretsin, bunun bariz olmamasını umuyordum.

"Evet, öyle," diye onayladı ilk kişi, bakışları benimle kolu arasında gidip geliyordu. "En sevdiğin olmasının bir sebebi var mı?"

“Clyde’in yaptığı baykuş dövmesini hâlâ çok seviyorum; onun beni nasıl gördüğüne dayanarak yaptığı eşsiz bir esere sahip olmak bir onur. Onu benim için seçti. Ancak kolumdaki kadın dövmesi ise kendim için seçtiğim bir şey. Karanlık ve güzel, birçok katmanı var.”

Şu anda neler oluyor böyle?

Elimdeki makine çalışıyor ama zihnim durgun. Romantik olmaya ya da beni etkilemeye çalışmıyordu, dinlediğimi bile bilmiyor. Ciddiydi. Sorularından birkaçını daha yanıtlıyor ve sonra bir sonraki kabine geçiyorlar.

"Devam et," diyor, sesi alçak ve sadece bana yönelik. "İçgüdülerinden şüphe etme. Bunu neden seçtiğini hatırla."

Babam için, iki farklı anlatıyı içeren bir eser. Biri muazzam bir basınçla okyanus tabanına demirlenmiş, diğeri ise ağırlıksız bir şekilde yeryüzünün üzerinde süzülüyor. Su ve uzay tarafından ayrılmış, özgürce nefes alamayan iki kaşif.

Başımı salladım. "Teşekkürler, Logan."

Kollarını kavuşturmuş, yana çekiliyor, gözleri hareketlerimi takip ediyor. Tekniğimi yargılamıyor, sadece sessizce kenardan beni destekliyor. Her zaman olduğu gibi, her an yanımda. İnsanlar durup izliyor, sorular soruyor, birçok fotoğraf çekiliyor. İlk başta biraz korkutucuydu, ama bir süre sonra, tıpkı Logan'ın bu sabah söz verdiği gibi, arka plana karışıp gittiler.

İki saat geçti. Sonra üç. Sonra beş.

Sonlara doğru, daha küçük bir iğneye geçiyorum ve beyaz renkle kenarları vurgulayıp astronotun kaskının yansımasına detay ekliyorum – ki bu zaten sağ uyluğunda tamamlanmış durumda. Ardından birkaç kez daha üzerinden geçiyorum, detay ekliyor ve mümkün olduğunca kenarları temizliyorum. Geriye yaslanıp çalışmamı inceliyorum, her çizgiyi, her kenarı, her gölgeyi takip ediyorum. Işık kaynaklarını, çizgi kalınlıklarını ve gölgelendirmeyi tekrar kontrol ediyorum. Çok güzel.

"Bitti," diyorum, siyah lateks eldivenlerimi çıkarıp derin, rahatlatıcı bir nefes alarak. Parmaklarım biraz karıncalanıyor; kavrama gerginliğim biraz fazlaydı, ama bu çoğunlukla sinirden kaynaklanıyordu.

"Aman Tanrım," diye gülümsüyor Val. "Bayıldım resmen."

Logan, "Kelly, seninle gerçekten gurur duyardı," diye ekliyor.

Başımı salladım. Bu esere harcadığım saatler karşılığını verdi.

İki bacağımı da siliyorum; iki parça arasındaki kontrast dikkat çekici. Ayrılığın yalnızlığını yansıtıyor, ama birbirlerini o kadar mükemmel dengeliyorlar ki, bütünlük hissi veriyor. Bu anda, diğer insanların sanatım hakkında ne düşündüğünün önemi olmadığını fark ediyorum. Ben seviyorum, Val seviyor, Logan seviyor—geri kalanların ne düşündüğü kimin umurunda? Bu benim sanatım.



Günün sonuna doğru, jürinin inceleyeceği dövmeleri teslim etmek için son şans olduğunu duyuruyorlar. Her günün sonunda, fuarda tamamlanan yeni dövmeler için bir yarışma düzenleniyor ve etkinlik haftasonunun sonunda da en iyi dövme için final yarışması yapılıyor. Logan bana dövmemi teslim etmemi ve değerlendirmeyi izlemek için orada kalmamı söylüyor.

"Benimle gelmek ister misin?" diye soruyorum.

"Yapamam. Thor ile birlikte bir süreliğine dışarı çıkmamız gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"Bozeman'la ilgili halletmem gereken bazı evrak işleri var, geçen sefer şehre geldiğimde halletmemiştim."

Muhtemelen apartman dairesiyle ilgili bir şey. Lanet olsun.

"Pekala. Ne zaman döneceksiniz?"

"Çok uzun sürmez. İşin bittiğinde otelin barında bir içki iç, ben de seni almaya yaklaştığımda mesaj atarım," diyor. "Bugün harika iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

Beni sıkıca kucaklıyor, bir anlığına bırakamayacakmış gibi sarılıyor. Kucaklaşmamız, son çağrı anonsu ile kesiliyor. Sonra beni bırakmadan önce başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Standımızda, yarışma başvuru formunu modelime veriyorum ve onu jüri değerlendirme alanına doğru takip ediyorum. Evrakları teslim ettiğinde arkasında kalıyorum; sanatçılar uzaktan izleyebilirler, ancak jürinin tarafsızlığını korumak amacıyla formları teslim etmelerine izin verilmiyor. Jürinin sanatçıyı değil, eseri değerlendirmesi önemli.

Her etkinlikte, stile göre ayrılmış farklı kategoriler bulunur: siyah beyaz, renkli, anime, gerçekçilik, soyut, Amerikan gelenekseli, vb. Bundan

sonra, gruplar genellikle boyutlarına göre ayrılır: küçük, orta ve büyük. Ben orta boy siyah beyaz yarışmasına katılıyorum.

Casper, bu yılın başlarında yaptığı gerçekçi bir dövmeyi yarışmaya gönderiyor. Müşterisi, dövmeyi yarışmaya katabilmesi için fuara gelmeyi kabul etti. Gerçekçi dövmeler son gün değerlendirilecek. Gerçekçi dövmeler sanatçıların çoğu, kendi atölyelerinde tamamladıkları eserleri gönderiyor.

Gerçekçi dövmeler bazen birkaç seansta tamamlanabiliyor, bu nedenle hafta sonu, bu tarzın gerektirdiği kadar detay ve gölgelendirmeyle hiperrealist görünmesini sağlayacak bir dövmeyi bitirmek için yeterli zaman olmuyor. Casper'inki ise tüm bacağı kaplayan ve yaklaşık altı seansta tamamlanan bir dövmeye.

Farklı yarışmaların farklı değerlendirme yöntemleri vardır ve bu yarışmada jüri üyelerinin yorum kağıtları var ve her bir eser hakkında not alıyor gibi görünüyorlar. Jüri üyeleri her bir eseri incelerken titiz davranıyorlar. Eserin birçok yönünü değerlendiriyorlar: gölgelendirme, kompozisyon, doygunluk, çizgi çalışması ve muhtemelen benim bile farkında olmadığım milyonlarca başka şey. Onları izlemek hem göz korkutucu hem de büyüleyici.

Eserime sıra geldiğinde sınırlarım iyice gerildi. Jüri üyelerinin ifadelerini ve işaret ettikleri çeşitli noktaları izledim. Not defterlerine bir şeyler karaladılar. Yakınlardan bir izleyicinin eserimi övdüğünü duydum, bu yüzden gülümsedim. Kategorimdeki diğer eserler inanılmazdı.

Birçok deneyimli, ödüllü sanatçının da katıldığı bu yarışmada dereceye girmeyi beklemiyorum. Hala öğreniyorum, ama hayran olduğum birçok sanatçıyla birlikte yarışabilmekten onur duyuyorum. Onay almak için yapmıyorum; sadece görülmek istiyorum. Ne gördüklerini bilen, sanatı ve her bir dövmeye verilen emeği anlayan insanlar tarafından değerlendirilmek istiyorum.

Üçüncülük ödülü, Logan'ın birkaç kez konuk sanatçı olarak çalıştığı yerel bir dükkana, büyüleyici güzellikteki bir Medusa'ya gidiyor. İkincilik ödülü detaylı bir ahtapot alırken, birincilik ödülü ise yüksek kontrastlı bir Batman çizen kişiye gidiyor. Eserleri muhteşem ve ödülleri fazlasıyla hak ediyorlar.

Anonslar cızırtılı bir şekilde duyulurken, yakındaki kalabalık alkışlıyor. Mutlu ve memnun bir şekilde standıma geri dönmek üzereyken, başka bir anons yapıyorlar. "Yeni orta tonlu siyah ve gri saçlar için mansiyon ödülü kazananımız var. Black Rabbit'ten Kelly Everhart."

Aman Tanrım.

Midem alt üst oldu. Arkamdaki masaya doğru baktım, Logan'ın burada benimle birlikte olmasını diledim. Babamın da burada olmasını diledim.

Kompozisyonumun mükemmelliğini ve kusursuz tekniğimi öven etkinlik görevlilerinden birinin elini sıkıp kırmızı kurdeleyi takdim etmesini kabul ediyorum.

Masalarımıza dönmeden önce, dövmeme bir anlığına bakıyorum. Diğerlerine göstermek için sabırsızlanıyorum. Kurdele güzel, ama fark edilmenin, ülkenin en saygın ve deneyimli dövme sanatçılarından bazılarının dikkatini çekmenin yanında hiçbir şey değil.

O kadar beğendiler ki bahsettiler - ve bu her şey demek.

TWENTY-SIX



Banyo lavabosunda ellerimi yıkarken yanıma bir kadın yanaştı; askılı bir bluz giymişti ve buradaki katılımcıların çoğu gibi vücudu tamamen dövmelele kaplıydı. Omzunda çarpıcı bir siyah kedi dövmesi vardı. Açık sarı saçlarının iki bölümünde canlı mor çizgiler vardı. Yanağının yakınındaki elmas Marilyn küpesi, bana gülümsediğinde hafifçe yukarı kalktı.

"Dövmenizi beğendim," diyor gözlerime bakarak.

"Ah, teşekkürler. Evet, bunu uzun zamandır kullanıyorum..."

"Özür dilerim, bir şey söylemem gerekiyor, muhtemelen önemsiz bir şey ama az önce dışarıdayken, odanın karşısından sizi izleyen bir adam fark ettim. Bana tuhaf bir hava verdi. Onu tanıyor musunuz yoksa bir güvenlik görevlisine haber mi vereyim?"

Kaşlarımı çatıp banyo çıkışına baktım. Bildiğim kadarıyla Logan çoktan çıkmıştı ve beni bu kadar yakından izleyen tek kişi o olurdu.

"Emin misin, o ben miydim?"

"Evet. Boyu yaklaşık bu kadar." Elini başımın üstüne doğru uzattı ama Logan için hala çok kısaydı. "Kahverengi saçlı, ortalama yapılı. Biraz da bakımlı..." Kesinlikle Logan değil. "Böyle biri tanıdığınız birine benziyor mu?"

Başımı sallıyorum, aklımdan bugün dövme yaptığım herkes geçiyor ama bu tanım onlardan hiçbirine uymuyor. "Sanmıyorum."

"Etrafta arkadaşların var mı?" diye soruyor. "Seni o adamla yalnız bırakmak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum. Ondan iğreniyorum."

Bu neden oluyor? "Şey—evet. Aslında—hayır, gerçekten." Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum, bu sefer daha az telaşlıymış gibi davranıyorum. "Evet, arkadaşlarım var ama birkaç dakikalığına ayrılmak zorunda kaldılar. Ben de bara gidip bir şeyler içecektim."

"Tek başına mı?"

Başımı sallıyorum, artık bu fikre sıcak bakmıyorum. Instagram'da aldığım o tuhaf mesajlarla bir ilgisi olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Başka bir sanatçı mı acaba?

"Hım... sanırım arkadaş olacağız." Avucunu uzattı. "Merhaba, ben Rosa!"

Gülümseyerek elini sıktım. "Ben Kelly."

"Pekala Kelly. Durum şöyle, ben az önce bardan geldim ve orası zaten çok kalabalık. Karşıdaki bara geçip bir şeyler içmek ister misin?"

Başımı salladım. "Evet, hemen birine mesaj atayım." Telefonumu çıkardım.

"Elbette! Dışarı çıkıp o adamın etrafta olmadığından emin olacağım."

"Ah, merhaba. Eğer öyleyse, fotoğrafını çekebilir misiniz?"

"Elbette yapacağım," diyor başını sallayarak banyodan çıkmadan önce. Logan ile olan mesajlaşma grubumu açıyorum ve yazmaya başlıyorum.

Hey, az önce banyodaydım ve bir kız dedi ki...

Kahretsin, eğer birinin beni takip ettiğini düşünürse çıldıracak. Muhtemelen sadece numaramı almaya çalışan bir sapıktır. Mesajı siliyorum ve baştan başlıyorum.

Buradaki bar çok kalabalık, tuvalette bir kızla tanıştım ve karşıya geçeceğiz.

Tam telefonumu arka cebime koyarken Rosa tekrar içeri girdi.

"Onu bulamıyorum." Başını salladı. "Tekrar ortaya çıkmadan önce acele edelim. Hazır mısın?"

"Evet." Adımlarımızı hızlandırıp kapıdan dışarı çıktık, doğruca lobiye yöneldik ve ana kapılardan diğer bara doğru ilerledik.



"Saç tokası mı? Ve hâlâ bunu inkâr etmeye mi çalıştı?"

"Öyle değil mi?" Ellerimi havaya kaldırıp kıkırdadım. "Teşekkür ederim!"

"Tanrım, erkekler ne kadar da aptal!"

İkinci içkimi dudaklarıma götürüyorum. Rosa çok komik, kesinlikle tam bir kız arkadaşı. Birçok kadın müşterim var ama Black Rabbit'teki tek kadınlar Frankie ve beniz ve genellikle gün içinde sohbet etmek için çok meşgulüz. Rosa ile dövme zevkimiz ve erkeklere olan ilgimiz konusunda birçok ortak noktamız var. Heyecan dolu çılgın bir günün ardından, bu küçük kokteyl saati tam da ihtiyacım olan şeydi ve üstelik yeni bir arkadaş edindim! Rosa ile tekrar görüşebilmek için Logan'a gelecek yıl mutlaka gelmemiz gerektiğini söylemeyi şimdiden planlıyorum.

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, bence bu evrenin bir hediyesiydi. Bana çok daha iyi bir fırsatın kapısını açtı."

Kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi? Bu fırsatın daha büyük bir cinsel organı mı var?" diye sordu.

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Hissettim ama Logan'ı teknik olarak henüz deneyimlemedim. Öyle bir şekilde değil. Sorudan kaçınmaya çalışarak bardağımın kenarındaki buğuyu siliyorum.

Rosa başını yana eğdi. "Henüz birlikte yatmadığınızı söyleme sakın."

"Bu yeni!" diye cevap veriyorum gülerek.

"Ne kadar yeni?"

"Yani, çok uzun zamandır arkadaşız, onunla çok çok eski dostluğumuz var. Onu ilk tanıdığımda ona aşık olmuştum, ama bu çok uzun zaman önceydi ve o zamanlar benden biraz daha büyüktü. Ama Jason'la ayrıldıktan sonra aramızdaki şeyler değişti."

"Bunu kim başlattı?" diye soruyor. "Artık ben de işin içindeyim."

"Başlangıçta, bunun sadece kafamda uydurduğum bir şey olup olmadığını anlayamadım. Sessiz bir adam, bazen onunla konuşmak çok zor oluyor. Ama ne olduğunu anladığımda, onu eleştirdim—yani, biraz sinirlendim—ve sonra... beni öptü."

Bu anı içimi sıcakık ve hoş bir hisle dolduruyor, gerçi bunun sebebi yüksek rakım da olabilir.

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Aman Tanrım."

"En çılgın kısmını duymak ister misin?"

"Açıkça!"

Öne eğildim. "Yıllardır böyle hissediyor ve hiç bir şey söylemedi!"
İçeceğimi yere bıraktım.

Elindeki bardakla gözlerini kısarak bana işaret etti. "Gördün mü? Tam bir aptallar."

Başımı sallayıp kıkırdıyorum.

"Arkadaşlardan böyle bir duruma geçmek garip geldi mi?"

Omuz silkiyorum. "Aslında değil mi? Aynı şey, sadece bir ton daha fazla cinsel gerilim eklenmiş hali."

"Gerginliğinizi biraz atmanız gerekiyor gibi görünüyor..." Bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan da bana bakıyor.

Kadehimi kaldırıyorum. "Şerefe! Peki, ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben kurumsal bir kıyım. Sunum dosyaları, mankenlik tabloları, üç aylık raporlar, vesaire vesaire." Elini sallayarak geçiştiriyor.

"Gerçekten mi?" diye kıkırdadım. "Seni ofiste çalışan biri olarak tahmin etmezdim. Çok güzel dövmelemin var." diye iltifat ettim, gözlerim tekrar kediye kayd.

"Ah." Rosa omzunu öne doğru uzatıp başını yana eğdi. "Aslında bu bir örtbas etme. Eskiden eski sevgilimin adını söylüyordum." Elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Dersimi aldım."

"Kedi çok güzelmış." Bir yudum alıyorum. "Madem eski sevgililerimizin en güzel anılarını paylaşıyoruz, seninki ne?"

Gülerek, "Aslında sıkıcı bir hikaye." dedi. "Genç ve aptaldı. Sadece... benden bıkmıştı." Başını yana eğdi. "Eğer kaderimizde varsa, bir şekilde yolumuzu buluruz, değil mi?"

Sözleri beni irkiltti; sanki kalbi hâlâ kırılmış ve ben de Logan'la olan yeni ilişkimden sürekli bahsediyormuşum gibi geliyor.

"Doğru. Eğer değilse, erkekler berbat," diye ilan ediyorum, kadehimi kaldırarak.

"Bravo!" diye neşeyle bağırdı, gülümseyerek ve göz kırparak bardağını benimkine tokuşturdu. "Tamam, erkeklerden yeterince bahsettik—ne zamandır dövme yapıyorsunuz?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Elini uzatıp boynumdaki kordonu oynattı. "Rozetinizde yazıyor."

“Kahretsin, taktığımı unutmuşum.” Boynumdan çıkarıp çantama koydum. “Çıraklığımı bitirmek üzereyim, ama ehliyetimi bir yıldan biraz daha uzun süre önce aldım.”

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor ve ekranda Logan'ın yüzü beliriyor.

“Vay canına!” diye haykırdı Rosa, parmağıyla ekranımı kendine doğru çevirerek. “Lütfen bana bunun yeni gelen kişi olduğunu söyleyin.”

Ekranı kaydırıp telefonu elime aldığımda kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. “Merhaba,” diye cevap verdim gülerek.

“Başını beladan uzak tutuyor musun?” Sesi derin ve boğuktu ve ayaklarımı tekmelemek istedim. Gün boyunca yaptığı ara sıra yorumlar dışında, dün gecedan hiçbir şey hakkında konuşmadık. Logan'ın yatağında seyahat ve tüm ders dışı aktivitelerden sonra, derin bir uykuya daldım. Bugün çok yoğundu, yakın olmamıza rağmen, kongre boyunca kaliteli zaman geçiremedik.

“HAYIR.”

Rosa kaşlarını yukarı aşağı hareket ettiriyor.

“Eyvah. Sanırım seni eve götürme zamanım geldi,” diye takıldı. “Neredesin?”

“Kongre girişinin karşısındaki bar.” Üzerinde mekanın logosu bulunan bardak altlığıma göz attım. “Griffin.”

“Şimdi geliyorum. Buraya gelin.”

“Şimdi mi buradasınız?” Çok hızlı oldu.

Rosa içeceğini yere koydu, sonra çantasından cüzdanını çıkarmaya başladı. Ben de elini kapattım. Bu sefer ben ısmarlıyorum.

“Şu an buradayım.”

Dudaklarımı ısırıp gülümsedim. “Tamam. Bir dakika içinde çıkıyorum.”

Telefonu kapatıyor ve Rosa, pipetini anlamlı bir şekilde çiğneyerek, kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor. “Kimdi o?”

Ağzımı açıyorum ama nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Aslında henüz sesli olarak söylemedim. Cevabım “Bu Logan” oluyor.

“Aferin sana!” Kredi kartını bar tezgahına sertçe vuruyor. “Sonuncuyu sen içtin, bu tur benden. Böyle bir adamla yapacak çok daha önemli işlerin var,” diyor gülerek. “Zaten yatma saatim çoktan geçti.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle! İyi eğlenceler!” Beni uzaklaştırdı. “Ha, dur bir dakika— iletişim bilgilerimizi paylaşalım! İş beni sürekli bir yerlere gönderiyor ve

ara sıra Minneapolis'te oluyorum. Şehre geldiğimde bir şeyler içmeye gidelim.”

"Çok isterim! Instagram kullanıcı adınız nedir?"

Yüzünü buruşturarak, “Aslında sosyal medyada değilim. Sürekli olumsuz haberlere bakmak sorumluluk bilinciyle değil, bırakmak zorunda kaldım. Numaran ne? Telefonuma kaydedeyim.” dedi.

Başımı sallıyorum. Eğer gelir kaynağı olarak sosyal medyaya bağımlı olmasaydım, muhtemelen ben de aynısını yapardım. O numaramı girerken ben de numaramı söylüyorum.

“Sana mesaj atacağım!” dedi ve ben de telefonumu hızla çantama geri koydum. Kısa bir sarılma ve ileride içki içme sözlerinden sonra, kokteylimin son yudumunu da içtim ve aceleyle kapıdan çıktım.

Onu fark etmeden önce bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda, arzum iyice geriliyor—her şeyi tüketen ve sahiplenici bir arzu. Kaçınılmaz gibi geliyor, sanki şehvet ve dostluk güçlerini birleştirmiş gibi. Burası ait olduğum yer. Aramızdaki mesafeyi kapatırken, bedenim ona duyduğum beklentiyle kasılıyor.

"Merhaba," dedim, yolcu koltuğuna atlayıp kapıyı kapatırken.

“Thor nerede?”

"Onu otele bıraktım... Göster bana," diyor sırtarak.

“Neyi göstereceksin?”

"Biliyor musun, mansiyon ödülü aldığını bana ne zaman söyleyecektin?"

Çantamdan kurdeleyi çıkarırken, "Kim ihbar etti?" diye soruyorum.

Casper bununla övünmek için sabırsızlanıyordu.

Ona kurdeleyi uzattım. Konsolun üzerinden eğildi ve bana kocaman bir ayı kucaklaması verdi. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Çok ilginç, değil mi?" diye düşündüm.

“Bunu fazlasıyla hak ettiniz. İnanılmaz bir eser tasarladınız ve mükemmel bir şekilde hayata geçirdiniz.”

Yanaklarım kızardı. Bunu bir arkadaş ya da romantik bir ilişki içinde olduğum biri olarak söylemiyor; bir meslektaşım, bir akıl hocam olarak söylüyor. İltifatı kabul ederken göğsüm gururla doldu. Logan Teller gibi yetenekli birinden böyle bir iltifatın gelmesi çok şey ifade ediyor.

"Teşekkür ederim." Başımı salladım. "Gizemli görevinizde her şey yolunda gitti mi?"

Ona ne yapması gerektiğini sormadım, o da bir şey teklif etmedi.

Yüzündeki gülümseme neredeyse yanaklarına kadar uzanıyor.
"Öyleydi."

Başımı hafifçe yana eğerek gülümsedim. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Vitesi ileri vitesa takıp kaldırımdan uzaklaşıyor. "Sadece birkaç sıkıcı evrak işi."

TWENTY-SEVEN



Eşim ruh eşlerine inanır. Ben ise, tam tersine, bana ait olanı almaya inanıyorum. Saklanabileceği hiçbir yaşam biçimi yok ki onu avlamayayım. Kader bizi bugün evlendirmede, ben evlendirdim.

Bunu onun izni olmadan yaptığım anlamına gelmiyor, sadece henüz resmi olarak bilgilendirilmedi.

Aslında o kadar da zor değildi. Tek yapmam gereken Montana'da bir mülk satın almak, orayı ana ikametgahım yapmak, yerel halkla küçük bir güven ilişkisi kurmak ve ilçe yönetiminden vekaleten evlilik belgesi almak oldu; evrakları sahteleyince bu iş çok kolaylaşıyor.

Kelly başını geriye doğru eğerek duş alıyor, su dövmeli teninden akıp gidiyor. O kadar güzel ki neredeyse konuşamıyorum. Kapı çerçevesine yaslanıp, buharın her kıvrımını nasıl sardığını hayranlıkla izliyorum. Küçük bardağı dudaklarıma götürüp, pürüzsüz, isli Foxx Bourbon'un dilime yayılmasına izin verirken, diğer elimdeki sade beyaz gömleği sıkıca kavriyorum.

Vekaletle evlenme diye bir şeyin varlığından birkaç yıl öncesine kadar haberim bile yoktu. O zaman kafamda bir şeyler düşünmeye başladım. Görünüşe göre, Montana sakinlerinin, taraflardan birinin veya her ikisinin

de birini vekil olarak temsil ederek (bu durumda Thor) birbirleriyle evlenebilme seçeneği var.

Kelly, "Bana katılacak mısın yoksa sadece orada durup izleyecek misin?" diye soruyor.

Sırıttım ve kapı pervazını iterek eşyalarımı banyo tezgahına bıraktım. Aferin sana. Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra duş kapısını sonuna kadar açıp içeri girdim ve sıcak buharın beni sarmasına izin verdim.

Gözleri kısa bir anlığına penisime kayar kaymaz, dolgun dudakları aralandı. Nefesindeki kesiklik, ağzımın köşesinin yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu. O şehvetli bakışı, sanki beni mahvetmenin yüzlerce yolunu çoktan planlamış gibi her santimimi taradı. Günlerce burada durup, açlığını gizlemeye çalışıp başaramamasını izleyebilirdim, asla yorulmazdım.

Beni kendine doğru çekiyor, narin parmakları boynumun arkasında kenetleniyor ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyor. Yumuşak, aç dudakları dudaklarıma değerken tırnakları tenimi çiziyor. Öpüşmeyi kısa bir süreliğine kesip gözlerime bakıyor, sonra tekrar öpüyor ve ıslak saçlarımın arasından parmaklarını geçiriyor. "Seni böyle çok uzun zamandır istiyordum," diye fısıldıyor ve beni adeta eritiyor.

Göğsümde patlayan saf mutluluğa kendimi bırakarak kıkırdadım. "Hayal ettiğin her şey miydi?"

"Tam olarak değil." Aşağıya bakıyor, sertleşmeye başlayan cinsel organıma bakarken dolgun alt dudağını ısıtıyor.

Ellerim yanlarından aşağı kayıp arkaya uzandı ve avuçlarımın ikisi de kalçalarıyla doldu. "Hayır?"

Hafifçe içini çekti. "Bunu hayal ettiğimde, boğazımda saklıydın."

Başım geriye doğru düştü ve göz kapaklarımı sıkıca kapattım. "Aman Tanrım, Kelly."

Çenemi aşağı indirerek, avuçlarımın arasına boynunu aldım, çenesini yukarı doğru kaldırırken dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Bana doğru gülümsedi. "Lütfen?"

Başımı salladım ve o dizlerinin üzerine çöktü. Kahretsin, evet. Duruşumu genişleterek boyumu ayarlamaya çalıştım, sonra da bir avucumu fayans duvara dayadım. Yalvarışlarına karşı savunmasızdım.

"Dilini dışarı çıkar."

Islak saçları boynuna ve omuzlarına yapışmış halde, iri yeşil gözleriyle beni esir alarak bana bakıyor. Kirpiklerinin altında bulaşmış rimel izleri var ve parmak uçlarıyla bacaklarımı yukarı aşağı okşarken, verdiğim talimatları

uyguluyor. Gözlerim onun dolgun göğüslerinde; piercingli göğüsleri uyluklarıma değiyor.

Penisimin dibini avuçlayıp diline vuruyorum ve o da inleyerek kahrediyor.

"Lanet olsun, mükemmelsin."

"Önce bunu kanıtlamama izin ver," diye mırıldanıyor.

İnanamazlıkla başımı salladım. Bu bir rüya olmalı. Boğazından yakalayıp başını geriye doğru eğdim ve ağzına tükürdüm. "Em."

Nefesi kesildi, sanki evreni sadece onun için çıplak ellerimle yaratmışım gibi hayranlıkla bana baktı.

Dolgun dudakları sanki bunun için yaratılmış gibi beni sarıyor, penisimin üzerinde yukarı aşağı kayıyor ve ben nefesimi dışarı veriyorum—onun görüntüsü beni altüst ediyor. Boğazında ben varken ne kadar da muhteşem görünüyor. Penisimin alt kısmını, her bir damarı ezberliyormuş gibi diliyle yalayışı, ciğerlerimden yükselen bir iniltiye neden oluyor.

Boşta kalan elimle saçlarının arasına dalıp dibinden çekiştiriyorum. Şehvetli bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben de başımı sallayarak onu cesaretlendiriyorum, bir yandan da o günahkar ağzını penisimin üzerinde daha hızlı hareket ettiriyorum. Gözleri geriye doğru dönüyor ve teslim olurken kapanıyor. Beni becer.

"Çok iyi gidiyorsun, Chaos. Çok çok iyi."

O etrafımda mırıldanıyor, ben de içeri girip çıkıyorum. Elini indirip kontrolü bana bırakıyor, sonra parmaklarını uyluklarıma saplıyor.

"Daha alabilir misin?" diye soruyorum. "Hımm," diye mırıldanıyor.

"İşte benim kızım." Onu kusana kadar daha derine doğru ilerletiyorum ve başını sabit tutuyorum. Yalvaran gözlerinin kenarlarında yaşlar birikiyor, rimel yanaklarına bulaşıyor. "Seni koruyacağım."

Avuç içlerini bacaklarımdan arkasına koyup yukarı doğru kaydırıyor, pençelerini kalçalarıma saplayıp beni kendine daha da yaklaştırıyor. Bana hayranlıkla bakışı, her kelimeme tereddütsüz inandığını kanıtıyor; bu kutsal güven, şehvetten çok daha fazla beni harekete geçiriyor. Çok ileri gitmeyeceğime, onu incitmeyeceğime güveniyor. Bu güven her şey demek, çünkü yaptığım şeyi keşfettiğinde ilişkimizin buna ihtiyacı olacak.

Islak saçlarını bıraktım ve o nefes aldı, ağzının kenarından salya aktı. Hızla hareket etti, başını eğerek dudaklarını testislerimden birinin etrafına sardı. Eli yukarı aşağı hareket ederek, emerken penisimi okşadı. Aman Tanrım.

İnliyor—titreşim tüm vücuduma yayılıyor ve içimdeki sıcaklık daha da artıyor. Gözlerimin köşelerinde beyaz noktalar beliriyor ve boşalmamak için elimden gelenin en iyisini yaparak ayak parmaklarımı kısıpıyorum.

Henüz değil.

Ağızdan fırlıyorum ve dolgun dudaklarını başımın etrafına kilitliyor, tüm dikkatini hassas ucuma veriyor. Kelly, üst üste koyduğu iki eliyle penisimi kavıyor; ellerini zıt yönlerde doğru döndürdüğünde göğsümün derinliklerinden bir kükreme koparıyor. Kahretsin.

"Buraya gel." Henüz bitirmeye hazır değilim.

Durmadan, hafifçe başını meydan okurcasına salladı.

"Kahretsin, Kelly..."

Şeytani bir gülümsemeyle beni serbest bırakıyor. "Evet, canım?" diye soruyor, sanki bana tapan, evcilleştirilmiş bir fahişeymiş gibi.

"Eğer durmazsan, elinin her yerine boşalacağım."

"Sakın yapma."

Parmakları testislerimin dibini çevrelerken, sanki bana acı çektirmek onun kişisel göreviymiş gibi, geri kalanımı boğazından aşağı indiriyor. Geri çekilmeliyim ama fiziksel olarak yapamıyorum. Beynimden gelen mesaj, onun boğazından aşağı inme ihtiyacım tarafından reddediliyor. Beni yutmasını görmek istiyorum; bunu çok defa hayal ettim.

Elimi saran el aşağı doğru çekiyor, dizlerimi kilitliyor. "Dik otur, Chaos," diye emrediyorum. Boşalma beni bir yük treni gibi çarpıyor ve homurdanarak duş duvarına yaslanıyorum. "İşte bu kadar. Bak sana, ne kadar dağınık bir kızsın. Bana menime ne kadar susamış olduğunu göster."

Dizlerinin üzerinde bana taparken gözleri parlıyor, yutkunurken boğazı titriyor. Dudaklarımda onun adıyla kendimi ona boşaltıyorum ve o bunu o kadar büyük bir istekle karşılıyor ki, onun gerçek olduğunu, benim karım olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Bu, herhangi bir fanteziden çok daha iyi.

Kan beynime geri döndüğünde suyu kapatıp saçındaki su damlacıklarını sıkıyorum. Duştan çıkıyoruz ve sıcak, yumuşak bir havluyla vücudunun her santimini siliyorum, sonra aynısını kendim için de yapıyorum. Penisimin gevşemeye başladığını biliyorum ama eminim ki kısa sürede eski halime döneceğim.

Tezgahın üzerindeki saç kurutma makinesini prize takıp parmaklarımla saçlarını taramaya başladım, kurutma makinesinin sessizliği doldurmasına izin verdim. Sıcak hava tenine değdikçe çıplak teninde tüyler diken diken

oldu ve ara sıra titredi. Bakışlarını her yakaladığımda, bakışlarımı yakaladım. Her bakış beklentiyle doluydu. Göz temasını kesmedim, onun da benim kadar etkilendiğini görmek istedim.

Geçmişte sayısız kez bakiştık, ama bu farklı.

O bunun sıradan bir gece olduğunu düşünebilir, ama ben daha iyisini biliyorum. Bu gece bekleme yok, merhamet yok. Ben usulca tapınmam. Huzur ancak birbirimizi teslimiyete sürükledikten sonra gelecek ve oraya ulaşmak için birbirimizi paramparça etmemiz gerekecek.

Saçları kuruyunca, kalan düğümleri gidermek için ipeksi telleri tarıyorum. Dikkatim, viski bardağının yanında bıraktığım tezgahın üzerindeki sade beyaz tişörtüme kayıyor. Sonra onu önüne tutuyorum. "Bunu giy."

Başını yana eğip kaşlarını çatıyor, sorgularcasına bakıyor ama sonra düzeltiyor. Aynaya baktığında kollarını iki yana açıp gülüyor. Beyaz pamuklu kumaşın içinde adeta yüzüyor.

"Bu şey üzerime elbise gibi oturdu," diye yorumluyor.

Sırıttıyorum.

Hiçbir şey söylemeden, bacaklarının altından kavrayıp onu kaldırdım ve banyo duvarına yasladım. "Artık benimisin."

Alnını benimkine dayadı, kollarını boynuma doladı. "Bu kulağa hoş geliyor."

Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı—dudaklarını araladı, daha fazlasını istedi. Bacakları sanki bunu binlerce kez yapmış gibi beni sardı. Avuçlarımla uyluklarını yoğurdum, parmaklarımı kalçasının hemen altındaki kıvrımlara batırdım.

Yumuşacık bedeni kollarımda adeta kıvrılıyor. Sıcak teninin tenime değme şekli, bana ev özlemi gibi bir his veriyor. Nefes nefese kalmış bir halde, alnını alnıma yaslayarak öpüşmemize ara veriyor. "Lütfen beni daha fazla bekletme."

Başımı sallayıp yutkundum. "Yapmayacağım."

Sanki sonunda ona nefes alma hakkını vermişim gibi, bana yaslanıp gevşiyor.

Onu yatak odasına taşıırken penisim sertleşiyor ve daha onu yumuşak yatağa yatırıp üzerine çıkmadan önce bile uylukları titremeye başlıyor.

Sonra da onu öpüyorum.

Bu bana ilk birlikte yaşadığımız anı hatırlatıyor. Yavaş ve acı dolu. Dudaklarını benim için aralıyor, sanki beni eve karşılıyormuş gibi. Ağzımı

onun dudaklarına bir yemin gibi kapatıyorum, bu kadını yıldızlar sönene kadar onurlandıracağım ve seveceğim.

Geri çekilip baktığımda, karımın güzelliğine hayran kalıyorum. Ağırlaşmış göz kapakları bana bakıyor, dudakları şişmiş ve daha fazlasını istiyor. Bu anı kaydediyorum, hafızama kazıyorum. İris ve portakalın temiz kokusu, bedenimin onun küçük bedenini ne kadar kolayca gölgede bıraktığı, sırtımda gezinen dokunuşu, sık nefes alışları, baştan çıkarıcı ifadesi... meraklı ve yumuşak, ama aynı zamanda yoksun ve özlem dolu—onu yıllardır nasıl da istemiştin.

Fildişi çarşafın üzerine uzanmış, beyaz gömleğim karnının yarısına kadar çıkmış, yumuşak, çıplak uylukları belime dolanmış halde, tam bir gelin gibi görünüyor.

Bakışları benimkileri aradı. "Bana dik dik bakıyorsun."

"Çok geç kaldım," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "İstediğim kadar arayacağım."

Yüzü kızardı.

"Sonunda seni elde ettim," diye ekledim.

Parmak uçları sırtımda duraklıyor ve kürek kemiğime hafifçe vuruyor. "Saçmalama. Bu gece öncesinde de beni elde etmiştin."

Hayır, yapmadım. Bu şekilde değil. Yasal olarak değil. O her zaman benim oldu, ama şimdi bunu kanıtlayan belgeler var.

Gerginleşmiş penisim onun girişinde hazır bekliyor.

"Bana doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı sormadınız," diye belirtiyor.

Kıkırdıyorum. "Burrito siparişini biliyorum. Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bilmediği şey ise, bunun umurumda olmadığı.

Bana doğru göz kırpmıyor, bir şekilde şaşırmış gibi.

"Bunu istiyor musun?"

Okyanus kadar derin gözlerle beni inceliyor. "Elbette ki."

Verdiği cevap beni çıldırttı; eşim düğün günümüzde "evet" dedi. Bağlamanın önemi yok, gerçeklerle dikkatimin dağılmasına izin vermeyeceğim.

Dirseğime yaslanarak ensesini kavradım ve üç kez sıktım; bu hareket, ne kadar uzun zamandır birlikte olduğumuzu, her şeyin nasıl buraya kadar geldiğini hatırlatmak içindi.

Avucumu kaburgalarının üzerinden aşığı doğru kaydırıyorum, vücudunda oluşan ürpertiye zevkle yaşıyorum. Kalın penisimin başı girişine takılıyor ve o daha fazlasına hazırlanıyor. İçeri doğru yavaşça ve saygıyla ilerlerken yüzünü izliyor, bakışlarını arıyorum. Nefesi kesiliyor, göğsünün beklentiyle inip kalkması duruyor, hissettiğı duyguya odaklanıyor. Yarı yolda duruyorum, sonra daha derine dalıyorum, penisimin tamamını almasını sağlıyorum ve dudaklarının aralanma şeklini seviyorum.

"Logan," diye iç çekti.

Ona karşı aşırı sahipleniciyim; ismimin her telaffuzu, her boğuk iniltisi, her ham çığlığı artık benim. Henüz tam olarak nasıl olduğunu anlamasa bile, bana ait.

Uylukları titriyor. Titremeyi dindirmeye çalışır gibi kaslarını kasıyor.

"Titrediğini hissetmek istiyorum." Elim belinden kalçalarına, oradan da uyluğunun altına doğru kayıyor.

Rahatlıyor, gerginliği azalıyor ve dizleri yanlarıma doğru titriyor. Yanaklarında pembe bir renk beliriyor—kahretsin, kızardığı anları çok seviyorum. Bu kadının utangaç ve gergin halini görmek çok seksi.

Tanıdığım en güçlü, en dışa dönük kadınlardan biri, yine de bana tamamen teslim oluyor. Geri çekilip tekrar içeri giriyorum; çıkardığı sesler melek gibi.

"İşte böyle," diye ikna etmeye çalışıyorum.

Her okşayış, yeni bir titreme dalgasıyla karşılanıyor. Tenini kavrayıp tekrar tekrar içeri giriyorum ve o da sırtını geriyor.

Ayak uçlarımda oturarak bacaklarını omuzlarıma yaslıyorum ve uzunluğumun içine kayboluşunu izlerken beyaz tişörtü yukarı doğru sıyrılıyor.

"Vücudumun her zerresi seni tam da böyle becermek için yaratıldı."

"Belki ben de senin için yaratılmışımdır," diyor sesi titreyerek.

Kahretsin. Beyaz gömleğin yakasını kavrayıp yırtıyorum, kumaş yırtılma sesi etrafımızda yankılanıyor. Kadın irkiliyor, sonra da gülüyor.

"Seni becerirken o güzel piercingli göğüslerinin nasıl sallandığını göster bana."

Yüzünde kocaman bir sırıtış var. "Çok vahşi," diye mırıldanıyor.

"Senin için varım," diye nefes nefese fısıldadım, kalçalarımı ona doğru sertçe bastırarak. "Benim üzerimde bu kadar kontrol sahibi olmaktan hoşlanıyor musun?"

"Bayıldım."

Onu göğsüme çekip, dişlerimi omzuna bastırarak yuvarlanıp, onu üzerime aldım. Kısa süreli acıyla inledi, sonra kendini toparlayıp, yırtık pırtık gömleğimin parçalarının narin bedeninden düşmesine izin verdi. Avuçlarını göğsüme yerleştirip, penisime sürtünerek, beni tahrik ederken her hareketi yavaş ve acele etmeden yaptı.

Bu bir ceza, beni kasten işkenceye maruz bırakıyor ve ben her saniyesinden zevk alıyorum.

Kalçaları tembelce sallanıyor ve gözlerimi vücudundan alamıyorum. "Bu nasıl?" diye alaycı bir şekilde soruyor. İçimdeki acı büyüyor. Onun penisimin üzerinde zıplamasını ve adımı haykırmasını istiyorum. Çok açgözlüyüm. "Neden bu kadar sessizsin, Logan?"

Başımı salladım, onun bu sevimli, saf cesaret gösterisine sırıtarak. "Kahretsin, Kelly."

Ellerim yumuşak kalçalarını buluyor ve kalçalarının üzerinden kaymadan önce etini kavriyorum, bir avucumu kaldırıp sert bir şekilde vuruyorum. Kadın çılgık atıyor, vajinası beni boğuyor. Bu kadına takıntılıyım.

"Ah, Chaos. Benimle oyun oynayabileceğini mi sanıyorsun, ha?"

Geri çekiliyor, benim de çıkmama izin veriyor. Gözümü kırpmadan, her iki meme ucundaki piercinglerini de kavrayıp onu öne doğru çekiyorum. "Tatlım, pratik yaptım. Seni becermek için tam üç yıldır cinsel perhiz yapıyorum—"

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde nefesi kesildi.

Hiç sevgilim olmadı, bu nasıl bir sürpriz? Her neyse, bu beni gülümsetiyor. "Doğru. Benimle istediğin kadar uğraşabilirsin, ama ben kontrolü kaybetmeden çok önce sen kontrolü kaybedersin. Ben bu konuda senden daha iyiyim."

"Ellerini kendine saklamak zorunda kalan tek kişi sen değildin," diyor, üzerimde durarak.

Sırıttım. "Bunu mu yaptın, Chaos? Benim seni nasıl becereceğimi düşün, sonra eve git ve ellerini kendine sakla?" Piercinglerine dokundum. Onu yakalayıp sikimle içine sokma isteği parmaklarımı seğirtiyordu.

"Bazen," diye itiraf ediyor.

Aman Tanrım. Bunu görmek istiyorum.

"Kapalı kapılar ardında gizlice benim kirli kızım mıydın? Başka erkeklerle birlikte olurken hiç benim yüzümü hayal ettin mi? Ettin, değil mi?"

Dudakları aralandı ve inledi. Kaşımı kaldırdım. İlginç.

"Bana dokunmadan inledin."

Yüzü kıpkırmızı olmuş. Utangaç tavrı karşı konulmaz.

"Neden kızarıyorsun?" Daha da genişçe sırtıyorum, bedeninin teslimiyetinin tadını çıkarıyorum. "Sadece arkadaş olduğumuz zamanlarda benimle seviştiğin hayalini kurarak ne kadar çok zevk aldığın için mi utanıyorsun, yoksa sözlerimle seni inletebildiğim için mi? Bak, seni de kontrol ediyorum, Kaos... Aklından ilk o iğrenç düşünce geçtiğinden beri. Her zaman bu kadar kolay manipüle edilebilir miydin, yoksa ben miyim? Benim fahişem olmak için bu kadar sabırsız mısın?"

İstemese de dudaklarını büzüyor, ama benden sır saklayamıyor.

"Amcığın sırılsıklam olmuş. Her sığ nefesin, seni bitirmem için bana yalvarıyor."

Nefes nefese kalmış. Kendine yalan söyleyebilir ama vücudunun yalvarışı her şeyi anlatıyor.

"Benim kalın sikime boşalmak için can atıyorsun, değil mi?"

Parmak boğumlarımla göğüslerinin alt kısmına dokunup karnına doğru iniyorum. Gittikçe daha aşağıya. Başparmağım kaygan kıvrımlarının arasında gezinirken beni itmiyor ve bacakları tekrar titremeye, kirpikleri çatlamaya başlıyor. "Çok ıslak. Ne kadar çaresiz bir kız."

Başparmağımı klitorisine bastırıyorum ve o kalçalarını oynatıyor. Cesareti tükeniyor. Tanrım, her an orgazm olmak için havayı becermeye başlayacak. Penisimin heyecanla kasılması. "İhtiyacın olan bu mu?"

İçini çekerek kendini aşağıya indirdi ve başını geriye doğru bırakarak, kendini tamamen bırakarak penisimin üzerinde sallanmaya başladı.

"Ah, kaos... Bu kedicik boşalmak zorunda mı?"

Kelly'nin çıkardığı sesler çok seksi.

"Hadi, bana anlatabilirsin."

Bana yalvaran kocaman gözlerle bakıyor. Normalde bu gözler beni boğmaya yeterdi, ama bu gece değil. Onu itip sırt üstü yatırıyorum ve tüm uzunluğumu içine sokuyorum. Merhamet için yalvarıyor, ama kocasından merhamet bulamayacak.

"Çok kötü." Elim boğazını kavırıyor ve uzun, derin hareketlerle onu beceriyorum. "Şimdi bekleme sırası sende."

Nefes nefese kalma çabalarının arasında çıkan ağlama sesleri çok güzel.

"İstediğin buydu, değil mi? Beni kasten kışkırtmak? Ağzın çok laf yapıyor ve benim vajinayı doldurma şeklime karşı bir zaafın var. Ne

tehlikeli bir kombinasyon.”

O sadece hıçkırarak karşılık veriyor. Aşırı uyarılmış Kelly inanılmaz derecede seksi.

“Eskiden ne düşünürdüm biliyor musun? Dükkânda seninle sevişmeyi.” Ona sert ve istikrarlı bir şekilde girip çıkıyorum. “Thor ve Casper’ın önünde, müşterilerin önünde, ama en çok da erkek arkadaşlarının önünde—onları, senin kırıldığını, onların yapamadığı şekillerde izlemeye zorlamayı hayal ediyordum. Herkesin Kara Tavşan’ın mirasının, ağlayan ve yalvaran muhtaç küçük fahişeme dönüştüğünü görmesini istiyordum. Hepsi senin gücünü gördü, ama ben onların gözlerindeki teslimiyeti, geriye doğru kayarken görmelerini istiyordum.”

Her kelimeye dikkatle kulak verirken dudakları aralanıyor.

“Senin en karanlık yanlarını istedim. Onlardan sakladığın tarafını.”

Bakışları gözyaşlarıyla doluyor, sonunda görülmenin verdiği ham kırılganlıkla.

Kelly, nazık, tatlı, neşeli ve ıslıl ıslıl bir insan; tüm bu özelliklere sahip olacak şekilde yetiştirilmiş. Ama güneşin sıcak ışınlarının ulaşamadığı yanları da var... ve bu da ortak noktamız. Bu yüzden her zaman birbirimize çekildik. O bunun kader olduğunu düşünüyor, ama aslında bu bir aşinalık. Benim sapkın yanlarım da onda yaşıyor. Bunların bir kısmını gördüm, ama o kendi yanlarını benden daha iyi saklıyor.

Sırtını kamburlaştırıp göğsünü bana doğru itiyor. Çenemi içeri çekip omzunu ısıriyorum.

"Durma!"

Onun çaresiz yakarışına kıkırdadım, dişlerimi daha da sıktım. "Ama her şeyden çok, senin benim olmanı istedim."

Kelly gözlerini kırptırarak bana baktı, sonunda odaklandı. "Ben seninim."

Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım ve o da alt dudağımı ısırdı, dişlerinden kurtulana kadar çekti. Bu iki kelime boğazımda bir yumru oluşturdu. Kahretsin, kendimi toplamam gerek. O çözülürken tenimde hissettiğim sıcak nefesine odaklandım.

"Geliyorum." Sesi titriyor. "Benimle gelir misin... lütfen?"

Onun isteği beni gülümsetti. "Senin için her şey."

Gözlerim daralırken, altımda kasılıyor—işte orada.

"Dur," diye uyardım. "Tam orada tut benim için, güzel kız. Ne zaman istersem o zaman geleceksin."

Yavaş yavaş ve şiddetli bir şekilde ısı yükseliyor. Dalganın içinde kaybolurken, birbirimize dalmışken, her hamlemi yavaşlatıyorum. Titreyen bacaklarıyla nefes nefese kalıyor.

"Şimdi."

Derin bir nefes veriyor, boşalması penisimi boğuyor ve etrafımda atan titreşiminin hissi yeterli oluyor. Sıkıca tutunuyorum, derine gömülüyorum, zevk beni paramparça ederken sahip olduğum her şeyi içine almaya zorluyorum. İçine boşalmanın verdiği rahatlama, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

O geldiğinde ismim bir dua gibi geliyor kulağına. Tamamen dışarı çekip yavaşça tekrar içeri sokuyorum; o da benim hareketime uyum sağlıyor, orgazmını uzatıyor. Çok... doğru hissettiriyor.

Beni mahvetti. Daha önce onun adını taklit etmekten kaynaklanan tüm suçluluk duygusu gitti. Bu kaçınılmazdı. Bittiğini bilmek geceleri rahat uyumama yardımcı oluyor.

Vücudu gevşediğinde, onu daha net görebilmek için geri çekiliyorum. İpeksi saçları dağılmış ve yastığın üzerine yayılmış. Kirpiklerinin arasından, donuk, baştan çıkarıcı gözlerle yukarı bakıyor. Dudakları şişmiş ve morarmış, o muhteşem yüzü harap olmuş ama ışıldıyor—kendinden geçmiş bir coşkuyla parıldıyor.

Karım.

İnanılmaz.



Çayı komodinin üzerine koydum, ona ballı, bana limonlu. Yatağında kıvrılmış yatıyordu, dağınık saçları, yumuşak gözleri ve yanaklarında hala taze sevişmenin sıcaklığı vardı.

Bu sadece seks değildi, bizim başlangıcımızdı. O henüz bunun farkında değil. Arkasına geçip kollarımı beline dolayarak onu göğsüme yaslıyorum. Fizikselin ötesinde, o kadar mükemmel uyuyor ki. Dudaklarımı omzuna bastırıp sözlerini tekrarlıyorum: "Seni böyle çok uzun zamandır istiyordum."

Kadın memnuniyetle içini çekti, çay komodinin üzerinde unutulmuştu.

"Hayal ettiğiniz her şey gerçekleşti mi?" diye soruyor.

“Çok daha fazlası.”

Ama nedenini bilmiyor. Bana ne verdiğinin, ne yaptığımızın farkında değil. Kocasıyla ilk kez birlikte olduğunu ve onun bilgisi dışında gerçekleştirdiğim bir evliliği tamamladığını bilmiyor; çünkü bu, onu dokunulmaz kılmanın tek yoluydu. Ancak mesele sadece onu korumak değildi, onu karım yapmak ve başkası fırsat bulmadan önce onunla birlikte olmak içindi.

Suçluluk duymalıyım, ve içimde küçük bir parça da öyle hissediyor, ama bu uzun bir iplik üzerindeki minik bir düğüm gibi. Hissettiğim şey dolu ve son derece canlı, çünkü değer verdiğim her şey beyaz bir çarşafa sarılmış ve kollarımda ağır ağır nefes alıyor.

Bana benim olduğunu söyledi.

TWENTY-EIGHT



Otelin otoparkında kiralık minibüsümüzün arkasına bir bavul yüklerken omzumun üzerinden Thor'a bir göz attım. Kongre merkezinin yakınında bir yükleme alanı var ama en az on iki araç sıraya girmişti, bu yüzden bu daha hızlı. Havaalanına gitmek, kiralık aracı iade etmek ve güvenlikten geçmek için doksan dakikamız var. İki gün boyunca tüm gün dövme yapıp tüm gece parti yaptıktan sonra, çocuklar biraz yorgun düştüler. Kelly ve ben de aynı durumdayız, ancak bizim geç saatlere kadar süren eğlencelerimiz başka aktivitelerden kaynaklanıyor.

Neyse ki, arkadaşlar dün gece eve göndermek üzere bazı malzemelerimizi kutuladılar bile—uçığa alınamayacak kadar büyük olan her şey. Otelin resepsiyonu bizim için kargo etiketlerini bastırdı ve bugün diğer paketleriyle birlikte gönderilecek. "Ana masada olan tabela kutusunu aldınız mı?"

"Evet, zaten takıldı."

Casper, "Tabletleri kim kaptı?" diye soruyor.

Kelly elini kaldırarak, "Onlar benim el bagajımda," dedi.

"Thor, senin ilgisini çekebilecek bir kızla tanıştım," diyor Kelly. "O ve ben vekaleten nikah evraklarıyla ilgilenirken, kız barda bir kadınla tanışmış."

"Instagram hesabı ne?" diye soruyor. Bu tuzak bir soru.

Kelly başını salladı. "O sosyal medya kullanmıyor."

Sinsi bir gülümseme takındı. "Dikkatimi çektin."

Gözlerini devirdi. "Buralı değil ama bazen iş için Minneapolis'e gittiğini söylüyor. Bence senin tipin."

"Sizce benim tipim nasıl biri?" diye merak ediyorum.

Kıkırdadım ve yanımda getirdiğim çay bardağımı bardak tutacağına koymak için sürücü kapısına doğru ilerledim, sonra ön camda katlanmış bir kağıt parçası fark ettim. Ceza alacak kadar uzun süre park etmemiştik ve sadece erkeklerin odalarından ve etkinlik merkezinden çantaları alırken ve otelin kahve dükkanına kısa bir uğrarken arabayı belki on beş dakika kadar gözetimsiz bırakmıştık. Sileceklerin altından alıp açtım.

Benim yerimi asla dolduramazsın.

Elimde buruşturup arkamı dönüyorum, etrafta birilerini görüp göremeyeceğimi umarak bakışlarımı etrafta gezdiriyorum. Kaldırımda birkaç kişi yürüyor, bebek arabalı bir kadın ve birkaç genç. Otel güvenlik görevlilerinden birkaçı telefonlarıyla etrafta duruyor ama kimse şüpheli görünmüyor. Elimle yüzümü siliyorum.

"İyi misin?" diye homurdandı Casper arkadan. Kelly'ye doğru baktım; hâlâ Thor'la gülüşüyor ve muhtemelen, onun ne tür bir kadından hoşlandığını kötü bir şekilde tarif ediyordu.

Notu Casper'a uzattım. "Bunu ön camda buldum." O da benim gibi kaşlarını çatarak etrafına bakındı.

"Kelly'ye de aynı şeyi söyleyen mesajlar geliyor," diye ekliyorum.

Casper kaşını kaldırdı. "Ne kadar süredir?"

Omuz silktilim. "Birkaç hafta."

"Sence kongreden biri mi? Belki de onu rahatsız etmeye çalışan başka bir sanatçı?"

"Hiçbir fikrim yok, ama etkinlik bittikten sonra neden orada bıraksınlar ki?"

"Emin misin, daha önce orada değildi de sen fark etmedin mi?" diye soruyor. "Thor'a bundan bahsettin mi?"

Başımı sallıyorum. Daha önce orada olsaydı fark etmemem imkansızdı. Kelly'ye bakarak sesimi kısık tutuyorum. "İnternette biriyle dalga geçildiğinde ısrar etti."

"Şey, internet bağlantım kesildi." diye alaycı bir şekilde sordu. "Öyleyse ne yapacaksın?"

Otoparkı ikinci kez gözden geçirdim. "O pisliği bulup omurgasını sök," diye fısıldadım kendi kendime. "Billy'den gelen o mektup mu? Posta kutusu sadece birkaç saat uzaklıktaydı."

Casper gözlerini kaçırdı. "Elimden geldiğince yardım edeceğim. Thor da edecek ama—"

"Bununla olmaz. O zaten benim için kendini tehlikeye attı. Onu kontrolsüz bir duruma sokmayacağım. Bununla ben ilgileneceğim."

"Bunun öyle olduğunu düşünmüyorsun herhalde..."

Aklımdan geçti. "Bilmiyorum." Buruşmuş kağıt parçasını cebime attım ve diğer spor çantamı da minibüse fırlattım.

Kelly çantalardan birini Thor'a uzatıyor ve Thor da onu arka tarafa yüklüyor.

"Buldum!" diye duyurdu Kelly, hâlâ tahmin etmeye çalışırken Thor'a. "Striptizciler mi?"

"Sanırım beni onunla karıştırıyorsun," diyor Casper'a doğru başını sallayarak; Casper ise gözlerini deviriyor.

Gülüşüyor, çok rahat ve huzurlu görünüyor. Yüzündeki o gülümsemeyi silmek istemiyorum. "Tamam, ama gerçekten, eğer Rosa Minneapolis'e gelirse, belki sen de bizimle gelmelisin."

Omuz silkerek, "Beni tanırsın, normalde senin o güzel, dövme kızlarından biriyle tanışma teklifini kabul ederdim—özellikle de şehir dışından geliyorsa—ama... şu an biraz ortalıkta görünmüyorum." dedi.

Omuz silkerek, "Pekala. Bunu anlayabiliyorum," dedi. Kelly'nin telefonuna bir bildirim geldi ve telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktıktan sonra çılgılık attı.

Yüzümden kan çekildi. Ne olduğunu görmek için aceleyle oraya gittim.

Kelly ekranı yüzümün önüne tuttu. "Bak! Odin ve Tavuk Salatası birbirlerine sarılıyorlar!"

Derin bir nefes veriyorum, Jordan'dan gelen bir mesaj olduğunu ve içinde iki köpeğin birlikte kıvrılmış, uyuyakalmış bir fotoğrafı olduğunu fark ediyorum. Yarım yamalak gülümsüyorum; adrenalinin etkisiyle yapabileceğim en iyi şey bu.

Casper söze giriyor: "Hadi acele edelim, minibüsü yirmi gün içinde geri getirmemiz gerekiyor ve bu gecikme cezaları gerçekten can sıkıcı."

Karımın bir sapık tarafından taciz edilmesinden ve bunun giderek artmasından daha çok endişeleniyorum; Kelly'ye bunu nasıl anlatacağımı da düşünüyorum. Şu an çok neşeli, ilk fuarından ve mansiyon ödülünden

sonra, üstelik Casper gerçekçilik dalında birincilik kazandı. O kendini beğenmiş herif için bir kupa daha.

Eve döndüğümüzde ona haberi vereceğim. Birlikte geçirdiğimiz hafta sonunun korkuyla gölgelenmesini istemiyorum. Yarın söyleyeceğim. Şimdilik önceliğim onu sağ salim eve götürmek.

TWENTY-NINE



Uçağımız Minneapolis'e indiğinde akşam olmuştu. Uzun bir yolculuk günüydü. Uçakta kısa bir süre uyudum ama geri kalanı tatmin edici değildi; Logan'la geçirdiğim geç saatlere degecek kadar değildi.

Bagaj teslim bandında dönüp duran valizlere zombi gibi bakıyorum. "Bu gece benim evimde kalacaksın," diyor.

"Eve gitmem gerek. Temiz kıyafetim yok... ve uyumam lazım. Çok yorgunum."

"Ben de öyleyim," diyor. "Çamaşırlarını yıkayacağım. Yatağa benim kıyafetlerimden birini giyerek girebilirsin. Söz veriyorum, eve vardığımızda doğruca yatağa gidebilirsin."

Eve geldiğimizde, sanki orada yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Ona parmağımla işaret ettim. "Gece geç saatlerde öpüşmek yok."

Gülümsüyor. "Kucaklaşıyor muyuz?"

"Ne olursa olsun, yorgunum. Kelimeler zor geliyor."

"Ama öpüşmek dilinizin ucundaydı, değil mi?"

Onun alaycı sözlerini umursamadan, gözlerimi ona diktim ve "Cinsellik yok" diye işaret diliyle belirttim.

"Yoğun sevişme," diye imza atıyor tezgaha.

Yüz ifademin ardında hafif bir gülümseme beliriyor. İşaret ve orta parmaklarımı başparmağımla birleştiriyorum. "Ciddi söylüyorum Logan. Bu gece birlikte uyumak kelimenin tam anlamıyla olacak."

İki elini de havaya kaldırarak teslimiyeti kabul etti.

Bagaj teslim bandından Jordan'a mesaj attım ve yakında eve döneceğimizi, böylece dışarı çıkabileceğini, ayrıca biz yokken evimize baktığı ve Odin'e göz kulak olduğu için çok teşekkür ettim. Dördümüzün de bagajlarımızı alması biraz zaman aldı, ama sonunda Casper ve Thor'dan ayrılıp eve doğru yola koyulduk. Çok fazla etkileşim, çok fazla kafein ve çok az uykuyla geçen bir hafta sonundan ikimiz de çok yorgunduk.

Vardığımızda, Logan'ın dairesi gölgelerle örtülüydü, sadece pencereden içeri sızan şehir ışıkları turuncu bir parıltı yayıyordu. Logan'ın kokusu, tanıdık ve sakinleştiriciydi. Hatta Odin'in eski ahşap zeminlerdeki patilerinin tıkırtısı bile rahatlatıcıydı. Logan bavullarımızı mutfağın yanındaki dairenin arka köşesine götürdü, fermuarlarını açtı ve kirli çamaşırları çamaşır makinesine atmaya başladı. Ben de su şişelerimizi çıkardım, lavaboda yıkadım ve uçakta yemediğimiz atıştırmalıkları dolaplara geri yerleştirdim. İşimi bitirdiğimde, Logan boş bavulları yukarı taşıyordu ve kısa süre sonra duşu açtığını duydum.

O anda senkronize bir şekilde hareket ettiğimizi fark ediyorum. Acele yok, laf yok, sadece yıllardır birlikte olduğumuz gibi aynı mekânda var olmanın yumuşak ritmi. Anın tadını çıkarmak için duruyorum ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Odin'in sızlanması beni eğlencemden koparıyor ve ben de tasmağını kapıyorum. İçeri girebilmek için sadece anahtarlara ihtiyacım var. Anahtarlar her zamanki yerinde değil. Logan muhtemelen cebinde bırakmış. Ona sesleniyorum ama beni duymuyor. Duşa girmiş olmalı. Merdivenlerden aceleyle çıkıyorum, kot pantolonunu yerde dağınık halde buluyorum ve ceplerine uzanıyorum.

Ev anahtarının bir kopyası bende var, ama dış kapıya erişim için kullanılan güvenlik kumandası ayrı bir şey. Parmaklarım hızla soğuk metal anahtarlığı bulup çıkarıyor ve onunla birlikte buruşuk bir kağıt parçası düşüyor. Makbuz mu? Onu alıp açıyorum.

Benim yerimi asla dolduramazsın.

Diğerlerine benziyor, sade bir yazı tipiyle yazılmış. Ama bu farklı; benimle onun arasında bir ekran olmadığı için çok daha tehditkar. Kalbim

göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bu nereden çıktı ve Logan neden bunu cebinde taşıyor?

Odin yine sızlandı. Notu komodinin üzerine bıraktım ve onu dışarı çıkarmak için anahtarları aldım.



Odin'i mahallede gezdirdikten, ona akşam yemeğini yedirdikten ve mesajlarla ilgili kendi teorilerimi geliştirdikten sonra geri döndüğümde, Logan'ın duştan çıktığını duydum. Merdivenlerden çıkmadan önce kapısının kilitlerini tekrar kontrol ettim. Bu konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyordum ama cebinde bulduğum kağıt parçası hakkında konuşmadan uyuyamayacağım. Not hala bıraktığım yerdeydi. Onu alıp yatağın kenarına oturdum ve ona baktım. Çevrimiçi mesajlar bir şeydi ama bu çok saçma. Bunun Jason'ın benimle dalga geçmeye çalışması olduğunu varsaymıştım, ama Bozeman mı? Bu mantıklı değil.

Logan, beline gevşek bir havlu bağlamış, üstsüz bir şekilde banyodan çıktığında, banyodan adeta buhar yükseliyordu. Elimde ne olduğunu fark edince adımları durdu.

"Geceyi burada geçirmemi istemenin sebebi bu muydu?" diye soruyorum, kağıttaki kelimeleri inceliyor ve keşke buharlaşırsalar diye düşünüyorum.

Logan içini çekerek, "Bu sabah kamyoneti yüklerken ön camdaydı," dedi.

"Bozeman'da mı?"

Başını çevirip avucuyla ensesini ovuşturdu. "Evet."

"Neden bana söylemedin?"

Omuz silkerek, "Thor'la konuşurken çok keyifliydin, uçağa binmek üzereydik, seni strese sokmak istemedim. Saklamaya çalışmıyordum, sana yarın göstermeyi planlıyordum." dedi.

Logan üst çekmecesini açar, havluyu bırakır ve temiz bir boxer giyer.

Harika, şimdi ona Rosa ile banyoda nasıl tanıştığımızı anlatmam gerekecek. Eğer söyledikleri doğruysa, bu notu muhtemelen o bırakmıştır. Bu bilgiyi ondan sakladığımı öğrenince çıldıracak, ama bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olma olasılığı çok yüksek.

Gözlerimi kısıtım, yorgun gözlerimi ovuşturup bitkin bir nefes verdim. "Bozeman'da sana anlatmadığım bir şey oldu."

Sırtı kaskatı kesildi ve arkasını döndü. "Ne?"

"Rosa ile kongreden sonra tanıştığımı söylemiştim, hatırlıyor musunuz? İşte, etkinlik merkezinde işimiz biterken beni tuvalete kadar takip etmişti. Bir adamın beni izlediğini ve bunun ona kötü bir his verdiğini söyledi. Tanıdığım biri olup olmadığını sorguladı; onu tarif etti ama dükkanımızdaki herhangi birinden çok kısa boyluymuş. Fotoğrafını çekebilir mi diye sordum ama o geri döndüğünde adam çoktan gitmişti."

"Neden bana söylemedin?" Yemin ederim göz bebeklerinde kıızıl alevler parıldıyor. Ciddi olamaz.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Sen de bana nottan bahsetmemenin aynı sebebini!"

Yatağın kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini ovuşturuyordu; sanki haber ona yumruk yemiş gibiydi.

"İki şeyin birbiriyle bağlantılı olabileceği aklıma geldi." Ayağa kalkıyorum. Şimdi duşa girmezsem, yakında enerjim kalmayabilir. "Ama kendimi ikna ettim ve sadece tuhaf bir adam olduğunu düşündüm. Erkekler ürkütücü olabiliyor."

"Bana söylemeliydin."

"Biliyorum, ama Rosa güvende olduğumdan emin olmak için benimle kaldı. Tedbir olsun diye karşıdaki başka bir bara gittik ve ondan sonra başka bir şey olmadı, bu yüzden unuttum. Senden saklamaya çalışmıyordum. Ama şimdi bir not var..."

"Onu nasıl tarif etti?"

Olayı kafamda geçiştirdikten sonra onun sözlerini hatırlamakta zorlanıyorum. "Sanırım esmer saçlı, ortalama yapıydı," diyorum, soyunup banyoya girerken. Cam kapıyı açıp duşa girdiğimde sesim fayans duvarlarda yankılanıyor. "Casper'ı fark etmiş olabilir diye düşündüm, ama sonra boyunu göstermek için elini kaldırdı ve sadece 1.75-1.78 civarındaydı."

Duş başlığını çeviriyorum ve duştan gelen sıcak su, omuzlarımdaki yeni oluşan gerginliği bir nebze olsun hafifletiyor.

Logan boğazını temizleyip buhar dolu odaya girdi ve tezgâha yaslandı. "Kaç yaşındasın?"

"Söyleyip söylemediğini hatırlamıyorum."

"Numarasını aldın, değil mi? Sorabilir misin?"

Başımı salladım ve şampuan şişesinin kapağını açıp birazını elime sıktım. "Evet... Ona Jason'ın fotoğrafını göndereceğim ve onu tanıyıp tanımadığını soracağım. Boyları uyuyor."

"Bu iyi bir fikir."

"Böyle ileri gideceğine inanmakta zorlanıyorum. Sadece birkaç aydır birlikteydik. Üstelik prezervatif bile almaya üşendi, bu yüzden beni eyalet dışına kadar takip etmesi söz konusu bile olamaz."

"Ayrıca iş yerinize gelip kavga çıkardı. Sadece birkaç aydır birlikteyseniz, onu sandığınız kadar iyi tanımıyor olabilirsiniz."

Gözlerimi devirip saçlarıma şampuanı köpürttüm. Katılmıyorum ama onun haksız olduğunu da kanıtlayamam. Beni asla başkasıyla değiştiremeyeceksin. Mesaj oldukça açık, ama Jason neden umursasın ki? Aldatan o. Eğer birinin yerini başkası alacaksa, o da bendim.

"Ya not orada daha önce de varsa ve biz görmemişsek?" diye soruyorum.

"Ha?"

"Belki de gerçekten etkinlikten biriydi ve notu önceden bırakmışlardı, biz ise son gün fark ettik? Bu mümkün olabilir mi?"

"Mümkün... Ama olası değil."

Saçımı durularken ve saç kremi sürerken başka seçenekler düşünmek için beynimi zorluyorum.

Not daktilo edilmiş ve basılmıştı, bu da önceden planlandığı anlamına geliyor. Biz minibüsten belki yirmi dakika kadar uzaktaydık.

"Bu olay kongrede oldu. Sektörden birileri olmalı. Aylardır bana mesaj atıyorlar ve biz de internette her yerde bununla ilgili paylaşımlar yaptık." Dükkanımız ve tüm sanatçılarımız bunu duyurdu. Etkinliğin kendisi de pazarlama materyallerinde ve grafiklerinde benim adımı kullandı. Bu paylaşımlardan birkaçı viral oldu, sosyal medyanın her yerindeydi.

Ancak... "Bana DM'ler gönderen kişi gerçekten notu kendisi mi bıraktı yoksa bir kurye mi kullandı?" diye soruyorum, hafta sonundan kalma şablon mürekkebi lekeli cildimi sabunlarken. Eğer notu iletmek için başka birini kullanıyorlarsa, neden kuryenin el yazısını kullanmadılar? Neden yazıp yazdırmak için ekstra adımlar atıldılar?

"Tanıdığım biri olmalı."

"Evet. Jason."

Cam kapıdaki temiz bir noktayı siliyorum ve bıkkın bir iç çekiyorum, o da ıslak saçlarını havluyla kuruluyor.

"Tacizcilerin çoğu eski sevgililerdir, Kelly."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Henüz o kelimeyi kullanmamıştım. Sapık. Bu, her şeyi daha gerçekçi, daha korkutucu kılıyor. Bununla uğraşmak istemiyorum. Sorunu spam olarak işaretleyip silmek çok kolaydı. Gözden uzak, gönülden uzak.

"Gerçekten de bir sapık olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bir aydan fazla süredir birileri tarafından garip mesajlarla taciz ediliyorsunuz ve şimdi aynı mesajı şahsen de bıraktılar. Davranışlar giderek kötüleşiyor."

Bu çok özel hayatıma müdahale ediyor. "Şimdi ne yapacağım? Polise mi gideceğim?"

Soruma kimse cevap vermedi ve ben de saç kremini saçlarımdan duruladım.

"Logan mı?" diye soruyorum.

"Polisi işin içine katmamızın nedenini anlamıyorum... Ben hallederim."

Sinirlenmiş ve yorgun bir halde, öfkeyle suyu kapattım. "Nasıl yani? Kim olduğunu bile bilmiyorsun!"

Sakin bir ses tonuyla konuşuyor. Şu an nasıl bu kadar rahat olabiliyor anlamıyorum. Duştan çıktığımda önünde yumuşak bir havlu tutuyor ve beni onunla sarıyor. Lavabonun yanında, yatmam için temiz bir tişört hazırlamış bile. Ona çıkışmamalıydım, sadece yardım etmeye çalışıyor.

Kurulandıktan sonra dişlerimi fırçalıyorum, ardından tişörtü başımdan geçirip ıslak saçlarımı yakadan çekiyorum ve cilt bakım rutinime başlıyorum. Bu gece saçımı kurutmak için çok yorgunum, diğer her şeyle sabah ilgilenebilirim.

"Kim olduğunu bulacağım," diyor sesi alçak ve duygusuz. "Ve gerekeni yapacağım."

Sanki birini ortadan kaybetmekte hiçbir sakınca görmüyormuş gibi söylüyor.

Gülerek banyodan çıktıktan sonra onu takip ettim ve yatak örtülerini üzerime çektim. "Ne, onu öldürecek misin?"

Benimle birlikte gülmüyor. Gözünü bile kırpmıyor. Bakışları karanlık ve hesapçı, sanki bana yalan söyleyip söylemeyeceğini tartıyor gibi. Karakterindeki bu değişimi incelerken elimdeki çarşaf gevşemiş durumda.

"Evet dersem seni korkutur mu?"

"Elbette," diyecekken ağzımı açıyorum—normal bir insan böyle bir soruya böyle cevap vermeli—ama birden duruyorum çünkü... bilmiyorum.

"Sen katil değilsin."

"Hayır, ama eğer bu seni güvende tutacaksa, bir sorunu örtbas etmekten çekinmem."

Bakışları hafifçe yumuşadı ve yorganın altına girdi, tıpkı benim Logan'ım gibi görünüyordu. Ben de tişörtümü çıkardım ve yanına yerleştim, aramızda hiçbir şey olmasını istemiyordum. Beni yanına çekti ve tüylerim diken diken oldu. Duştan sonra ısı kaybından mı yoksa bir vaat gibi söylediği sözlerden mi kaynaklandığından emin değildim; ne olursa olsun, bedeni rahatlatıcı ve sıcaktı.

Göğsüne daha da sokuldum ve gözlerimi kapattım... ona güvenerek.

THIRTY



Ertesi sabah uyandığım da saatin kaç olduğunu tam olarak hatırlamıyorum ama güneş her zamankinden çok daha yüksekteydi. Tahmin ettiğimden daha fazla uykuya ihtiyacımız olmuş olmalı; Odin bile hâlâ yumuşak köpek yatağında, sırtüstü yatmış, bacakları havada uyuyordu.

Kelly'nin tek başına eve dönmesine hâlâ içim rahat değil. Fuardaki adamdan bana bahsetmediğine inanamıyorum. Geçen hafta sonu kimin ona göz diktiğine daha dikkat etmeliydim. Hafta sonunun büyük bir bölümünde yanımda olmasına rağmen, birilerinin gölgelerde pusu kurup, ben uzaklaşınca ona yaklaşmayı beklediğini düşünmek midemi bulandırıyor.

Yanımda uyuyan bedenini görünce gergin kaslarım yatağa yaslanıp gevşedi. Yan tarafına kıvrılmış, çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Göğsü rahat ve düzenli bir ritimle genişliyordu. Huzurlu. Parlak siyah saçları ve dövmeli vücudu, bembeyaz çarşaflarla güzel bir kontrast oluşturuyordu. Yanıma dönüp dirseğime yaslandım ve önümdeki çarpıcı manzaraya gülümsedim.

Parmaklarımı çıplak omuzunun ve kaburgalarının üzerinde gezdirerek onu uyandırıyorum ve o da yüzüstü dönüyor. Üzerine doğru sürünerek, dört ayak üzerinde durup saçlarını yana doğru itiyorum. Başımı eğerek dudaklarımı ensesine hafifçe değdiriyorum. Yavaşça hareket ederek

omurgasına yumuşak öpücükler bırakıyorum. Kollarını başının üzerine uzatıyor, sırtını hafifçe kamburlaştırıyor.

Kalçasının üzerindeki gamzelere ulaştığımda, her birini dilimle okşuyorum ve o da hırıltılı bir inilti çıkarıyor; bu da uykusunda bile beni baştan çıkarabilme yeteneğine sahip olduğunun kanıtı.

Evraklar imzalandıktan sonra daha rahatlayacağımı düşünmüştüm, ama etrafta dolaşan bir sapık varken, onu durdurana kadar rahat edemeyeceğim. Başka bir adamın onu izlediğini duyduğumdan beri tetikteyim, sanki o bir hedefmiş gibi, sanki benden alabileceği bir şeymiş gibi. Kelly benim karım ve onu korumak benim görevim. Sapığı yakında sadece onun avcısı değil, aynı zamanda onun da avcısı olduğumu anlayacak.

Polise ihtiyacım yok, kaynaklara ihtiyacım var. Zamana ihtiyacım var. Bu kişisel bir mesele.

Onu bulduğumda -ki bulacağım- söz verdiğim gibi onu gömmekte tereddüt etmeyeceğim. Onu bir sihirbazlık numarası gibi ortadan kaybettireceğim, Kelly'yi unutturacağım ve dünyanın geri kalanı da onu unutacak.

Kelly'nin kendi iyiliği için asla öğrenmeyeceği bazı sırlar var. Ona gelince bencil bir herifim, ama tüm eylemlerimin özünde o var.

"Uyanmanın en iyi yolu bu," diye mırıldanıyor. "Belki bir şey daha hariç..."

"Öyle mi?" Ne kadar hızlı yetişmem gerektiğini görmek için saate baktım. Kahretsin. Geç kalmadık ama acele etmezsek geç kalacağız. "Zamanımız olup olmadığından emin değilim."

Kalçalarını kaldırıyor ve ben de topuklarımın üzerinde doğruluyorum, ona dizlerinin üzerine çöküp kalp şeklindeki kalçasını havaya kaldırması için yer açıyorum. Sağ kalçasını avucumla kapatarak bacaklarını aralıyorum ve parıldayan vajinasının görüntüsünü seyrediyorum. Başparmağımı sıkı düğümüne bastırıyorum ve nefesini içine çektiğinde sırtıyorum.

"Bugün değil ama yakında. Eğer işe bu kadar acele etmemiz gerekmeseydi, muhtemelen güzel amına da dilimi daldırırdım."

Sanki önümde olanı göremiyormuşum gibi, penisim ona doğru yönelmiş durumda.

"Lütfen," diye sızlanıyor. Bunun benim zayıf noktam olduğunu biliyor olmalı. Nezakete çok önem veriyorum.

Belini kavrayıp onu kendime doğru çektim ve ıslak dudaklarının arasına penisimi soktum. İnlemeleri o kadar acı vericiydi ki alnım ter içinde kaldı.

"Hızlı olmalıyız."

"Öyleyse neyi bekliyorsunuz?"

Dövmeden ve şeytani bir gülümsemeden başka hiçbir şey giymemiş halde bana dönüp bakıyor, sanki beni çıldırtmaya cesaretlendiriyor. Sadece kontrolümü kaybetmeme neden olmakla kalmıyor, onu tamamen elimden alıyor ve lakabını hak ettiğini gösteriyor: Güzel, pervasız Kaos.

Gülümседim ve başımı salladım, sonra da onun dar ve ıslak girişine doğru ittim. Aman Tanrım. Geriye yaslanıp baktım ve vajinasının penisimi yutuş şekli beni hipnotize etti.

Bu sefer yavaş ve duygusal değil, hızlı ve özensiz.

Bana sürtünerek, karşılık vererek beni beceriyor ve ben de avucumla kalçasının üst kısmına sertçe vuruyorum. Sonra beni sıkıca kavrayıp mırıldanıyor.

"İşte bu kadar, bunu iyi bir kız gibi kabul et."

Birbirimizden zevki bencilce çalıyoruz ve sadece diğer kişinin sağlayabileceği tatmini ararken ritmimiz ilkel ve talepkâr bir hal alıyor.

Dizlerinin üzerine doğrulup bana yaslandı. Bir eliyle dolgun göğüslerini kavradı, diğer eliyle de boğazını tuttu. Onu vahşice becerirken inlemeleri tüm vücudumu titreştirdi. Bir kolunu boynumun arkasına doladı; diğer eliyle de düşmemek için yatak başlığına yaslandık.

Tekrar tekrar sertçe içine giriyorum ve ne kadar sert siksem de, sanki doymuyor. Sapık bir yanı olduğunu tahmin ediyordum, ama bu beklediğimden de fazla.

"Bunca yıl."

"Ne?" diye sordu nefes nefese.

"Seks yapmaktan nasıl hoşlandığını merak ediyordum. Meğer sert seks istiyormuşsun."

Gülümseyerek beni biraz daha sıktı. "Ve sen kontrolü seviyorsun."

"O halde mükemmel bir eşleşme," diyorum nefes nefese, daha derine inerken homurdanarak.

"Ne kadar da birbirimize benziyoruz..."

Kurnaz kız.

"Biliyordum ki birlikte olacaktık." Bunu defalarca hayal etmiştim. Dünyada onunla sevişmeyi hayal etmediğim bir yer yok. Uzun süre kafeste kalmış bir hayvan gibi, bir o yana bir bu yana volta atarak, Kelly hakkındaki düşüncelerim gittikçe daha da kontrolden çıktı. Onları görmezden gelmeye çalıştım, ama her zaman ona geri döndüler. Şimdi o

benim ve bu bizim mutlu küçük hayatımız—iŖe gitmeden önce sabah seviŖmeleriyle birlikte.

Başını yana çevirdi. "Nereden bildin?"

"Nasıl yapılacağını biliyorsun."

Onun içindeki o karanlık. İçinde var olan ve asla tam olarak söndürülmemiŖ olan o ahlaksızlık. Bu bir seçim değil, merak da değil, bundan daha derin. İçinde en günahkar şekillerde mahvedilmeyi, parçalanmayı ve sonra tekrar tekrar bir araya getirilmeyi yalvaran Ŗehvetli bir dürtü var.

İçine girerken inliyor. "Senin beni becerme şeklini çok seviyorum." Sesi ham ve kırılğan, kelimeler zar zor anlaşılıyor. Neredeyse geldik, tatlım.

Saçlarından bir tutamını kavrayıp başını geriye doğru çekerek boynunu açığa çıkardım ve dişlerimi omzunun yakınındaki yumuşak ete sapladım. Adımı haykırarak boşaldı ve vajinası penisimin üzerinde titredi, ben de çenemi sıkarak tenine karşı hırladım. Odaklanabilmek için gözlerimi sıkıca kapattım ve sonraki sözlerimin doğru sırayla çıktığından emin oldum. "Seni becermeyi çok seviyorum, Chaos."

"İçime gir," diye yalvarıyor. "Lütfen."

O kahrolası kelime. Hiç karşı koymadan ona teslim oluyorum, titreyen bedenini kucaklayıp göğsüme sıkıca bastırıyorum. Penisimin kasılıyor, içine boşalıyor. Narin elleri benimkileri örtüyor ve parmaklarımız birbirine kenetleniyor.

Ter içinde ve yorgun bir halde yorganların altına yığılıyoruz.

"Biz,"—derin bir nefes alarak—"bu konuda çok iyiyiz."

"Öyleyiz," diye onayladım. Kıkırdadım ve saate bakmak için doğruldum. Kahretsin. "Ama geç kalacağız."

Yüzünde kendinden emin bir gülümsemeyle yataktan kalktı.

"Kendinle gurur duyuyor musun?" diye soruyorum.

"Zamanında işe gelen patronumu geç bırakmak mı? Çok hoşuma gitti."

THIRTY-ONE



İşe vardığımda çoktan uykuya dalmak istiyordum. Bu sabah çok yoruldum, üstelik Bozeman'dan döndüğümüzden beri işe ilk günüm ve birkaç gün değil de bir hafta geçmiş gibi geliyor.

Lobideki döşemeli kanepelerden birine yayılmış bir şekilde oturuyorum. "Hey Frankie, bugün ilk müşterim kim?" diye soruyorum. Esneme engel olamadan ağzımdan bir esneme kaçıyor. Bu lanet şeyin hemen bitmesi gerekiyor, yoksa günü asla atlatamayacağım.

"Bir bakayım..." Birkaç fare tıklamasıyla boğazını temizledi. "Görünüşe göre Kucera ile frenum piercing'iniz var."

Ha, doğru ya, merdivenini almaya geliyor.

Frankie yanaklarını şişirdi, sonra hızla gevşetti ve başını yana eğdi. "Hımm. Bu garip," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Bilmiyorum, takvimde Kucera iki kere görünüyor..." Klavyeye birkaç kez dokunuyor. "Ha, boş ver. Farklı bir Kucera."

"Anna?" diye soruyorum.

Frankie başını salladı, sıkı siyah bukleleri hafifçe sallandı.

"Ah, evet, Casper'ın bu hafta onunla bir seans yapacağından bahsettiğini hatırlıyorum... Bu arada, bugün yaptığın kıvırcık saçlara

bayıldım,” diye ekledim.

“Teşekkürler!” diyor parlak bir gülümsemeyle. “Ah! Şuraya bir küpe takmam hakkında ne düşündüğünüzü sormak istiyordum?” Sivri, parlak mavi tırnağı sağ burun deliğine dokunuyor ve gözlerini kısıyor. “Narin bir şey mi?”

Frankie'nin çok güzel yüz hatları var, bu yüzden her türlü piercing ona kusursuz bir şekilde yakışabilir. "Kesinlikle yapabilirsin. İstersen molanda yapabiliriz?"

"Evet?"

“Elbette. Bakmanız için bir tepsi getireyim.” İş arkadaşşıma ve arkadaşşıma burun piercingi yapmanın heyecanı bana enerji veriyor. Sandalyemden fırlayıp piercing bölümüne doğru gidiyorum. Oradayken, ilk müşterim için küçük odayı hazırlıyorum, aletlerimin ve barbell takı tepsisinin hazır olduğundan emin oluyorum. Ayrıca Frankie'nin ön masada beklerken incelemesi için çeşitli saplama takılarından oluşan birkaç tepsi seçiyorum. Sık sık Black Rabbit'e yeni tasarımlarını göstermek için gelen zanaatkarlarımız olduğu için sunduğumuz takıları zaten biliyor. Frankie, bizim için benzersiz parçalar seçme konusunda harika, bu yüzden ne istediği konusunda zaten bir fikri olduğundan eminim.

Geri döndüğümde Rhys ve Micky Kucera dükkana yeni girmişlerdi. Onlara içten bir gülümseme sundum. "Bugün o gün! Nasıl hissediyorsunuz?"

Rhys, "Gerginim," diyor gülerek. Micky ise erkek meslektaşına göre çok daha coşkulu görünüyor.

Frankie Rhys'in giriş işlemlerini bitirdikten sonra, ön masada duran küpeleri onun yanına bıraktım, sonra da Micky onay ve izin formunu doldururken onunla biraz sohbet ettim. Orada birkaç kez gittiğim, çok havalı bir kokteyl salonu var ve işlerin hala tıkır tıkır işlediği anlaşılıyor.

Rhys işini bitirince ikisini de piercing odasına geri götürüyorum. Rhys ortadaki sandalyeye oturuyor, Micky ise duvardaki seyirci sandalyelerinden birine oturuyor.

“Bugün frenum piercingi yapıyoruz. Danışma görüşmemizin üzerinden biraz zaman geçti, ama hatırlayacağınız gibi bugün sadece üç çubuk takacağız. Gelecekteki işlemler için ek çubuklar için hedeflerinizi işaretleyip fotoğraflayabiliriz.”

"Cam'le aynı numarayı kullanamam, zaten onun sayesinde yükseldiğim için bana laf ediyor."

Camden, Logan'ın üvey kardeşi ve son birkaç yıldır Teller ailesinin çoğu toplantısına katıldığım için, o da neredeyse benim üvey kardeşim sayılır. Frenum piercinglerini de ben yaptım. İyi kalpli biri ama biraz da kaba olması onun çekiciliğinin bir parçası.

Sırıttım ve gözlerimi devirdim. "Camden, Yakup merdiveninin patentini almadı. Ben bunlardan yüzlerce yaptım. Onun sırtından geçinmiyorsun."

"Gördün mü?" diyor Micky ona. "Ve bu iş bittiğinde, senin ön kuyruğuna bineceğim!"

Burnumu çekiyorum. Micky aklına gelen her şeyi söylemeye meyillidir, çoğu zaman kelimelerini süzmeyi unutur ama bunu sevimli hale getirir. "İki ila dört hafta sonra," diye ekliyorum. "Enfeksiyon riskini almak istemezsiniz."

"Beklemeye değdi!" diyor.

"Evet, bence sezon arası başlamak için en uygun zaman."

Burnumu buruşturuyorum. "Playofflar için başsağlığı diliyorum. Harika bir sezon geçirdiniz." Hokeyi pek takip etmiyorum ama Logan, özellikle Cam kaptan olduğu için, takip ediyor. Belki de spordan çok ailesine önem veriyor. Onlara karşı özel bir sevgisi var, bu yüzden birkaç ayda bir onları ziyaret ediyoruz. Düşününce, babasının ve üvey annesinin evine son gidişimizin üzerinden epey zaman geçti, bu yüzden bir şeyler planlamak için not alıyorum.

"Teşekkürler. Yani..." Kasıklarını işaret ederek, "Bu iş nasıl yürüyordu yine?" diye sordu.

Gülümseyerek işlemin nasıl yapılacağını anlattım. "Bildiğiniz gibi, bu piercing frenulumdan geçiyor ve penisin gövdesindeki gevşek doku boyunca ilerliyor. Hala alt tarafı yapıyoruz, değil mi?"

Başını salladı.

"Harika. Dokuya delik açmak için 12 numara iğne kullanacağım. Dediğim gibi, bir seferde en fazla üç çubuk kullanmayı tercih ediyorum. Bundan fazlası enfeksiyon riskini artırabilir. Konsültasyonunuzdan anladığım kadarıyla üçten fazla çubuk kullanmak istiyorsunuz."

"Camden'in yedi basamağı var. Ben sekiz tane istiyorum."

Gülümsememi zorla bastırıyorum; bu çok fazla. Bunu garanti edemem ama edebilirim... aferin sana, Micky.

"Pekala. Genellikle odadan çıkıp size ereksiyon sağlamanız için birkaç dakika özel alan tanıyacağım. Bu, işaretleme işlemi için gerekli, böylece en estetik sonucu elde edeceksiniz; bu, ne kadar alan müsait olduğuna bağlı

olarak kaç piercing yapabileceğimizi belirleyen en önemli faktör olacak. Piercinglerin birbirine çok yakın olmamasına dikkat etmek istiyorum, aksi takdirde hoş görünmeyecek ve iyileşme sürecinde risklerinizi artırabilir.”

Bu, "Tamam dostum, rakamlardan bahsetmeden önce bir bakalım senin penisinin ne kadar büyük olduğunu görelim" demenin kibar bir yolu.

“Eğer shaft üzerinde sekiz çubukluk bir işlem gerçekleştiremezsek, lorum ve skrotuma kadar inmeye devam edebiliriz—”

"Hayır." Sözümlü kesti.

“Sorun değil.” Güldüm. “Pekala, ereksiyon halindeyken piercing yerlerini işaretleyeceğim. Rahatsanız, bugün tüm basamakları işaretleyip ileride referans olması için fotoğraflarını çekmek istiyorum. Bu, kişisel telefonunuzla çekilecek ve sizin saklamanız için olacak bir fotoğraf. Tüm merdiveni önceden planlamanın en iyi sonuçları verdiğini düşünüyorum. Aralık veya düzgünlük gibi sorunlarla karşılaşma olasılığı çok daha düşük.”

Her erkeğin en önemli sorusunu soruyor ve hepimizin cevaplamaktan nefret ettiği soruyu: "Acıyacak mı?"

“Kısa süreli bir acı hissedeceksiniz, ağrı kısa sürecektir. Bazı müşteriler acı verici olduğunu söylerken, bazıları neredeyse hiç hissetmediklerini söyledi. Tahminime göre, iyi olacaksınız. Hokey oyuncularını oldukça sert darbeler almaya alışkındır, bu nedenle acı eşiğiniz muhtemelen yüksektir. Size bazı nefes egzersizleri yaptıracağım.”

Başını salladı. "Harika."

“Ayrıca, piercingleri birbirine çok yakın yerlerden delerek başlamamanızı da tavsiye ederim. İşaretledikten sonra, belki birini üstte, birini altta delip, ortadaki kısmı da zamanla doldurabiliriz. Bunu seanslar halinde yaptığımız için, aralarında mesafe bırakmak daha iyi görünme eğilimindedir. Hiçbir penis mükemmel düz ve simetrik değildir, bu nedenle piercingleri hizalama şeklimiz de mükemmel olmayacaktır. Bunun yerine, her şeyin eşit aralıklarla ve hizalı olduğu yanılsamasını yaratmak için doğal şeklinizle çalışacağız. Anlaşıldı mı?”

"Yani, deldiğinde sertleşecek miyim?"

Başımı salladım. "Hayır, hayır, hayır. Aksi takdirde delmek çok daha zor olurdu, bu sadece nereye deleceğimi göstermek için."

“Ya olmazsa...?” Kucağına doğru başını salladı.

Sırıtıyorum. "Sonra bekleriz. Çoğu müşteri, bölgeyi hazırlamayı bitirdiğimizde zaten gevşemiş olur." Özellikle de iğneyi gördükten sonra...

“O aşamada, işaretlediğimiz yerden deriye içi boş bir iğne batıracağım, muhtemelen dokuyu ayırmak için bir forseps kullanacağım. Ardından, takıyı yerleştirirken piercingi yerinde tutacağım. Bugün düz bir barbell takacağız ve iyileştikten sonra gelecekte kavisli bir barbell ile değiştirebiliriz. Sonrasında, iyileşme sürecinde bakım ve sonrasında yapılması gerekenleri ele alacağız.”

İkisi de başlarını sallıyor ve Micky elini onun elinin üzerine koyuyor. Çok tatlılar. "İkinizden birinin cevaplayabileceğim bir sorusu var mı?"

Başını salladı. "Hayır. Hadi yapalım şunu!"

"Harika!" diye ellerimi birbirine vurdum. "Size birkaç dakika yalnız kalma fırsatı vereceğim. Micky, hazır olduğunda bana haber vermek ister misin?"



"Derin bir nefes al," diyorum.

Micky, Oscar Mayer sosisinin tema müziğini mırıldanmaya başladı. Yukarı baktığımda Rhys'in başını salladığını ve gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördüm. Onu rahatlatma girişimi işe yaramıştı.

İğneyi batırırken, "Küçük bir iğne batması," diyorum. "Nefes ver."

Rhys derin bir nefes veriyor.

Neredeyse hiç ses çıkarmadı. Aferin ona.

"O kadar da kötü değildi," diyor.

Micky elini sıktı, sonra rahatlamış bir nefes verdi. Sırıttım. O, işe koyulmaya hazır bir şekilde gelmişti, ama sanırım kocasının penisinden iğne geçirmemi izlerken onun için biraz endişelenmişti. Ben daha çok sekiz tane sığdıramayacağımızdan endişeleniyordum, ama anatomisi oldukça... uyumlu.

"Harika iş çıkardın!" Barbell'i vidalıyorum ve bir sonraki noktaya geçmeden önce serum fizyolojik ile temizliyorum.

"Bir derin nefes daha al." İğneyi batırıyorum.

"Ah." Şaşırmadım, ilk barın ardından acı reseptörleri daha da uyanıyor. Sonuncusu muhtemelen en kötüsü olacak.

"Üzgünüm. Biraz rahatlamaya çalışın, kendinizi iyi hissettiğiniz yere gidin."

"Mutlu olduğum yere gidemem, yoksa yine sertleşirim," diye mırıldanıyor ve bu da hem Micky'yi hem de beni güldürüyor.

"Harika gidiyorsun. Sadece bir tane daha kaldı, bu belki de en kötüsü olabilir, ama sonra günün işi bitmiş olacak."

Başını sallıyor ve Micky yavaşça dairesel hareketlerle sırtını ovuyor, alnında küçük bir ter damlası beliriyor.

"Omuzlarınızdaki gerginliği bırakın. Derin bir nefes alın..."

"Kahretsin!" diye bağıyor. Gülmemek için dudağımı ısırıyorum. Elimde değil, yetişkin erkeklerin kısa süreli, geçici bir acı çekmesi –ki bunu kendileri seçmişlerdir– beni her zaman eğlendiriyor. Belki de bir erkeğın penisinden iğne geçirmek, ataerkilliğe katlanmanın eğlenceli bir teselli ödülü gibi geliyor. Neyse ki, fazla kıpırdamıyor, bu yüzden hızlıca işimi halledip takıyı geçirip onu temizleyebiliyorum.

"Başardınız! Her şey tamamlandı!"

Sandalyeye yaslanıp yavaşça nefes verdi.

"Seninle çok gurur duyuyorum!" diyor Mickey, yüzünü avuçlarının arasına alıp öperek.

"Hellcat, bunu senden başka kimse için yapmazdım."

Çok tatlılar. İşini bitirdikten sonra, ona tüm bakım sonrası detaylarını anlatıyorum ve odadan çıkıyoruz.

Anna ve Casper dövme kabinlerinin arasındaki koridorda yürürken Anna aniden durdu. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, arkasına bakarak.

Micky arkamdan fısıltıyla bağırdı, "Kardeşin az önce... " Sesi birden boğuk çıktı ve arkamı döndüğümde Rhys'in karısının ağzını eliyle kapattığını gördüm.

"Danışmanlık," diye yanıtlıyor. "Dövme konusunda danışmanlık alıyorum."

"Evet, öyle olsun." Anna burnunu kırıştırdı. "Micky'nin söyleyeceklerinin geri kalanını dinlemektense saçımı elektrikli testereyle ayırmayı tercih ederim."

Thor ve ben dövme atölyemizin duvarlarının arkasından gülüyoruz, ama diğer herkes profesyonel kalıyor. Logan birkaç metre ötede bir adamın koluna dövme yapıyor, ama başı aşağıda olsa bile gülümsediğini anlayabiliyorum.

Rhys başını yana eğerek Anna'ya, "Bekle, burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Danışma zamanı," diye patladı, pamuk şeker pembesi saçlarıyla oynarken. Danışma aşamasını çoktan geçtiğini biliyorum, ama bu beni ilgilendirmiyor.

Rhys gözlerini kısarak, "Hım." dedi.

Sessizliğin fırsatını kullanarak Rhys ve Micky'yi ödemeyi halletmek ve umarım onu alacağı ağabeylik dersinden kurtarmak için resepsiyona doğru yönlendiriyorum. Kardeş ilişkileri hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama duyduğuma göre Rhys, yirmili yaşlarının ortalarında olmasına rağmen küçük kız kardeşine karşı çok koruyucuymuş. Biyolojik olarak ağabeyim yok, ama Black Rabbit'te büyürken bazen sanki varmış gibi hissettim.

Onlar gittikten ve piercing odasını tamamen dezenfekte ettikten sonra, bir sonraki müşterim için dövme atölyemi hazırlıyorum. Bu, ilk kapatma işlemlerimden biri olacak; kapatılacak dövme müşterinin kulağının arkasında. Çok küçük, bir kuruş büyüklüğünde bile değil – çocuk oyuncuğu. Onu bir deniz salyangozu kabuğuyla kapatmaya karar verdik. Tamamlandığında harika görünecek.

Logan çalışırken gözlüklerini takıyor ve ben ona bakarken dudağımı ısırtıyorum, sabah beni bir kurban gibi serilmiş haldeyken bana söylediği her şeyi hatırlıyorum. Onun ham, dengesiz hali, herkes için olduğu adamdan çok farklı ve ben onun her iki halini de seviyorum.

Dövme yapmaya ara verip müşterisine işaret diliyle soruyor: "İyi misin?"

Müşteri başını sallıyor ve ben de sırtıyorum. Onun imza atmasını izlemek gerçekten... çok heyecan verici. Merhamet ve bilginin birleşimi her zaman seksi olacaktır... Becerikli parmaklarındaki siyah lateks eldivenler ve açıkta kalan kaslı ön kolları da cabası.

Gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi, bu sefer işaret diliyle. "İyi bir gün geçiriyor musun?" diye sordu ve göz kırptı.

Gülmek için dudaklarımı büzdüm ve ellerimle cevap verdim: "Twinkies'lerin de iyi günleri olabilir mi?"

Kıkırdar ve başını sallayarak dövmeye geri döner.

THIRTY-TWO



Uzun ve yorucu bir çalışma haftasının ardından artık dinlenmeye hazırım. Kelly, üvey annem Linda'yı aradı ve Linda, Kelly'nin aileyi bir araya getirip yemek yeme önerisine çok sevindi. Kelly ile en son Paskalya'da anne babamın evine gitmiştik. Camden Kanada'da maçı olduğu için gelememişti ve Alexis de grip olduğu için yoktu.

Annemin ve babamın nehir kenarındaki evine vardığımızda, tuğla döşeli araba yolunda arabalar çoktan yığılmıştı; sıcak sedir kaplamaları ve yuvarlak çatı pencereleriyle davetkar bir manzaraydı. Alexis, Camden ve Jordan çoktan gelmişti. Hailey de muhtemelen çok uzakta değildi. Tavuk Salatası ön kapıdan fırladığında Odin arka koltukta mızımızlandı. Bozeman'dayken birlikte geçirdikleri hafta sonundan sonra en iyi arkadaş olmuşlardı.

Kelly başını çevirip arka koltuktaki canavara seslendi: "Görünüşe göre kız arkadaşın seni gördüğüne çok sevinmiş, Odie."

Jordan ön verandaya çıktı ve bize el salladı. Kamyonetimin arka koltuğundaki kapıyı açar açmaz Odin dışarı fırladı, ardından iki büyük köpek evin iki yanındaki ağaçlara doğru koştu.

"Korunma yöntemleri kullanın!" diye sesleniyor Jordan onların arkasından.

Kelly, "Çılgın çocuklar," diye ekliyor.

Ben her zaman içe dönük biri oldum, ama sosyalleşmek, ya da en azından ailemle birlikte olmak, her zaman keyif aldığım bir şeydi. Çocukluğumda annemi erken kaybettim. İşaret dili, ondan geriye kalan ve hala yanımda taşıdığım bir parça. Fotoğraflardan nasıl görüldüğünü biliyorum, ama geriye kalan tek anılarım elleriyle ilgili. Onları her zaman hatırlayacağım. Hafızamdan defalarca çizdim. Sanatçı parmakları gibiydi, kırıksık ve çıkıntılı ama güzeldi.

Kelly ile benim ortak noktamız, annelerimizi küçük yaşta kaybetmekti. Babam Bruce, şiddet içeren bir ilişkiden gelen üç çocuklu bekar bir anne olan Linda ile tanışana kadar ben de onun gibi tek çocuktum. Birdenbire kendimi yeni bir anne ve üç yeni üvey kardeşle buldum. Clyde ise hiç yeniden evlenmedi. İlk karısı onun tek ve biricik aşkıydı, bu yüzden ondan sonra Kelly ve sanat, kendini tamamlanmış hissetmesi için ihtiyacı olan her şeydi.

"Anneciğim..." Başımı eğip buzdolabına baktım. "Taze mozzarella peynirin var mı?"

Sanırım on yaşından beri Linda'ya Anne diyorum. Daha kolay geliyor. Ayrıca, "Merhaba, Üvey Anne" ile başlayan herhangi bir cümle otomatik olarak amatör porno gibi geliyor.

"Soldaki en alt çekmece. Belki de arkaya doğru. Aşağıya inip birkaç şişe şarap alacağım. Başka bir isteğiniz var mı? Kırmızı mı, beyaz mı?"

"Bira," diyor babam.

Peyniri tam olarak onun söylediği yerden alıyorum.

Mutfakta olmak, ailenin çılgınlığının tam ortasında olmamı sağlıyor, ama çok fazla katılmak zorunda kalmıyorum. Ailemin birbirleriyle etkileşimini izlemek bana huzur veriyor. Camden, Hailey ve Alexis her zaman birbirlerine destek oldular. Ailelerimiz birleştğinde, hemen Brady Bunch gibi olmadık. Ben her zaman ailenin kara koyunuydum, ama onlar bana asla öyle davranmadılar. Sessiz ve kendi halimde olmamı kabul ettiler ve saygı duydular; buna saygı duydular ama beni dahil etmelerine engel olmasına asla izin vermediler. Birkaç yıl önce Camden, Jordan ile evlendi ve bir Teller oldu, yani aslında o da bir kız kardeş sayılır. Ve şimdi Kelly de aramızda.

Teller ailesinin sevgi dilinin birbirine takılmaktan ibaret olması işe yarıyor; kalpten geliyor. Genellikle geri çekilip kaosu izliyorum, ama

yemek yapmak bir işe odaklanmamı ve yine de herkesin hayatındaki gelişmeleri takip etmemi sağlıyor... ve bundan keyif alıyorum.

Babam, kilerde kutuları karıştırıp bir şeyler alıp geri koyarken, "Annen mandalinalı falan bir salata yapmak istiyor," diyor. "Şunu bulamıyorum... şunu..."

Hailey, "Pekala, bazen," diyerek hafifçe güldü.

"Ne arıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Şey, eee, o çorba neydi? Hani şu kare çorba..."

Alexis, mutfak adasının karşısındaki bar taburesinden bana göz kırptı. "Bu herif ne saçmalıyor?"

Gülümsedim ve omuz silktim, sobanın yanındaki tahta bıçak bloğundan bir bıçak seçtim. Bıçağın ucu son derece körelmişti.

"Seni duyabiliyorum!" diyor babam, kilerde aramaya devam ederken. "Biliyorsun, çorba! Bej rengi ve kıvırcık..."

"Önce kare dedin, şimdi de kıvırcık mı?" diye soruyorum. "Doğruyu söyle be adam."

Birkaçımız birbirimize bakiştık. Hepimiz bunun ramen olduğunu biliyorduk, ama bu daha eğlenceliydi. Ayrıca, babam nedense hep "rah-men" yerine "ray-men" diye telaffuz ediyordu ve bunu ona asla affetmeyeceğiz.

"Neyden bahsediyorsun?" diye soruyor Hailey.

Raflarda daha fazla kutu ve teneke kutu itilip kakılıyor. "Eskiden tanesini on kuruşa satarlardı..."

"Bu yeni bir şey mi? Belki daha önce hiç yaşamadık?" diye soruyor Kelly.

"Hayır! Evet! Herkes bunu yedi."

Kelly bana göz kırparak, "Sanırım henüz geçirmedi," diye ekledi. Ailemle o kadar kolay uyum sağlıyor ki.

"Turuncu bir pakette geliyor. Çeşitli aromaları var!"

Alexis yüzünü buruşturdu. "Tatlar?"

Babam homurdandı. "Evet, sığır eti, karides, tavuk, oryantal yemekler gibi..."

"Vay canına, vay canına!" diye hep bir ağızdan bağırdık.

"Baba, bunu söyleyemezsin!" diye fısıldadı Hailey yüksek sesle.

Bıçağımın ağzını bileme taşıyla okşarken ona başımı salladım.

"Hayır! Bu bir aroma değil! Paketin üzerinde yazıyor!"

"Neyin paketi?" diye soruyor Jordan.

Kelly gülmemek için yüzünü elleriyle kapattı.

“Şey—şey! Lanet olası adını hatırlayamıyorum!”

Camden ona "Dilini düzelt" diye hatırlatıyor, bu da olaya ayrı bir mizah katıyor çünkü genellikle küfür ettiği için annesi tarafından azarlanan kişi o oluyor.

Bıçağı lavaboda yıkadıktan sonra taze mozzarella peynirinin üzerinden geçirip beyaz ruloyu yuvarlak diskler halinde kestim. Vardığımızda, annemin bahçesinden topladığı taze domateslerle dolu bir kase ve pencerede bir fesleğen bitkisi gördüm. Herkes kaprese salatasını sever ve hazırlaması da kolaydır.

Babamın yüzü, sinirlendike domates gibi kızarıyor.

Camden sandalyesine yaslandı, parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Hiçbir şey hatırlatmıyor, Bruce."

Babam kilerden kafasını uzatıp mırıldandı: "Biliyorum, siz küçük veletler benimle dalga geçiyorsunuz."

Annem odaya giriyor. "Neler oluyor?"

“Linda.” önünde durup yüzünü ellerinin arasına aldı, gözleri yalvarır gibiydi. Adam artık aresizdi. “Portakalların zerine koyduğumuz o şey neydi?”

"Ramen mi?" diye soruyor Linda.

"Raymen!" diye bağırdı, ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak, sanki bingo oyununda dokuz yüz dolar kazanmış gibi.

"Noeli mahvetmenin yolu bu mu yani?" diye sızlandı Alexis.

“Ramenleri bulamıyorum,” diyor. Annesi hemen kiler dolabına gidiyor ve bir saniyeden kısa bir süre sonra ramenle geri dönüyor.

Yaz kokusu, dolgun kırmızı ve turuncu domatesleri keserken burnuma doluyor. Domatesleri mozzarella dilimlerinin üzerine dizip servis tabağına yerleştiriyorum, ardından kıyılmış fesleğen serpip üzerine balzamik sirke gezdiriyorum.

Herkes atıştırmalıkları kapışıyor ve ben de yeni bir tabak dolusu yemeye başlıyorum. Ben bitirdiğimde hepsi bitmiş olacak ve sonra akşam yemeği için Akdeniz usul makarnaya başlayacağım.

Kelly adanın benim tarafıma doğru geldi ve bir domates almak için uzandı, ama ben bileğinden yakalayıp onu kendime çektim, sonra omzuma asılı havluya avularımı sildim ve temiz bir elimi omurgasından yukarı kaydırarak ensesini birkaç kez sıktım. Bana bir şey fısıldayacakmış gibi

parmak uçlarında yükseldi ve ben onu öptüm. Herkesin önünde, hiç umursamadan.

"Aman Tanrım... Kazandım mı?" diye soruyor Camden, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Kelly'nin kaşları çatıldı ve ayaklarının topuklarının üzerine geri çöktü. "Kazandım mı?"

Gözlerimi devirdim. "Anlaşılan, birlikte olmaya başladığımızda aralarında bir iddia varmış." Kelly güldü ve kollarını belime doladı.

"Bekle, June kimindi?" diye soruyor annem, sabırla bekleyen çeşitli aile üyelerine bakarak. Camden telefonunu sıkıca tutuyor, sanırım düzenledikleri bu bahis havuzunun detaylarını inceliyor.

"Linda!" Kelly daha da yüksek sesle gülüyor.

"Alexis!" diye seslendi Cam, onu işaret ederek.

Sandalyesinden fırladı. "Ödeyin bakalım, şerefsizler!"

"Kahretsin, keşke biz de ortak olup tencereyi çalsaydık." Bıçağı elimden alıp birkaç ince dilim mozzarella peyniri kesti, sonra dönüp onları gizlice Chicken Salad ve Odin'e uzattı, bu sırada Alexis de etrafta dolaşp herkesten para topladı.

"Sonunda," diyor babam.



Akşam yemeğinden sonra Camden ile bir altılı bira alıp dış güverteden nehir kenarındaki kayıkhaneye inmek için tramvay asansörüne bindik. Ağaçların koyu gölgeleri altında yamaçtan aşağı indik ve kısa süre sonra hafif bir akıntıyla akan parıldayan mavi suyla karşılaştık. Gölgeci ağaçlık yamaçtan çıktığımızda, günün son güneşi sıcak bir battaniye gibi geldi.

Platformdan iniyoruz, ayak seslerimiz tahta kalaslar üzerinde yankılanıyor.

"Peki... Sen ve Kelly." Bana alaycı bir sırıtışla baktı. "Peki, nasıl gidiyor?"

Gülmemeye çalışarak omuz silkiyorum.

"Yıllardır o kızın peşindesin, şimdi de—" Omuzlarını silkerek beni taklit ediyor. "Saçmalık."

Kayıkhanenin ahşap, etrafı saran güvertesini geçiyoruz, sonra kollarımızı korkuluğa dayayarak suya bakıyoruz ve geçen tekneleri izliyoruz. Bir biranın kapağını açıp dudaklarıma götürüyorum.

“O bir rüya gibi,” diyorum bir yudum alarak. Biraz tavsiyeye ihtiyacım var. “Ama sana bir şey sormak istiyordum.”

"Hadi bakalım." Şişesinin kapağını açıp cebine koydu.

“Sen ve Jordan ilk birlikte olmaya başladığınızda, Jordan eski sevgilisiyle sorunlar yaşıyordu... Sanırım biz de benzer bir durumla karşı karşıya olabiliriz.”

“Kahretsin.” İcini çekti. “Neler oluyor?”

Ona her şeyi ayrıntılı olarak anlattım; Instagram'daki tuhaf mesajlardan, Bozeman'daki araba camına bırakılan not kağıdına kadar.

"Kim o?" diye soruyor. "Eski sevgilisiyle ayrılmasına yardım etmedin mi?"

"Bu kaçınılmazdı, ben sadece süreci hızlandırdım."

"Aferin sana," diyor. "Yani, onun kadını takip ettiğini mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Bence Billy Akers. Ben yönetimi devralmadan önce Black Rabbit'te muhasebe hileleri yapan oydu."

Kaşlarını çattı. "Sanırım bana bundan bahsetmedin."

Hayır, yapmadım. "Clyde'ı mahvetti. Biz onun ölüm döşğinde ona bakarken, Billy, Black Rabbit'i en yüksek teklifi verene satmak için anlaşmalar yapıyordu."

"Aman Tanrım. Sanırım Clyde'a söyledin. Dükkanı sana bu yüzden mi bıraktı?"

Başımı salladım. "Dükkanı bana bırakmadı, Kelly'ye bıraktı."

Camden bana doğru döndü. "Ne?"

“Billy, Black Rabbit'in ticari vekaletnamesine sahipti; Clyde'a mülkiyeti devrettiğini söyledi ama aslında bunu hiç yapmadı. Yaptığı şey, dükkanı muhtemelen bizi para makinesine dönüştürüp, son kuruşuna kadar sömürecek olan kimliği belirsiz bir şirkete satmaya çalışmaktı. Bunlar Clyde'ın istekleri değildi; dükkanın Kelly'ye geçmesi gerekiyordu. Ancak bunu kanıtlayacak evrakları asla bulamadım.”

Bira şişesinin ağzını dudaklarına götürüyor ve benim devam etmemi bekliyor.

"Dükkanı satın almak ve anlaşmayı bozmak için vakfımın üçte ikisini harcadım."

"Ne lan bu?" diye bağıyor.

Kimsenin onun bağırışını duymadığından emin olmak için omzumu çevirip eve doğru baktım. "Tanrım, sesini kıs!"

"Logan. O vakıfta neredeyse üç milyon dolar vardı."

"Biliyorum. Bu yüzden de bana miras kaldığını gösteren belgeleri sahteledim." Ona, evlendiğimiz için artık Kelly ile ikimizin de mülk sahibi olduğunu söylemiyorum. Bu, Camden için ahlaki bir sınır olurdu ve onu daha fazla işin içine katmaya gerek duymuyorum. Ama sapık kişinin Billy olduğunu düşündüğümü açıklayabilmek için ona bir şey vermek zorunda kaldım.

Tekrar suya doğru bakmaya başladı. "Para hakkında kim bilgi sahibi?"

Biramdan bir yudum alıyorum. "Babam biliyor. Billy de."

"O şerefsizi nasıl olay yerinde öldürmedin?"

"İstiyordum. Kahretsin, istiyordum. Ama işi devralmak, Clyde öldükten sonra Kelly'nin yanında olmak, bir de kendi acım derken, enerjim yoktu. Black Rabbit'in batmaması için tüm dikkatimi ona vermem gerekiyordu."

"Peki, şimdi sizi ne durduruyor?"

"Parayı alıp kaçacak kadar zekiydi. Hep batıya taşınmaktan bahsediyordu—"

Başımı salladım. "O mektubu gönderdiğinde, posta kutusu neredeydi tahmin et?"

"Bozeman," diye yanıtlıyor Cam.

"Bozeman değil, ama iki saatten daha kısa bir mesafedeki bir şehir." Biramı suyun üzerinde tehlikeli bir şekilde sallandırıyorum, parmak uçlarımla şişenin ağzından tutuyorum. Son birkaç yılda verdiğim tüm emek, beni elimdeki şişe gibi, zar zor tutunan bir duruma getirdi. "Black Rabbit'i daha büyük bir şeye dönüştürmek için çok çalıştım. Clyde Everhart artık ana çekim gücü olmadığında ayakta kalabilmek için bunu yapmak zorundaydım. Onun mirasını yaşatmak için."

"Şimdi yıllar öncesine göre daha değerliyiz... Sanırım benden daha fazla para için şantaj yapacak. Geçenlerde bana bir mektup gönderdi—aslında Kelly'ye hitaben yazmıştı—ama evine değil, dükkanına gitti. Yerime başkasının getirileceğiyle ilgili mesajların Kelly için değil, benim için olduğunu düşünüyorum."

"Kahretsin." Cam derin bir nefes verdi.

"Beni motive etmenin en iyi yolunun onun aracılığıyla olduğunu biliyor."

"Evet, milyonlarca dolar vererek onun haklı olduğunu kanıtladın, aptal herif."

Omuz silktim. Geriye dönüp baktığımda, bu işin tamamını örtbas etmeliydim. İkinci bir cenaze masrafını karşılamak daha ucuz olurdu. Bu sefer aynı hatayı yapmayacağım. "Başka bir seçeneğim yoktu ve daha iyi bir şey bulmak için zamanım da yoktu. Avukatlarına bir şey kanıtlayamazdım zaten. Onu satın almak zorundaydım, yoksa her şeyi kaybedecektik. Kelly her şeyini kaybedecekti."

Bir yudum alıp şişesini hafifçe eğiyor. "Bu adam hakkında başka ne biliyorsun?"

Düşmesin diye biramı avucumda sıkıca tutuyorum. "Yeterli değil. Umarım batıdadır ve orada kalıyordur. O zamana kadar şu lanet olası mesajlarla başa çıkabilirim, yeter ki yakınlarda ona zarar verebilecek biri olmasın. Ama tam olarak nerede yaşadığını öğrenene kadar hiçbir şey yapamam."

Cam içini çekti. "Bak, eğer uzaktaysa, biraz hareket alanın var. Ona Lenny ve fare gibi davranma. Eğer onu tuzığa düşürdüğünü hissederse, gitmek isteyecektir. Biliyorum içgüdüün korumak ama ona nefes alacak alan vermelisin, yoksa onu tamamen kaybedersin. Muhtemelen zaten panik halindedir. Ona tasma vermek daha güvenli."

Başımı sallıyorum. Bu seçenekleri beğenmiyorum.

"Evine kamera taktırdınız mı?" diye soruyor.

Ona çatı katı kapısı sensörünü taktığımı söylemiyorum. "Henüz değil."

"Bunu en kısa zamanda yapmanızda fayda var. Ne olur ne olmaz," diyor. "Aldığınız son mesaj Bozeman'dan mıydı?"

Başımı salladım. "Kelly, sektördeki bir pisliğin ona sataşmaya çalışması ihtimaline karşı polise gitmeyi düşünüyor."

Omuz silkerek, "Polise gidebilir ama..." dedi.

"Ancak?"

"Tacizcileri yakalamak zordur. Şikayet edersiniz, dosya açılır ve soruşturma başlar. Arama emirleri ve bilgi talepleriyle dolu bitmek bilmeyen bir döngüdür; bu istihbaratı toplamak haftalar hatta aylar sürebilir ve çoğu durumda bu ipuçları çıkmaz sokaklardır. Polislerin tembel olmasından değil, prosedürel işlemlerin çok zaman almasından kaynaklanıyor. Dosya oluşturacak kadar kanıt olana kadar hiçbir şey yapamazlar ve tacizciler izlerini örtmede iyidirler."

Casper istihbarat toplamada iyidir. Yasal olmayabilir, ama temiz bir davaya ihtiyacım yok. Sadece kim olduğunu teyit etmem yeterli.

Elimle yüzümü siliyorum. "Jordan'la bu durumla nasıl başa çıktın?"

"Berbattı." diye inledi. "Ama onu uzun süre saklamıştım; bu da nefes almamı kolaylaştırdı. Sen farklı bir hayvanla, avının nerede olduğunu bilen bir sapıkla uğraşıyorsun. İkinizi de rahatsız ediyor."

Çenem kasılıyor.

"Bozeman'dan beri hiçbir şey almadıysanız, belki de haklıdır ve sadece takıntılı bir müşteri veya rakip bir sanatçı falan olmuştur."

Soğuk kehribar rengi şişenin üzerindeki buğulanmayı siliyorum. "Belki." Ama inanmıyorum.

"Bu tür şeylerle uğraşmak zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm. Bunun seni delirtmesine izin verme."

Çok geç.

Camden omuzlarını silkerek, "Başka türlü aranız nasıl gidiyor?" diye sordu.

Gülümsüyorum. "Çok harika."

"Aslında sormama gerek yok ama..." Kaşlarını kaldırıyor.

Bakışlarımızı değiştirdik, esintinin konuşmasına izin verdik. Su, platformun altındaki tahta direklere çarparak gıcırdamasına neden oldu. Ona cevap vermedim.

"Evet, öyle düşünmüştüm," diyor. "Senin adına gerçekten çok mutluyum. Bunun uzun zamandır istediğin bir şey olduğunu biliyorum. Özellikle Piper öldükten sonra bunu hak ediyorsun."

Başımı salladım. "Sen ve Jordan nasılsınız?"

"Harika." Cam etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Henüz hiçbir şey duyurmadık ama geçen hafta Jordan'ın hamile olduğunu öğrendik." Bana baktı, şimdiden gurur duyuyordu.

Bir yudum alırken duraksıyorum ve kaşlarım yukarı kalkıyor. "Aman Tanrım. Şeref!" Şişemi uzatıyorum ve o da kendi şişesiyle tokuşturuyor.

"Teşekkürler." Daha önce hiç görmediğim kadar geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Garip, değil mi? Birinin babası olacağım." İnanmazlıkla başını salladı.

"Bu çok korkutucu."

"Kendimi çok şanslı hissediyorum. Böyle bir hayatım olacağını hiç düşünmemiştim."

Suya doğru bakıp gülümsüyorum. Camden ve ben neredeyse her konuda zıt kutuplarız; her zaman birbirimize saygı duyduk ama birbirimizi asla tam olarak anlamadık. Ta ki bugüne kadar. Kalıcı bir yuva ve aile kurma umudunda ortak bir zemin bulduk.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Birkaç bira içtikten sonra eve doğru yukarı çıktık. Kelly'nin gözleri odanın diğer ucundan benimkilerle buluştu ve bakış çok belirgin değildi ama onu gördüm.

"Başka bir mesaj mı?" diye odanın diğer ucundan işaret diliyle sordum.

Başını salladı.

THIRTY-THREE



“Burası benim evim, Logan. Alanımı, eşyalarımı özlüyorum.” Son on dakikadır tartışıyoruz ve ben de inatla direniyorum.

Direksiyonu sıkıca kavradıkça parmak boğumları bembeyaz oldu.

"Seninle birlikte olmaktan çok mutluyum, ama eve gitmeyeli çok uzun zaman oldu. Eğer senin evinde saklanmaya devam edersem, aklımı kaybedeceğim."

Burnundan yavaşça nefes verdi. "Ya seni takip eden kişi? Eski sevgilin? Onlar için de kapılarını ardına kadar mı açacaksın?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup, koltuğumda vücudumu belirli bir açıyla konumlandırımdım. "Kendi alanıma ihtiyacım var."

"Güvende olmanıza ihtiyacım var."

Gözlerimi deviriyorum. Evimde de güvende olacağım. "Bu iş başladığından beri etrafımda dolaşıyorsun ve anlıyorum, babama beni koruyacağına söz vermiştin. Ama bu benim hayatım. Burada bir nebze de olsa kontrol sahibi olmam gerekiyor."

Kamyonun kabinini sessizlik kapladı. Bana bakmıyor. Bunu düşünüyor mu yoksa bu fikre tamamen mi kapandı anlayamıyorum. Bakışlarım ona kilitlenmiş durumda, bunun hakkında daha büyük bir kavgaya tutuşup

tutuşmayacağımı anlamaya çalışıyorum, çünkü geri adım atmaya hiç niyetim yok. İsteklerime saygı duymasını istiyorum.

“Pekala,” diye mırıldandı. Ama ses tonundan hiç de memnun olmadığını anladım. “Bu gece kendi evinde kalabilirsin.” Bana kısa bir bakış attı. “Odin’i de yanına al. Onsuz hiçbir yere gitme. Kapıları kilitli tut ve ağrılarıma cevap ver; yoksa gelip seni geri srklerim.”



Burası yalnızlık hissi verecek bir yer olmalıydı, ama işte buradayım, her gıcırdayan tahtaya yan gözle bakıyorum ve kapının ardındaki gölgeyle göz göze gelme yarışına giriyorum. Hepsi de "alanıma değer verdiğim" için.

Instagram uygulamamı açıp DM isteklerime bakarken nefesimi tutuyorum, yeni mesaj gelip gelmediğine bakıyorum. "Lütfen hiçbir şey olmasın, lütfen hiçbir şey olmasın," diye fısıldıyorum, aynı tekrarlanan, ürkütücü mesajı gönderecek başka bir sahte hesapla karşılaşmayı bekliyorum.

Odin yanımda horlayarak yatağın yarısını kaplıyor.

Evde yalnız olmak huzursuzluğumu daha da artırıyor. Her gıcırtilı boru ve oturan kirış beni yerimden sıçratıyor. Kilitleri iki kez kontrol ettim ve tüm perdelerimi kapattım, eskiden hiç nemsemediğim bir şeydi bu. Işıkları açık bırakıp bırakmamaya karar vermek çok uzun sürdü. İnsanların uyanık olduğumu düşünmelerini sağlayabilir, ama aynı zamanda birinin evde olduğumu da anlamasını sağlayabilir. İki ucu keskin bir kılıç gibi. Yorganımın altına daha da derinlere giriyorum.

Beş yeni mesaj var, hepsi de fiyatlarımı ve ne zaman tekrar müşteri kabulüne başlayacağımı soruyor. Rahat bir nefes alıyorum. Eskiden bu mesajları çok daha kolay görmezden gelebiliyordum. O fiziksel nottan beri aklımdan çıkıyor, yer kaplıyor ve düşüncelerime sızıyor. Dükkana giren veya evimin önünden geçen her insandan şüpheleniyorum. Herhangi biri benim sapığım olabilir. Bu berbat bir yaşam biçimi. Umarım Jason'dır, en azından o zaman kimden sakınmam gerektiğini bilirim.

Mesajların her birine cevap yazıyorum ve haberleri kaydırmaya başlıyorum, derken Logan'dan yeni bir hikaye beliriyor. Çok sık paylaşım yapmıyor, bu yüzden tıklıyorum. Tuvalini hazırlayıp resim yapmaya

başlarken çekilmiş bir fotoğrafı ve istemsizce gülümsüyorum. Keşke şu an orada olsaydım. Evinde korkmazdım.

Uyku beni terk ediyor, paranoyak düşüncelerim ve hızla atan kalbimle beni tuzağa düşürüyor. Pencerenin dışında rüzgarda sallanan dallar, duvarlarıma uzanmış kollara benzeyen gölgeler düşürüyor; sanki bana doğru uzanıyorlar.

Uyku hapı almayı düşündüm ama bir hırsızın sesini duymayacak kadar derin uyumak istemiyorum. Müzik veya televizyonu açmaktan da aynı nedenle korkuyorum. Çevremden haberdar olmam gerekiyor. Ne yazık ki, bu durum tüm ortam seslerini daha tehditkar hale getiriyor. Yastığımın altındaki beyzbol sopasının hala orada olup olmadığını tekrar kontrol ediyorum.

Logan'a birbirimizden sıkılmamak için birkaç gece ayrı kalmamız gerektiğini söyledim. Evde halletmem gereken bazı işler vardı, mesela arka bahçeyi biçmek, postalarımı almak ve onun yıkayıp katladığı tüm kıyafetleri eve getirmek gibi.

Haftasonunu Bozeman'da onunla geçirdikten ve bir gece de onun evinde kaldıktan sonra, ikimizin de bunalmış hissetmesini istemedim. Arkadaşlığımız ve iş durumumuz, zaten çok zaman birlikte geçirdiğimiz için durumumuzu benzersiz kılıyor. Herhangi bir sınırı aşmak istemiyorum.

Ancak, geceleri onunla vakit geçirmeye alışmıştım, ama şimdi karanlık kaygımı ve endişemi artırıyor. Birdenbire evde yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum. Belki de onun evine uğrayıp bir süre resim yapmasını izleyebilirim. Geceyi orada geçirmeyeceğim. Yorulduğumda buraya geri gelip uyuyacağım. Bu sınırı koruyacağım, diye kendimi ikna ediyorum bir mesaj yazarken.

Resim yapma işi nasıl gidiyor?

Birkaç dakika sonra telefonumdan bir cevap sesi geldi. İçim rahatladı ve evimde kendimi anında daha az savunmasız hissettim.

LOGAN

İyi akşamlar, Chaos. Beni şimdiden özledin mi?

Bu akşam stüdyonuz izleyicilere açık mı?

LOGAN

Bağlı olmak.

Açık?

LOGAN

Eğer dikkatimi dağıtmayı planlıyorsanız.

Asla. Yanına gelip... sessizce oturup... seni resim yaparken izlemeyi düşünüyordum... Çalışmanı rahatsız etmeyeceğim.

LOGAN

Ahh. İkimiz de senin sessiz biri olmadığını biliyoruz.

Uslu duracağıma söz veriyorum. Oturup bekleyeceğim.

LOGAN

Sana ne söylersem oraya oturacaksın.

Bu tam bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyor. Hiç resim yapamayacaksınız.

LOGAN

Belki benim tuvalimde değil.

Ona mesaj yazarken dudağımı ısıırıyorum. Ona mesaj atmak benim için iyi bir dikkat dağıtıcı.

Geçen sefer bıraktığın avuç içi izleri ve diş lekeleri yüzünden, bu tuvalde senin "boyaların" için hiç yer kalmadığından emin değilim.

LOGAN

En iyi çalışmalarımın bazıları.

Beni utandırıyorsun.

LOGAN

Pembe için yer varmış gibi görünüyor.

Ev sallanıyor, dolabımdaki bir raf yerinden fırlıyor ve ben irkiliyorum. Odin birden dikkat kesiliyor ve yüksek sesle tehditkar bir havlama sesi çıkarıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve parmaklarım ekranda hızla hareket ediyor.

Sadece senin resim yapmanı izlemek istiyorum. Lütfen?

LOGAN

Buraya gelerseniz, sadece izlemekle kalmayacaksınız.

Yataktan fırlayıp kıyafetlerimi bir gece çantasına tıktırıyorum. Ne olur ne olmaz diye. Bu boş evin sesleri beni paranoyak yapıyor ve geri dönmek istemiyorum. En azından bu gece için o sınırları boş ver. Düşüncelerimi meşgul tutmak için flörtöz şakalaşmaya devam ediyorum.

Sizin için poz verebilirim. Beni istediğiniz pozisyona koyabilirsiniz.

LOGAN

Dikkatli olmak.

Ya da ne?

LOGAN

Yoksa bu gece pembeden çok mora bürüneceksin, sevgilim.

Mor rengin gözlerimi daha belirginleştirdiğini hep düşünmüştümdür.

LOGAN

Bir çanta hazırlayın.

Geceyi burada geçirmeme gerek yok.

En azından amacımın bu olmadığını göstermeye çalışmalıyım.

LOGAN

Bir çanta hazırlayın.



Evine girip kapıyı arkamdan kilitlediğim anda tüm gerginlik ve korku kayboldu. Sonunda güvendeyim. Kapıya yaslanıp derin bir nefes aldım. Burada beni hiçbir şey alt edemez.

Çatı katındaki stüdyonun lambaları, parke zemine sıcak bir ışık yayarak, Odin'in sahibini selamlamak için can atarak merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığı yere doğru yolumu aydınlatıyordu.

"Merhaba," diye mırıldandım, ayakkabılarımı çıkarırken ve daha önce bu kadar direndikten sonra buraya gelmiş olmaktan dolayı kendimi mütevazı hissederek.

"Hey." Boyayı istediği renge getirmek için karıştırırken palet bıçağının kuru kazıma sesi tavan arasından geliyor; keten yağı ve hafif bir terebentin kokusu da karışıma karışıyor.

Merdivenlerden sessizce çıkıyorum, kutsal hissettiren yerlerde insanların yaptığı gibi fısıldama ihtiyacı duyuyorum. Logan dindar değil, ama yarattığı mekânda kutsal bir şey var. Burası onun sığınağı. Yukarıdaki hoparlörlerden yavaş bir keman ezgisi geliyor, karanlık ve baştan çıkarıcı bir keskinlik katıyor ona—çok uygun.

En üstte, solda açık hava yatak odası, sağda ise resim yaptığı küçük atölyesi bulunuyor. Tuvalin arkasında, yalınayak ve üstsüz duruyor. Beline bolca dolanmış solmuş mavi kot pantolonu yıpranmış, sağ dizinde bir delik var ve önceki başyapıtlarından kalma boya lekeleriyle kaplı. Bu, en ateşli hali; kendini işine kaptırmış, yaratıcı ve işine odaklanmış olduğu anlar... Ama beni her zaman etkileyen şey, o lanet olası gözlükler ve onların ardındaki odaklanmış gözler. Seksi kelimesi bile yetersiz kalıyor.

"Uyuyamadın mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum, en üst basamağa inerken.

"Buraya gel."

Yaklaştım, şövalenin arkasından bakarak şimdiye kadar neler başardığını görmek istedim. Arka planı tamamlamıştı; koyu, kasvetli lacivertler yağlı boya resmin her köşesini dolduruyordu. Gevşek bir insan silüeti şekillenmeye başlamıştı.

Hafifçe gülümsedi ve kollarını bana dolayarak beni kucakladı. "Yatağımın çok daha iyi olacağının garantisini veremem."

Beni bıraktığında, yanındaki küçük masaya göz attım; üzerinde aletler, boyalar, sanırım Foxx Bourbon olan bir bardak ve fotoğraf çekimimizden kalan fotoğraflarım vardı. Onları çektiği zamandan beri çok şey değişmişti, o gece de çok şey değişmişti.

"Vay canına." Çekimden çıkan fotoğrafları ilk kez görüyorum. "Bunlar biraz..."

"Sıcak mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet," dedim, sesim biraz nefes nefese. Bu, şimdiye kadar filmde hiç görmediğim bir yanımdı. O gece onun sözlerinden duyduğum heyecanı hatırlıyorum ama bunun gözlerime yansıdığını ve yüzümde bu kadar açıkça belli olduğunu fark etmemiştim.

"Bunu mu resmediyorsunuz?" diye sordum, resimleri hâlâ ellerimde tutarken ona yukarıdan bakarak.

Birkaç fotoğrafa daha göz atıyorum. Aman Tanrım. Beni böyle mi görüyor? Kendimi onun objektifinden görünce özgüvenim tavan yapıyor. Fotoğraf yığınına masaya geri bırakıyorum. "Çıplak bir kadın resmi çiziyorsun, değil mi?" diye soruyorum, çoraplarımı ve sweatshirt'ümü çıkarırken.

"Evet."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını yana eğerek beni izledi.

Üzerimden düşen her giysiyle kendimi daha güçlü hissediyorum. Ona duyduğum özlem geri dönüyor, fotoğrafların çekildiği gece hissettiğim aynı özlem—içimi yakıyor. Ne kadar iyi olduğunu biliyorum, tadına baktım ve daha fazlasını istiyorum. Taytımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıp, çıplak bir şekilde onun önünde duruyorum—tenim kızarmış, uyluklarım ağrıyor ve zihnim kirli düşüncelerle dolu.

O benim, ben de onunum ve onun rastgele bir kadının bedenini benim mankenim üzerine resmetmesini istemiyorum. Bunu asla yapmayacağım. Benden başka kimseyi resmetmeyecek.

Arkasındaki tabureye uzanıyorum ama avucu sertçe taburenin üzerine oturuyor ve onu yerinde tutuyor.

"Sana elimi kolumu bağlayıp izleyeceğimi söylemiştim."

"Ve sana nerede oturacağımı söylemiştim," diyor alçak sesle. "Yanında otursan tuvali göremezsin."

Yerine oturdu ve kucağına çıkmam için işaret etti. Bacaklarından birinin üzerine oturdum, o tuvalin üzerine uzanabilmek için yana doğru kayarken ağırlığımı dengelemeye çalıştım. Ancak çıplak göğsünün sırtımdaki sıcaklığı kıpırdamamı engellemeye yetti.

"Benden başka kimseyi resmetmeni istemiyorum," diye açıklıyorum, henüz tamamlanmamış bir resim yüzünden kıskançlık içimde sel gibi akıyor. Sanatsal ifadesinin bana karşı hislerini yansıtmadığının farkındayım, ama yine de hoşuma gitmiyor. Kıskançlık nadiren mantıklıdır.

"Ah, Kaos," diyor, alçak bardağı avucuma bastırarak bir yudum almamı teşvik ediyor. "Sence sırf başka birini resmetmek için senin yüzünü koluma kalıcı olarak dövme yaptırır mıydım? Bana hakaret etme."

İçeceğini geri alıp dudaklarına götürürken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Göğsümde bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"Çok iyi iyileşmiş," diye yorum yapıyorum, parmağımla mürekkebin üzerinden geçerken, boyaya karşı bu kadar sahiplenici davrandığım için kendimi biraz aptal hissediyorum.

Onaylayarak mırıldandı ve viskiyi bıraktı. Saçlarımı omzumun arkasına itti ve yaklaştı. "Benim için kıpırdamayacak mısın?" diye sordu, nefesi kulağıma hafifçe değıyordu.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Beni dikkatimi dağıtıp dağıtmamana bağılı," dedim.

Ondan gelen karanlık kıkırdama beni sıırıslıklam etti. Tehlike ve seks karışımı bir şey gibi geliyor. Eminim ki bunu zihnimde milyon kere tekrar tekrar canlandıracağım. "Bakalım ne yapabilirim."

Bir tüp boya seçip bacağıma soğıuk bir damla sıkıyor, tenimde tüylerim diken diken oluyor. Sonra farklı bir tüp seçip bir tane daha ekliyor. Ve bir tane daha. Boyayı palet bıçağıyla tenime sürterek karıştırıyor, bu da beni irkiltti, ta ki renkler derin bir morluğına dönüşene kadar.

"Sana seni mora boyayacağımı söylemiştim," diye mırıldandı.

Tüylerim diken diken oldu. "Bu kadar kelime anlamıyla düşündüğünü bilmiyordum."

Fırçasını dizimin üstündeki yağlı boyaya batırıp tuvalin üzerine sürüyor.

Logan'ın çalışma becerisi ve ustalığı o kadar büyüleyici ki, izlemek inanılmaz derecede seksi. Fırçayı zahmetsizce kullanıyor ve diğeri eli bacaklarımdan arasına doğıru kayarak yukarı doğıru tırmanıyor. Dokunuşlarıyla beni tahrik ederken, hassas bölgeme parmak boğumlarının arkasını hafifçe değıdirirken göğsüm inip kalkıyor.

"Daha fazla," diye fısıldadım, bacaklarımı daha da açarak.

"Kıpırdama," diyor. Dudakları boynuma değıyor ve etimi emiyor, ısıyor, bu sırada parmakları iç bacağımda hafif daireler çiziyor.

Nefesimi veriyorum, bacaklarımda bir titreme oluşuyor.

Sanatına dalmış, sanki ben yokmuşum gibi resim yapmaya devam ediyor. Her hassas fırça darbesinde ön kolları kasılıyor ve ben de onun yeteneğine olduğu kadar ona da hayranım. Bacaklarımdan arasındaki el, bana acımasızca dokunuyor, ihtiyacım olan yere çok yaklaşıyor ve sonra uzaklaşıyor—çılgnlık verici. Sinir bozucu bir inilti çıkarıyorum. Onu çalışırken izledikçe daha da tahrik oluyorum. Çenesini omzuma yaslıyor, ara sıra hareketsiz oturduğum için beni övüyor, ama her dakika bir öncekinden daha uzun gibi geldikçe huzursuzlanıyorum.

Tam da beni sonsuza dek bekleteceğini düşündüğüm anda, parmakları içime girmeden önce klitorisime hafifçe dokunarak beni ödüllendiriyor. Sırtımı kamburlaştırarak iç çekiyorum ve sonra beni içeriden kavrayıp

kendine doğru çekerek o noktayı masaj yapıyor. Kucağında kıvranıyordum, daha fazlasını istiyordum.

"Kıpırdama," diye tekrarladı. Bu sefer de fırçayla uyluğuma düzeltici bir darbe indirdi.

HAYIR.

Sabırım tükeniyor. Kucağında kıvranıyordum, ağzını kendiminkine yaklaştırıp dudaklarındaki burbon ve baştan çıkarıcı tadı yalıyorum.

"Eğer benim başyapıtım olmak istiyorsan..." diye mırıldanıyor, "o zaman kıpırdama."

Çenesini sıkıca kavradım. "Senin birçok başyapıtından sadece biri olmaktan daha fazlası olmak istiyordum." Başımı salladım. "Senin takıntın olmak istiyordum. Peşinden koştuğun ilham perisi, sana eziyet eden eser. Adını imzaladığın ve asla bırakmadığın bir şey."

Göz bebekleri kocaman açılıyor ve içindeki bir şey gevşiyor. Bunu görüyorum—çatladığı anı.

Kolunu belime dolayarak beni yukarı çekti. Ani hareket nefesimi kesti ve dengeyi sağlamak için elim körü körüne uzandı; tuvale çarptı. Islak boya parmaklarımın altına sızdı ve dehşet içinde nefesimi tutarak donakaldım. Bütün gece üzerinde çalıştığı eseri mahvetmişim. Hasara şaşkınlıkla baktım, bunun az önce olduğuna inanamıyordum.

Nasıl bu kadar sakar olabildim?

Ağzımı açıp kekeleyerek özür diledim ama o sadece güldü. Kahkahalarla güldü.

Beni kucağına alıp yatağa götürdü ve yorganı çekip kenara fırlattı.

"Boya!" diye hatırlattım ona. Uyluğum ve avucum boyayla kaplıydı. Beni tertemiz beyaz çarşafların üzerine bıraktı ve ben de zıplayarak el izimi bıraktım. Harika, şimdi onu da mahvettim. Gözlüklerini komodinin üzerine fırlattı ve üzerime doğru eğildi,

Elini bacağımdan yukarı, boyanın üzerinden, kalçalarımın, göğüslerimin arasından kaydırarak köprücük kemiğime kadar ve tekrar karnıma kadar sürüyor. Yağ, gres gibi yayılıyor ve ortalığı berbat bir hale getiriyor.

"Logan. Özür dilerim. Çok çalıştın—" Dudakları benimkilerle buluşuyor.

"Seninle çok daha fazla çalışacağım," diye homurdandı, pantolonunun düğmelerini çözüp iç çamaşırıyla birlikte çıkardı. Gözlerim, ön meniyle parıldayan sertleşmiş uzvuna kaydı. Kahretsin.

Vücuduma tırmanıyor, üzerimde destek alarak, her kası kontrolü sağlamaya çalışırken geriliyor. Elleri uyluklarıma kenetleniyor ve onları ayırıyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve kısa bir an için onun içinde kayboluyorum—bakışları karanlık ve vahşi. Penisini içime sokuyor, nefesimi kesiyor. Boğazından çıkan hırıltı tehditkar. Sağladığı dolgunluk karşısında çenem gevşiyor, vücudum kalınlığına uyum sağlıyor.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirip çeneme boya kalıntıları bulaştırdı ve sırttı. "Takıntı mı istiyorsun? Yüzüme bak," diye hırladı. "Sen bir başyapıttan, bir ilham perisinden ya da bana eziyet ettiğin tüm yollardan daha fazlasısın. Sen ve ben sanattan daha güçlüyüz, sevgilim—biz simyayız."

Sözleri tüm kaslarımı gerdi, midemde bir sıcaklık dalgası yayıldı. Onu kendime doğru çektim, boyayla kaplı avucumla sırtını tırnaklarımla tırmaladım.

Haklı. Bir araya geldiğimizde, farklı oluyor, iki insanın sevişmesinden çok daha fazlası. Tutkuyu sihir gibi hissettiriyor. Ruhu daha derin bir şeye sesleniyor ve içimdeki karanlığı büyüleyerek, varlığından haberdar olmadığımı yanlarımı yüzeye çıkarıyor.

İşte o zamanlarda ona bakıyorum ve gözlerinde kendimi yansıtılmış olarak görüyorum.

Hiçbir şey söylememe gerek yok çünkü o zaten anlıyor.

Bir zamanlar tertemiz olan çarşaflar, şehvet ve özlemle boyanmış siyah ve mavi lekeler, el izleri ve izlerle kaplı.

"Adımı senin üzerine imzaladım, sen henüz bunun farkına varmadın," diye mırıldanıyor.

Tek eliyle bileklerimi kavrayıp başımın üstünde sıkıştırıyor ve uzun, derin hareketlerle içime giriyor, hızını öyle bir yavaşlatıyor ki çığlık atmak istiyorum. Başını yana eğip, ona teslim olurken beni karanlık bir hayranlıkla inceliyor, sanki her nefes alışımı, inlememi ve titrememi kaydediyor.

"Beni nasıl çileden çıkaracağını biliyor olabilirsin, ama sen de aynı kolaylıkla kırılırsın." Hızlı bir karşılık vermeye hazırlanıyorum, ama söyleyecek hiçbir şeyim yok. Penisinin yavaşça içime girip çıkmasıyla neredeyse düşünemiyorum bile. Ağzının kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sonra ukalalık yapabilirsin," diyor, beni köşeye sıkıştırdığını bilerek. "Şu anda, sana verdiğimle yetineceksin."

Onun altında ezilmiş, zonklayan ve çaresiz bir halde, yapabileceğim tek şeyin itaat etmek ve dediğini yapmak olduğunu anlıyorum. Kendi işkencesini bana veriyor ve ben de bunun her bir santiminin tadını çıkarıyorum.

“İşte böyle daha iyi.” Alt dudağımı hafifçe ısıyor. “Bu teslimiyet nasıl bir his?”

"Çok büyük," diye inledim.

"İşte benim iyi kızım."

Kolunu üzerimde gererek, dizginsiz ve kaba hareketlerle beni ele geçiriyor. Alnında ter damlaları birikiyor ve ela gözleri, vücudumu en lezzetli şekillerde cezalandırırken acımasızca bakıyor. Anlamsız sekse karşı kişisel bir kin besliyormuş gibi seviyor. Vahşi. Kontrolsüz. Tam da sevdiğim gibi.

Bakışlarım, simsiyah kolundaki mürekkebi, ince saç tellerine karışana kadar takip ediyor. Ona dövme yaptığım parça—ömür boyu yanında taşıyacağı parçam. Elli yıl sonra bile, hâlâ teninde dövme olarak duracağım. Kalıcıyım. Hayatta Logan'dan daha yenilmez hissettiren çok az şey var; o, insandan çok tanrı gibi görünüyor, benimle sevişirken gururla yüzümü kolunda taşıyor.

“Ver bana, Chaos.” Kollarını göğsüme doladı ve beni üste alacak şekilde pozisyon değiştirdi. Dizlerim yatağa batarken kalçalarımı hareket ettirerek, bacaklarımı onun üzerinde yukarı aşağı kaydırdım.

“Kahretsin, sevgilim. Bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Beni delirtiyorsun...” Eli boğazımı buluyor ve ben de ona doğru eğilip, onun sıkmasına izin veriyorum.

İnleyerek, onun üzerinde kıvrılıp daireler çiziyorum. Bedenim istekli ve yalvarıyor, sadece kendi tatminimi değil, onun da tatminini istiyor. Onu boşaltmak, Logan'ın benim onu etkileme biçimime karşı savunmasız ve çaresiz olduğunu görmek istiyorum.

"Yavaş," diyor.

Başımı sallıyorum. "Ben zirvedeyim, tempoyu ben belirliyorum."

“Üstte sensin.” Sırıttı. “Ama seni beceren benim.” Güçlü parmakları sol kalçama saplandı, sabaha kadar morluklara dönüşecek izler bırakacağından eminim. Oturdu ve ben de kollarımı omuzlarına doladım. Göğüslerim göğsüne bastırıldı, yağlı boyayı daha da bulaştırdı. Kalçamın altından tuttu ve beni, oynamayı bitirmediği bir bez bebekmişim gibi üzerinde zıplattı.

Onu kendime daha da yaklaştırıyorum, dudaklarını yakalıyorum ve uzun, yavaş ve derin bir öpücük veriyorum. İşte o an. Her şey bununla ilgili. Tam şu his.

“Lütfen, Logan, beni boşalt,” diye yalvarıyorum, sesim yalvarırcasına ve o beni tekrar öpüyor. Kalçalarının iki yanına diz çöküyorum ama tüm işi o yapıyor. Durmaksızın beni tekrar tekrar dolduruyor. Her noktayı tam olarak doğru şekilde vuruyor.

Başını salladı, alnını boynuma gömdü ve beni sırt üstü yatırdı, sonra üzerime oturdu ve acımasızca itişlerle beni alıp kendinden geçirdi. Eli aramızdan kaydı ve klitorisimi okşadı. "Kahretsin," dedim nefes nefese. "Durma."

Zihnim boşalmaya başlıyor ve dünya kayboluyor. Her türlü endişe buharlaşıyor, geriye sadece o kalıyor. Bu anda, dünyadaki tek iki insan Logan ve beniz. Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor ve o başını sallayarak sessiz bir onay veriyor. Boynunun arkasını kavriyorum, ona doğru kıvrılıyorum, bedenim kasılırken tamamen teslim oluyorum, her kasım kilitleniyor, ardından gelen gevşeme beni paramparça ediyor.

"Aman Tanrım, sen bunun için yaratılmışsın. Harika bir kızsın."

Çenesi kasılıyor ve hareketleri çılgınlaşıyor; tıpkı benim gibi bitkin görünüyor. Onu görmek beni tekrar dağılmak istememe neden oluyor. Başını omzuma yaslıyor, nefesi kulağıma sertçe değıyor ama hareket etmeyi bırakmıyor, daha derine iniyor, kalçalarını bana doğru sallayarak ikimizden de son zerresine kadar zevk alıyor. Logan hırlıyor, içime boşalıyor—bu adamın kontrolünü kaybetmesini izlemek başlı başına bir zevk.

Son titremeler bedenimizi sarsarken, göğüslerimizden hep birlikte düzensiz nefesler alıp veriyoruz; gerginlik bedenlerimizden ayrılırken, hızlanan kalp atışlarımız nihayet yavaşlıyor.

Aramızda tek bir ses bile çıkmıyor; hızla atan kalplerimizin ritmi birbirine karışıyor. Gözlerimiz her şeyi anlatırken kelimelere gerek yok.

Açgözlü ellerinin bedenimde dolaştığı yerlerde boya izleri vardı; bu, onun fiziksel şehvetinin ve özleminin görsel bir göstergesiydi. Ama Logan'ın farkında olmadığı şey, sanatının etime o kadar derinlemesine işlemiş olmasıydı ki, beni şimdi kesip açsalar, kalbimde de boya izlerini bulacaklarından eminim.

THIRTY-FOUR



Yıpranmış çarşaflar, bitkin ve yorgun bedenlerimizi sarıyor. Yağlı boya, uyluklarına, yanaklarına, çenesine, karnına, göğüslerine ve boynuna bulaşmış. Her biri duyguyla beslenen bir eyleme bağlı parmak izlerimle süslenmiş. Bir kavrama, bir sıkma, bir okşama, bir öpücük, bir itme. Çok güzel.

Parmakları tenimdeki boyayı takip ediyor, dokunuşu narin ve hassas. Beni de boyamış; oldukça ilginç bir görüntü oluşturuyoruz.

Odin, yatağın ayak ucundaki yerde oturmuş, gözlerinde yargılayıcı ve hafif bir endişeyle bize bakıyordu. Muhtemelen kaçtığı kurt sürüsünden ayrıldığından beri böyle hareketler görmemişti.

"Annen birazdan garip garip yürüyecek."

"Logan!"

"Ne?" diye açık avucumla ona işaret ettim. "O bir köpek. Ne dediğimi anlamıyor."

"Evet, öyle yapıyor."

"Öyleyse umarım not almışsındır dostum. Arkadaşlarına da anlat."

Elini ağzıma kapatıyor, ben de avucunu ısııyorum.

"Sen ondan daha hayvan gibisin." Kıkırdadı ve başını salladı. "Telefonumu getirir misin?" diye sordu sesi kısık bir şekilde. "Bunu

belgelemek istiyorum.”

Sırtarak şövaleye doğru yürüdüm, yere attığı taytını aldım ve cebinden telefonu çıkardım. Telefonu ona geri götürdüm ve tekrar yanına oturdum. Yanıma sokuldu, telefonunun kilidini açtı ve ön kamerası hazır halde bana uzattı.

"Kolların benimkilerden daha uzun," diyor.

Onu başımızın üzerinde tutuyorum ve çalışmalarımızın birkaç fotoğrafını çekiyorum, sonra kopyalarını telefonuma da gönderiyorum. İstedğim zaman onlara bakmak istiyorum.

“Çarşaflarınızı mahvettik.”

Kıkırdadım. "Yok canım, onları daha iyi hale getirdik..." Aşağıya baktım ve üzerinde boya olan bir tutam saçını kaldırdım. Saat çoktan gece bir olmuştu. Uyku da böylece suya düştü. "Git küvete otur, ben de temizlenmek için oraya geleyim."

Yan tarafıma dönüp dirseğime yaslandım ve banyoya giderken kalçalarının nasıl sallandığını bir an için izledim. Mutfaktan malzemeleri aldıktan sonra, bir bardak su, en sevdiği meyan kökü şekeri ve bir şişe zeytinyağıyla onu banyoda karşıladım.

"Bunu iç," diye emrettim, ona su dolu bardağı uzatarak. Suyu içerken meyan kökünü görünce gözleri kocaman açıldı. İçmeyi bitirmesini bekledim, sonra onu ödülüyle ödüllendirdim.

"Bunlar en sevdiklerim!" diyor, boş küvetin içinde otururken paketi yırtarak açıyor.

Biliyorum.

Vücuduna boya bulaşmış her yere zeytinyağı gezdirince titriyor. Yanına uzanıp tenine masaj yapıyorum, boyayı inceltip derisinden uzaklaştırıyorum. Ellerimde adeta bir hamur gibi. Uylukları, kolları, göğüsleri, boynu ve sayısız başka yerinde boya lekeleri var. Hepsini temizlemek zaman alan bir süreç.

İşimi bitirdiğimde yüzünde rahatlamış bir ifade vardı, neredeyse sarhoş gibiydi. Neredeyse tüm vücuduna yapılan masajdan sonra rahatlamış bir şekilde mutlu bir şekilde içini çekti.

"Sıra sende," diyor ve yavaşça dönüyor.

Başımı salladım. "Hayır, seni yatağa götürelim—"

Bana yardım etme girişimimi engelliyor, gözleri gözlerimle buluşuyor. "Bırak da ben yapayım lütfen."

Başımı sallayarak devam etmesine izin verdim. Aynı işlemi benim üzerimde de tekrarladı ve ben inledim. Kendinden oldukça memnun görünüyordu, gülümsedi. Şimdi yüzündeki uykulu ifadeyi anlıyorum; başparmaklarının kaslarına batma şekli inanılmazdı. Düşününce, en son ne zaman böyle bir ilgi gördüğümü hatırlamıyorum. Yarı uykulu halde bile, beni şımartmakta ısrar ediyor.

Her şeyi kontrol ettiğinden emin olmak için beni ayağa kaldırıp arkamı dönmemi istedi. Sonra musluğu açtık ama küveti doldurmaya zahmet etmedik. Cildimizi sabunla köpürttük, ardından el duşuyla yağı ve boyayı duruladık, mavi-mor pigmentin giderde dönmesini izledik ve üzerimizden akan su berraklaşana kadar bu işlemi tekrarladık.

Kurulandıktan sonra, ben dolaptan yeni bir takım çarşaf alırken o da kirli olanları çıkarıp aşağıya taşıyor; lekeli çarşafı çöp torbasına tıkarırken torba hışırıyor. Birlikte çalışıyoruz. O geri döndüğünde ben yatağı yeniden hazırlamış oluyorum.

Fırçalardaki boyayı temizledikten sonra Bluetooth hoparlörü kapatıyorum ve şövalenin üzerindeki tuvale bakmak için duraklıyorum; renkleri ve dengesini kaybedip tutunmak için uzandığında elinin boyayı nasıl birbirine bulaştırdığını görünce gülümsüyorum. Sonrasında yüzündeki dehşet ifadesi çok sevimliydi.

Yüzümde bir gülümsemeyle şövale ışıklarını kapattım ve tam o sırada o en üst basamağa inerken arkamı döndüm. Yürüyüşü yavaş ve ağırbaşlıydı. Sonra elinde bir bardak taşıdığını ve dökmemeye çalıştığını fark ettim. Dikkatlice bardağı komodinin üzerindeki gözlüklerimin yanına koydu, sonra yatağın kendi tarafına döndü ve yorganın altına girdi.

Önce ona, sonra bardağa, sonra tekrar ona bakıyorum.

Bana çay yaptı.

“Hadi yatağa gel,” diyor, esnemesi sözlerini bölüyor.

Yanına oturup sırtımı yatak başlığına yasladım.

“Bana çay mı yaptın?”

“Her zaman yapardım ama sen hiç izin vermedin.” Yanıma sokuluyor. “Ben de sana bakmak istiyorum.”

Başını kalçamın yanına yasladı. Dudakları tenime değdi ve ben de elimi saçlarının arasına daldırıp parmaklarımı tellerin arasından geçirdim. İç çekti ve gözleri kapandı. Saçlarını okşarken bardağı ağzıma götürüp bir yudum aldım.

Çayın içine limon koydu. Tam da istediğim miktarda limon. Kelly çayımı nasıl içtiğimi biliyor.

Avucumu boynunun arkasına kaydırıp daha önce milyon kere yaptığım gibi sıkıyorum.

Onun bu küçük hareketinde beni derinden etkileyen bir şey var.

Artık bu benim takıntım, sahiplenmem, duygularım değil... Kelly bunu bütünleştiriyor, gerçek kılıyor. Sahip olduğumuz şey şekilleniyor ve bizi benim bile planlamadığım şekillerde dönüştürüyor.

Bu simya.

Karım hayatımdaki en kıymetli şey. Kara Tavşan'dan bile, sanatın kendisinden bile daha değerli. Ve eğer biri onu benden almaya kalkarsa, dünyayı yakarım.

THIRTY-FIVE



Dövme makinesinin vızıltısı arka planda duyuluyor, ama benim dikkatim yaptığı dövmede değil, onda. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, bu da bana ön kollarını net bir şekilde görme imkanı veriyor. Başını ışığa doğru eğdiğinde, boynundaki hafif mavimsi-mor lekeyi zar zor seçebiliyorum—bileğimdekiyle aynı, tüm sabah lateks eldivenimin üzerinden bana bakıp geçen gecenin anılarını hatırlatan dövme. Özel maceralarımızı tenimizde pek de gizlice taşıyoruz.

Ona bakmamak zor, özellikle de sürekli arkasına bakıyorsa.

"Bana bakmayı bırak," diye işaret diliyle anlatıyor.

Gülümseyerek ellerimi cevap vermek için hareket ettirdim. "Hayır, az önce dövme yaptırdığınız o yamuk çizgiyi inceliyorum."

Bana doğru başını salladı, gülmemek için dilini yanağına soktu, sonra beni baştan aşağı süzdü. "Bu etek İK departmanına uygun değil."

Müşterinin kapaklarının kapalı olduğunu teyit ettikten sonra imzayı geri atıyorum. "İyi ki ben İK'yım."

Bana dik dik bakıyor, sonra da delici bakışlarını vücudumda gezdiriyor. "Başını belaya sokuyorsun."

Alt dudağımı ısırdım. "Yalvarmam da mı gerekiyor?" Bu adam tek bakışıyla beni diz çöktürebilir ve tamamen benim. Nasıl bu kadar şanslı

oldum?

“İşinize geri dönün.”

Girişteki zil çalıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Müvekkilim işitme engelli ve e-posta üzerinden kısaca görüştüğümüz bir dövme hakkında danışmaya geldi. Tasarım konusunda ikimiz de çok heyecanlıyız.

Bu işi gerçekten yapmak istiyorum ama ellerimle iletişim kurma konusunda hâlâ deneyimsizim. İşaret diliyle yaptığım çalışmaların neredeyse tamamı Logan ile oluyor, ancak akıcı işaret dili kullanan müşterilerle çalışmak çok daha göz korkutucu. Ya yanlış bir şey işaret edersem? Ya da sinirlenirse?

Gerginliği üzerimden atarak istasyondan çıktım.

"Psst," diye tısladı Logan.

Kapının girişinde adımlarımı durdurup tırnağımı kurcaladım. "Hı?"

"Sorun yok, iyileşeceksin," diye fısıldadı. "Ona hâlâ öğrenme aşamasında olduğunu söyle ve daha yavaş işaret dili kullanmasını rica et. Anlayacaktır. Yardıma ihtiyacın olursa her zaman buradayım."

Başımı salladım ve zoraki bir gülümseme takındım. "Teşekkürler," dedim, korkumu biraz olsun bastırarak. Dükkanın önüne doğru ilerlerken kalbim hızla çarpıyordu.

E-postasındaki küçük fotoğrafı sayesinde onu kolayca fark edebiliyorum. Boyu 1.80'den fazla ve kollarındaki birkaç dövmeyi gösteren beyaz bir tişört giyiyor. Dövmelerden birinin Logan'ın eseri olduğunu anlıyorum. "Merhaba, Will," diye selam veriyorum, sonra kendimi tanıtıyorum ve işaret diliyle konuşmakta yavaş olduğumu da ekliyorum.

"Sorun değil. Söylediğin için teşekkürler." Genişçe gülümsüyor ve onun anlayışı içimi rahatlatıyor.

Onu çalışma alanıma davet ediyorum ve oturup dövmesinin konseptini biraz daha detaylı bir şekilde konuşuyoruz. Kanatları içeri çekilmiş, hızlanıyormuş gibi süzülen, vahşi, geleneksel tarzda bir kaplan. Gözümün ucuyla Logan'ın, zor bir durumda kalırsam diye konuşmamızı takip ettiğini fark ediyorum. Tabletimi tutuyorum ve teknik terimleri not alıyorum veya tarif etmekte zorlandığım her şeyi çiziyorum. Daha yavaşım ama müşterim rahat, bu da düşüncelerimi sakin tutmama yardımcı oluyor.

Will her şeyden önce nazik, ilgili ve sabırlı biri. Beş dakika sonra, beynimin onun söylediklerini ne kadar kolay anladığına aptal gibi sırtırtırken buluyorum kendimi. İnanılmaz!

Toplantımız için hazırladığım taslak üzerinde düzenlemeler yaparken, coşkuyla başını salladı. "Çok yeteneklisin. Tam olarak hayal ettiğim gibi."

Heyecanımı sadece sesimle değil, ellerimle de ifade etmeyi hatırlıyorum çünkü yerimde duramıyorum.

Baldırına nasıl yerleştirileceği ve boyutlandırması hakkında konuşuyoruz. Tamamlanması gereken işe bağlı olarak muhtemelen iki seans sürecek; bir seans kontürlleme için, diğeri ise renklendirme için.

Bileğimdeki noktayı işaret ederek, "Boya mı?" diye sordu.

Logan arkamdan homurdandı.

"Evet," diye kıkırdadım. "Dün gece resim yapıyordum."

Will bana kendisinin de resim yaptığını söyledi ve özel bir şey üzerinde çalışıp çalışmadığımı sordu.

"Bu... S-A-B-A-B-A-B-A-B," diye işaret diliyle, heceleyerek söylüyorum çünkü nasıl işaret diliyle yazılacağını unutmuşum. Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve kekelememe neden oldu. "Çok dağınık. Çok fazla doku var."

"Harika," diye yanıtlıyor.

Konuyu hızla değiştirip, sonraki adımlarımızın ne olacağını açıkladıktan sonra onu tekrar ön tarafa getiriyorum ki kayıt işlemlerini yapabilelim. Depozitosunu aldıktan sonra vedalaşıyoruz.

Çalışma masama geri döndüm ve tabletimi sıkıca tutarak sandalyeye çöktüm, yüzümde bir gülümsemeyle çizime birkaç ek not daha ekledim. Başardım.

"Sana iyi olacağını söylemiştim," diyor. Sandalyemi çevirdiğimde Logan'ı koridorda, kollarını duvardaki bölmeye yaslamış, öne doğru eğilmiş ve seksi bir gülümsemeyle dururken buluyorum. "Boya sorusunda güzel bir kurtuluş yaptın."

Kollarını açarak "Seninle gurur duyuyorum" diye işaret diliyle anlatıyor.

"Bunu söylediğinde hoşuma gidiyor." Onun övgüsünde, başarılı bir Amerikan İşaret Dili (ASL) konuşması gibi sıradan bir şey için bile olsa, çekici bir şey var.

Kaşlarını oynatarak, "Birçok şey yapmamdan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye işaret diliyle anlatıyor.

Ağzım açık kaldı, o ise ofisine dönerken kendi kendine sırtıttı. Küstah herif. Tam başımı sallarken telefonum titredi, bu yüzden aşağıya baktım ve Rosa'dan bir mesaj gördüm.

ROSA

Merhaba! İş için şehre geleceğim. Bir şeyler içmeye gidelim mi?

Harika! Umarım bir ara onu Thor'la tanıştırebilirim. Erkekler hakkında konuştuktan sonra morali bozulmuştu.

Casper ve Thor bekar, ama Casper en azından boş zamanlarını uçaktan atlamak veya uçurumdan snowboard yapmak gibi zevk aldığı şeylerle geçiriyor. Adam tam bir adrenalin bağımlısı. Thor ise iş dışında pek bir şey yapmıyor. Yalnız olduğunu anlayabiliyorum, ama geçmişinden dolayı tekrar evlenmekten korkuyor. Rosa ile harika bir çift olurlardı, ikisi de sosyal medyadan uzak duruyor ve ikisi de inanılmaz derecede çekici. Eminim çok iyi anlaşırlar.

Evet! Perşembe saat dokuzda mı? Nereye gidelim?

ROSA

Sable otelinde bir bar bulunmaktadır.

Sable oldukça lüks bir yer. Logan'ın olmadığı eğlenceli bir geceye ihtiyacım var. Son zamanlarda her zamankinden daha çok etrafımda dolanıyor. Belki vakti olursa dükkana uğrayabilir de onu herkesle tanıştırebilirim.

Mükemmel. Kızlarla dışarı çıkma gecesine ihtiyacım var!



Bir müşteriyle işim bittikten sonra çalışma masamı temizlerken Frankie elinde bir vazo gülle sessizce yanıma geldi. Dezenfektan neredeyse elimden düşüyordu.

“Çiçek almışsın,” diye fısıldıyor gülümseyerek ve çiçekleri masaya bırakıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Sapıgımdan mı? Jason'dan mı? Dükkâna geldiği gün çöpte bulduğum buruşuk çiçeklere benziyorlar. Bazen, büyük bir işi bitirdikten sonra müşterilerden çiçek alırım. Belki de hepsi bu kadar. Ne yazık ki, o kadar şanslı olduğumu sanmıyorum. Pişmanlıkla notu elime alıyorum. Bakmak istemiyorum.

Zarfin mührünü kırıyorum ve o kadar çok nefret ettiğim o beş lanet kelimeye hazırlanıyorum.

Yeni evlilere tebrikler. Ölüm sizi ayırana kadar. XX

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı. Omuzlarım düştü ve güldüm, kartı tekrar zarfin içine koydum. Sadece yanlış bir teslimattı.

Arkamı dönüp Logan'a baktım; o da bir müşteri seansından sonra ortalığı topluyordu, gözleri çoktan bana dikilmişti.

Koridordan geçip çalışma masama doğru gelirken sesi alçak ve tehditkar bir tonda, "Bu kimden?" diye sordu.

"Kolay, katil. Yanlış teslimat," diye açıklıyorum, bunun sapık tarafından yapılmadığına sevindim.

"Müşterilere çiçeklerden nefret ettiğinizi gerçekten söylemeliyiz." Kartvizite uzandı. "Çiçeklerin dövmeler, özürler ve cenazeler için olduğunu hep söylediniz," diye hatırladı, hafifçe gülerek ve kartı kolundan çıkardı.

"Bu küçük detaylara dikkat etmene bayılıyorum." Kıkırdadım ve dirseğimle onu dürttüm. "Çiçekçiyi arayıp bir karışıklık olduğunu bildirmem gerek," dedim, önünde eğilip bir Sharpie kalem alırken—eteğimin ne kadar yukarı çıktığından emin değilim ama aptal ben, bugün iç çamaşırimi unutmuşum—onu sinirlendirmek yeni favori hobim oldu.

Saniyeler içinde tüm tavrı değişiyor, gülümsemesi kayboluyor ve vücudundaki her kas kasılıyor. "Bunlar nereden geldi?" diye soruyor. Şirket logosuyla damgalanmış kartı ters çeviriyor.

"Lakeland Floral," diye yüksek sesle okudum.

Vazoyu kapıp ofisine götürdü.

Bu da neyin nesi?

Arkasından yürüdüm. "Bir sorun mu var?" diye sordum. Ona doğru eğildiğimde hiç tepki vermedi.

Elini yüzünden aşağı doğru sildi. "Bir şey yok, çiçekçiyi arayıp haber vereceğim."

Birkaç kez göz kırptım. Tamam mı? Neden bu kadar üzgün? Başımı yana eğdim. "Bana söylemediğin bir şey varsa..."

"Yok."

Bir an birbirimize bakıyoruz ve gözlerinde bir yalan arıyorum, ama o rahatlıyor.

"Casper'ı buraya gönderebilir misin?" diye soruyor, sesi daha rahat bir tonda.

“Elbette.” Belki bir şeyi yanlış anladım. “Aa, bak, kimden mesaj aldım tahmin et?”

Donakaldı. "Kim?"

“Rosa! Şehirde. Perşembe günü birlikte içki içmeye gideceğiz!”

“Hayır.” Çenesini sıktı. Sanırım hayatımda bundan daha kesin bir hayır duymamıştım. Sanki tartışmaya bile açık değilmiş gibi söyledi.

"Sormuyordum," diye hatırlattım ona. "Arkadaşlarımla dışarı çıkıp içki içebilirim."

“Kesinlikle hayır. Kimseyle dışarı çıkmanı istemiyorum.”

Kahkaha attım. Benimle kalmamı istemesi bir yana, dışarı çıkmama hiç izin vermemesi mi? Ciddi olamaz. "Logan. Ben Rosa. Fuardan beri mesajlaşıyoruz."

Başını salladı. "Sorun Rosa değil, sorunum size mesaj gönderen ve şimdi de hediye gönderen kişi."

“Neyden bahsediyorsun?” Çiçekleri işaret ediyorum. “Bunlar benim için bile değil!”

Ağzını açıyor, sonra haklı olduğumu bilerek tekrar kapatıyor, ardından derin bir nefes alıp rahatlıyor. "Bak, onu evine içki içmeye davet etsen nasıl olur? Ben de yatak odalarından birinde takılıp kitap okurum. Orada olduğumu bile anlamazsın, kız kıza vakit geçirebilirsin ama bir şey olursa diye etrafta olurum."

Başımı sallıyorum. “Özgürlüğü hak ediyorum. Sonsuza dek korkunun esiri olarak saklanamam. Zaten hayatımın kontrolünü çok fazla ele geçirmiş gibi hissediyorum. Evden çıkmaktan çok korkmak istemiyorum. Ayrıca, dışarıda olmak kendimi daha güvende hissettiriyor. Evde savunmasız bir hedefim.”

Elindeki vazoyu nazikçe yakındaki dosya dolaplarından birinin üzerine koydum, sonra tekrar ona dönüp omuzlarından tuttum. "Logan. İyiyim. Bu kadar koruyucu olmana bayılıyorum. Ama lütfen beni bir kafese kapatıp arkadaşlarımı benden alma."

Elini yüzüne sürdü ve beni göğsüne çekti. "Seni bir kafese kapatmaya çalışmıyorum."

“Sadece içkili bir gece.”

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Tam olarak nereye gittiğinizi bilmek istiyorum. İkinizden biri kötü bir hisse kapılırsa veya etrafta birinin dolaştığını fark ederse, beni arayın. Ayrıca Rosa'nın numarasını da istiyorum."

“Evet, babacım.” Gülmemek için dudaklarımı büzdüm. Homurdandı. “Sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum.”

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve o da başını eğiyor, böylece dudaklarına bir öpücük kondurabiliyorum. "Koruyucu tarafın gerçekten çok seksi."

Göğsünden bir hırıltı yankılandı. "Bugün beni çıldırtıyorsun ve bence bunun farkındasın."

"İyi."

Bakışlarını yukarıya doğru çevirdi ve iç çekti.

"Hala Casper'ı göndermemi istiyor musun?" Fikrini değiştirmeden önce ofisinden ayrılmalıyım.

"Evet."

Arkamı dönüp salona adımımı attığım anda kapı arkamdan kapandı. Aman Tanrım, ne kadar huysuz biri. Casper'ın masasının önünde durdum; duvardan başımı uzattığımda dövme makinesini söküyordu. "Logan müsait olduğunda seninle konuşmak istiyor. Dikkat et, keyfi yerinde değil."

"Junior, o her zaman kötü bir ruh halinde. Bunda yeni olan ne?"

"Bu sefer de bana karşı kaba davrandı."

Casper kaşlarını kaldırdı. "Lanet olsun. Gerçekten çok sinirli olmalı."

Omuz silkip kulübeme geri döndüm. "Muhtemelen sadece bir atıştırmalık ihtiyacı var."

"Gönüllü mü oluyorsun?" diye soruyor göz kırparak.

"Dün gece kamu hizmeti görevimi yerine getirdim," diye itiraf ettim, kıkırdayarak. "Belki sen de denemelisin?"

"Keşke," diyor iç çekerek. "Eminim burada cinsel ilişkiye giren tek kişiler sizsinizdir, bu yüzden onun tavrını düzeltebilirseniz minnettar olurum."

THIRTY-SIX



"Gönderen bilgilerini veremeyeceğinizi mi söylüyorsunuz? Gizlilik umurumda değil!" diye bağırdım telefonda.

"Sakin ol, sakın ol, sakın ol," diyor Casper, telefonu sıkıca tuttuğum yerden zorla alarak. "Tanrım, senin hiç müşteri hizmetleri becerin yok," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Casper telefonu kulağına götürüp kocaman sahte bir sırıtış takındı. "Merhaba, çok özür dilerim. Kiminle konuşuyorum?" diye sordu çiçekçiye. Bu adam herkesi etkileyebileceğini sanıyor. Sırf eğlence olsun diye büyük beyaz köpekbalıyla bile flört ederdi.

"Gloria... Aman Tanrım, ne güzel bir isim." Kadınları etkilemeye çalışırken kullandığı aynı ses tonunu kullanıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, şaşırtıcı derecede yüksek bir başarı oranı var. Çiçekçinin söylediği bir şeye sahte bir şekilde gülüyor.

Casper içini çekip kıkırdadı ve sonra gözlerini bana dikti. "Haklısın, ben o diğer adamdan çok daha iyiyim. O benim patronumdu. Gerçekten de tam bir pislik olabiliyor, değil mi?"

Tekrar gülüyor.

Sabırsızlanmaya başlıyorum.

“Hayır, sana kızgın değil. Bana kızgın çünkü çiçek teslimatında bir hata yaptım—Özür dilerim, bu inanılmaz derecede uygunsuz olabilir ama sana sesinin ne kadar seksi olduğunu hiç söyleyen oldu mu?”

Gözlerimi deviriyorum. Gloria, 1987'den beri günde dört paket sigara içmiş gibi konuşuyor.

Kadınların aklını başından alan o aptalca kahkahayı atıyor ve sonra devam ediyor: "Ah, gününüzü güzelleştirebildiğime çok sevindim. Bakalım siz de benimkini güzelleştirebilecek misiniz, ne dersiniz?"

Kollarımı kavuşturup çenesini yukarı kaldırdım. "Hadi acele et."

Sandalyesine yaslanıyor, ayaklarını masamın üzerine uzatıp ayak bileklerini çaprazlıyor. Bu, istediği kadar uzun süre kalabileceğini söyleme şekli.

“Tamam, sana dürüst olacağım Gloria. Yeni işimde ilk haftam ve patronum adına –şu huysuz olan– bir buket gül göndermem gerekiyordu ama sanırım yanlış adrese gönderdim... Biliyorum... Evet, bir düzine kırmızı gül Black Bourbon Distillery'deki Kelly Everhart'a gidecekti ama henüz almadıklarını söylediler.”

"Hı hı... Anladım. İşin garip yanı, hatırlamıyorum."

Hayır, maalesef onay numaramı bulamıyorum. Belki ismim üzerinden arama yapılabilir misiniz? Evet, Jason...

Casper bana parmaklarını şıklattı.

“Seleigh. S-E-L-E-I-G-H,” diye ekliyorum.

Çiçekçiye ismi tekrarladı. "Sen bir kurtarıcısın Gloria. Benim için bunu araştırdığın için çok teşekkür ederim." Telefonun hoparlörünü eliyle kapattı. "Aman Tanrım, Kelly Seleigh mi olacaktı?" diye fısıldadı bana.

Kelly Teller kadar kulağa hoş gelmiyor. Soyadımı almasını çok isterdim ama Everhart hanedanlığının sona ermesini görmek üzücü olurdu.

"Onları Black Rabbit'teki Kelly'ye mi gönderdim?" diyor. Gözlerim onun gözlerine kayıyor.

"Bugün, değil mi?" diye soruyor ve Casper bana başıyla onaylıyor.

O şerefsizi öldüreceğim.

“Sen bir meleksin Gloria. Şey, diyelim ki bugünden sonra hâlâ işim var, bir ara akşam yemeği yiyelim mi?” Duraksıyor. “Kalbim kırılıyor. O adama seni takdir etmesini söyle, yoksa ben devreye girmek zorunda kalacağım.” Daha fazla yapmacık kahkaha. “Biliyorsun... Tamam, görüşürüz.”

Telefonu kapatıp bana fırlattı. "Rica ederim." Yere düşmeden önce göğsümle yakaladım.

“Kahretsin!” Yumruğumu masanın üstüne vurdum. “Bu sefer farklı bir mesaj kullandı. Neden?”

Casper omuz silkerek, “Bu daha izlenebilirdi. Polise gittiğini varsayabilirdi; eğer diğer kartlardakiyle aynı mesajı bu karta da yazsaydı, her şey ele verilirdi. Yine de bu bir tesadüf olabilir.” dedi.

“Ama evliliğimizden nereden haberdar olacak ki? Bunu Kelly bile bilmiyor!”

Başını salladı. “Bunu çözemiyorum. Bozeman'daki biriyle bağlantısı olabilir mi acaba? Ama bu bile çok büyük bir tesadüf.”

Bunu çözmem lazım.

“Kelly perşembe günü arkadaşı Rosa ile dışarı çıkacak. O gece bana yardım etmeniz gerekiyor, siz ve Thor. Jason hakkında biraz araştırma yapacağım ama Thor'un kızlara göz kulak olduğundan emin olmak istiyorum. Onu barda bekleteceğim ve kimsenin onlara bulaşmadığından emin olmasını sağlayacağım. Onlar dışarıdayken, Kelly'nin evine kameralar yerleştirmenizi istiyorum.”

“Bunu yapabilirim,” diyor omuz silkerek.

“Herhangi bir hamle yapmadan önce biraz istihbarat toplamam gerekiyor. Bu işi savsaklayamam. Ve onun ne bildiğini, üstelik evlilik hakkında nasıl bilgi sahibi olduğunu çözmem lazım.”

Casper ayağa kalktı. “Sakin aptallık yapma. Hücrede oturuyorsan Kelly'ye hiçbir faydan olmaz,” dedi ve ofisten çıkmadan önce parmağını bana doğru uzattı.

İçimden bir ah çektim, sandalyeme yaslandım ve elimle yüzümü sildim. Jason, avlanmanın nasıl bir şey olduğunu yakında öğrenecek. Damarlarımda alev alev yanan ve ondan çıkarmayı planladığım öfkeyi boşaltmanın bir yoluna ihtiyacım var. O zamana kadar, derimde kıvranacağım.

Sandalyemden kalkıp kapıyı açtım, Kelly yanından geçiyordu ama dönüp göz kırptı, gün boyu bana takıldığı o şeytani gülümsemesiyle.

Boş ver gitsin.

Parmaklarımı pazularına dolayarak Kelly'yi ofisime sürükledim ve kapıyı arkasından sertçe kapattım. Bütün gün benimle flört ediyordu, çizgide yürüyordu, önümde eğilip kalemleri topluyordu, beni sinirlendirmek ve sabrımı sınamak için vajinasını gösteriyordu—sanki bu sevimli bir şeymiş gibi. Eğer tepkimi istiyorsa, işte alacak. Onun birçok saçmalığına katlanabilirdim ama o göz kırpması beni çileden çıkardı.

Onu kapıya doğru ittim.

"Logan—" Bana doğru genişlemiş gözlerle, hem tahrik olmuş hem de şeytani bir şeyler sezerek bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum. "Dur?"

Nefesini dışarı verdi, nefesi avucumda sıcaktı. "Hayır."

Bir eliyle ağzını kapatırken diğer eliyle titreyen uyluğunu ve benimle sevişmek için giydiği eteğin altını okşuyordu.

"İç çamaşırı yok," diye hırladım. "Ne yaptığını gayet iyi biliyordun, şimdi nazlanma."

Ellerimi bacaklarının altına kaydırıp, iki adımda onu masama taşıdım ve kağıt yığınının üzerine bıraktım.

Eteğinin kenarından tutup kalçalarına kadar yukarı çektim ve kot pantolonumun fermuarını açarak sertleşmiş penisimi serbest bıraktım. Onun için ne kadar sertleştiğimi görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Bela istedin. Ve buldun."

Dudaklarını ısırды. "Sözler, sözler."

Ne kadar da şımarık bir velet.

Ona sert ve derinden giriyorum, çılgılığı inlemeye dönüşüyor. Daha fazlasını isteyerek daha sıkı sarılıyor. "Beni kışkırttığın anda sırt üstü yere serilip yalvaracağını biliyordun."

"Beni başka türlü istemezdin herhalde."

Kahretsin.

Ben ona sert ve acımasızca girerken, parmakları tişörtümün içine kenetleniyor.

Kapı kolu dönüyor ve tık diye açılıyor. Kelly irkiliyor ve sanki göğsüme saklanmaya çalışıyormuş gibi omuzlarımı tırmalıyor. Ama artık çok geç. Durmayacağım, özellikle de beni daha da cesaretlendiren o küçük laflardan sonra. Çenemi sıkıyorum ve yavaş hareketlerle ama onun içinde kalarak devam ediyorum.

Casper kapı çerçevesine yaslandı. "Tanrım," dedi gülerek. "Önce mesaiyi bitirmek için otuz dakika daha bekleyemez miydin?"

Doğrulup yüzünü boynuma gömdü, bacakları yanlarıma sürtünerek titredi.

"Böyle devam ederse neler olacağını ona söylemiştim." Alt dudağımı yaladım ve arabayı içeri sürdüm. "Blöfümü görmeyi tercih etti."

"Sanırım gerçeği öğrendi," diye yorumluyor.

Yavaşça geri çekiliyorum, ıslaklığın duvarlardan yansımalarını duymak için, sonra tekrar içeri itiyorum. Yumruğumu saçlarına dolayarak başını geriye doğru çekip bana bakmasını sağlıyorum. "Öğrendin mi, Kaos?"

Başını sallıyor, gözlerini kısıyor. Vajinası penisimin etrafında sıkışıyor; onunla ıslanmış olmam... aşırı gibi geliyor. İnliyor ve bu gafin ardından utançtan geri çekilmesini bekliyorum, ama çekmiyor. Hayır, bunun yerine, bu sefer daha yüksek sesle, son derece seksi bir inilti geliyor—hoşuna gidiyor. Gösteriş yapıyor.

Karım açgözlü, teşhirci bir kadın. Seks yaparken bir izleyici kitlesi istiyor. Vücudu tepki veriyor, her daracık vajinasına girişte daha da kaygan ve ıslak hale geliyor. Bu heyecandan besleniyor, ben de ona karşılık veriyorum.

Kıkırdıyorum. "Utangaç davranmaya çalışıyor," diyorum, "ama yirmi dakika önce, o minicik eteğiyle eğildi ve bana bugün iç çamaşırını unuttuğunu gösterdi."

Casper başını salladı ve telefonunu çıkarıp ekrana baktı. "Onun yanında her zaman çıldırıyorsun," diye mırıldandı, düşünmeden ekranı kaydırırken.

Kelly boşalırken nefesini tutuyor, vücudu titriyor. Gömleğime sokulmuş halde bile sırtını kamburlaştırıyor, teslim oluyor.

"Çünkü çok hoşuna gidiyor." Kalçasının yanına bir tokat attım ve acı bir çığlıkla irkildi. "Masum numarası yapıyor ama az önce boşaldı. Utandığını mı düşünüyorsun?"

Telefonunu cebine soktu. "Eğer öyleyse, durmanı istiyor gibi görünmüyor."

"Acınası bir durum, değil mi?"

Omuz silkerek, "Yok canım. O sadece ne istediğini bilen bir kız." dedi.

"Sanırım çok eğleniyor." Bana bir kere bile durmamı söylemedi ya da beni uzaklaştırmaya çalışmadı, sadece beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Pekala, işinizi bitirmenize izin vereyim. Sadece dışarıdaki çekme bölgesinde bir araba park etmiş olduğunu söylemek istedim."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, birazdan hallederim."

"Eminim." Güldü, sonra başını yana eğerek Kelly'ye baktı. "Teşekkürler Junior, onun tavrıyla ilgilendiğin için minnettarım."

Kapı tık diye kapanıyor ve bana vuruyor. "Sen—sen—"

"Bir tane daha, tatlım." Onu tekrar masama yatırdım ve daha hızlı bir şekilde içine girdim. Omurgası büküldü ve inlemeleri odayı doldurdu, ben de ona sertçe çarptım. Gözleri vahşi, ateş ve karanlıkla doluydu—göz

bebekleri büyümüşü ve bu sadece tahrikten öteydi, bu karşılaşmanın verdiği hazdan mest olmuştu. "Pis kahpe kız. Bunu sevdiğin, değil mi?"

Onun böyle izlenmekten, onun bu diğer yönünü görmekten zevk alması, kendi orgazmımı kontrol edemememe yetiyor. Boşalırken inliyorum, derinlere doğru saplanıyor.

Eğilip kulağına fısıldadım: "Bir dahaki sefere blöfümü ortaya çıkarmaya kalkarsan, sonuçlarına hazırlıklı olsan iyi olur."

Göğsü inip kalkıyor. "Geldiğimi gördü." Sesi yarı panik, yarı şehvet dolu.

"Bu yüzden?"

"Bu çok saçma, Logan!" diye hıçkırarak söyledi. "Sana durmanı söylemeliydim!"

"Öyleyse neden yapmadın?"

"Çünkü istemedim." Elleriyle yüzünü kapatıyor. "Bilmiyorum... Her şeyi çok daha ateşli hale getirdi. Ama şimdi bittiğine göre... Bana bir daha asla aynı gözle bakmayacak."

Önünde diz çöktüm ve o da dirseklerinin üzerine yaslanarak bana dik dik baktı, cevap bekliyordu. Her iki uyluğuna da birer avuç içimi koyup araladım. "Sana saygı duyuyorum. Casper da sana saygı duyuyor. Eğer umursasaydı, bizi görünce irkilirdi." Dudaklarımı uyluğunun iç kısmına bastırıp hassas etine bir öpücük kondurdum, sonra aynı hareketi diğer tarafta da tekrarladım. "Bunu asla dile getirmeyecek."

O bakışı biliyorum, çok düşünüyor, kafasında bir yerlerde kaybolmuş durumda. Ona destek olmak gerekiyor.

"Hey, utanacak bir şeyin yok." Gözleri tekrar bana odaklandı. "Az önce yaptıklarımızı çirkin bir şeye dönüştürme. Bana yeterince güvendin. Bedenin ve duyguların konusunda dürüst oldun. Teslim oldun ve teslim oluşun güzeldi. Tanıdığım en güçlü kadınsın. İstedğin şeylerden asla utanma."

Başını salladı, birkaç dakika önce bakışlarında beliren endişe ve huzursuzluğun yerini küçük bir gülümseme aldı. Ayağa kalktım ve öne eğilerek dudaklarını öptüm. Eli boynumun arkasına uzandı ve beni kendine daha da yaklaştırdı. İşte benim kızım.

"Bir şey daha var..."

Şişmiş, aralık dudaklarıyla bana bakıyor. Tanrım, ne kadar güzel!

"Cumartesi gecesi, sen benimsin. Frankie, saat 17.00'den sonraki takvimlerimizdeki her şeyi yeniden planlayacak."

Daha da geniş bir şekilde gülümsüyor.

"Şımartılmayı hak ettiğin bir gece."

Çiçeklerle ilgili tüm bu saçmalıklardan sonra, Kelly ile benim bir molaya ihtiyacımız olduğunu fark ettim. Yalnız kalmaya. Birlikte olmaya. Tüm bu saçmalıkları unutmak için bir geceye ihtiyacımız var. Benim de, onun da dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacı var.

THIRTY-SEVEN



"Seni tekrar görmek ne güzel!" diyerek otel barında Rosa'ya sarıldım. Lüks bar, otel lobisinden ayrı bir köşede ve büyük bir kristal avizenin altında yer alıyor. Salon altın ve kehribar tonlarıyla bezenmiş. Mekanın dört bir yanına küçük gruplar halinde döşemeli yüksek sırtlı sandalyeler ve alçak masalar yerleştirilmiş.

"Aynı fikirdeyiz!" Samimi oturma alanlarından birini kendimize ayırıp yan yana oturduk ve karşımızdaki ikili koltuğu boş bıraktık.

Garson birkaç içecek menüsü getirip özel menülerini duyurdu. O gidene kadar gülümsedik ve başımızı salladık. "Ne sipariş etmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordum. "Kokteyller harika görünüyor."

Kırmızı ojeli tırnaklarıyla çenesine dokunurken menünün sayfalarından birini çeviriyor. Sonra da sayfayı eliyle kapatıyor. "Ketel One martini, on zeytinli. Ya siz?"

Logan sayesinde, özellikle kokusuyla, burbon viskisine daha çok aşına oldum ve bu gece sert bir şey içmenin uygun olduğunu düşünüyorum. "Şu old-fashioned kokteyli oldukça güzel görünüyor," diyorum, kitabı kapatıp masadaki küçük mumun yanındaki onun kitabının üzerine koyarken. Tam o sırada garsonumuz geliyor ve siparişlerimizi veriyoruz. Servis hızlı.

Bir vızıltı sesi üzerine Rosa bilekliğinden telefonunu çıkarır. "Logan az önce mesaj attı," der gülerek. "Paket... güvende..." diye mırıldanır ve mesajı yazar. "Sıvı takviyesi... yolda."

Yüzümü buruşturup bir elimle gözlerimi kapattım. "Ah, bunun için çok özür dilerim!"

"Senin için sorun olmadığı sürece benim için de sorun yok," diyor omuz silkerek. "Ama olan biten hakkında bana daha fazla bilgi vermek ister misin?"

Rosa'ya Logan'a numarasını vermemin sakıncası olup olmadığını sormak için mesaj attığımda, ilk başta biraz tereddüt etti ve kontrolcü bir erkek arkadaşı desteklemediğinden emin olmak istedi. Görünüşte pek iyi değil ama herhangi bir nedenle bana ulaşamaması ihtimaline karşı her ihtimali göz önünde bulundurmak istedi.

Ona bunun özel bir durum olduğunu söyledim. Biraz çocuk bakıcılığı gibi ama evden çıkmamı sağladığı sürece her türlü tavizi kabul ederdim. Neyse ki Rosa çok anlayışlıydı ve ona bu konuda biraz takılmaya başlaması hoşuma gitti; bu da olayın daha az çılgınca görünmesini sağlıyor.

İçimden bir ah çektim. "Evet, uzun bir hikaye, o yüzden kemerlerinizi bağlayın."

Ona şimdiye kadar olan her şeyi, hatta bu olayla bir ilgisi olup olmadığını belli olmayan o aptal güllere kadar anlattım. Ondan daha fazla bilgi almaya çalıştığımda, konuyu geçiştirdi. Kim bilir ki.

"Yani çiçeklerin bunun bir parçası olup olmadığı hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

Başımı salladım. "Çiçek teslimatı bir anormallik. Logan'a bunun sadece bir karışıklık olduğunu söyledim. Mesaj diğerleriyle uyuşmuyordu, hatta mantıklı bile değildi! Biz evli değiliz! Sanırım yanlış kart yanlış buketin üzerine konulmuş ve teslimat için gönderilmiş."

"Peki ya eski sevgilin? O da sana gül vermişti, değil mi?"

Garson içeceklerimizi getirdi ve ben de gülümseyerek içeceğimi aldım, büyük bir yudum aldım. Rosa'ya başımla onay verdim. "Evet. Bu da başka bir sorun. Logan, tüm bunların arkasında Jason'ın olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Ondan şüphe duymanız için herhangi bir nedeniniz var mı?"

Omuz silktilim. "İlk başta Jason olduğunu düşündüm, ama bu olay uzadıkça, bu ihtimal azalıyor gibi görünüyor."

"Polise gittiniz mi?"

Gözlerimi uzunca kırpıp derin bir nefes alarak başımı salladım. "Henüz değil."

"Peki, yapacak mı?"

İnleyerek, "Kendisi halletmek istediğini söylüyor." dedim.

"Elbette ki öyle düşünüyor." Gözlerini devirdi. "Bunu nasıl yapacağını sanıyor?"

Alaycı bir şekilde, "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bu Jason meselesine takılıp kalmış gibi görünüyor, ama sonra da hiçbir şey yapmıyor. Daha fazla kanıt mı bekliyor yoksa başka bir şey mi bilmiyorum?" dedim.

"Bunu başka kim biliyor? Konuşabileceğiniz başka biri var mı?" diye soruyor.

"İş arkadaşlarımdan birkaçı Logan'la çok yakın. İkisi de abi gibi, o yüzden onlar da gergin. Her şey berbat. Bundan çok yoruldum. Bütün bu saçmalıklar yüzünden Logan'la normal bir ilişki kurma şansımız olmadı gibi hissediyorum." İçimden bir ah çektim. "Logan gerçekten çok zorlanıyor."

İçeceğinden bir yudum alıyor. "Yani, belki biraz ara vermeniz, işlerin önce sakinleşmesini beklemeniz gerekiyor. Eğer eski sevgilinizse, yeni ilişkiniz onun davranışlarını daha da kötüleştiriyor olabilir. Özellikle tehlikedeyseniz, güvenliğinizi riske atmak istemezsiniz."

Başımı sallıyorum. Olmaz. "Logan stresli. Beni çok önemsiyor ve benim için endişeleniyor."

"Oturup beklemek yerine bir şeyler yapmalı."

Omuzlarımı silkerek sordum: "Onun ne yapması gerekiyor?"

"Şu adamın ağzını burnunu dağıtayım mı?"

Söylemesi kolay, yapması zor. Kıkırdadım ve sanki aramızda geçen konuşmayı silebilirmişim gibi ellerimi salladım. "Başka bir şeyden konuşalım. Bu sapık draması zaten hayatımın yeterince büyük bir bölümünü kaplıyor, arkadaşlarımla dışarı çıkma gecelerimi mahvetmesine izin vermeyeceğim, zaten bunlar yeterince nadir oluyor. Bunu yapabilmemiz için bana ulaştığın için gerçekten çok mutluyum!"

Başını salladı ve kolunu bana dolayarak hafifçe sarıldı. "Ben de! Bu, gerçekten dört gözle bekleyebileceğim ilk iş seyahatlerinden biri!"

"Ah!" Bir yudum aldım ve bardağımı masaya koydum, sonra ellerimi birbirine vurdum. "Pekala, seni tanıştırmak istediğim bir adam var. İş arkadaşlarımdan biri. Gerçekten harika biri ve bence ikiniz de çok iyi anlaşırsınız."

Kaşları çatıldı. "Aaa, dövme mi? Dövme sanatçısı mı?"

“Evet, çok yetenekli!” Onların birbirine çok yakışacağına eminim. “İnanılmaz yazı ve harfleme işleri yapıyor, serbest elle çizimini izlemek çok etkileyici. Çok yetenekli.”

“Uzun boylu mu? Benden uzun olmalı, beni kaldırıp havaya fırlatabilecek birini istiyorum.” Kaşlarını oynatıyor, bu da beni güldürüyor – son zamanlarda yeterince gülmediğim bir şey.

Başımı salladım. “Boyu uygun. Ayrıca, eğer hoşuna gidiyorsa kasları da var. Dur, bir fotoğrafım var.” Telefonumu çıkarıp fotoğraflarıma girdim ve Bozeman fuarından birkaç fotoğrafa geri döndüm. Yüzüne yakınlaştırdım ve ekranı ona doğru çevirdim. “Bu Hawthorne, Thor diye de biliniyor. Biraz kovboy gibi ama çok mütevazı... Tek bir şey var. Sabıka kaydı biraz karışık. Biliyorum, en iyi başlangıç değil ama gerçekten iyi bir adam.”

"Aman Tanrım." Telefonu elimden alıp gözlerini kırıştırdı. "Köpek yavrularını tekmelese bile umurumda değil, bu adam çok yakışıklı. Hem de çok çok yakışıklı."

"Görmek?"

“Belki şehirden ayrılmadan önce dövme dükkanına uğrarım, sonra da kendimi tanıtırım. Ya da cumartesi gecesi dışarı çıkarız, bakalım o da gelmek ister mi?”

Burnumu buruşturdum. "Üzgünüm, cumartesi günü gelemem."

“Ne? Neden?” Alt dudağını büzdü.

“Logan bizim için bir gece planı yapmış.”

İçini çekerek gözlerini devirdi. "Hadi ama. Onu istediğin zaman görebilirsin. Birlikte gece kulübüne gidebiliriz. Bu adamla tanışmak istiyorum!"

Gülüyorum. "Biliyorum, özür dilerim—Logan bu randevuyu ayarlamak için çok çalıştı."

İçeceğini yudumlarken homurdandı: "Muhtemelen o kadar da çok çalışmamıştır. Erkekler böyle ciddi bir çaba göstermezler. Seks istemedikleri sürece."

"Pekala, seks de isterim."

Bunu söylediğimde kaşlarını kaldırıyor. "Onunla mı yattın?"

“Evet.” İçeceğime gülümseyerek baktım. “Birkaç kez.” Ofisinde geçirdiğimiz anıyı hatırladıkça ürperdim. Aşağılanmanın bu kadar güvenli hissettirebileceğini hiç bilmiyordum. Sanki çıplak bırakılmak ve aynı anda gururla sahiplenilmek gibiydi. Günahkâr ve lezzetliydi.

Rosa omuz silkerek martini kadehini dudaklarına götürdü. "Şerefe!"

Belki çoğu erkek pek çaba göstermez ama benimki gösteriyor. Bir tarot destesini tamamen kendi elleriyle boyadı, Allah aşkına! "O benim en iyi arkadaşım. Daha çıkmaya başlamadan önce bile çaba gösterdi."

Karşı cins tarafından hor görülmüş, hayal kırıklığına uğramış bir kadın o, ama Logan'ın karakterini diğer erkeklere göre yargılayamaz. Logan farklıdır, bunu onunla tanıştığında öğrenecektir. Thor'la tanıştığında da öğrenecektir... ki bu düşündüğünden çok daha kısa sürede gerçekleşecektir. Dikkatim kapıdan içeri giren iri yarı figüre yöneliyor. Uzun boylu ve dövmeleli Thor, etrafında rahat bir tehlike taşıyor. Bu yönüyle Logan'a benziyor. Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Bugün senin şanslı günün, bebeğim." Elimle havaya kaldırıyorum. "Thor!"

Gözleri bize takıldı ve odayı taramayı bıraktı.

Kadınların iç çamaşırlarını çıkarmasına neden olan o seksi sırtıtaşı yapıyor ve Rosa anında kızarıyor. Saçını olabildiğince rahat bir şekilde düzeltiyor, sonra başını bana çevirip "Aman Tanrım" diye fısıldıyor. Üzerinde dar kırmızı bir elbise var ve muhteşem görünüyor.

"Hanımlar," diyor o alçak, boğuk sesiyle.

"Tahmin edeyim, Logan seni görevlendirdi, değil mi?"

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sadece kimsenin aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istiyor." Bakışları Rosa'ya kaydı. "Ama bana size katılamayacağımı söylemedi."

Gülümsedim ve kaşımı kaldırarak karşımızdaki boş koltuğu işaret ettim. Oturdu ve anında beden dilleri değişti. Rosa saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ona doğru daha çok yaklaştı, daha yumuşak, utangaç bir yönünü gösterdi. Bu yeni bir şeydi.

Bu ilginç. Keşke Logan da burada olup bunu görebilseydi.

"Bir içki daha alacağım. Thor, sen ne istersin? Benden olsun."

Bana kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar ona çevirdi. "Sadece izlemek için buradayım."

"Öyle diyorsan." Kokteyl masamızdan kalkıp bara doğru yürüdüm, gözlerimi onlardan ayırmamaya özen gösterdim. Rosa'nın onun yanına kanepeye oturmasıyla içimde hafif bir heyecan dalgası belirdi. Aman Tanrım, birlikte iyi olacaklarını biliyordum ama gerçekten de aralarında bir uyum var.

Thor ona bir şey söylemek için yaklaşıyor ve kadın gülüyor. Logan bizim için bir çocuk bakıcısı göndermiş olabilir, ama Thor'un bir kadına bu

kadar ilgi gösterdiğini daha önce hiç görmemiştim... yani, hayatım boyunca hiç görmemiştim.

Bir tur daha içki sipariş edip bara oturuyorum ve arkama yaslanarak, birbirlerini tanımalarını keyifle izliyorum. Thor'un ona tekrar ne zaman görüşeceklerini planlıyormuş gibi bakışından anladığım kadarıyla, ikisinin de bu durumdan rahatsız olduğunu sanmıyorum.

THIRTY-EIGHT



İşten sonra, postamı almak için evime dönüyorum. Birkaç gün geçti ve Logan'ın evine götürmek için temiz kıyafetlere ihtiyacım var. Sürekli eşyalarımı onun evinde bırakmamı istiyor; bu gidişle sonbahara kadar tapuda adım geçecek. Sanki beni birer birer çamaşır yükleriyle çatı katına taşımak için gizli bir operasyon yürütüyor.

Onun bana daha yakın olmak istemesi harika, özellikle de onun yanımda olması kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Posta kutusundan araba yoluma doğru yürürken, pencere değiştirme ve asfalt kaplama teklifleri de dahil olmak üzere ilanları inceliyorum – muhtemelen kullanabileceğim ama karşılayamayacağım iki şey. Arka kapıdan içeri girdikten sonra mutfığa geçiyorum, çöp kutusunun üzerinde durup gereksiz postaları geri dönüşüm kutusuna atarken her birini tek tek inceliyorum. Birkaç tanesini saklamam gerekiyor, ama tüm faturalarım kağıtsız olduğu için çoğu gereksiz. Yığının en altında, üzerinde adım yazılı ve iade adresi olmayan kalın bir manila zarf var.

Telefonumu alıp Logan'ı aramayı düşündüm ama başımı sallayıp arkasındaki metal kapağı açtım, nefesimi tutarak içindekileri dışarı silkeledim.

İçinde dışına karalanmış bir mesaj bulunan başka bir zarf daha var.

Bunlar özçekimlerden daha iyi, sizce de öyle değil mi?

Açıyorum.

Fotoğraflar. Bizim fotoğraflarımız.

Bunlar dün geceden değil, daha öncesinden: onun şövalyesinin yanında soyunduğum geceden. Boyaya bulanmış halde seviştığımız geceden. Birbirimize sarılmış haldeydik. Kağıt yığını parmaklarımın arasından kayıyor ve konfeti gibi yere saçılıyor.

Uzaklara bile bakmıyoruz, yakın çekim yapıyorlar. Sanki pencerenin hemen önünden çekilmiş gibi, ki bu hiç mantıklı değil çünkü kendisi en üst katta oturuyor.

Titreyen ellerimle telefonumu kavrayıp onu aradım. İlk çalışta cevap verdi. Ona fotoğraflardan bahsetmek için ağzımı açtım ama sadece bir hıçkırık çıktı ağzımdan.

“Ne oldu?” Duramıyorum.

“Kelly, şu anda evinde misin?”

Başımı sallıyorum ama o bunu göremiyor. Nefesimi toplamaya çalışırken nefesim kesiliyor. "Hı hı."

Dün gece her şeydi. Mükemmeldi. Hayatım mükemmeldi.

Bugün, sapık hakkında hiç düşünmeden geçirdim. Hatta Thor bile ne kadar sessiz olduğuma dikkat çekti.

"Junior, bütün gün neredeyse hiç konuşmadın. Bu kadar güler yüzlü olmasaydın senin için endişelenirdim."

Gülerek karşılık verdim. Elbette güldüm, saatlerin çoğunu Logan'la geleceğimizi ve bunun nasıl olabileceğini hayal ederek geçirdim. Sadece biz değil, dükkan da, birlikte yaşlandıkça ona sahip olmak... ve şimdi bu huzur yok oldu.

Bu fotoğraflarda yakalanan gece benim için özeldi, bana söyledikleri anlamlı ve kutsaldı... ama yalnız değildik. Bu sadece aramızdaki samimi bir an değildi; biri gizlice bizi izliyor ve biz birbirimize o kadar dalmışken fark etmeden fotoğraflarımızı çekiyordu.

“Yoldayım,” diyor. “Derin bir nefes alın. Bana ne olduğunu anlatın.”



Odin evin içine fırladı ve Logan kapıdan içeri girer girmez kendimi ona çarpmış buldum. Beni kocaman kollarına aldı ve göğsüne bastırdı, ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdum. Parmaklarını saçlarımın üzerinden geçirdi, başımın üstündeki dağınık topuzdan birkaç tel saçı çekti. Zarfı açtığımndan beri ilk defa derin bir nefes aldım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Kollarının arasından sıyrılıp yerden topladığım fotoğraf yığınına ona uzattım. Her fotoğrafı incelerken çenesi gerildi. Kemikten hafif bir çıtırtı sesi geldi ve daha fazla baskı uygularsa azı dişini kırabileceğinden endişelendim. Şakakları kızardı. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Fotoğraflar gerçekten çok net. Nasıl çektiklerini anlayamıyorum, çok yakın çekim yapmışlar—"

"Bunlar drone ile çekilmiş fotoğraflar," diyor, fotoğrafları tezgâhın üzerine bırakıp telefonunu alırken.

"Ne yapıyorsun?"

"Casper'ı evime gönderip böcek, kamera veya bizi izliyor olabilecek herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ettireceğim."

Omurgamdan yukarı doğru bir titreme yükseliyor, omuzlarım üşüyor. Daha fazla cihazın olasılığı midemi bulandırıyor.

"O zaman burada da aynısını yapacak. Şimdilik eşyalarınızı alın. Ne gerekiyorsa. Benimle kalacaksınız."

Odin bacağıma yaslanıyor.

"Hey, Odie," diye mırıldandım, çömelip kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Çenesini bana yasladı, neredeyse bana karşılık sarıldı. "Ah, senin için bir şeyim var... En sevdiğin kişinin kim olduğunu unutmuş olman ihtimaline karşı."

Arkamı dönüp buzdolabının kapağını açıyorum, sonra köpek kemiği şeklindeki kabı çıkarıp kapağını açıyorum. O da kabı kokladıktan sonra, evde yalnız kalmaya çalıştığım gece yaptığımız fıstık ezmesi köpek ödül mamalarından dikkatlice ısıkları alıyor.

"Komşum Herb ile akşam yemeği yemem gerekiyordu—"

"Kelly," diye uyardı sinirli bir şekilde. "Bu konuda tartışmayacağım."

Doğru hareket olduğunu bilerek ağzımı açıp tekrar kapatıyorum. "Akşam yemeğini yeniden planlayacağım," diyorum tekrar ayağa kalkarak.

Logan beni göğsüne çekiyor ve ben onun kollarının güvenliğine teslim oluyorum. Eli boynumun arkasına doğru kayıyor; sıkıyor, sonra

başparmağını çok fazla gerginlik taşıdığım omuzlarıma yerleştiriyor. "Her şey yoluna girecek."

Sözlerini alçak sesle ve emin bir şekilde söylüyor, sanki durumun sonucunu önceden biliyor ve düzeltereğinden eminmiş gibi. Beni sahiplenme duygusuyla koruyor. Korkuya tutunmak isteyen yanımda bana bunun umutsuz olduğunu söylüyor ama Logan'a güveniyorum çünkü Logan kendisine ait olanla kumar oynamaz.

THIRTY-NINE



Şehir merkezindeki güzel bir restoranda baş aşçılardan biri için dövme yaptım ve o da son dakika bize harika bir masa ayarlayabildi. Ona unutulmaz bir gece yaşatmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, hatta şu anda giydiği, şehir merkezindeki butiklerden birinden aldığım bir elbiseyi bile ayarladım. Bu bir dikkat dağıtıcı.

"Yakında gitmeye hazır mısınız?" diye seslendim loft dairemin giriş katından, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken.

"Neredeyse!"

Saatime göre, çıkmamıza birkaç dakika kaldı. Üst kattaki topuklu ayakkabılarının sesi kalbimi hızlandırıyor. Gözlerim ona değdiği anda hipnotize oluyorum. Merdivenlerden sanki bir cezaymış gibi, bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi iniyor. Elbiseyi kendim seçtim ve yine de ağzım açık kalıyor.

"Kahretsin, tam bir kaos." O kıpkırmızı elbiseyle tam olarak da öyle, saf bir kaos. Tam bir bela. Bu gece herkesin boynunu kıracak. Akşam yemeği rezervasyonuna birden pişman oldum. Neden ona kendim yemek pişirmedim ki, şimdiye kadar onu yarı çıplak halde yakalayabilirdim.

"Güzel elbise için teşekkür ederim." Yutkunuyor. "Sence bu gece bizi izliyor olacak mı?"

Onu döndürüp sırtını bana doğru, cam duvarın karşısına gelecek şekilde bastırıyorum, böylece birlikte yansımamızı görebiliyor ve ne olursa olsun kollarımda güvende olduğunu hatırlatıyorum.

“Bu elbiseyi senin için almadım tatlım. Onu, senin bu elbiseyi özgüvenle giydiğini görsün diye aldım. Umarım izliyordur.”

Derin bir nefes alıyor. Kollarımı sıkıca tutarken parmakları titriyor. Pencerenin yansımasında alt dudağını ısırıldığını ve yanaklarının kızardığını görüyorum.

"Onu burada bırakmalı mıyız?" diye soruyor, çıkmadan önce Odin'i okşayarak.

"Sadece birkaç saatliğine gideceğiz."

"Biliyorum, ama bütün gün dışarıdaydık," diyor dudak büzerek.

Onun bu gerekçesi beni kaşlarımı çattırdı. Güzel bir restoranda rezervasyonumuz varken evde kalmak istemesi ona hiç benzemiyor. Buna sandığımdan daha çok ihtiyacı varmış.

“Onu köpek parkına götürmeliyiz. Daha fazla ilgiye ihtiyacı var.”

Gülüyorum. O köpek, ona gösterdiği tüm ilgiden yorgun düşmüş. "Bu akşam ona bir paket köpek maması getirdiğinde ne kadar mutlu olacağını düşün?"

"Tamam." diye içini çekti.

Bu sefer daha kendinden emin bir şekilde başını salladı. Kelly kapıya doğru döndü ama duvara astığım yeni tabloyu görünce donakaldı. Daha önce içeri girdiğinde onu görmemişti çünkü arkasında kalmıştı.

"Bu... bu düşündüğüm şey mi?" Tuval üzerine çerçevelenmiş olan, onun geldiği gece bedenlerimizin boyadığı çarşaf. O gece aramızdaki şeyler değişmeye başladı ve metal gibi daha güçlü olduk.

“Dur, köşeye ne yazdın?” Yazıları okumak için gözlerini kısarak baktı. “Takıntım.”

“Her sanat eserinin bir isme ihtiyacı vardır.”

Parmaklarını boynumun arkasında döndürüp dolandırıyor, beni aşağı çekiyor ve dudaklarıyla beni öyle bir şekilde tahrik ediyor ki, akşam yemeğine çıkmayı düşündüğüme pişman oluyorum. Onu mutfak tezgahımın üzerine yatırıp koca bir yemek hazırlayabilirdim.



Yolda giderken bir kural koydum: Sapık hakkında konuşmak yok. Korku yok. Arkamıza bakmak yok. Dikkatimiz birbirimizde. Jason istediği kadar kenardan izleyebilir, hatta ona bir gösteri bile yaparım, ama müdahale etmeyecek. Bu gece değil.

Restorana vardığımızda masamıza oturtuluyoruz ve şefin özenle seçtiği yemekleri özetleyen iki el yapımı deri menü ile şarap programını içeren üçüncü bir menü sunuluyor. Bu akşamın özel yemeği, büyük bir detaycılık ve bolca yüce metaforla, adeta şiir gibi anlatılıyor: Biberiye ile tatlandırılmış kuzu sırtı, trüflü patates püresiyle; aldatıcı derecede basit, ancak tavizsiz bir titizlikle hazırlanmış. Tamam.

O dinliyor. Ben dinlemiyorum.

Bu gece tüm dikkatim onda.

Garson kibarca başını sallayarak bizi uğurluyor ve biz de تنها köşemize çekiliyoruz. Beyaz keten örtülerle kaplı masalar, müşterilerin gürültüsünü arka plana karışan bir uğultuya indirgeyecek kadar birbirinden uzak yerleştirilmiş. Bu, oldukça kalabalık bir yerde samimiyet illüzyonu yaratıyor. Bu restoran, rezervasyonsuz müşteri kabul etmeyen, her gece tıklım tıklım dolu olan ve ya çok önceden plan yapmanız ya da sizi içeri sokabilecek birini tanımanız gereken türden bir yer. Baş aşçının dövme sanatçısı olmanın da avantajları var.

Mum ışııyla aydınlatılmış masa, sunulan yemekleri incelerken yüzünü sıcak bir parıltıyla aydınlatıyor. Yemekler hakkında okumaktan çok onu izliyorum. Kelly, karar vermeden önce her bir seçeneği inceliyor. Birçok şeyi kadere bırakıyor, ama konu yemek olunca asla. Ancak ağzına attığı diğer şeyler...

Sayfayı incelemeye devam ederken, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Düşündüklerim seni utandıracak cinsten."

Gözleri benimkilerle buluştu ve menüsünü indirerek beni azarlayan bir ifadeyle süzdü. "Yemekten bahsediyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum, yapmacık bir ilgiyle menüme geri dönerek.

Seçimlerimizi yaptıktan sonra deri kitapçıkları kapatıp masaya koyuyoruz ve garsonumuz kusursuz bir zamanlamayla tekrar ortaya çıkıyor.

Kelly, yabani mantarlı risotto eşliğinde sotelenmiş deniz tarağı sipariş ediyor.

"Mükemmel seçim." Garson başını salladı ve bana döndü.

"Ben de aynısını yapacağım," diyorum ve bir şişe Chablis ekliyorum.

Garson, kibar bir baş selamı ve sıcak bir gülümsemeyle deri menüleri alıp ortadan kayboldu.

"Taklitçi," diye imza atıyor.

"Beni taklit etmediğini nereden biliyorsun?" diye karşılık veriyorum.

"Çünkü menüyü okuyan tek kişi bendim."

Şarap uzmanı masamıza şarap şişesiyle gelip kadehlerimize doldurduktan sonra bizi tekrar özel odamıza geri götürdüğünde kıkırdıyorum.

"Bu oldukça ilginç bir ilk buluşma."

Gözlerimi kısarak başımı yana eğdim. "İlk randevu mu?"

"Yani, bir bakıma öyle." Omuzları inip kalkıyor.

"İlk buluşmalar bilinmezliklerle doludur. İki yabancı buluşur. Eğer işler yolunda giderse, bu yabancılar saatlerce sorunsuz bir sohbet sürdürür, bir kıvılcım çakabilir, ama genellikle nezaket sözleri ve bir gülümsemeyle sona erer," diye açıklıyorum. "Artık yabancı değiliz, Chaos. Ve bu gece nezaket sözleriyle bitmeyecek."

Gülümseyerek, "Yıllardır yaptığımız şey bu muydu?" diye sordu.

"İşte tam olarak bunu yapıyordum," diyorum. "Black Rabbit'te gece geç saatlerde yaptığımız sohbetlerle seni tanımaya çalışıyordum. Alışkanlıklarını gözlemliyordum. Sevdiklerini ve sevmediklerini keşfediyordum. Ne kadar güzel olduğuna hayran kalıyordum. Seni çalışırken izlerken duyduğum çekimi ve saplantılı düşünceleri bastırıyordum. Sana vermeye hazır olduğum şey için hazır olana kadar zamanımı bekliyordum."

Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve parlak, ekşi şarabın dilimde bir süre kalmasına izin veriyorum.

Derin bir nefes aldı. "O neydi?"

"Her şey."

Loş mum ışığında bile, sözlerimi dinlerken boynundaki nabzının nasıl hızlandığını ve göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü görüyorum. Sesini ne kadar sevsem de, açlık dolu sessizliği de bir o kadar cezbedici.

O masanın altında bacaklarını çaprazladı ve ben de bir kurdun şişman bir tavşana gülümsediği gibi gülümsedim.

Yemeğimiz geldi ve önümüze kondu. Üç tane dolgun, ağız sulandıran deniz tarağı, mantar risottosunun üzerinde duruyordu. Neredeyse

"randevu"m kadar lezzetli görünüyordu. Kelly garsona kekeleyerek teşekkür etti.

Kadehimi kaldırıyorum. "İlk buluşmalara!"

Kadın, kadehini benimkine nazıkçe tokuşturuyor. "Ve bundan sonra ne olursa olsun." Bu kadının sözlerinin beni ne kadar etkilediğinin farkında değil. Şarabımızı yudumlarken ve ilk lokmalarımızı alırken, beklenti yüzeyin altında kaynıyor. Oldukça lezzetli.

"Eğer bu ilk buluşma değilse, buna ne derdiniz?"

"Biz neyiz?" tartışmasına girme girişimine kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum; biz karı kocayız. "Bir devamı. Seni bir geceliğine şımartma fırsatı mı?"

"Sürekli birlikte olduğunuz kadınları sık sık şımartıyor musunuz?" Şarap kadehini kaldırıyor ve bakışlarım sol eline kayıyor, keşke onu orada sahiplenebilseydim diye düşünüyorum. Seçtiğim elbiseyle onu görmek bende sahiplenici bir his uyandırdıysa, parmağındaki pırlanta yüzüğü görmenin bende neler yapacağını hayal bile edemiyorum.

Kaşımı kaldırıp peçeteyle ağzımı sildim. "Seni şımartmaktan zevk alıyorum. Başka kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Senden başka kimse yok."

"Benden önce gelen, yani sonuncusu ne olacak peki?"

Derin bir nefes alıp veriyorum. Ah. Bunun eninde sonunda dışarı çıkması gerekeceğini biliyordum. Çatalımı bırakıp kolumu masaya yaslıyorum ve kelimelerimi toplarken şarap kadehinin sapını çeviriyorum.

Kelly, "Babam onun çok zor bir kadın olduğunu söyledi," diye ekliyor.

Hafifçe güldüm. Tabii ki olayı bu şekilde küçümsedi. "Evet. Ciddi bir ilişkim olan başka bir kadın daha vardı. Sen üniversitedeyken olmuştu. Sanırım onu hiç tanımadın."

Kelly başını sallayarak onayladı.

"Piper—adı buydu—başlangıçta harika biriydi. Destekleyici, nazik ve düşünceliydi. Birbirimize hemen ilgi duyduk ve bu zamanla daha da güçlendi. Onu sevdiğimi sanıyordum. Hatta evlenme teklifi bile edecektim, ama sonra kişiliğindeki çatlakları görmeye başladım."

O benim için kötüydü. Clyde bunu fark etti, her zaman bu şeyleri benden önce fark ederdi ve iki kişinin birbirine uygun olup olmadığını anlamak için sadece onları birlikte görmeleri yeterliydi. Nancy ile gerçek aşkı yaşamıştı, bu yüzden aşkın neye benzediğini, ruh eşinin neye benzediğini biliyordu.

Clyde, ilişkimiz söz konusu olduğunda birkaç kez nazikçe endişesini dile getirdi. Ben de herkesin onun ve Nancy'nin sahip olduklarına sahip olamayacağını varsayarak onu geçiştirdim.

"Benim, baban da dahil olmak üzere, başkalarına ilgi göstermeme tahammül edemiyordu."

Kaşları çatıldı. "Babam mı?"

"Ben onun çırağıydım. Bunun ne büyük bir onur olduğunu sen de ben de anlıyoruz. Clyde Everhart'tan mentorluk almak saatlerce pratik ve odaklanma gerektirir. Baban her dersinde sabırlı ve titizdi, her beceriyi kavramamı ve mükemmelleştirmemi sağladı. En değerli varlıklarından birini, sadece bilgisini değil, zamanını da bağışladı. Benim yapabileceğim en az şey de ona kendi zamanımla karşılık vermektir."

O bana sadece dövme yapmayı öğretmedi, aynı zamanda sanatçı olmayı da öğretti.

"Onun için çok özeldin. Seni çok seviyordu." Bunu o kadar rahat bir şekilde söylüyor ki, bir yudum almadan önce şarabına gülümseyerek bakıyor, ama bu sözler boğazımda düğümleniyor. Clyde her zaman bana değer verdiğimi ve yarattıklarımın önemli olduğunu hissettirdi. Ondan daha iyi bir akıl hocası yoktu.

"Ve Piper bundan nefret ediyordu."

"Kariyerinizi inşa ediyordunuz."

Başımı salladım. "Çıraklığımı tamamlayıp kendi işimi kurduktan bir hafta sonra, köpeği hastalandı ve onu uyutmak zorunda kaldı. O hafta her şeyi iptal edip onun yanında oldum. O hafta işler biraz sakinleşti ve aşık olduğum Piper'ın bazı yönlerini görmeye başladım. Ama işe geri döndüğüm anda..."

Anlayışla mırıldanır.

İçimden bir ah çektim. "Ne kadar kontrolcü olursa, onunla o kadar az vakit geçirmek istedim. Babanı suçladı." Babası onun yolunda bir engeldi.

Kelly dudaklarını büzerek, dinlerken başını yana eğdi.

"Bir gün, iş yerinde çöpleri çöp konteynerine götürürken onu babanızın eski Buick arabasıyla uğraşırken buldum. Büyük bir kavga ettik ve o kavga sırasında bazı tuhaf tesadüfleri sorgulamaya başladım, mesela köpeğini ne kadar çabuk unuttuğunu. Bunu asla itiraf etmedi ama bence beni evde tutabilmek için köpeğini öldürttü."

"Aman Tanrım." Sırtı dikleşti ve parmak uçlarını aralık dudaklarına bastırdı. "Arabayla ne yapıyordu?"

Piper empati yoksunuydu ama bunu çok iyi taklit ediyordu. İnsanları birer eşya olarak görüyordu. Ona göre, benim zamanım da benim gibi ona aitti. Onun için her zaman ilgi önemliydi. Bu onun yaşam kaynağıydı.

“Frenlerini kesmeye çalışıyordu. Hayatındaki her şey, görünüşe göre hayatı bile, onun için bir kozdu.” Omuzlarımı silkiyorum. “Kontrolümü kaybettim. Ailesine ulaştım, her şeyin bittiğini söyledim ve onu hastaneye yatırdılar.”

"İsa."

Piper farklı bir tür kaostu; o, huzursuzdu.

“Her şeyin bu kadar kötüye gitmesine izin verdiğim için çok utanıyordum, tıpkı kaynar sudaki kurbağa gibiydim. Daha önce görmeli, daha önce durdurmalıyım. Bunun yerine, uzaklaştırma emri almak ve babanla gerçeği yüzleşmek zorunda kaldım. En zor kısmı buydu, yargılarıma güvenilemeyeceği için onun güvenliğini tehlikeye attığımı açıklamak. Kelly'nin babasını daha da erken kaybetmesine sebep olmuş olabileceğim düşüncesi beni hasta ediyor.”

Kelly orada şaşkınlıkla oturuyor. "Bunların hiçbirini bilmiyordum... Babam ne demişti?"

“Hiçbir şey!” diye kıkırdadım. “Sadece bana sarıldı. Hepsi bu.” Clyde canımın acıdığını biliyordu. Bana asla “Sana söylemişim” demedi.

"Doğru gibi görünüyor. Sen onun göz bebeğiydin. Peki, ona ne oldu?"

“Ayrılığı kabullenmesi biraz zaman aldı, ama sonunda aramayı ve mesaj atmayı bıraktı ve bunun sebebinin uzaklaştırma kararı olduğunu düşündüm. Aylar sonra internette onu aradım ama ölüm ilanını buldum. Aramayı bırakmasının sebebi buydu.” Kendi hayatına son verdi.

Yüzüme elimi sürerek duruşumu düzelttim. Bir yıl öncesine kadar bu, sesli olarak anlatamayacağım bir hikayeydi, ama şimdi o zamanlardan bahsedebiliyorum ve utanç ve kayıp acısını hissetmiyorum. Onun ölümünü öğrenmek beni derin bir depresyona sürükledi. Ani oldu, bir kapanış olmadı.

"Kendimi suçladım; ailesine ulaşip özür dilemeye bile utandım."

“Ah, Logan.” Kelly masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. “Ailesi senin onu sevdiğini biliyordu.”

Ama gerçekten öyle miydi? Bu soruyu kendime binlerce kez sordum. Ona çok değer veriyordum ve Piper'a onu sevdiğimi söylüyordum - bunun doğru olduğuna inanarak. Ancak Kelly'ye karşı duygular geliştirmeye başlayana kadar, sevginin büyüklüğünü ve deneyimin ne kadar farklı

olabileceğini fark etmemiştim. Bu, bir su birikintisi ile okyanus çukuru arasındaki fark gibiydi.

Piper beni sevmiyordu. Kendisinden başka kimseyi sevme kapasitesine sahip değildi. Bu durum onu çok üzüyordu. Bununla birlikte, ben de onu sevdiğimden emin değilim.

Gerçek aşk tereddüt etmez, sorgusuz sualsiz var olur. Ama birini sevmemeyi belirlemek çok daha zordur. İşte o zaman sormanız, olmayan işaretleri aramanız ve var olmayan duygular için yalvarmanız gerekir.

Kelly'ye bu soruyu sormuyorum.

Parmaklarım masa örtüsünde daireler çiziyor. "İlişkilerinize daha ciddi baktığınızı söylediğiniz zamanı hatırlıyor musunuz?"

Çatalını ağzına götürmeden önce, sanki konuşmamın yön değiştirmesi onu biraz şaşırtmış gibi, yarı yolda durdurdu. Başka bir kadınla geçmişten bahsetmek istemiyorum, karşımda duran kadınla gelecekte bahsetmek istiyorum.

Lezzetli lokmasını bitirip başını salladı.

Bir parça daha deniz tarağı kesiyorum. "Hâlâ aynı şekilde düşünüyor musun?"

Sırtı dikleşti. "Evet."

"Peki, bizim hakkımızda ne düşünüyorsunuz?"

Kelly kıkırdadı. "Ah, bu akşam performans değerlendirmesi mi yapacağız?"

Gülümsüyorum. "Belki."

"Geleceğimiz konusunda çok iyimserim... Seninle çok mutluyum." Elini peçeteyle siliyor. "Bazen sanki birçok insan bana bakıyor ama beni gören tek kişi sensin. Söylediklerin, dokunuşların... Bunu açıklayamam. Ama bu fiziksel seviyenin çok daha derinlerine iniyor. Hayatımın en önemli olaylarından bazılarında yanımda oldun ve birçok yönden sensiz bir hayatı hayal edemiyorum. Sanki biz... bilmiyorum."

Ruh eşleri. Aradığı kelime bu. "Ama..."

Ancak?

"Farklı koşullar altında ilişkimizin nasıl olabileceğini merak etmeden edemiyorum, biliyor musun?"

Kahretsin, onu hayal kırıklığına uğrattıyorum.

"Üzerinde çalışıyorum," diyorum. Bu zayıf bir bahane. Ona söz verdiğim gibi bu sorunu henüz çözemedim.

Masada uzanıp bana doğru uzandı ama gülümsemesi hüzünlüydü. “Biliyorum. Ama bu... çok fazla gibi geliyor. Bu gece bile, dikkatimizi dağıtmak için beni dışarı çıkardın. Gerçekliğimizi unutabilmemiz için güzel bir restoranda özel rezervasyon yaptırdın. Böyle olmaması gerekiyordu. Bunu yapmak zorunda kalmamalısın. Bu yükü senin de taşıman adil değil.”

"Bu gece bundan bahsetmeyeceğiz, unutma?"

Başını sallıyor ve sessizce çığnıyor. Bunu dile getirmesine gerek yok, aklından geçtiğini biliyorum.

“Bunu atlatacağız.” Parmaklarını kendi parmaklarımla kenetliyorum. “Eğer bir gün yük olursa, eğer ben çok fazla olursam—”

“Yapamazsın.”

Ben mantıklı bir insanım ama Kelly bana daha fazlasına inanmamı sağladı. Kaderimiz bizi bir araya getirmiş. Artık harekete geçme zamanı; onun bir sonraki hamlesini beklemeye son. Geleceğimizi sorgulamasına neden olan kişiyi bulana kadar her karanlık köşeyi arayacağım. Onu takip eden kişinin süresi doldu.

FORTY



Çatı katına döndüğümüzde Kelly, Odin'e bir ödül maması veriyor. Yemin ederim, onu eve getirdiğimden beri on kilo almış.

"O köpeği şımartacaksın."

"Güzel." Omuzunun üzerinden bana göz kırptı, sonra bakışlarını köpeğe çevirdi. "Biraz şımartılmaya ihtiyacın var, değil mi Odie?"

O elbiseyle onu bir saniye daha izlemeye zar zor dayanabiliyorum; arkamızdan kilit tık diye kapanır kapanmaz fermuarı indiriyorum. İkimiz de direnmeyi bıraktık. Gerilim çok yüksek. O merdivenlere doğru yöneliyor, ben de arkasından sessizce ilerliyorum. Ceketimi çıkarıp yere düşürüyorum, sonra da kol düğmelerimi çıkarmaya koyuluyorum. Kol düğmeleri ayaklarımızın dibine yere düşüyor.

Kelly gürültüye doğru döndü, yerde parlayan gümüş parçaları fark etti ve sonra çok fazla düğmesi olan gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı.

Parmaklarımı elbisesinin narin askılarının altına geçirip omuzlarından aşağı kaydardım. O da tişörtümü kollarımın üzerinden aşağı doğru ittiği anda elleri yanlarına düştü ve pahalı kumaş ayak bileklerinin etrafında toplandı. Karşımda sadece göğüslerini yukarı iten askısız bir sütyen ve bir parça iç çamaşırıyla kaldı. Kahretsin.

Yanımda duran döşemeli pufun etrafına ayağımı geçirip önüme doğru sürüklüyorum.

"Dizlerinin üzerine çök," dedim pantolonumun fermuarını açarken. O da sedirin üzerine diz çöktü ve ben de onun önünde durdum, o da telaşla boxer şortumu aşağı doğru itti.

"Ya biri fotoğraf çekiyorsa?"

Boynunun arkasını sıktıktan sonra elimi kürek kemiklerinin altına kaydırıp sütyeninin kopçasını açıyorum. Sütyenin kupaları düşüyor ve sertleşmiş, acıyan penisimi serbest bırakıyor. O piercingleri beni her seferinde etkiliyor.

"Bırakın izlesinler."

Parmaklarını sıkıca etrafıma sarıyor, nefesimi kesen bir ritimle okşuyor. Avucumu başının arkasına bastırıp şişmiş başı dudaklarının arasından geçiriyorum, dilinin penisimin alt kısmında gezinirken hafifçe kıpırdadığını hissediyorum. Penisimin dibini avuçluyor, beni sabit tutarken ağzıyla yavaş ve coşkulu bir şekilde çalışıyor. Sert etimin dudaklarının arasında kayboluşunun tadını çıkararak inliyorum.

Dokunuşuna teslim olurken başım geriye doğru düşüyor.

Kısa bir an için gözlerini kaçırıyor. "Bana bak," diyor. Yeşil gözlerine bakıyorum ve istemsizce gülümsüyorum; o kadar seksi ki. "Seni izlerken ıslanıyorum."

"Beni ne kadar derine götürebilirsin?"

Penisimin ucunu dilinin arka kısmına doğru yönlendiriyor.

"Daha derine," diye emrettim. Parmakları kalçalarımın üzerinde yayıldı ve göz kapakları titreyerek kapandı. "Hayır, seni becerdiğimde amının sırlıslıkla olmasını istiyorum. Bu sikimi boğazına indirirken gözlerini açık tut."

Gözlerim adeta ruhumun içine bakıyor ve yutkunuyor. Aman Tanrım. Ciğerlerimden havayı çekiyor. Odaklanmamış bakışlarım tekrar onunkilerle buluşuyor ve bu sefer dudaklarında şeytani bir gülümseme var. Ağzımın kenarı yukarı kıvrılıyor ve başımı sallıyorum. "Bak sana, beni emerken ne kadar da kibirlisin. Neden bunu kanıtlamıyorsun? Dizlerinin üzerinde ne kadar iyi olduğunu göster bana."

Meydan okumayı kabul ederek yanımda inliyor.

"Gösteriş yapmak mı istiyorsun, Kaos?" Sırıtırken çenesini kaldırıp kendimi daha da derine doğru yönlendirdim. "Boğul bakalım."

Boğazı acıdan kıvranıyor, sonra da arkasına vurduğumda öğürüyor. Kıkırdayarak, "Aaa, şimdiden mi çırpınıyorsun? Benimle sevişmekten daha fazlası olduğunu göstermek istediğini sanıyordum?" diyorum.

Bir avuç saçını kavrayıp onu birkaç saniye yerinde tutuyorum ve manzarayı izliyorum. Boğazını olabildiğince gevşetiyor. "İşte böyle. Kendinle ne kadar gurur duyuyorsun, değil mi? Benim güzel fahişem gibi öğürüyor ve salya akıtıyorsun."

Saçlarını serbest bırakınca vahşileşti ve bacaklarımı tırmalamaya başladı. Beni hırpalamaya devam etti ve dakikalar saniyeler gibi geçerken, kalın penisime nasıl zevkle yaklaştığını hayranlıkla izledim.

"Lanet olsun, dudaklarından damlayan salya mı yoksa arzu mu? Bana açlıktan ölüyormuş gibi bakarken anlamak zor." Boğazına boşalmayı ne kadar çok istesem de, eve dönüş yolculuğu boyunca onun ne kadar sıkı olduğunu düşündüm durdum.

"Ah, açgözlü kız, işte böyle," diye mırıldanıyorum. "Düşünmeyi unutman için tek gereken benim sikimi ağzına sokmak." Geri çekiliyorum ve o inliyor. "Derin nefes al."

Burnundan derin bir nefes alıyor ve beni tekrar alıyor, gözyaşları rimel dolu bir şekilde yanaklarından aşağı akana ve çok zaman harcadığı güzel makyajını dağıtana kadar beni kusturuyor.

"Tanrım," diye homurdandım dişlerimi sıkarak. Dağınık, gece mavisi saçları karmakarışık ve vahşi, dudakları benimkileri sarmış. Bu, içimde, hatırlayabileceği tek isim Bayan Teller olana kadar, vücudumun her santimini ona sokma isteği uyandırıyor. Böylece aklımı kaybedeceğim.

"Yukarı."

O ayağa kalktı, ben de onun için diz çöktüm. "Dön arkana ve eğil lan. Bu gece benim olanı göster bana."

Dönüyor ve ben de parmaklarımı iç çamaşırının kenarlarına geçirip, uyluklarından aşağı doğru çekiyorum ve dışarı çıkmasına izin veriyorum. Avucumu sırtının ortasına bastırarak, yanımızdaki koltuğun koluna doğru eğilmesini sağlıyorum. Bacaklarını açıyor, bana nefis bir manzara sunuyor ve göz hizasında duran kalp şeklindeki kalçasına bir şaplak atıyorum.

"Bu geceyi unutulmaz kılmak için çok hazırlık yaptın," diye nefes nefese söyledi. "Ben de öyle."

Beynimin onun ne dediğini anlaması biraz zaman alıyor. Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme beliriyor ve baş parmağımı anüsüne bastırıyorum. "Öyle mi? Bu gece burada benimle sevişmene izin mi vereceksin?"

Yanaklarını kavrayıp aralıyorum, bu da bana kaygan, ıslak ve pembe girişini ve almayı çok istediğim kalçasını görme imkanı veriyor. Başımı yana eğerek, bakışlarımı yavaşça nefis vücudunda gezdiriyorum.

"Sana güveniyorum," diye mırıldandı.

Güven.

Akşam yemeğinden sonra söylediği sözler içimi rahatlatıyor; her ne kadar şu anki sorunu çözememiş olsam da, çözeceğime güveniyor ve haklı olduğunu kanıtlayacağım. Ancak, bu gece yapacağımız şey buysa, bunu aceleyle, bir sandalyenin kenarından aşağıya doğru yapmayacağım.

"Çok güzel bir vajinan var."

Adımı bir dua gibi inleyerek söylüyor.

Yüzümü kalçalarının arasına sıkıştırıp dilimi klitorisinin üzerinde gezdirerek yukarı, kalçalarına doğru tırmandım. Bacakları titredi ve ben gülümsedim. Kelly'nin en sevdiğim özelliklerinden biri de dokunuşlarına verdiği tepkiydi. Dilim düğümü takip ettikten sonra tekrar vajinasına doğru ilerledi ve içeri daldı.

"Beni boşalt," diye sızlanıyor.

"Hayır," diyorum ona doğru, şişmiş klitorisini hafifçe ısırarak. Topuklarımın üzerine oturup onu bana doğru çeviriyorum, hala ayaklarının dibinde diz çökmüş haldeyim. "Seni boşaltmak isteseydim, çoktan boşalmış olurdun." Bacaklarının arasına dalıp dudaklarımı klitorisine sarıyorum ve emmeye başlıyorum. Yavaş yavaş emerken çığlık atıyor ve gözleri yumuşuyor. "Ama vücudun daha fazlasını isterken zihninin çözülmesini izlemeyi tercih ederim."

Onu tekrar çeviriyorum, kalçasına vuruyorum ve arkadan onu yemeye devam ediyorum.

"Sen... zalimsin," diyor, nefes nefese. Bacakları kilitlenip titreyene kadar devam ediyorum, bu da orgazm olmak üzere olduğunun açık bir işareti. Dokunuşlarına verdiği tepkiyi ezberledim.

Dilim tekrar kalçalarına doğru kaydı. Çok erken geri çekildim, o acınası iniltiyi duyduğumda sııttım. Elimle yanaklarına üçüncü kez sertçe vurdum ve sıçradı. Sanki ceza alıyormuş gibi sert değildi ama onu şaşırtmaya yetti.

"Neden durdun?" diye soruyor, nefes nefese.

"Çünkü..." Girişine tükürdüm. "Bu ihtiyaç duyan amı, testislerime kadar damlayana kadar germe zamanı geldi."

Ayağa kalkıp arkasında durdum, ensesini avuçlarımın içine aldım ve yüzünü yastığa bastırdım. Ucum açıklığına değdiğinde irkildi.

Onu ağzına kadar dolduruyorum. "Bu daracık kıçın..." Doğrulamaya çalışıyor ama onu yerinde tutuyorum, o kıpırdanırken penisimi daha da derine sokuyorum. "Bu gece her santimimi yiyip bitirecek ama önce amın doyacak."

Arkadan ona doğru dalarken kanepenin sallanıyor, kanepenin kolçakları kalçalarına batıyor ama onu yerinde tutmayı başarıyorum.

"Bunu hissediyor musun?" diye soruyorum.

"Çok harika." Her hamlede sözleri titriyor.

Nefesi kesildi, pürüzsüz deriye pençeleriyle tutunmaya çalıştı ama başaramadı, bu da beni sadece güldürdü. Onu daha sert bir şekilde kendime doğru çektim, kendimi sonuna kadar içine gömdüm. "Bak sana, katlanmış ve çaresizsin, sıkı vücudun beni nasıl alacağını çok iyi biliyor, değil mi?"

"Hım," diye mırıldandı.

Kalçalarım ona o kadar sertçe giriyor ki, koltuğun çerçevesi sallanıyor; arada bir yavaşlıyorum, sadece onun ihtiyaçtan kıvranışını görmek için, sonra da hırslayarak tekrar sertçe giriyorum.

"Söyle," diye emrettim, saçlarını avuçlayıp başını kaldırarak konuşmasını sağladım. "Söyle bana, amın benim."

"Senin," diye hırıltılı bir sesle söylüyor.

"Kesinlikle öyle." Tekrar ona doğru yaklaşıyorum. "Ve sen benimsin, her zaman doldurmaya hazırım."

Bu sefer hiç beklemeden geldi, amı beni sağdı ve kontrolümü zorlaştırdı. Onunla işim bitmeden geri çekildim ve beline bir kolumu doladım, sonra onu omzuma atıp merdivenlerden yukarı taşıdım. Onu sırt üstü yatağa yatırdım, bacaklarını ayırdım ve tekrar içine girdim, o da çarşafı yumrukladı. Sağ bacağını boynumun kıvrımına yaslayarak, iç bacağına bir öpücük kondurdum ve parmaklarımın arasında klitorisini yuvarlarken dişlerimi yumuşak tenine sürttüm.

Sırtını kamburlaştırdığında, işe koyuluyorum ve onunla oynarken parmak boğumları bembeyaz oluyor. İnliyor ve penisimi sıkıca kavırıyor. Aman Tanrım. Nefesimi tutuyorum. "İşte böyle, tatlım. İyi bir kız ol ve sikime boşal."

Kelly başını sallıyor, gözleri umutsuzca parlıyor ve kendini kaybediyor. Ağzı açık kalırken boynundaki kasların kasılmasına genişçe gülümsüyorum. Daha önce döktüğü dağınık gözyaşları da işin tuzu biberi. Çok güzel.

Bu sefer beklemeye kendimi zorlamak istemediğim için geri çekildim ve bacaklarını öne doğru iterek, çok az bir isabetle, boşalma sıvısını vajinasına ve yanaklarına püskürttüm.

Ona odaklanırken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Beni sert tutacak ve iyileşme dönemini atlatmama yardımcı olacak. "Henüz işimiz bitmedi," diyorum.

Yatağın başucundaki yastığı çalıyorum ve o da kalçasını kaldırıyor, yastığı kalçalarının altına yerleştirmeme izin veriyor. Kollarımı uyluklarının etrafına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve pozisyonunu ayarlıyorum. Başparmağımla klitorisinin üzerine boşalırken ve daha aşağıya doğru kaydırıp sıkı düğümünü masaj yaparken irkiliyor.

Parmaklarımı kalçasına sokuyorum ve dudakları aralanıyor. Parmak boğumuna kadar iniyorum, pompalayarak ve açarak onu gelecek olanlara hazırlıyorum. İnliyor ve kalçasını bastırırken bir parmak daha ekliyorum, boğazından hırıltılı bir inilti koparıyorum. Komodinin üzerindeki kayganlaştırıcı şişesini alıp avucuma damlatıyorum ve penisimi okşuyorum. Çok geçmeden penisime kan geri dönmeye başlıyor. Sonunda sikiyorum. Başparmağıma içeri itiyorum, çevresinde çalışarak onu son bir kez daha geriyorum. "Çok fazla gelirse diye bir güvenlik kelimesi seçmeni istiyorum."

"Kırmızı..." Gülümsüyor. "Teşekkür ederim." Bu bir nezaket değil, bir önlem. Buna ihtiyacı olacak.

Bacaklarının arasına topuklarımın üzerinde oturmuş, bana kendini bir tanrıymış gibi sunuş biçimine hayran kalıyorum; ki ben de tam olarak öyle hissediyorum. Vücudunu uzatıyor, kollarını başının üstüne kaldırıyor ve sırtını kamburlaştırıyor; bana göğüslerinin muhteşem bir manzarasını sunuyor.

"Lütfen?" diyor, parmak boğumlarıma sürtünerek ve ben de bir parmak daha ekliyorum. Kahretsin, bu benim sonumu getirecek.

"İnanılmaz," diye mırıldandım, başımı sallayarak şişmiş ucu girişine bastırdım. Penisimin başı sıkı kalçasına sıkışana kadar ona doğru eğildim. Kahretsin.

Dudakları aralandı ve bana doğru göz kırptı.

"Hâlâ benim uslu kızım mısın?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Başını salladı ve içini çekerek, "Daha fazla," dedi.

Yavaşça ilerliyorum, ellerimi kalkık uyluklarının arkasına bastırıyorum ve onu kendime daha da açıyorum. "Artık burası benim," diyorum.

"Tamamen benimsin."

Yüzünü dikkatlice inceliyorum, herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını gözlemliyorum.

"Beni götür, Logan."

Göğsümde bir homurtu yankılanıyor. Yavaş ol, diye kendime hatırlatıyorum. Daha fazla kayganlaştırıcı ekliyorum, meniyle karıştırıp direnç azalana kadar bölgeye sürüyorum. O kadar sıkı ki nefes almayı unutuyorum.

"Aman Tanrım..." diye hıçkırarak ağlıyor.

"Buna dayanabilirsin, değil mi?"

"Evet." Başını salladı. "Çok güzel—vay be."

Bana emir mi veriyor yoksa sadece bir haykırış mı, emin değilim. Gözleri fal taşı gibi açılmış, sabırsız ve daha fazlasını istiyor, bu yüzden penisimin dibine kadar iyice giriyorum.

İnliyor ve göğsü benim için biraz fazla hızlı bir şekilde inip kalkıyor.

"Şşşş. Derin nefes al. Her nefes alışımında daha derine itiyorum. Her nefes verişimde bana daha fazlasını veriyorsun. Anladın mı?"

Kelly başını salladı ve kaslarının gevşemesine izin verdi. Talimatlarımı uyguladı ve avuçlarımın altında daha uysal hale geldi.

"Mükemmel," diyorum gülümseyerek. "Sen gerçekten mükemmelsin."

Dağınık saçları ve sürülmüş rimeliyle bileklerimi kavradı, donuk bakışları bana büyük bir güvenle kilitlenmişti.

"Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim," diyerek ona doğru sallanıp durdum.

"Her şeyim senin elinde, Logan." Beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyor.

Dizlerini göğsüne doğru büküyorum, çenesini sıkıca kavrayıp ağzını sanki bana aitmiş gibi ele geçiriyorum. Kalçalarımı esnetirken onu hareketsiz tutuyorum. İnliyor, beni sert ve derin bir şekilde öpüyor. Dili benimkinin üzerinde geziniyor, sanki beni kontrolden çıkarmaya çalışıyor. Ve işe yarıyor.

"Bana ne yaptığının farkında mısın?" diye soruyorum dudaklarına doğru.

"Evet," diye fısıldıyor, her şeyin farkında ve kendinden emin bir şekilde.

Doğrulup onu üzerime doğru bastırdım, bu sefer daha sert bir şekilde.

"Öyle olsun," diye yalvarıyor. "Beni böyle becer." Gözleri parlıyor, saklamaya çalıştığı o karanlık köşelerin anlık görüntülerini bana gösteriyor.

Kalçalarımı tekrar hızla hareket ettirip onu orada tutarak daha öncekinden daha sert ve derin bir şekilde ilişkiye giriyorum. Uylukları titriyor ve elimi uyluklarının arasına sokup başparmağımın yan tarafıyla klitorisini okşarken bir yandan da kalçasını beceriyorum.

"Aferin sana kızım. Bunu planlarken tam olarak ne yaptığını biliyordun."

Beni o kadar sıkı kavlıyor ki, sanki vücudu benim uzunluğumu yutmaya çalışıyor.

"Bana bağımlı olmanı istiyorum," diyor. "Kimsenin sana benim gibi tatmin duygusu yaşatmamasını sağlamak istiyorum. Senin beni mahvettiğin kadar ben de seni mahvetmek istiyorum."

İsa.

"Sensiz olmanın nasıl bir şey olduğunu zaten deneyimledim. Asla geri dönmeyeceğim."

Neredeyse tamamen geri çekiliyorum, sonra tekrar ileri atılıyorum ve onu her santimini dikkatlice yapmaya zorluyorum. "Kahretsin, bununla başa çıkabileceğini biliyordum."

Bir kez daha yapıyorum, yüz ifadesinin hafifçe karardığını gözlemliyorum. İşte o anlık parıltı.

Günahkâr ve kendini beğenmiş bir sırıtış dudaklarında belirirken, bedeni etrafımı sarıyor.

Boğazımdan alaycı bir kahkaha kaçtı. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" Kalçasına tükürdüm. "Her şeyi alacağım, Chaos—ve seni... bana vermediğin hiçbir şey kalmayana kadar becereceğim."

"Ben seninim."

O iki kahrolası kelime. Alnımda ter damlaları birikiyor, boşalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum; kalan tüm kontrolümü de tüketiyor. Her derine gömüldüğümde, daha fazlasını istiyor diye inliyor. Damarlarımı ateşe veriyor. Merhamet kahrolsun. Kontrol kahrolsun. Karımı vahşi ve evcilleştirilmemiş istiyorum.

Kelly adımı haykırıyor ve ben onun ne kadar mükemmel olduğuna inanamayarak bakakalıyorum.

"Daha yüksek sesle, çığlıklarının ve bacakların titrerken, paramparça olmanın eşiğindeyken bunu duymak istiyorum." Parmaklarımı vajinasına sokup o noktayı okşuyorum.

"Logan!" Sesi titriyor, duyuları altüst olmuş. Bacakları kasılıyor ve miyavlayarak tırnaklarıyla boynumu tırmalıyor.

"Evet, tatlım?" diye takıldım, nefesimi toparlayarak.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Artık tutamıyorum." Sözleri bir yalvarış gibi ağzından dökülüyordu.

Bir parmağımı daha ekliyorum, içeri dışarı pompalıyorum; yarın çok ağrıyacak. Bu anın ne kadar güzel görüldüğünü asla unutmayacağım. Ne kadar cömert olduğunu, bana bedenini, güvenini ve tam teslimiyetini sunduğunu. Bu ana layık olduğumdan emin olmak için her saniyeyi harcayacağım.

"Bana biraz ara ver. Hadi bakalım, güzel kız. Ara ver ve sikimin üzerine boşal."

Dirseklerinin üzerinde doğrulup hıçkıra adımı haykırıyor ve boşalırken elimi ıslatıyor. Kahretsin.

"Aferin kızım!" Övgümü uzatarak, alçak ve hırıltılı bir sesle söylüyorum. "İşte böyle, bırak seni mahvetsin. Her dağınık, kırık parçanı istiyorum." Başımı sallayarak onu cesaretlendiriyorum, ağzı sessiz bir çığlık için açık kalmışken gözlerini benimkine dikeyor ve bana tüm benliğini veriyor.

Vücudu nabız gibi atıyor ve o an kırıldığı anda kendimi kaybediyorum. İçine girip, kalçasını doldurana kadar sertçe bastırıyorum, son damlasına kadar almaya zorluyorum. Vücudunun her seğirmesi, titremesi ve lezzetli kasılması benim. Onu hıçkıra hıçkıra ağlarken dilsiz bırakmış olmam göğsümü gururla dolduruyor ve onunla birlikte ben de kendimi kaybediyorum, ta ki sadece kabaran göğüsler ve atan kalpler kalana kadar.



Kendimizi temizledikten sonra yatağa geri döndük. Tavanı izlerken gülümsüyordum, yorgun bedeni çarşafların altında benim üzerime uzanmış, bir bacağı da benimkinin üzerindeydi. Üzerimdeki sıcak, rahatlatıcı ağırlığı beni sakinleştiriyor ve ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir huzurla dolduruyordu. Kelly'nin kulağı göğsüme yaslanmış, sanki kalp atışlarımı dinliyormuş gibi, parmakları ise boynumdaki dövmeleleri okşuyordu. Tam da ait olduğumuz yerdeydik.

"Çarşaflarını mahvettim," diyor. "Hem de iki kere."

Parmak uçlarım omurgasında hafifçe yukarı aşağı gezindi. "Hayır, çarşafı sadece bir kere mahvettin. Bu sefer yorganı sırlıslam ettin."

Gülüyor ve hafifçe omzuma vuruyor.

Bacağını biraz daha yukarı kaldırıyorum, sonra başparmağımla dizinin arkasını okşuyorum.

Kelly neşeyle mırıldandı. "Evet, sanırım bunu duvara asamazsın."

Onaylayarak mırıldanıyorum.

"Size bir fincan çay yapayım mı?" diye soruyor.

Yüzümdeki gülümseme daha da genişledi ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Hayır. Sadece seni kucaklamak, bana ait olana sahip çıkmak istiyorum."

Hafifçe ürperiyor, bana sokuluyor. "Böyle sonsuza kadar kalabilirim. Sana sarılıp kalp atışlarını dinleyerek."

Onunla tanışana kadar bu kadar çok şey hissedebileceğimi bilmiyordum. Birlikte nefes alıp verirken, göğüslerimiz inip kalkarken, yüksekte inerken tamamen senkronize bir şekilde, üzerimizde bir sakinlik hissi belirliyor.

Sanki bedenlerimiz birbirinin neye ihtiyacı olduğunu ve nasıl iletişim kuracağımızı tam olarak biliyor. Ama bu kısım, fırtınadan sonraki sakinlik, birlikte yıkılmanın tüm enkazından sonra, belki de en sevdiğim kısım. Onu kucaklamanın, onun benim olduğunu bilmenin verdiği o mutluluk gibisi yok. Kollarımda güvende olduğunu, ait olduğu yerde olduğunu bilmek.

"Çok uykum geldi ama bu gecenin bitmesini istemiyorum."

"Uyumadan önce biraz su içmeni ve bir ağrı kesici almanı istiyorum," dedim, komodinin üzerine koyduğum su bardağını ve iki küçük hapyı almak için uzanırken. Dirseklerinin üzerine yaslandı, hapları benden aldı ve bardak boşalana kadar içti. Bardağı masaya geri koydum ve üzerimize yumuşacık bir müslin örtü serdim. Ne kadar sert davrandığımdan sonra bu yumuşaklığı hak ediyordu.

Uykuya dalmadan önce çenesini yukarı kaldırıp rahatlamış dudaklarını benimkine yaklaştırıyorum. Dudaklarımız birbirine değdiğinde acele yok ve bana onu tattırmak için yeterince aralanıyor. Uykulu bir şekilde içime fısıldıyor ve onu tekrar öpüyorum, dudaklardan çok nefes öpüşü. Onu kollarımda güvenle tutarken parmaklarım saçlarını tarıyor, telleri tek tek çözüyor.

O sadece benim kaosu değil, aynı zamanda sakinliğim de; ve ona olan takıntım, yıkıcı olduğu kadar da nazik.

FORTY-ONE



"Yani şimdi," diyor, turuncu uzatma kablosunu oturma odasındaki duvar prizine takarken, "saç kurutma makinesini kullandığında, evin yarısını kapatmayacak."

Ellerimi birbirine vurarak "Teşekkür ederim!" dedim.

Logan, sanki birinin babasıymış gibi yerden doğrulurken inledi. "Bu bir çözüm değil, sadece geçici bir pansuman; hem de berbat bir pansuman. Elektrik tesisatını en kısa zamanda yeniden döşetmemiz gerekecek," dedi.

"Biz mi?" diye soruyorum gülümseyerek.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Kekeledim mi?"

Parmak uçlarımda yükselip onu boynundan çekerek yanağından öptüm. "Çatı katında kaldığımız yerden devam etmeye hazır mısınız?" diye sordum.

Dün Logan'a babamın eşyalarından bazılarını gözden geçirmek istediğimi söyledim. Oraya gitmeyeli haftalar olmuştu. Her zamanki gibi yardım etmek istedi; sanki altıncı hissi gibi, orada çalıştığımı biliyor. Duygusal olarak yoğun bir işle uğraşmak, o etraftayken çok daha katlanılabilir oluyor. Hem fiziksel hem de mecazi olarak, benim kaldıramadığım ağır şeyleri kaldırabilecek kadar güçlü.

"Hadi yapalım."



"Bu eskiz defterlerinden bazılarını dükkana koysak nasıl olur?" diye soruyorum, başka bir eskiz defterinin sayfalarını karıştırırken. El yazısının ve komik çizimlerinin nostaljisinin tadını çıkarırken biraz konudan sapıyoruz. "Biliyorsun, ön taraftaki portfolyo kitapları gibi."

Omuz silkerek, "Onları flaşlı olarak yayınlamak ister miydiniz hiç? Eminim insanlar isteyecektir." dedi.

Birkaç sayfayı çevirip resimlere tekrar bakıyorum. "Ama bu garip değil mi, eserlerinin ölümünden sonra dövme olarak yapılması?" diye soruyorum.

"Buna sadece sen karar verebilirsin, ama bence garip değil. Bence onun mirasını devam ettirecek kişinin sen olmandan çok mutlu olurdu. Belki de güzel bir saygı duruşu olur, özel koleksiyonundan dünyaya göstermeye istekli olduğun birkaç küçük parça."

Babamın yıllar önce kurduğu dükkânda daha fazla eserinin sergilenmesi fikrini seviyorum; bu, onun orada yaşamasını sağlıyor. Black Rabbit her zaman canlı bir nabza sahip olmuştur; sanat ve mürekkep tarihine duyulan takdir, duvarlarından bir yaşam kaynağı gibi akıyor. Çizgiler, sevgi ve soy.

Bu eskiz defterlerinde harika işler var, elbette berbat olanlar da; ama ben onun karalamalarını ve sadece gösterişten ibaret olmayan sanatsal yönünü paylaşmak istiyorum. Birçok farklı tarzda yetenekli bir sanatçıydı, ama çoğu insan onu sadece tek bir tarzıyla tanıyor.

"Birkaç tanesini kenara ayıracağım," dedim başımı sallayarak ve en sevdiklerimden dördünü seçtim. Onları çatı katı merdivenine taşıdım ve indirmeyi unutmamak için açıklığın yanına koydum. Gözümün ucuyla, Logan'ın daha önce yerinden oynattığı bir aynadan yansıyan küçük kırmızı bir ışık gördüm. Çatı katı kapağının hemen arkasındaydı. Başımı yana eğdim, çatı katının zemininden kendimi iterek aynaya doğru yürüdüm ve yansımayı takip ederek ışığın kaynağına ulaştım.

Kapak.

Çatı katı kapısının üzerinde elektronik bir şey var. İyi gizlenmiş, ama orada olmaması gerekiyor. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum ve kapının çerçevesinde ona benzeyen bir tane daha var, ama o boyanmış, yani daha iyi kamufle edilmiş. Aman Tanrım.

“Logan! Buraya gel!” diye nefes nefese seslendim, küçük, parlak, işlemeli cihaza işaret ederek. “Bunu görüyor musun?”

Boynunun arkasını ovuşturarak beni izliyor, sonra uzun ve yavaş bir nefes alıyor, ardından isteksizce ayağa kalkıp işaret ettiğim şeye bakmak için yanıma geliyor.

"Bu bir tür gizli kamera mı?" diye soruyorum. "Bunu sapık yapmış olabilir mi?"

"Bu bir güvenlik sensörü," diyor, merdivenden inerken ve çizim defterlerini de yanında götürürken. Ana kata ulaştığında, defterleri küçük bir koridor masasına koyuyor ve bana merdivenden inmemi işaret ediyor. Şu anda neden paniklemiyor?

“Logan, ben güvenlik sensörü takmadım!” Birisi evime girip bunu buraya yerleştirdi. Tanrım, bu hiç bitmeyen bir kabus. “Birisi beni izliyor.”

Derin bir nefes alıp yavaşça verdiğiinde omuzları yukarı kalkıyor. "Aşağıya gel."

FORTY-TWO



Bok.

Kelly merdivenlerden aşağı indi ve yanımda durdu, gözünü küçük sensörden ayırmadı, sanki patlamaya hazır bir bomba varmış gibi. Merdiveni yukarı ittim, çatı kapağını kapattım, sonra duvardaki düğmeye bastım ve çatı kapısını açtım. Telefonumdan bir bildirim geldi ve ona ekrandaki bildirimi gösterdim: Çatı kapısı açık.

“Ben kurdum. Çatı katına çıktığınızda bana haber veriyor.”

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı. Bakışları ekranla benim aramda gidip geldi, sonra da nazikçe elimden aldı. "Bunu ne zaman yaptın?" diye fısıldadı, bildirime bakarak.

“Birkaç yıl önce.” Telefonu elinden alıp ekranı kilitledim ve cebime geri koydum.

Şoku üzerinden atıyor. "Yıl mı dediniz?"

Nefesimi veriyorum. "Evet."

"Neden?" diye çıkıştı. İşte öfkesi burada devreye girdi.

“Eşyalarını karıştırırken ne zaman olduğunu bilmek istedim. Ölümünden sonra eşyalarıyla hiçbir ilgisi olsun istemedim. Ancak hazır olduğunda, saatlerce, bazen günlerce bu tavan arasında kayboluyordun. Telefonunu açmıyor, mesajlara cevap vermiyordun. Her salı, izin günlerinde

neredeyse hiç uyumamış gibi bitkin bir halde işe geliyordun. Ne yapmam gerekiyordu? Onun anılarına ve eşyalarına gömülürken öylece oturup izlemeli miydim? Müdahaleci olmadan ne zaman yardıma ihtiyacın olduğunu bilmek istedim.”

Sahte bir kahkaha atarak, "Yani bunun cevabının beni gözetlemek olduğunu mu sandın? Şaka mı yapıyorsun?" dedi.

"Niyetim saf ve temizdi." (Gayet doğru.)

Yanımdan uzaklaşıp oturma odasına girdi ve ellerini düzgünce kucağına koyarak kanepenin kenarına oturdu. Gözleri yere sabitlenmişti. Sessizdi, içine kapanmıştı. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Sanırım polisle iletişime geçme zamanı geldi," diyor.

Önünde diz çöktüm ve ellerini ellerime aldım. "Sanırım çözümü buldum."

"Sürekli bunu söylüyorsun." Sözleri canımı yakıyor. "Halledeceğini söylemiştin. Artık sadece mesajlar değil, Logan, fotoğraflar da var! Paranoyak olmaya başladım. O hâlâ bir yerlerde."

Yutkunuyorum. Haklı. Başım omuzlarımla arasında sarkıyor, sonra derin bir nefes verip ayağa kalkıyorum ve oturma odasında ileri geri yürüyorum.

"Hâlâ kim olduğunu bilmiyoruz—"

Adımlarımı yarıda kesip ona doğru döndüm. "Billy."

Başını avucuna yaslayıp alnını ovuşturuyor, sanki ona bilmeceler soruyormuşum gibi. "Billy kim?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Billy Akers."

Başını hızla kaldırdı ve gözlerini bana dikti. Kelly, "Konuşmaya başla" derken son derece ciddi bir tavır sergiliyordu.

"Jason'ın dükkana geldiği gün, Billy'den bir mektup aldığım için zaten kötü bir ruh halindeydim."

"Ne olmuş yani? Yıllar önce emekli oldu, bununla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum, babamın arkadaşıydı."

"Hayır, değildi," diye itiraz ettim, adımlarımı durdurup ona işaret ederek. "Hayır, kesinlikle değildi."

Kahretsin, bu konuşma kesinlikle gereksiz ayrıntılara takılacak. İşte başlıyoruz. Koltuğa geri yaslandı ve kollarını kavuşturarak devam etmemi bekledi.

"Baban öldüğünde dükkânı sen devralacaktın."

“Ben mi?” Gözlerini kocaman açarak kendini işaret etti ve birkaç kez kırptırdı. “Dükkan işletmeye hazır değildim. O zamanlar ehliyetim bile yoktu.”

Başımı salladım. “Önemli değil. Hâlâ senindi. Babanın istediği buydu. Sonlara doğru, Black Rabbit'in çalışmaya devam etmesi için planlarımızın olduğundan emin olmak için Billy ile konuşmaya çalıştım. Çok sessizdi, bir şeyler ters gidiyordu, bu yüzden araştırmaya başladım. Billy dükkandan para zimmetine geçiriyordu, kimse fark etmeden yavaş yavaş parayı tüketiyordu. Yani, biz babanın hayatının son dönemindeki palyatif bakımıyla meşgulken, Billy anlaşmalar yapıp cebini dolduruyordu.”

"Parasını zimmetine mi geçirdi?" Kadın irkildi; yüzündeki ihanet ifadesi apaçık ortadaydı.

“Evet, ama bu endişelerimizin en küçüğüydü.” Elimle işaret ediyorum. “Black Rabbit'i satmaya çalıştı. Binadan ya da sandalyelerden bahsetmiyorum, isimden bahsediyorum. Los Angeles'taki bir şirkete. Burayı lanet olası bir reality şovuna çevirmeyi, kendi berbat dövme serimizi çıkarmayı, markalı ürünler satmayı planlıyorlardı, büyük bir para tuzağıydı. Buranın kuruluş amacına hiç de uygun değildi.”

Öne doğru eğildi, başını ellerinin arasına gömdü. "Buna inanamıyorum."

“Babanın hain olmadığını biliyordum. Aslında baban evrakları çoktan doldurmuştu. Billy'ye dosyaları teslim etmesi için güvenmişti ama Billy bunu hiç yapmadı. Dosyaları elinde tuttu. Clyde'ın vasiyeti ile yasal devir arasındaki zaman dilimini kullanarak babanın ölümünden hemen önce kurduğu her şeyi satmaya çalıştı. Babanın arkadaşı değildi.”

“Pekala, ama satmadık.” Ellerini indirip dik oturdu. “O zaman ne oldu da böyle oldu?”

Omuz silktim. "Yapmam gerekeni yaptım. Ona daha iyi bir teklif yaptım. Anlaşmayı bozmak için ona rüşvet verdim. Billy emekli olmadı, kaçtı."

"Bize ihanet eden adama para mı ödediniz?"

“Kara Tavşan'ı ve babanın inşa ettiği her şeyi korumak için mi? Evet, ona para ödedim.”

"Ne kadar?" diye soruyor. "Bu önemli değil."

"Ne kadar, Logan?"

"Bir miras fonum vardı."

"Gitmiş miydin?" diye soruyor. "Neden avukatlara gitmedin? Neden dava açmadın?"

Elimle yüzümü sildim. "Zaman yoktu. O anlaşma baban ölmeden önce gerçekleşmeliydi. Sana gitmesi gerektiğine dair hiçbir belge yoktu elimde, tek bildiğim babanın bana söyledikleriydi ve ona inandım. Los Angeles'taki bir şirketin, biz onu geri almak için mücadele ederken bizi sömürecek avukatları olduğunu düşündüm. Sadece... panikledim. O hastayken burada işleri yolunda tutmaya çalışmakla çok meşguldüm, Piper'la ilgili tüm sorunlar hala tazeydi, Clyde ölüyordu. Aklıma gelen tek şeyi yaptım."

"Ama bunu hiçbir zaman benim adıma yapmadın."

"İlk başta değil." Topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Sana böyle bir şeyi emanet etmeden önce her şeyin istikrarlı olduğundan ve dükkanın batma riski altında olmadığından emin olmam gerekiyordu. Ayrıca, sen henüz yirmi iki yaşındaydın, babanın ölümünün acısıyla boğuşuyordun ve zamanının çoğunu çatı katında geçiriyordun. Zaten yeterince derdin vardı. Ben de buraya güvenimin çoğunu vermişim – bir yatırımdı. Sana başarısız bir işletmeyi emanet etmemeye ve bu süreçte sahip olduğum her şeyi kaybetmemeye dikkat etmem gerekiyordu."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Aman Tanrım."

"Hikaye şöyle gelişti: Baban bana miras bıraktı ve sen hazır olduğunda ve Black Rabbit mali açıdan iyi bir duruma geldiğinde mülkiyeti devredecektim. Babanın böyle bir ihanete uğradığını bilmeni istemedim. Bunların hiçbirini bilmeni istemedim. Keder içinde boğuluyordun; böyle bir şeyin stresi seni mahvederdi."

Beyni bilgiyi işlerken sessiz kalıyor, sonra kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Ama dur, bir dakika, beni takip eden kişinin Billy olduğunu nereden çıkardın? Her şeyin arkasında o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bence o bütün parayı harcadı ve daha fazlasına ihtiyacı var. Belki de hâlâ ondan satın aldığım için kızgın; eğer Black Rabbit'i bir para ineği gibi sağmalarına izin verseydim telif haklarından daha çok kazanırdı. Bence sana kızgın değil, beni en çok acıtan yerden vurmak istiyor ve bunun da sana saldırmak olduğunu biliyor. Bence bu yüzden o mektubu doğrudan senin evine değil de dükkana gönderdi. O mesaj bana yönelikti, sana değil."

"Mektupta ne yazıyordu?"

Gözlerimi devirdim. "Sanki sadece 'Nasılsın Junior?' der gibiydi. Patron olmanın, babanın yerini almanın nasıl bir şey olduğunu soruyordu."

"Değiştirmeyi mi söyledi?" diye sordum. Başımı salladım.

"İçimizden birinin onun yerini aldığını mı düşünüyor?"

"Bence olan bu. Hatırlıyor musun, hep emekli olmak istediği yer neresiydi?"

Elini ağzına kapatıyor. "Aman Tanrım. Batıda."

Kesinlikle.

"Ama fotoğraflar?" diye soruyor. "Billy gerçekten bunu yapar mıydı?"

"Şantaj," diyorum.

"Fotoğrafları gönderirken neden doğrudan parayı istemedi ki?"

Başımı sallıyorum. "Bize onlara sahip olduğunu bildiriyor. Ne kadar ünlü olursanız, değerleri de o kadar artar. Ün listelerinde yükseliyorsunuz. Instagram hesabınızın son bir yılda nasıl patlama yaptığına bakın."

"Kahretsin." Elini saçlarının üzerinden geçirip, dağınık topuzdan birkaç tutam daha çekip kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Bunu neden daha önce söylemedin, Logan?"

Bunun için geçerli bir sebep yok, tek amacı onu büyük bir baş ağrısından ve güven sorunlarından korumaktı; ironik bir şekilde, tam olarak da bunu yaptım. "Seni korumak istedim. Kara Tavşan'ı ya da mirasınızı çalmaya çalıştığımı düşünmeni istemedim."

Koltuktan kalkıp ellerini beline koyarak ayağa kalktı. "Bu aptalca bir sebep. Bu çok aptalca bir sebep. Eğer Kara Tavşan'ın sahibi ben isem, başına ne geldiğini bilmeye hakkım var..."

Haklısın. Şimdilik ağzımı kapalı tutuyorum çünkü Kara Tavşan'ı ancak bana bir şey olursa alabiliyor. Henüz ona devretmedim.

"Peki, başka neleri bilmiyorum?" diye soruyor, yumruklarını sıkarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Bok.

Gözlerimi inceliyor, sanki tüm sırlarım gözümün ardında saklıymış gibi. İnsanların bir şey saklamak istediğini anladığında onları çok iyi okuyor ve şu anda, bakışlarını üzerimden atmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum çünkü bir saniyeliğine bile gözümü kaçırırsam, anlayacak.

Birinci seçenek: Daha en başından büyük bir saldırı başlatıp, patlamanın etkisinin beni ondan önce yok etmesini ummak. Ondan sonra, diğer her şey buna kıyasla sadece küçük roketler gibi görünecek.

Ya da ikinci seçenek: Önce ona ufak tefek saçmalıkları anlat, sonra yavaş yavaş dramatik büyük finale doğru ilerle; bu final, ancak onun

dizginlenmemiş öfkesi ve bana bir şeyler fırlatma yeteneğiyle kıyaslanabilecek, ateşli bir kaosa dönüşsün.

Hızlı ve merhametli bir ölüm mü istiyorum? Yoksa önce biraz tahrik olmak mı daha eğlenceli olur?

Üçüncü bir seçenek daha var... Şu anda, dükkanın sahibi olup olmadığını ortaya çıkarmama yol açan bir yolda ilerliyoruz. Eğer onu yanıltıcı bir ipucuyla izden saptırabilirsem, en azından vekaleten evlilik olayından kurtulabilirim.

Onun benden nefret etmesi için yeni bir sebep bulmalıyım.

"Odin sokak köpeği değildi. Onu bir barınaktan sahiplendim," diye patladım. Burun delikleri genişledi ve benden uzaklaştı.

"Onu başıboş bir köpek gibi gösterdim çünkü sen buna çok kanıyorsun. Ayrıca, babanın mektubundaki o olay da, beni buna o hazırladı, ben de bundan faydalanmak zorundaydım."

Bakışları Odin'e kaydı. Köpeğimize bakarken sesi ifadesiz bir şekilde, "Başka ne?" dedi.

Son ilişkinizi sabote etti... duygularınızı manipüle etmek için babanızın bazı mektuplarını okudu... sizinle evlendi. Küçük suçlar.

Kelly sessizliği fark etmiş olmalı, bu yüzden yavaşça dikkatini bana çevirdi ve gözlerini kısarak sordu: "Kara Tavşan'ın sahibi benim, değil mi? Babamın istediği gibi?"

Vay canına, bu strateji de suya düştü!

Dikkatli ol... "İkimiz de sahibiz," diye yanıtlıyorum.

Başını yana eğdi, kollarını tekrar kavuşturdu. "Bana yalan söylüyorsun."

Başımı sallıyorum. Teknik olarak, bu evlilik malı ve Minnesota'da bu, onun yarısını alacağı anlamına geliyor.

Ellerini havaya kaldırıp sesini yükseltti. "Peki, o zaman vergi borcum çok mu yüksek? Hükümet neden gelip benden para istemedi? Borcumuzun olduğunu gösteren evrakları gösterin bana."

Bana doğru yaklaşıyor ve ben geri çekiliyorum.

Kesinlikle hayır.

Başını yukarı kaldırması, kavgaya hazırlandığını gösteriyor. "Neden olmasın?" diye ısrar ediyor.

Ensemin arkasını ovuyorum. Beni köşeye sıkıştırdı. "Bunu sana söyleyemem."

Gözlerini abartılı bir şekilde kırıştırıyor. "Ne?" Sesi sert.

Bu konuda ellerim bağı. Ona her şeyi anlatamam, yoksa onu kaybederim. Evliliğimiz er ya da geç gerçekleşecek bir şeydi ve bu sayede bana bir şey olursa işin ona kalmasını sağladım. Bir taşla iki kuş vurdum... Ayrıca, eğer bir gün benden boşanmaya kalkarsa, Black Rabbit'in yarısını yine de elimde tutabileceğimi garantiledi. Dövme dükkanı bizi ömür boyu bağladı. O, babasının dükkanından vazgeçemeyecek kadar duygusal biri; ben de öyleyim.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bunu yapamam."

"Ne yap?"

Çenemi gevşetip biraz daha geniş bir perspektiften bakmaya çalışıyorum. Bilgi bombardımanıyla boğuşuyor ve her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı var. Gözleri parıldıyor, gözyaşları ağzına dolmak üzere.

"İşte bu." Vücudu gevşedi, kolları sanki bir saniye daha tutamayacak kadar ağırmış gibi yanlarına düştü. "Sen. Biz. Sensör takmak. Odin. Sır saklamak. Hepsi."

Bir adım öne çıktım, sesim yükseldi. "Durun. Bunu yapmayacağız."

"Bana biraz alan lazım. Bir ara. Sonsuza dek demiyorum, ama şimdilik." Sözlerinin kesinliğiyle etrafımızdaki sessizlik adeta titreşirken kulaklarım çınlıyor.

Ara mı? Lanet olsun, ara mı?

Boğulma hissi göğsümde başlıyor, ciğerlerimden yayılıyor ve yoluna çıkan her organı sıkıştırıyor. Zihnime ulaştığında ise düşüncelerim bile nefes alamıyor.

Pes ediyor.

Düşüncelerim ardı ardına gelip sessizliği kemiriyor, onu ham bir gürültüyle dolduruyor; onun kalmasını sağlayacak her olasılığı, her sebep-sonuç ilişkisini araştırıyorum. Görüşüm daralırken, karanlıkta bir kurşun gibi bir umut ışığı beliriyor.

Bu neredeyse fazla basit. Zaten mahvoldum, bari kıyamet öncesi küçük bir parti yapayım. Ağzım hafifçe yukarı kıvrılıyor. Derin bir nefes alıp havayı yavaşça dışarı veriyorum, kalp atışlarım yavaşlarken nefeslerimi düzenliyorum.

Sadece o ara vermek istiyor diye ona ara vermek zorunda değilim. Ona izin vermeyeceğim.

O bizden vazgeçemez. Onu kendime ait kılmak için yıllarca bekledim ve her şeyi riske attım, o da işler zorlaştığında pes etsin diye değil. Asla

olmaz. Eğer Kelly kavga istiyorsa, ona kavga ederim, ama kemerini sıkıca bağlamalı çünkü bu gece ikimizden biri yürüyerek ayrılmayacak.

Kollarımı kavuşturup sırttım. "Hayır."

Başını yana eğdi. "Bu sana kalmış bir şey değil," diye karşılık verdi.

"Aslında öyle," diyorum. "Henüz işimiz bitmedi."

Bana tedirgin bakışlarını dikmişken yana doğru adım atıyor.

"Hayır, hayır, hayır," dedim, ayaklarıma bakarak. Kıkırdadım ve başımı salladım, sonra tekrar gözlerine baktım. "Beni tanımadığın bir yabancı gibi görme."

"Dürüst olmak gerekirse, Logan—" Yutkunuyor ve ben onun alanına girince geri çekiliyor. "Tanıdığım adam sır saklamaz. Şu anda kim olduğunu bilmiyorum."

Bu sözlerin beni paramparça etmesini engelleyen tek şey, bunları gerçekten kastetmediğini bilmek. Mademki pansumanları söküyoruz, o zaman yapalım. Önce ben başlayayım.

"Evet, öylesin." Ona doğru birkaç adım attım. "Ben senin lanet olası kocanım."

Saçmalıklardan bıkmış gibi alnını avucuyla ovuşturarak iç çekti. "Bu imkansız."

"Buna vekaleten evlilik deniyor," diye açıklıyorum. "Montana'da yasal."

Başını yana eğip sol kaşını kaldırarak, tek bir bakışla beni adeta büyüledi. "Logan, neyden bahsediyorsun?" Sesi sakın ve netti.

"Bozeman'da teslim etmem gereken evrakları hatırlıyor musun?"

Dünyasının alt üst olduğu anı görüyorum. Dudakları aralanıyor ve bana göz kırıyor. "Bekle..."

Karnım gurulduyor; pizza sipariş etmeliyiz. Sanırım bu biraz uzun sürecek.

Bana dik dik baktıktan sonra ağzından kelimeler döküldü: "Henüz evlilikten bile bahsetmedik!"

Odin odaya koşarak girdi ve bana baktı, bu yüzden sesimi sakın tutmaya çalıştım.

"Artık buna gerek yok," diyorum. "Ben zaten hallettim."

Ellerini beline koyarak, yere bakarak dar bir daire çizerek yürüyor. Parçalar yerine oturuyor ama hâlâ büyük resmi tam olarak göremiyor. Ellerini havaya kaldırıp bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Şu anda sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum!"

"Yani..." Omuz silkerek karşılık verdim. "Bir teşekkür hoş olurdu."

Ağız açık kaldı.

"Bir şey olursa dükkanın sizin olmasını sağlamam gerekiyordu," diye açıklıyorum.

Ve benimki.

Sonsuza dek birlikte.

Başını salladı. "Bana yalan söylüyorsun."

"Bu konuda yalan söylemezdim."

Bana yaklaşık on saniye boyunca dik dik baktı. "Ne sikim!" dedi, sesi bir oktav yükselmişti. Yüzü kıpkırmızı olmuş ve gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibi olmuş bir halde, "Neden beni normal bir insan gibi vasiyetine eklemiyorsun?" diye sordu.

Çok kolay. Ben normal bir insan değilim ki. Tanrı aşkına, ona bu fikri nereden verdi? "Bak, sen her zaman benimdin, Chaos. Ben sadece yasal hale getirmek için gerekli evrakları doldurdum."

"Şu anda ciddi olamazsın. Bunun ne kadar berbat bir durum olduğunu anlıyor musun?" Sesi sonlara doğru tizleşti ve Odin'in kulakları bu tiz sestten irkildi.

Omuz silkiyorum.

El hareketleri kontrolden çıkmış durumda. Küçük yumruklarını öyle savururken çok sevimli görünüyor.

"Omuz silkme mi? Tamamen çılgınca davrandığınız için özür dilemeniz sadece bir omuz silkme mi? Pişman bile görünmüyorsunuz!"

Kaşlarımı çatarak kıkırdadım. "Bunun neresi sana özür gibi geldi?" Ağzım alaycı bir şekilde kıvrıldı ve başımı salladım. "Özür dilemiyorum."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. Lanet olsun, çok kızgın. "Sen!" Sesi neredeyse boğuk, karikatüristik; tüm bunlara rağmen, eğlencem dorukta. Gülmemek için dudaklarımı büzüyorum.

Gözleri bana öfkeli bakışlar fırlatırken, kolunu yana doğru savurarak kapıyı işaret etti. "Çık dışarı."

Odin "dışarı" kelimesini duyup kapıya doğru koştu. "Seninle konuşmuyor, dostum."

"Hayır, teşekkürler." İçimi çekip kanepeye yığıldım, parmaklarımı başımın arkasına geçirdim. "Sanırım kalacağım."

"Defol git evimden." Derin bir nefes aldı. "Hemen şimdi."

Ayaklarımı sehpanın üzerine uzattım. "Gitmiyorum."

"Pekala! O zaman polisi arayacağım," diyerek telefonunu çıkardı.

"Onları ara. Ben senin kocanım. Burada yaşıyorum. Sırf sen birdenbire pişman oldun diye beni buradan atmayacaklar."

Sanki etraftaki bir şey bunların anlam kazanmasına yardımcı olacakmış gibi kendi etrafında dönüyor. Şimdi de kendi kendine dönme sırası onda. Zavallı şey.

Odin odaya geri döndü ve yanıma, kanepeye atladı. "Onu kanepeye mi çıkarıyorsun? Mobilya koymamaya karar vermiştik, değil mi?"

"Bu tam bir rezalet," diye kendi kendine mırıldandı.

"Bak, istediğin kadar kızabilirsin, ama ben senin kocanım ve seni güvende tutmak benim görevim." Odin'in aklı başından giderken ben de onun kulaklarının arkasını kaşıyorum.

Kollarını yanlarına düşürdü, sonra telefonu tekrar eline aldı. "Yine de polisi arayıp yaptığınızı bildireceğim! Bunu kabul ettiğime dair hiçbir belge imzalamadım."

Kollarımı kanepenin arkasına yasladım ve Odin başını kucağıma koydu. "Thor'u gerçekten tekrar hapse göndermek istiyor musun?"

Ekranın kilidini açıyor. "Thor'un bununla ne ilgisi var?"

"O senin vekilin, canım. Devlet belgelerinde sahtecilik yapan suçluların başına ne geldiğini düşünüyorsun?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Onu nasıl böyle bir tehlikeye atabildin?"

"Hey, onu riske atmıyorum." Ellerimi kaldırıyorum. "Atıyorsun."

Telefon yere düşüp gürültüyle kırıldı. Kriz atlatıldı.

"Bunu bana nasıl yapmaya cüret edersin! Biliyor musun, siktir et bunu." Parmağını bana doğru uzattı. "Ve sana da siktir et. Eğer sen gitmezsen, ben gideceğim. Hadi, Odie."

Odin, o yanımdan hızla geçerken kanepeden fırladı. Ben de kanepeden fırlayıp odanın diğer ucuna üç dev adımla geçerek, o anahtarlarına ulaşmadan önce duvardan kaptım.

"Kahretsin! Bana onları ver!"

Ellerini yanlarında yumruk yapıp sıkması beni kahkaha attırıyor. Gerçekten şu an kontrolün kendisinde olduğunu mu düşünüyor?

Önümde açık avucunu tutuyor. "Lütfen, Logan?"

Güzel deneme.

"'Lütfen' bu sefer işe yaramayacak, bebeğim. Seni iznin olmadan evlendirdim. Seni burada istediğin dışında tutmanın bu kadar zor olduğunu mu sanıyorsun? Hadi ama."

Gözleri yaşlarla doldu. "Logan, bunu nasıl yapabildin?"

Numara yapıyor. Üzgün değil, sadece çok sinirlendiğinde ağlıyor ve şimdi bu özelliğini kendi lehine kullanmaya çalışıyor. "Sevimli timsah gözyaşları."

"Ugh!" diye haykırdı.

Ona doğru yaklaştım ve dağınık saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım; üst dudağı kıvrıldı ve elimi itti. "Hazır olduğunda sana hayallerindeki düğünü vereceğime söz veriyorum. Hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın. İsteddiğin elbiseyi alacağım, tüm çiçekleri ben alacağım, istediğin kadar insanı davet edebiliriz..."

Çenesi titredi, sonra yüzünü buruşturdu. "Bana seni seviyorum bile demedin." Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı.

Lanet etmek.

Yüzünü hafifçe kendi yüzüme doğru çevirerek ona aşağıdan bakıyorum. "Öyle değil mi?"

"Hayır." Sonra gerçekten de bana tokat attı, parmağını yukarı doğru uzatarak. "Ve sakın şimdi söylemeye kalkma!" Yanağımdaki keskin acıyı ovuştururken o da öfkeyle koridora doğru yürüdü.

"Ah, pardon, önce siz mi söylemek istediniz?" diye sordum arkasından, biraz da ukala bir tavırla.

Kadın topuklarının üzerinde döndü. "Sanki bu hiç önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorsun. Şu anda nasıl şaka yapabilirsin?"

"Bunun kaçınılmaz olmadığını söylüyorsun... Ve elimde değil. Öfke sana yakışıyor." O tokattan sonra ben de çok sinirlendim. Fiziksel patlamasını affediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu hak etmiştim.

Gözlerinden yaşlar akıyor ve koridora doğru geri çekiliyor. "Senden nefret ediyorum!"

Hayır, öyle değil. "Ahhh. Bu bizim ilk kavgamız mı?"

"Bu son gecemiz olacak!" diye bağırdı, arkasını dönüp koridordan yatak odasına doğru yürürken.

"Umarım öyle değildir!" diye bağırdım. "Kızginken oldukça seksi oluyorsun."

Geriye doğru yürüdü, tam o sırada da gülümseyen beni gördü. "Sana hiç bu kadar kızmamıştım, Logan Teller. Boşandığımızda köpeği de ben alacağım!"

Odin gözlerini ikimiz arasında gezdiriyor.

Gülüyorum. "Sen duş almaya git, ben de bize pizza sipariş edeyim. Yedikten sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Bana tiksintiyle başını salladı. "Bu iş henüz bitmedi!"

"Biliyorum, Chaos," diye mırıldandım.

Ağır adımlarla uzaklaştı. Sonra tekrar geri döndü. Yine. Ben de koltuğa geri çöktüm ve dirseklerimi dizlerime dayayarak, son sözü söylemek için bir sonraki fırsatını bekledim. Sanki yüzüme kapı çarpmak mı yoksa beni azarlamaya devam etmek mi istediğine karar veremiyor gibiydi.

"Parmaklarıma takacağın o elmasla seni yedi kere iflas ettireceğim."

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve dilimi şaklattım. "Az kalsın alıyordum." Onu satın alana kadar zaten birkaç yıldır para biriktiriyordum.

Sözlerine duyduğum sevinçten memnun kalmayarak dişlerini gösteriyor. Üçüncü –ya da dördüncü mü?– kez öfkeyle uzaklaşırken istemsizce gülüyorum.

"Ve sen de o lanet olası kanepede uyuyacaksın!" diye bağırarak yatak odasının kapısını sertçe kapattı.

Arkama yaslandım, ayaklarımı tekrar yukarı kaldırdım ve telefonumda gezinirken, sipariş uygulamasından en sevdiği pizza malzemelerini seçtim. "Bakalım göreceğiz," diye mırıldandım. "Eşim."

FORTY-THREE



Bir saat sonra bile hâlâ öfkeden titriyorum. Bana pizza sipariş etti ve sanki bir mahkummuşum gibi yatak odamın kapısının dışındaki koridordaki masaya bıraktı. Bana başka hediyeler de bıraktı: bir şişe burbon, en sevdiğim meyan kökü şekeri ve birkaç şişe su.

Ne kadar da adi bir herif.

Beni evin içinde tutmayı başarabilir belki, ama bu gece yatak odası benim. Oraya giremeyecek. Yaptıklarından sonra, sır sakladıktan ve güvenimi, mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde ihanet ettikten sonra, yanımda bu yatakta uyuyamayacak.

Onu başka bir odada uyutmaktan daha büyük bir "siktir git" deme şekli yok. Logan gibi kontrolcü biri için bu neredeyse ölüm cezası demek. Bundan daha kötü olan tek şey... onun izlemesine izin verilmezken benim eğlenmemi dinlemeye zorlamak olurdu. Şu anda alçalmayacağım hiçbir seviye yok.

Yatağımın kenarına doğru öfkeyle gidip komodinin çekmecesini fazla güç kullanarak yerinden söktüm ve çekmece yere düşüp birkaç vibratörüm etrafa saçıldı. Neyse. Mütevazı oyuncak koleksiyonumu gözden geçirdim ve en az dikkat çekici, en yüksek sesli olanı seçtim. Oturma odamda çalan

klasik müzik yüzünden duyması pek olası değil. Hoparlrlerimden. Akşamının tadını çıkartıyor olmasına çok sevindim.

Kapıyı hafifçe çalıyor. "Her Şey yolunda mı?" diye soruyor. "Bir arpma sesi duydum."

Derin bir nefes veriyorum. Çarpma sesi. Az sonra bundan çok daha fazlasını duyacaksınız.

Hayır, her Şey yolunda değil. Benim iznim olmadan benimle evlendin!

"Gerçekten mi? Bunu hâlâ mı yapıyoruz?"

Bu adamın küstahlığına hayretler içinde kaldım. Logan'ın daha önce hiç görmediğim bir yönü bu. Bunların hiçbirini umursamıyor gibi görünüyor. Sanrılarının seviyesi imrenilecek düzeyde. Kesinlikle akıl hastası.

Cevap vermiyorum, sadece eşofmanımı çıkartıp yatağıma tırmanıyorum, i amaŐırımı kenara itip oyuncաęı çalıŐtırıyorum. Oyuncak, hatırladığımdan bile daha yüksek sesle çalışmaya başlıyor. Dudaklarım alaycı, öfkeli bir sırtıŐla kıvrılıyor. Siktir git.

Uzaklaşırken ayak sesleri sessizleŐiyor. Bu gece, beni duyup duymaması önemli değil, boşalacağım; bu bir rahatlama değil, bir intikam. Nefes alıŐveriŐimi yavaŐlatarak, omuzlarımı geriye doğru yuvarlayarak rahatlamaya çalışıyorum. fkeliyken mastürbasyon yapmak tahmin ettiğimden çok daha zor. Uyluklarım ağrıyor ve yaptığı Şey yüzünden o kadar fkeliyim ki odaklanamıyorum.

Benimle evlendi.

Sormadan. Bana söylemeden bile. Ve bugün ısrar etmeseydim, hâlâ bilemezdim.

Müzik duruyor ve ayak sesleri daha da Őiddetleniyor, ta ki kapının altındaki boŐluktan ışığı engelleyen gölgesini görene kadar. Şimdi dikkatini çektim. Nefes nefese i çekiyorum. Sonra ikinci kez, daha da yüksek sesle. Yarı sahte.

Kapıyı yumrukluyor, bu da beni gülümsetiyor. Bu bir tatmin duygusu. Sinirlerimi bozuyor, beni kızdırmak için fkemle alay ediyor. Bu oyunu iki kişi de oynayabilir. Ben de Şiddeti kıŐkırtabilirim, seni pislik.

"Kelly," diye homurdandı.

Tanrım, keşke yüzünü görebilseydim. Çenesi sıkı, gözleri kısılmıŐ, yumrukları sıkılmış, cinsel organı sertleşmiş.

Şimdi iyice zevk almaya başladım. Sırtımı yumuşak yorgan örtüsüne gömerek inledim. Uzun ve yüksek sesle.

"Küçük Őovunla beni kızdırabileceğini mi sanıyorsun, Kaos?"

Bahse girerim ki çoktan yapmışımdır.

"Kapıyı aç," diye emrediyor.

"Siktir git."

Titreşim aletinin ritmini nabız atışına çeviriyorum.

"Kapıyı aç."

Bu sefer onun adını mırıldanıyorum.

"Adımı bir daha söylersen, ben—"

"Ne? Gelecek misin? Evimi mi yıkacaksın?" Gözlerimi devirerek kıkırdadım. "Sen o büyük kötü kurt değilsin, Logan."

Vibratörü uyluklarımın üzerinde gezdirip tekrar klitorisime bastırıyorum.

"Hayır, ben daha kötüyüm." Bu cümlemin ne kadar seksi çıktığından nefret ediyorum. "Gerçekten de içi boş bir kapı ve bir öfke nöbetinin beni dışarıda tutmaya yeteceğini mi düşünüyorsun?"

Göz kapaklarımı yavaşça kapatırken, onun adını tekrar fısıldadım.

Kapının öbür tarafından gelen karanlık kıkırdaması, hedefi vurduğumu gösteriyor. Kıskanabilirsin. "Aman—"

Güm! Kapı paramparça oldu ve gürültüyle kapı stoperine çarparak açıldı.

İrkilerek geriye, yatağın başucuna doğru sendeledim, vibratör hâlâ elimde vızıldıyordu. Aman Tanrım. Kapıyı kırdı.

"Çık dışarı," dedim, iç çamaşırım ve tişörtümle yatağın üzerinde diz çökmüş, az önce yatak odamın kapısını kırdığı gerçeğinden etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak.

"HAYIR."

"Bu gece beni elde edemezsin," diye hırladım.

Bana doğru yaklaştı. "Seni ne zaman istersem o zaman elde ederim. Ben senin kocamı, unutma?"

Gözüm karardı. Kimse bana böyle konuşamaz, kocam olsun olmasın. Rızamı tehdit edebileceğini mi sanıyor? Elim, engel olamadan yanağına sert bir tokat atmak üzere. Hayatımda hiç kimseye tokat atmadım, bu gece iki kere attım.

Dilini yanağına bastırıp dişlerini gıcırdatıyor. "Gerçekten bunu yapmayı bırakmanı çok isterdim."

"Bana bir daha asla böyle konuşma!" diye uyardım.

"Neden?" Bakışlarını bana dikti. "Sana 'benim' dediğimde çok hoşuna giderdi."

Başımı salladım. "O farklıydı."

"Öyle değildi. Bu yüzden beni dışarıda bıraktın, Chaos. İnemelerini ve boşalmanı duymamı istedin. Beni acı çektirmek istedin çünkü içten içe hala benim olduğunu biliyorsun ve bu seni sinirlendiriyor, değil mi?"

Bu beni çok kızdırıyor.

Arkamı dönüp yataktan bir yastık kaptım. "Kanepe. Şimdi!" diye dışlerimi sıkarak yastığı ona fırlattım.

Kıkırdar ve onu kollarına alır. "Burada uyuyacağım. Ve artık sır açığa çıktığına göre, sensiz bir gece daha geçirmeyeceğim."

Yastığı önüme fırlattı, bana doğru yaklaştı, ben de onu kapıp göğsüne bastırdım. "Kocam olmak mı istiyorsun? Bunu oturma odasında prova et."

Logan gülümsüyor. "Kızgınsın."

"Hiçbir bok."

Oda sessiz, sadece yastıkların arasında bir yerlerde cızırtılı bir şekilde çalışan, inanılmaz derecede gürültülü bir vibratörün sesi duyuluyor.

"Senden nefret ediyorum," diye alaycı bir şekilde söyledim.

"Bunu zaten söylediniz."

Avuçlarımı göğsüne bastırıp onu olabildiğince sertçe ittim; inlemesine yetecek kadar sert. Kımıldamadı, bu yüzden onu ikinci kez iterek kapıya doğru zorladım. Geriye doğru adım attı, sırtı çıkışın yanındaki duvara çarpana kadar itmeme izin verdi. Kolayca yapabileceği halde direnmedi veya ellerimi üzerinden çekmedi ve sonra gözlerinde bir anlık suçluluk belirdi.

Ona bağıryorum, ne bağırdığımı bile bilmiyorum ama içimdekileri dışarı atmam gerekiyor. O ise öylece durup öfkemi kabulleniyor, katlanıyor. Bunu hak ettiğini biliyor.

Dışarıdan ne kadar etkilenmemiş görüldüğünden nefret ediyorum. Tüm bunları planlamış olmasından nefret ediyorum. Thor'u bana karşı kullanmış olmasından nefret ediyorum. Her fırsatta beni alt etmiş olmasından nefret ediyorum. Islak olmamdan ve onu istememden nefret ediyorum. En çok da, ondan ne kadar nefret etmeye çalışsam da, nefret edememenden nefret ediyorum.

Ellerim hâlâ gömleğine kenetlenmiş halde, onu duvardan çekip geriye doğru yatağa ittim; orada hareketsizce bekledi. Yine gülümsemedi ya da kendini beğenmiş bir tavır sergilemedi... Sadece kabullendi.

Kemerini ve fermuarını yırtıyorum, o da pantolonunu indirmeme yardım ediyor. Tabii ki sertleşmiş ve ön meniyle kaygan. Gömleğinin etek

ucunu çekiyorum, o da ensesindeki yakayı kavrayıp gömleğini çıkarıyor, sonra yatağın üzerine daha da geriye kayıyor ve dirseklerinin üzerine yaslanıyor. İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çektikten sonra, onları da tekmeleyerek çıkarıyorum, sonra kot pantolonunu bileklerinden kavrayıp iki büyük hamlede çekip çıkarıyorum ve odanın bir köşesine fırlatıyorum.

Yatağa çıkıp bacaklarımı onun üzerine attığımda mırıldanıyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, kalçalarını kaldırarak penisini tam istediğim yere bastırdı.

"Biliyorum." Parmaklarımı alnına bastırıp onu ittim ve sırt üstü yere düştü. "Bu barışma seks değil," dedim gözlüklerini çıkarırken. "Bu nefret seks. Bir güvenlik kelimesi seç."

"Güvenlik kelimesi seçmemi mi istiyorsun?" Kahkaha atıyor. "Beni pes ettirebileceğini mi sanıyorsun?" Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve ben de uyarıcı bir şekilde gözlerimi kocaman açıyorum. Eğlencesini gizleyip yutkunuyor.

"Evlilik," diye tükürdü.

"Şirin." Bu herif.

Üzerine oturup penisinin üzerinde sürtünüyorum, destek almak için parmaklarımı omuzlarına saplıyorum. Beni sahiplenmek istiyor, ben de onu sahipleneceğim ve bunun kanıtı olarak izler bırakacağımdan emin olacağım.

O uzandı, ben de öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Beni öptü ve ben de inleyene kadar alt dudağını ısırdım, ağzımda bakır tadı hissettim. Oturarak tişörtümü başımın üzerinden çıkardım ve yere fırlattım. Bakmasına izin verdim. Beklettim. İzlettim.

Bana sırtıttı ve bu, şu anda kontrolün kimde olduğunu ona hatırlatmam gerektiğini anlamam için yeterli bir kanıt.

"Çok—"

"Konuşma," diye tısladım. Sesi bir silah, bana karşı kolayca kullanılabilecek bir silah ve ona bu fırsatı vermeyeceğim.

Omuzlarını silkip geriliyor, bu cevabı beğenmemiş gibi görünüyor ama umurumda bile değil.

"Sesini bile çıkarmayacaksın. Bana dokunmayacaksın. Yanıma bile gelmeyeceksin. Buraya sadece beni tatmin etmek için geldin. Seni kullanıyorum."

Onun atan penisinin üzerine kayarak pozisyon alıyorum, ucunu girişime hizalıyorum ve kalın uzunluğunun üzerine santim santim iniyorum.

Nefesini veriyor ve alnında hafif bir ter beliriyor. Kalçalarını yerine yanlarındaki çarşafı kavıyor. Ona doğru kıpırdanıyorum ve elleri seğiriyor. Onun kendini tutmasının nasıl çözüldüğünü izlemek bana güç veriyor. Bakışları tenimi yakıyor ama yine de isteklerime itaat ediyor.

Dizlerim onun yanlarında olacak şekilde, yavaşça yukarı aşağı hareket ediyorum ve onun nasıl çözüldüğünü izliyorum.

"Sen benden izin almadan benimle evlendin."

Yutkunuyor.

"O anı benden aldın. Seçim hakkımı, özgür irademi, bir kadın olarak sahip olduğum en değerli şeyi çaldın. Kahrolasınca, onu benden aldın."

Ben onun boyutlarına göre gerinirken dişlerini sıkıyor, iç çekiyor ve göz kapaklarını sıkıca kapatıyor.

"Bana bakın."

Gözlerini açtı, gözleri ateş ve ölümcüllükle parlıyordu. "Onu geri vereceksin. Artık yönetimi sen devralamazsın."

Kontrolü yeniden ele geçirdiğimde kıpırdanıyor ve sinirli bir hırıltı çıkarıyor.

"Sana güvendim, ama sen bana aynı nezaketi göstermedin. Billy hakkındaki bilgileri bana emanet etmedin. Kara Tavşan'ı bana emanet etmedin. Sadece rica etseydin seni seçeceğime güvenmedin."

Ağzını açıyor ama ellerim boynunu bulup sıkıyor. "Tek kelime bile etme. Nefes almana izin verdiğim için şanslısın." Diğer avucum göğsüne bastırıyor ve tırnaklarımı etine saplıyorum.

"Biliyor musun neden yapmadın?" diye soruyorum retorik bir şekilde. "Çünkü korktun."

Karın kasları kasılıyor ama şu an benimle uğraşmaması gerektiğini bilecek kadar akıllı. Kibirli ve küstah tavırlar sergilemesinin zamanı değil.

Eğilip göğüslerimi onun göğsüne bastırdım ve kulağına fısıldadım, sıcak nefesim boynunu okşadı. "Korkmakta haklıydın... Gerçekten de deliliğe sadece senin mu kabiliyetin olduğunu düşünüyorsun?"

Doğrulup, penisinin üzerinde sallanarak, onun içimde hissettirdiği inanılmaz zevkin tadını çıkarmak için birkaç bencil saniye ayırıyorum.

Göğsündeki hırıltı tehditkar, ama ondan korkmuyorum. Güvenimi ihanet ederek yapabileceği en kötü şeyi zaten yaptı. İki elimle arkaya uzanıp uyluklarını kavradım ve kalçalarımı hareket ettirdim. Onun üzerinde kendimi becerdim. Şişmiş alt dudağını ısırdı, parlak kırmızı kanı biraz etrafa yaydı.

Beni süzdükçe gözleri irileşti, acı içinde direnerek beni izledi.

Öne eğilip yorganı ellerinden çekip alıyorum ve kendimi kenara doğru yaklaştıırken bileklerini omuzlarının iki yanına sabitliyorum. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor.

Onun üzerinde yukarı aşağı hareket ederken, adeta bir iplikle tutunuyor.

"Benimle evlenmenin sana sahiplik hakkı vereceğini mi sandın? Üzerimde daha fazla güç sahibi olacağını mı düşündün?" diye kıkırdıyorum. "Hayır, sadece dizginleri bana verdin."

İnledi. Boynundaki nabız noktası patlayacak gibiydi. Bileğini bıraktım ve baş parmağımla kan damlasının üzerinden geçip yaydım.

O inliyor—kahrolasica inliyor—ve ben hiç bu kadar öfkeli hissetmemiştim.

"Şşş," diye mırıldandım. "İstedğin buydu. Kaderini mühürledin," diye açıkladım. "Bir dahaki sefere, karına ne tür bir kaos yaşatacağına daha dikkat et. Ben de senin kadar karanlık olabilirim, sevgilim." Dudağındaki bulaşmış kanı yaladım.

Nefesi kesiliyor ve ben de başını çevirip yanağını yatağa bastırıyorum ki beni artık göremesin. "Boşalırken beni izleyemezsin," diyorum soğuk bir şekilde.

Onu sert, acımasız ve cezalandırıcı bir şekilde sürüyorum. İçim boş. Bir görevi yerine getiriyorum. Durmuyorum ya da yavaşlamıyorum, sadece hareket ediyorum. Boşaldığımda, içimdeki öfke milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor. Kalçalarım, bana sunabileceği her bir ecstasy zerresini emiyormuş gibi dalgalanıyor. Her şeyini alırken inlemem ham ve vahşi. Benim. O benim.

Göz kamaştırıcı coşku azalıyor ve ben onun üzerinde nefes nefese kalıyorum, güç mü yoksa zevk mi bilmiyorum ama o doğal coşkudan kendime geliyorum.

Hâlâ şoktan konuşamıyor.

İşi bitti.

Onu mahvettim.

Kazandım—

Eli hızla yukarı kalktı ve boğazımı kavradı. Öksürdüm, nefes alma fırsatım olmamıştı. Canımı acıtacak kadar değil, sadece kontrolünü geri alması için yeterliydi. Çenemi sıktım ve birbirimize baktık.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Sesi boğuk ve hırıltılıydı. Tırnaklarım göğsüne saplanmışken, bizi ters çevirdi. Belimin üzerine

oturdu ve başını kulağıma yaklaştırarak boynumu yaladı ve kulak mememi ısırdıktan sonra fısıldadı, "Güvenlik kelimemi unutma."

Bok.

Bir saniyeden kısa bir sürede, yöneticiden yönetilene dönüştüm—ama bunu ona öylece vermeyeceğim, o bunu hak etmek zorunda kalacak. Bunun için çok çalışacak. Hem de çok. Tekrar öfkeleniyorum. Durumu tersine çevirdiği için kızgınım ve beni bu kadar iyi tanıdığı, bundan hoşlandığımı bildiği için de çok kızgınım.

"Sana sıra verdiğim için kim olduğumu unuttuğumu mu sanıyorsun?" diye homurdanıyor. "Evlendiğim kadını tanımadığımı mı düşünüyorsun?"

Bana sertçe çarpıyor, ikimiz de inliyoruz. Kalçaları her itişte şakır şakır ses çıkarıyor. Gözümün köşelerinde beyaz noktalar belirliyor. Sanki savaş halindeymişiz gibi sevişiyor. Belki de savaş halindeyizdir.

Bana ne tür bir adama bağlı olduğumu hatırlatıyor. "Sen şeytansın," diye tükürdüm.

"Söyle bana karım," diyor, "şeytan nasıl sevişir?"

Onun bu kadar küstah olmasına hayret ediyorum... Bu inkar edilemez derecede seksi. Bunun kırık dökük olduğum anlamına gelmesi umurumda değil. Beni böyle seviyor. Egosunu okşamayacak hiçbir yanıt yok, bu yüzden dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

"Senin ne olduğunu çok iyi biliyorum, Kaos. Bu yüzden seninle evlendim. İçinde barındırdığın karanlığı, saklamaya çalıştığın şiddeti görüyorum. Ama benden saklanamazsın. Seni, gölgelerde sakladığın yanların için seçtim."

Eliyle bileklerimi başımın üstünde tutarken, diğer eliyle hassas klitorisimi işkence edercesine yavaşça ovuyor ve bana kendi ilacımın tadını tattırıyor.

Logan acımasız ve bedenime karşı çok talepkar, ama gözlerine baktığımda, hayranlıkla, gururla, saygıyla dolu olduklarını görüyorum.

"Senin kötülüğün... Senin ahlaksızlığın... bunlar sadece seninle birlikte olan adamı besliyor."

O beni başka bir orgazma doğru ittikçe bedenim onun etrafında kasılıyor. "Şeytan," diye düzeltiyorum.

"Ah, sevgilim, ben şeytandan bile beterim. Tam sana denk bir rakipim."

O beni alırken, sahiplenirken, beni seçerken inliyorum.

"Şimdi," diyor sesi daha uzlaşmacı bir tonda, "benimle hesaplaşacaksın ve bu öfkenin geri kalanını da atacaksın. Öfkeli bir şekilde yatağa

girmeyeceğiz. Gerekirse içindeki kavgayı senden söküp atacağım."

"Senin hiç dayanıklılığın yok," diye homurdandım.

"Dene bakalım," diye hırladı yüzünü benimkinin önüne getirerek. Bunu o kadar hızlı ve kendinden emin bir şekilde söyledi ki, sırf bana inat olsun diye yapacağını düşündüm.

Beni nazıkçe öpüyor ve bundan nefret ediyorum.

Başını eğerek dudakları boynuma değdi. "Bozeman'daki düğün gecemizi hatırlıyor musun? Benim beyaz gömleğimi giymiştin... sana elbise gibi oturan gömleği."

Bu yüzden bana onu giydirdi. Sapık herif.

"Yapma," diye tehdit ettim, bakışlarımı kaçırıp gözlerimi sıkıca kapattım, gözlerimin köşelerinde yaşlar birikti. O gece benim için özeldi çünkü ilk kez birlikte olmuştuk. Ama onun için farklı bir nedenden dolayı özeldi.

Onun benim sahip olmadığım bir hafızaya sahip olmasına imreniyorum.

"Lanet olsun, çok güzel bir gelin olmuşsun—"

Artık yeter. Durmak istiyorum. Gelmek istemiyorum.

"Evlilik."

Kulaç atarken birden donakaldı ve odadaki gerilim, sanki birisi pencereyi açmış gibi dağıldı. Ben daha ne olduğunu anlamadan, kulaçlarını çekmiş ve bileklerimi bırakmıştı. Ağırlığı, sanki havaya karışmış gibi yok oldu.

"Bana bak," diyor. "Kontrol tekrar sende."

Ona döndüm ve gözlerindeki güveni gördüm. "Cinsellik miydi yoksa söylediklerim mi? Üzıldün mü?"

Başımı salladım. "Söylediklerin doğru. Sadece... durmam gerekiyordu."

Başını salladı.

Garip olan şu ki, bu konuda benimle tartışmıyor; tartışmasını beklerdim.

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Bu konuyu kesinlikle görüşeceğiz. Ama şu an değil."

Tekrar başını salladı, konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapattı. Aklından geçen her neyse, ona acı veriyordu. Bakışları benimkileri aradı. "Seni kucaklayabilir miyim?"

"Hâlâ kızgımsın," diye fısıldadım ona bakarak. Tamamen yalan değil ama daha önce duyduğum öfke yatıştı. Daha da üzücü.

"Biliyorum," diye yanıtladı. Kaşları hâlâ kalkık bir halde, bana dokunmak için iznimi bekledi.

Yanıma yerleşiyor, kollarını belime sarıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. İnat edecek enerjim yok. Parmakları sırtımda oyalanıyor ve dudakları şakağıma değiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve istediğim gibi ona yaslanmama, onun içinde erimeme ve sunduğu rahatlığı kabul etmeme izin veriyorum. Bir şekilde, bu bana yetiyor.

Şimdilik.

FORTY-FOUR



Beni işe götürmesine izin veriyor ama yolculuk boyunca sessizlik hakim. Odin'i gün boyu evime bıraktığımızda ona neredeyse hiç konuşmadı bile. Temmuz ayında belki de hassas bir durumdayım ama dün gece aynı yatakta yattık ve bunun için minnettarım.

O, çalışma istasyonunu hazırlarken ben ofisime girdim ve raftan tahta kutuyu aldım. Clyde'ın kızı için yazdığı mektupların olduğu kutu. Bunu ona böyle vermeyi planlamamıştım, ama hiçbir şeyin böyle gitmesi de gerekmiyordu. Zamanlama doğru olsun ya da olmasın, bunu hak ediyor.

KELLY NİŞANLANDIĞINDA

Masamın üzerindeki zarfın köşesine vurup durdum, sonunda ayağa kalkıp zarfı onun masasına götürme cesaretini buldum. Orada olmadığını görünce rahat bir nefes aldım, sonra da göreceğinden emin olduğum tezgahın üzerine düzgünce koydum.



Bu sabah uzun bir seansım oldu ama saat üçte bitirdik ve o zamandan beri neredeyse hiç ofisten çıkmadım. Dövme yaparken birkaç kez yukarı baktım, onun bana baktığını görmeyi umdum ama hiç olmadı. Bana doğru hiç bakmadı. Bir kere bile gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmedim. Bu beni çok sarstı.

Çekmecemi açıp siyah kadife kutuya şöyle bir göz atıyorum, sonra tekrar kapatıyorum.

Çekmeceyi açın.

Çekmeceyi kapatın.

Çekmeceyi açın.

Kahretsin... Çekmeceyi kapat.

O yüzüğü taktığını görmeyi o kadar çok istiyordum ki, rüyalarımda bile parmağında görüyorum. Ama hatalarımı kabul edeceğim. Bu konuda yanıldım. Dün söylediklerinde haklıydı; onun seçimini, kendi iradesini, onun için çok değerli olan bir şeyi elimden aldım. Bunu telafi etmek istiyorum. Özür dilemek için değil, ona saygı duymak için. Almadan önce sormak için. Ona evet deme şansı vermek için.

Mektubu bu sabah ona verdim ve müşteriye dövme yaparken mektup orada yoktu. Beni sadece terletmeye mi çalışıyor yoksa gerçekten tamir edilemeyecek bir şeyi mi kırdım, anlayamıyorum.

Bilgisayar ekranındaki takvim, onun şu anda bir randevuyu bitirmekte olduğunu gösteriyor. Bu da bana bir sonraki müşterisi gelmeden önce yirmi dakika süre tanıyor.

Yirmi dakika.

Çekmeceyi açın.

Bu sefer, kutudan çıkarırken ve masamın üzerine koyarken parmaklarımın yumuşak kadife üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Kutuyu açıp derin bir nefes alıyorum. Bir yıldan fazla önce tasarımı yaptırmıştım ve son ödemeyi de birkaç ay önce yapmıştım.

Sade bir altın bant üzerinde, etrafında birkaç küçük taş kümelenmiş, göz kamaştırıcı armut biçimli bir elmas duruyor. Zahmetsiz zarafet ve çarpıcı inceliğin güzel bir uyumu. Kutuyu eğiyorum ve taş, yukarıdaki ışıkları yakalayarak duvarda minik ışıltılar saçıyor. Bu, yalnızca ona ait,

parmağında var olmak ya da hiç olmamak üzere tasarlanmış eşsiz bir tasarımı.

Bunu ona bırakacağım, ona bu seçeneği sunacağım çünkü dün gece bana söylediklerine saygı duyacağım. Artık onun kararlarını ben almayacağım. Ona kendi karar verme yetkisini geri veriyorum.

Kutuyu kapatıp telefonumu çıkarıyorum ve ona bir mesaj gönderiyorum.

Vaktiniz olduğunda ofiste görüşebilir miyiz?

Gönder tuşuna bastıktan sonra nefesim kesildi; gerçekten bunu yapıyorum. Bunu Kelly'ye borçluyum. Duvardaki Clyde'ın fotoğrafına şöyle bir göz attım; ona da borçluyum.

O içeri girdiğinde, ben ayağa kalktım, elimi kadife kutunun üzerinde gezdirip yumruğumu sıktım. O arkasından kapıyı hafif bir tık sesiyle kapatırken ben masanın etrafında dolaştım. Kelly karşımda, kolları kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Kapalı ve hâlâ kızgın. Haklı.

Kutuyu aramızda tutuyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama önce ben konuşuyorum.

“Bu bir özür değil. Yaptıklarımı telafi etmek için değil,” diyorum. “Yaptıklarımı geri alamaz.”

Konuşmuyor. Fısıldamıyor. Neredeyse nefes bile almıyor.

“Senin iznin olmadan seninle evlendim,” diyorum, yaptığımı sesli olarak itiraf ederek. İkimiz de bu sözleri, ardından herhangi bir bahane sunmadan duymayı hak ediyoruz. Onunla evlendiğim için pişman değilim, ama güvenini kırdığım için pişmanım.

“Bir şeyi düzelttiğimi sanıyordum ama bunun yerine başka bir şeyi bozmuş oldum. Sizin için o seçimi yaparak sizden neyi aldığımı düşünmedim bile.”

Yutkunarak, "Evlenme teklifi mi ediyorsun?" diye sordu.

“Sana özgürlüğünü geri veriyorum.” Yüzük kutusunu açıyorum. Gözlerini kırıyor ve yüzüğün ışıltısı koyu yeşil gözlerinde yansıyor. “Bu yüzüğü alman beni affettiğin anlamına gelmiyor. Seni içine zorladığım geleceği seçme şansını vermek istiyorum. Sana vermeyi planladığım hayatı seçme şansını. Belki şu an değil, ama birlikte geçireceğimiz geleceğimizin bir versiyonunda... Beni seçtiğin gibi, sen de beni seç. Kararı ben verdiğim için değil, sen verdiğin için.”

Etrafımızda bir sessizlik çöker.

"Ya hayır dersem?" diye soruyor.

Bu soru göğsümü boşaltıyor. Korkumu yutkunarak, bakışlarından saklanmak için ayaklarıma bakmamaya çalışıyorum. "Hayır dersin, hayır dersin. Yine de senin olacağım."

Bakışları yüzükten ayrılıp bana odaklandı. Sanki gözlerinin içine bakmama izin vermek, bana bahşedeceği son iyilikmiş gibiydi. Bana dik dik baktı. "Söyleyecek misin?"

Çenemi aşağı indiriyorum. "Ne dedin?"

"Biliyor musun."

Onu seviyorum.

Evet, söylemek istiyorum. Öylesine çok söylemek istiyorum ki, istesem de istemesem de boğazımdan yukarı çıkacakmış gibi hissediyorum. Gün boyu sürse bile, ayaklarının dibine kapanıp onunla ilgili sevdiğim her şeyi saymak istiyorum.

"Henüz değil."

Gözyaşlarını yutarak başını salladı. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu sana haksızlık olur. Hâlâ kızgın olmaya hakkın var," diyorum. "Benim sana karşı hissettiklerimi sen de hissediyor olsan bile... İkimiz de biliyoruz ki bugün bana o sözleri söylemek istemiyorsun. Bu seni tekrar zorlamak olurdu ve seni bu duruma sokmayı reddediyorum... Ve doğrusunu söylemek gerekirse, sert olabilirim Chaos, ama sana o sözleri söyleyip de yankısını duymayacak kadar güçlü değilim."

Bu beni mahvederdi.

Bu onun zamanında olmalı, benim zamanımda değil. Ona bunu iki kez yapmayacağım.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı sesi kısık bir şekilde.

Yaklaştı, kutuyu elimden aldı ve kapağını hafif bir tık sesiyle kapattı. Takmadı ama geri de vermedi. Ve bu da bir umut ışığı.

"Bu 'evet' anlamına gelmiyor," diyor.

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Dışarı çıkıyor ve ben de onu bırakıyorum. Artık kafes yok. Tasma yok. Bağlayıcı belgeler yok. Bu sefer, sadece isterse bana geri dönecek. Beni seçerse. Bu tamamen ona kalmış.

Günün sonuna doğru Casper kapımı çaldı, içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve masamın karşısındaki sandalyeye oturdu. Nihayet. Bulduğu bilgiler hakkında onunla bütün gün konuşmayı bekliyordum ama arka arkaya olan randevularının neredeyse hepsi uzadı.

Hemen konuya giriyor. "Onu buldum." Telefonunu masama fırlatıyor ve ben de alıp ekrana bakıyorum. Bu doğru olamaz.

"Hospis mi?"

"Billy aradığımız kişi değil." Casper koltuğa yaslanıp rahat bir pozisyona geçti. "Geçmişini araştırdım, sağlık kayıtlarını kontrol ettim, hiçbir şey yok. Çıkmaz sokak."

"Bunu bana iyice anlatman gerekecek," diyorum. "Onun bir sevgilisi olabilir."

Başını salladı. "O herif hakkında derinlemesine bir araştırma yaptım. Evet, tam bir pislik ama altı aydır bakım evinde. Adam ölüm döşğinde. Aldığın mektup mu? Sanırım hepsi bu. Bir mektup. Özür dileme mektubu. Ne dersen de."

Elimle yüzümü siliyorum. Asla olmaz.

"Jason'ı araştırdım."

Bakışlarım aniden onun gözlerine kilitlendi.

"Gidip komşularıyla konuştum, o fotoğrafların çekildiği gece orada olup olmadığını sordum."

"Sen ne, Dick Tracy misin?" Bu adam bilgi edinmeyi çok iyi biliyor, kesinlikle. Casper, kirli bilgileri ortaya çıkarmada çok yetenekli ve gözlem becerileri eşsiz.

"Hayır, aptal herif. Ben sadece gerçekten çok çekiciyim."

Gözlerimi deviriyorum. İnsanları konuşturmanın gerçekten tuhaf bir yolu var.

"Neyse, iş gezisine gittiğini söylediler. Onun için postalarını aldılar."

"Yani, o değildi?"

Casper başını salladı. "İlla ki öyle değil. Tam karşınızda bir otel var. Balkonlu. Komşuların başka ne dediğini tahmin edin? Adamın bir de insansız hava aracı var."

Öne eğilerek dirseklerimi masaya dayadım ve şakaklarımı ovdum. "Bekle, Kelly, Rosa'ya Jason'ın bir fotoğrafını gösterdi. Rosa onun Jason olmadığını söyledi."

Kapıma birisi vuruyor. "Görüşürüz!" diye bağıriyorum. Muhtemelen Frankie dışarı çıkacağını söylüyor ve gitmeden önce bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Bütün gün bu konuşmayı bekledim, hiçbir kesinti istemiyorum.

"Belki de Rosa onu iyi göremedi! Belki de hatırlamıyor. Boyu uyuyordu. Tanımı da uyuyordu. Düzgün görünüşlü müydü? Dövme

fuvarında mıydı? Hadi ama, dostum.”

"Kahretsin." Kelly haklıydı. Suçlu Jason'dı. Onu ikinci kez hayal kırıklığına uğrattım.

Casper, sanki buranın sahibiymiş gibi ayaklarını masamın üzerine uzatıyor. Aslında burasının sahibi değil, ama bu bilgiyi aldıktan sonra öyle davranma hakkını kazandı.

“Peki, amacı ne?”

Casper omuz silkerek, "İntikam... Eğer bir pislik gelip Kelly ile olan ilişkinizi sabote etseydi ne yapardınız?" dedi.

Dünyayı küle çevirirdim.

Kahretsin. Yanlış adamı seçtim ve onu ona karşı savunmasız bıraktım. Billy'ye duyduğum nefrete o kadar kapıldım ki, muhakeme yeteneğimi gölgeledi. Öfkenin bir kısmını yutuyorum ama ensemden alevler gibi yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Jason olduğundan emin misin?" Cinayet işlemeyen önce bir kez daha kontrol etmeliyim diye düşündüm.

"Kelly'nin bu gece yalnız uyumasına izin vermeyeceğimden eminim."

Elimle yüzümü siliyorum. Bu bende korku uyandırmalıydı ama uyandırmıyor.

Damarlarımda öfke akıyor. Hiddet. Jason'a öfke. Ona kulak asmadığım, gözümün önündeki gerçeği görmediğim için kendime öfke.

“Peki o zaman,” diyorum.

Casper kaşını kaldırdı. "Ona söyleyecek misin?"

"İşim bitince ona söyleyeceğim."

“Hey.” Ayaklarını masadan indiriyor. “Pişman olacağın bir şey mi yapacaksın?”

Bu beni güldürüyor. "Bundan pişman olmayacağım. Ama işim bitene kadar onunla kalacak mısın?" Ayağa kalkıp cüzdanımı ve telefonumu alıyorum. Kahretsin, birkaç mesajı kaçırmışım.

"Elbette."

"Başka bilmem gereken bir şey var mı?" diye soruyorum, onu acımasızca dövmek için evine gittiğimde herhangi bir sürprizle karşılaşmamayı umarak.

"Evet," diye mırıldandı alaycı bir gülümsemeyle. "Kelly'nin parmağında ne var böyle?"

FORTY-FIVE



Babamın mektubunu bir kez daha okudum.

HEY ÇOCUK—

**EĞER BUNU OKUYORSANIZ, YA RUH EŞİNİZİ
BULMUŞSUNUZDUR YA DA KALBINİZLE INANILMAZ DERECEDE
PERVASIZ DAVRANIYORSUNUZDUR. HER İKİ DURUMDA DA
TEBRIKLER.**

**NOT: LOGAN'IN BU ZARFI SİZE VERDİĞİ SİRADA NE DURUMDA
OLDUĞUNDAN EMİN DEĞİLİM, AMA İÇTEN İÇE UMARIM SİZE
VERİRKEN GÜLÜMSÜYORDU... VE EĞER GÜLÜMSEMİYORSA, BUGÜN
ONA KARŞI NAZIK OLUN.**

**ŞİMDİ SİZE DÜRÜST OLACAĞIM. ANNENİZE ÇOK
BENZİYORSUNUZ. GÜZEL, ZEKİ VE NAZIKSINIZ, AMA AYNI
ZAMANDA ONUN SAHİP OLDUĞU O KIVILCIMA DA SAHİPSİNİZ. O**

**SADECE BİR ODAYA GİRDİĞİNDE YÜZLERİ AYDINLATMAKLA
KALMAZDI, TÜM EVİ ATEŞE VERİRDİ. BU ÇOĞU İNSAN İÇİN BAŞA
ÇIKILMASI ZOR BİR ŞEY. BU YÜZDEN, SEÇTİĞİNİZ KİŞİNİN BİR
KUTU KIBRITLE GELMESİNİ, YANGIN SÖNDÜRÜCÜYLE
GELMEMESİNİ DILIYORUM. KENDİLERİNE KOLAYLIK SAĞLAMAK
İÇİN SIZI KÜÇÜLTMEYE ÇALIŞAN ZAYIF ERKEKLERE KANMAYIN.
YANGIN SÖNDÜRÜCÜLER BİR EVERHART KADINI KARŞISINDA
ŞANSSIZ KALIR. DAHA PARLAK VE DAHA ATEŞLİ YANMANIZA
YARDIMCI OLACAK, ALEVLERİNİZİ BESLEYİP KÖRÜKLEYECEK VE
TÜM EVİ YERLE BİR EDECEK BİRİNİ İSTİYORSUNUZ.**

**KENDİNİZİ ONLARDA GÖRMENİZ GEREKTİĞİYLE İLGİLİ
SÖYLEDİKLERİMİ HATIRLIYOR MUSUNUZ? HAYATINIZI KİMLİNLE
GEÇİRECEĞİNİZ SADECE DÜĞÜN GÜNÜNÜZDE DEĞİL, HER GÜN
ÖNEMLİDİR, ÇÜNKÜ AŞK BUNU GEREKTİRİR. HER GÜN
BİRBİRİNİZİ SEÇMELİSİNİZ. HAYAT ARANIZA GİRMEYE
ÇALIŞACAKTIR. YİNE DE BİRBİRİNİZİ SEÇİN.**

**EĞER O SENİN RUH EŞİNSE—GERÇEKTEN RUH EŞİNSE—O
ZAMAN SIZI AYIRMAYA ÇALIŞAN HER ŞEYE RAĞMEN HER ZAMAN
BİRBİRİNİZİ SEÇECEKSİNİZ. İKİNİZ DE ÖFKE VE HIRS DOLU
OLSANIZ BİLE. GURURUNUZ ÇOK BÜYÜK OLSA BİLE. CANINIZ
ACISA BİLE.**

SENİ SEVİYORUM.

BABA

Gözyaşlarımı siliyorum. Sanki ikisi de bana karşı komplo kuruyor gibi. Kadife kutu görüldüğünden daha ağır. Açıyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzüğe bir kez daha bakıyorum. Zarif ve göz kamaştırıcı. Ondan bunu beklemeliydim. Bu kadar detaya önem verilmiş, bu kadar mükemmel ve tam da kendim için seçeceğim türden bir şey.

Logan benim yerime o kararı vermemeliydi. Çok büyük bir hata yaptı. Ama henüz işimiz bitmedi.

Kutudan ısıltılı vaadi çıkarıp sol yüzük parmağıma takıyorum.

Bunu giymeyi tercih ediyorum.

Onu seçiyorum. Canım acısa bile.

Elimi önümde tutarak, hafif bir gülümsemeyle dudağımı ısırıyorum. Elimde değil. Hâlâ kızgınım, ama eskisi kadar değil. Bir pırlanta yüzük—gerçekten muhteşem bir pırlanta yüzük—her şeyi silip süpürmüyor, ama bize bir şans veriyor. Ve biz bu şans hak ediyoruz.

Biz bu süreci tamamen tersten yaşadık. Önce evlilik, sonra evlilik teklifi... ama göz kamaştırıcı elmaslar ve kağıt sertifikalar, onun sevgisi olmadan anlamsız. Duygularımı yaşamama izin verdiği için ona minnettarım. Bugün bu kelimeleri duymaya hazır olmamam, en uzun zamandır duymayı beklediğim ve en çok özlediğim şey olmadığı anlamına gelmiyor.

Mektubu katladıktan sonra dikkatlice zarfına geri koydum ve ardından Frankie başını masama uzattı. "Hey, ben çıkıyorum ama masada seni bekleyen bir Rosa var?"

Casper, istasyonumun önünde durdu, parmağıma kısa bir bakış attı ve ıslık çaldı. Frankie görmeden ve olay çıkarmadan önce elimi cebime soktum. Ona söylediğimde aklını kaybedecek. Casper, Logan'ın ofisine geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı.

"O burada mı?"

Yaşanan onca şeyden sonra onu en son gördüğümünden beri haftalar geçmiş gibi geliyor.

"Ah, evet! Hemen geliyorum."

Öne doğru ilerledim ve işte oradaydı, yüzünde bir gülümseme ve kocaman güneş gözlükleri takmıştı. "Merhaba!"

Beni sıkıca kucakladı, sonra da kollarını uzatarak uzaklaştı. "Biliyorum. Seni tuzağa düşürüyorum. Ama bu benim son gecem, hadi gidip bir şeyler içelim. Mutlu saatler. Benden. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Tereddüt ediyorum. Onu görmek istemediğimden değil, tam tersine görmek istiyorum; ama Logan beni eve götürecekti ve konuşacak konularımız da bolca var zaten.

"Evet. Evet, hemen gidip Logan'a söyleyeyim. Beni o götürecekti."

"Sorun değil, sizi sonra bırakabilirim." Elini sallayarak kapıdan geri geri çıktı. "Kiralık arabam önde. İşiniz bittiğinde beni bulun yeter."

Geri dönüp Logan'ın ofis kapısını çaldım.

"Sonra görüşürüz!" diye bağırdı.

Eyvah.

Eminim Casper içeride ona yüzük yüzünden çok kızıyordur. Bunun yerine, telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

Rosa'nın şehirdeki son gecesi ve ona gitmeden önce görüşeceğimizi söyledim. Birkaç içki içeceğim, sonra o beni senin evine götürecektir. Söz veriyorum. Anahtarım yanımda.

Üç nokta belirmesini bekliyorum ama hala okunmamış. Uzaktan bir araba kornası sesi geliyor, bu yüzden çantamı sıkıca tutuyorum, telefonumu içine tıkıyorum ve aceleyle ön kapıdan çıkıyorum. Sadece bir içki. İki şişe.

Seçimimi çoktan yaptım; yüzük parmağымda. Eminim hoşuna gitmeyecek ama bana bunu vermesi gerekiyor. Bu, bana güvenebileceğini göstermesi için iyi bir yol olacak. Arkadaşlarımın yanında güvendedim. Onun numarası da onda. Her şey yolunda.

Daha kaldırımdan inmeden Rosa tekrar korna çaldı.

Tertemiz arabaya bindim ve emniyet kemerini takmak için uzandım, Rosa da sol elimi yakaladı.

"Aman Tanrım!" Yüzüğe bakarken eli daha da sıkılaştı. "Bu—bu—"

Suçlu bir gülümsemeyle ona bakıp omuz silktim. "Uzun bir hikaye."

"Zamanım var." Alaycı bir şekilde beni kendinden uzaklaştırdı. Bu sefer için yeterli zamanı olduğundan emin değilim. "Seni daha yeni gördüm! Bu ne zaman oldu ki?"

"Teknik olarak—" diye iç çektim. "Zaten evliyiz. Uzun olan kısım bu... Hatırlıyor musun, Montana'daki fuarda içki içmeye çıkmıştık? Anlaşılan o sırada ben de evleniyordum."

"Biliyor musun?" diye soruyor.

Başımı yana eğdim. "Biliyor musun?"

"Yani, bunu sana şimdi mi söylüyor? Haftalar önceydi! Sana şimdiye kadar söylemedi mi?" diye tiz bir sesle sordu.

Başımı salladım. "Evet. Buna vekaleten evlilik deniyor, Montana'da yasal. Evet, evet, çok çılgınca. Bilmiyorum. Tuhaf bir durum."

Çenesi gevşedi ve bana dik dik baktı. Ama aslında bana bakmıyordu, sanki içimden geçip gidiyordu. "Şimdi de sana yüzük mü verdi?"

"Yakın zamana kadar bilmiyordum. Gerçekten çok yakın zamana kadar," diyorum, garip havayı dağıtmaya çalışarak. "Öğrendiğimde çok

sinirlendim. Hâlâ kızgınım...”

Gözleri tekrar bana odaklandı.

"Peki boşanma partisi ne zaman?" diye soruyor, arabayı vitesine takıp dükkandan uzaklaşırken.

Kıkırdıyorum. "Kötü görüldüğünü anlıyorum. Ancak... uzaklaşamam. Olanlardan memnun değilim ama... onu nefret ettiğimden daha çok seviyorum."

"Kelly!" diye bağırdı, hiç de komik olmayan, yüksek ve garip bir kahkaha attı; neredeyse bir çığlık gibiydi. "Çok kontrolcü davranıyor! Aşık değilsin, Stockholm sendromu yaşıyorsun!"

"Hiç de hoş bir görüntü değil." Telefonumun kilidini açıp mesajımı okuyup okumadığını kontrol ettim. Henüz okumamış.

"Bunu bana ver," diyor, kucağımdaki şeye bakarak.

"Telefonum mu?"

Onu kucağımdan alıyor. "Bekle—" diye uzanıp alıyorum.

"Sakin ol. Sadece bir şeyi kontrol ediyorum..."

Onun dikkati yolda olmadığı için ben de dikkatimi yola veriyorum. Ekranı birkaç kez dokunuyor ve nefesi kesiliyor. "Bak!" diye bağılıyor ve cihazı önüme doğru tutuyor. "Konumunu takip ediyormuş!"

Telefonumu geri alıp gözlerimi devirdim. "Koruyucu davranıyor. Bu sadece sapıklık olayından dolayı."

"Hayır, o baskıcı davranıyor. Aradaki farkı bilmeniz gerekiyor. Gerçekten bir avukata danışmanız gerektiğini düşünüyorum."

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik var. Onu tamamen anlıyorum. Onun için ne kadar bahane uydurursam uydurayım, "Onu benim kadar tanımıyorsun" demek durumu hiç iyileştirmeyecek, sadece beni klişe bir insan gibi gösterecek.

"Özür dilerim, ama... bu çılgınlık. Bu akıl almaz bir davranış. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet," diye onaylıyorum. Haklı, bu çılgınlık. "Ama bunu kontrol için yapmadı." Yani, tamamen kontrol için yapmadı. Kara Tavşan'ı ve beni kurtarmaya çalışıyordu. Babamın dükkânını kurtarmasaydı, benim kurtarma şansım asla olmazdı.

Bazı detayları açıklıyorum ama o sürekli soru sorarak sözümü kestiği için hikayede çok fazla atlama yapıyorum. Onu suçlayamam, gerçekten de çok fazla bilgi var. Birkaç dakika sonra Hartford Caddesi'ne dönüyor. Bir dakika, burası bir yerleşim bölgesi.

Kaşlarımı çattım ve etrafa baktım. "Happy hour'a çıkacağımızı sanıyordum?"

"Az önce bana anlattıklarınızdan sonra mı? Kesinlikle hayır! Bu hikayenin geri kalanını hiçbir dikkat dağıtıcı unsur olmadan veya başkalarının sözünü kesmek zorunda kalmadan duymam gerekiyor."

"Otelde kalmıyor musunuz?"

"Ne?" Arabasını bir araba yoluna sokup park ediyor. "Hayır, burası benim Airbnb'm."

"Logan'ın dairesine çok yakınız, neredeyse buradan görebiliyorum." Vay be, bundan sonra eve yürüyerek gidebilirim.

Arka koltuğa uzanıp bir şişe şarap ve bir poşet alıyor. "Ne kadar da uygun!" diyor gülerek. "Kırmızı şarapları seviyorsunuz, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Pekala! Bu rezaletin geri kalanını da dinleyelim!"

FORTY-SIX



Kamyonumdayken Casper beni aradı, ben de Bluetooth üzerinden telefonu açtım. Jason'ın evine gidiyordum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Küçük bir sorun var. Kelly artık burada değil."

"Ne?" diye homurdandım, telefonumu kontrol ederken. Az önce bir mesajı kaçırdığımı unutmuşum. Mesajı açıp inledim. "Kahretsin, Rosa ile dışarı çıkmış. Onu arayacağım. Jason'ın nerede olduğunu öğrenene kadar barlarda olmasını istemiyorum."

"Anlaşıldı," diyor. "Nereye gittiklerini bana söyleyin, ben de gidip çocuklara bakarım."

"Kulağa hoş geliyor." Aramayı sonlandırıp takip cihazını açarak hangi aşamada olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Nokta yok. Ekranı küçültüyorum. Hiçbir şey yok. Ekranın üst kısmındaki ismine tıklıyorum: Çevrimdışı.

"Kahretsin."

Telefon uygulamasını tıklıyorum ve adını seçiyorum. Doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum. Tekrar deniyorum... Sonra üç kez daha.

"Neden telefonu açmıyor ki?" Göğsümde yükselen panikle direksiyona yumruk atıyorum.

Jason'dan ona henüz bahsetmedim bile, bu yüzden kimden sakınması gerektiğini bilmiyor. Ya Jason Kelly'yi dükkanda izliyorsa ve onu bir bara kadar takip ettiyse? Aklıma en kötü senaryolar geliyor; içeceğine bir şey katması veya arkasından tuvalete girmesi gibi.

Dur, Rosa'nın numarası bende var. Onu arıyorum. İki kere çalıyor ve sonra telesekretere düşüyor. Ne oluyor? O da mı aramalarımın kaçıyor? Beni engelledi mi acaba?

Casper, Kelly'nin yüzüğü taktığını söyledi. Telefonlarıma cevap vermeyecek kadar kızgın olamaz.

Ona bu kararları vermeyeceğime söz vermişim, ama onun güvenliği pazarlık konusu değil.

Rosa'ya mesaj attım.

Neredesin?

Boşver, Jason beklemek zorunda kalacak, şu an önceliğim Kelly. Casper'ı arıyorum.

Telefonu tekrar kontrol ediyorum. Rosa mesajlarıma cevap vermiyor.

"Kelly'ye veya Rosa'ya ulaşamıyorum. Yardımınıza ihtiyacım olacak."

FORTY-SEVEN



Yarımada şeklindeki tezgahın arkasındaki bar taburesine oturmuş, etrafı incelerken kadehimdeki kırmızı şarap dönüyor. Banyodan döndüğümde Rosa neredeyse zorla elime tutuşturdu. Üzerinde Cabernet mi? Daha çok Caber-yay gibi klişe şarap kelime oyunları olan o büyük plastik şarap kadehlerinden birine doldurdu.

“Bu Airbnb çok şirin,” diye yorum yapıyorum. Biraz yapmacık ve abartılı bir havası var. Muhtemelen boho luxe gibi çelişkili isimlere sahip bir iç tasarım tarzıdır, ki bu da aslında sadece mekanda bir yerlerde pahalı bir çubuk üzerinde asılı duran makrome duvar halısı anlamına gelir. “Sable'da kalacağınızı tahmin etmişim.”

“Yok canım, sadece kokteyllerini seviyorum. Şirketimiz beş yıldızlı otellere para harcayacak kadar cimri.” Rosa açık buzdolabının önünde duruyor. “Peynir tabağı mı hazırlayayım? Birkaç gün önce kalan Brie peynirim ve elmalarım var.”

“Kulağa harika geliyor!” Bugün henüz hiçbir şey yemedim ve meze yemek istediğim için happy hour'a gitmeyeceğimizi söylediğinde biraz hayal kırıklığına uğradım. Açlıktan ölüyorum.

Malzemeleri çıkarıp elmaları doğramaya başladı. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

"Hayır, hayır, hallederim!" diye yanıtlıyor.

Bu şarap çok tatlı—neredeyse fazla tatlı ve hafiften... metalik bir tadı var? Daha ilk kadehi bile bitirmedim ama sıcaklığın uzuvlarıma yayıldığını hissedebiliyorum. "Bu ne tür bir şaraptı yine?" diye soruyorum, telefonuma bakıp Logan'a gönderdiğim mesajı kontrol ediyorum.

"Yaz Gergedanı mıydı neydi? Tamam, hadi hikâyene geri dönelim!"

Tam o sırada ekranımın sağ üst köşesindeki küçük uçak simgesini fark ettim. Rosa telefonumu uçak moduna mı aldı? Logan kesinlikle aklını kaçırmış olmalı. Uçak modunu kapattım ve bir sürü cevapsız arama ve mesaj gördüm.

"Kahretsin. Logan'ı arayıp restorana gitmediğimizi haber vermem lazım. Yoksa şehri yakacak."

"Ciddi misin?" Elindeki bıçakla etrafında dönerek konuşuyor. "Evet, rahatsız oluyorum! Daha yeni geldin! Ne yani, iki dakika bile olsa nerede olduğunu bilmeden duramıyor mu? Sana söylemiştim, kontrolcü biri!"

Vay canına.

"Sadece onun endişelenmesini istemiyorum." Neden bu kadar üzgün? Endişesini anlıyorum; eğer bir arkadaşım bana aynı şeyi anlatsaydı, ben de bazı çekincelerim olurdu. Ama Logan'ı ondan daha iyi tanıyorum. O benim en iyi arkadaşım. "Söz veriyorum, bana asla zarar vermez."

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ama ben duymuyorum.

"Onu arama!" diye tükürdü, bıçağı bana doğrultarak. Keşke o bıçağı yere bıraksa. "Seni bir saat içinde onun evine bırakacağım. O zamana kadar sensiz idare edebilir."

Ellerimi kaldırıp telefonumu tezgâhın üzerine koydum, şu anda olup biten her neyse sakinleşmeye çalışıyordum. "Tamam, haklısın, haklısın." Ayağım tezgâhın altında düzgünce dizilmiş valizlerden birine çarptı ve ayağımla kenara çektiğimde valizlerden biri devrildi.

"Kahretsin. Özür dilerim." Bar taburesinden kalktım, başım her zamankinden daha ağırdı ve bavulu diğerlerinin yanına, sıraya dizdim. Üzerlerinde hâlâ Bozeman bagaj etiketleri vardı, ama uçuş tarihi tamamen yanlıştı; bu çok eski bir tarih.

"Sorun değil!" diye yanıtlıyor. "Tamam. Hikaye zamanı. Başlayın."

Valizi diğerlerinin yanına ittim ve işte o zaman kimlik etiketini fark ettim. Düzgünce yazılmış büyük harfler, apaçık ortadaydı.

Piper Nygaard.

Rosa değil, Piper.

Ölmüş olması gereken Piper.

Babamı öldürmeye çalışan Piper.

Kendi köpeğini öldüren Piper.

Kalbim göğüs kafesime çarparken nefeslerim hızlanıyor. O benim sapığım. Tam da bu duruma ben düştüm. Sakin kalmalıyım.

"Hey, önce biraz etrafa göz atmamda sakınca var mı? Bu küçük yerleri çok seviyorum."

"Göreyim seni."

Salona doğru bir adım atıyorum; kapıya ulaşmam gerek. Uzuvarım uyuşuk ve ağır. Tek bir bardakla bunu yapmam mümkün değil.

Şarap şişesini tutarak etrafında dönüyor. "Biraz daha doldurmam gerek mi?" diye soruyor.

İrkilerek adımı yarıda kestim ve ona göz kırptım—takipçimin gözlerinin içine dosdoğru baktım. "İyiyim, teşekkürler," diye neşeli bir şekilde cevap verdim ve odadan sessizce çıktım. Destek almak için duvara yaslandım. Kahretsin.

Odaklan. Sadece çık dışarı. Bir adım öne, bir adım daha. Kapı koluna uzanmadan önce arkama bakıp beni izlemediğinden emin oluyorum.

Kapıyı açarken bir cadı gibi gıcırıyor ve ayak sesleri içimi alt üst ediyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye hırladı, aniden bana çok daha yaklaşıp ve hâlâ o lanet olası bıçağı tutarak.

Midem bulanıyor ve yutkunuyorum. Elimle onu savuşturuyorum. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı, bu şarap beni vurdu." Ona bildiğimi söyleyemem, hele de o lanet olası soyma bıçağını tutarken.

İçini çekti. "Bak, telefon meselesi için gerçekten çok üzgünüm. Neden mutfığa geri oturup onunla görüntülü konuşmuyorsun? Bir saat içinde evde olacağını haber verebilirsin." Konuşma tarzı garip, sanki çok rahat görünmeye çalışıyor. "Bu konuda bu kadar çılgınca davranmak istememiştim." Çılgınlık mı? Hayır, çılgınlık, dürtüsel olarak alınma dövme yaptırmaktır. O bunun çok ötesinde. Bu kadının Kathy Bates'e dönüşüp beni perişan etmesini bekliyorum.

"Pekala." Ona zoraki bir gülümseme verip başımı salladım.

"Hadi," diyor. "Geri gel ve otur."

Onunla görüntülü görüşme yoluyla iletişime geçmemi istiyor, böylece konuşmamızı dinleyip söylememem gereken bir şey söylemediğinden emin olabilecek.

Başımı salladım ve onu mutfağa kadar takip ettim, yolda masalardan birinden saksıda bir bitki aldım. Önümdeki tezgâhın üzerine koydum ve telefonumu ona yasladım. Logan'ın adının yanındaki görüntülü arama simgesine dokunduğumda elim titredi.

Hemen cevap veriyor. "Aman Tanrım! Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Rosa, kollarını kavuşturmuş bir şekilde mutfak tezgahına yaslanmış, beni dikkatle izliyor.

Boğazımı temizleyip gözlerimi telefon ekranına indirdim. "Evet, aramalarınızı kaçırdığım için özür dilerim. Rosa ile kiraladığı evdeyim. Biraz şarap içiyoruz." Bardağı kaldırdım.

Bu onu yatıştırmış olmalı çünkü bana sırtını dönüp Brie peynirini dilimlemeye başladı.

Gözümü kırpyorum ve vücudum titriyor. Kahretsin. Kendimi toplamalıyım. Sonra birden dank ediyor.

"Rosa bize atıştırmalık hazırlıyor, ama bu akşam yemekte ne istersiniz?" diye soruyorum, bir yandan da "yardım edin" diye işaret diliyle anlatıyorum.

Kaşını kaldırıyor, ben de başımı sallarken işaret parmağımı dudaklarımın üzerine koyuyorum.

"Tofu nasıl olur?" diye soruyor. Tofudan nefret ediyorum. Tofudan nefret ettiğimi biliyor.

"Çok isterim. Belki de sebzeli bir sote?" Ona başımla onay veriyorum.

"Yanında ne istersin?" diye soruyor. Düşüncelerim zaten bulanık, şimdi de aynı anda iki farklı dilde konuşmaya çalışıyorum. Omuzlarımı gevşetiyorum. Ne kadar rahat olursam, kelimeler o kadar kolay ağzımdan çıkacak. Ayrıca, vücudumda dolaşan her neyse, bunun yüzünden el becerilerim de daha beceriksiz.

"Havuç," diyorum, bir yandan da sokak adını hatırlamaya çalışıyorum. Tabelanın görüntüsü zihnimde beliriyor ve parmaklarımla harfleri heceliyorum: "H-A-R-T-F-O-R-D."

"Başka ne?" diye soruyor. Sanırım telefonda bile nabzının attığını görebiliyorum.

"Kabak." Hartford ve Üçüncü Cadde kesişimiydi. Başparmağımı, işaret parmağımı ve orta parmağımı kaldırıp bileğimi çevirerek "Üçüncü Cadde"yi söylüyorum.

"Marketten birkaç tane alacağım," diyor. "Başka bir şey ister misin?"

“Şey...” Ev numarasını hatırlamaya çalışıyorum ama bir türlü aklıma gelmiyor. Kahretsin, ona nerede olduğumu nasıl söyleyeceğim? Lanet olsun, bu saçma sapan konuşmayı sürdürmek için kızartma malzemelerini bile hatırlayamıyorum.

"Mantarlar mı?" diye soruyor.

“Evet! Mantarlar!” İşaret parmağımı çeneme bastırıp iki kez kıvırıyorum— “Kırmızı.” Sonra ellerimi kaldırıp parmak uçlarımı çatı şekli oluşturacak şekilde birleştirip, aşağı doğru ve açılı bir şekilde ayırarak, sonra da düz aşağı doğru hareket ettiriyorum. “Ev. Kırmızı ev.”

Bu blokta birkaç kırmızı ev vardı; hangisi olduğunu bilemeyecek. Dış cephesinde benzersiz bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. B harfini imzalıyorum, sonra bileğimi iki kez çeviriyorum. "Mavi."

“Bunu yapabilirim. Ne zaman eve döneceğinizi düşünüyorsunuz?” diye soruyor.

Ağzımın önünde parmaklarımı birbirine kenetledim. "Kuş."

"Belki bir saat," diye yüksek sesle yanıtlıyorum.

Logan hemen işaret diliyle, "Mavi kuş nedir? Sokak mı?" diye sordu.

Başımı sallayarak cevap veriyorum.

Düşüncelerim bulanık ve tabureden düşmemek için tezgâha doğru eğiliyorum. Her göz kırpmışım daha da ağırlaşıyor.

Uyuşturulmuş olduğumu nasıl imzalayabilirim?

Hatırlamıyorum, o yüzden zehir imzalıyorum.

"Seni ben alabilirim, böylece onun seni götürmesine gerek kalmaz?" diye soruyor sesi titreyerek. "Rosa'dan adresi sor."

Elini yüzünden aşağı doğru sildi. Logan'ı bu ana kadar hiç korkmuş görmemiştim. Yıllardır tanıdığınız birinin yeni bir ifade sergilemesi tuhaf. Onu kızgın gördüm. Onu endişeli gördüm. Ama korku... Korku yeni bir şey.

“BORU—”

Yüzüne o kadar odaklanmışım ki, onun arkasını döndüğünü fark etmedim. Rosa—Piper—her kimse o—kolunu tezgâhın üzerinden savurdu. Telefonum, saksıdaki bitki ve şarap kadehi masadan fırlayıp yere büyük bir gürültüyle düştü. Telefonumun ekranı karardı.

"Benim adımı imzalıyordunuz!" diye bağırdı.

Anlamsız ama yine de inkar ediyorum. "Neyden bahsediyorsun?" Sözlerim yetersiz kalıyor.

Gülüşü yapmacık. "İşaret dilini bilmediğimi mi sandın? O benim nişanlımdı!"

Sonra bana bir şeyler işaret diliyle anlatıyor; benden daha hızlı. Sadece birkaç kelime anlayabiliyorum ama sanırım "Sence o, işaret dilini öğrettiği ilk kadın mıydı?" diye işaret ediyordu.

Ne kadar da adi bir herif.

"Ona başka neler söyledin?" diye bağırdı.

"Hiçbir şey!" Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey!"

Beni itti ve dengemi kaybedip tabureden düştüm. Ellerim kendimi yakalamak için uzandı ve biri kırık toprak saksının parçalarından birine denk geldi, avucumu kesti ve kesikten kan aktı. Bu iyi değil. Muhtemelen olması gerektiği kadar acıtmıyor. Bana verdiği her neyse, duyularımı köreltiyor.

"Şarabıma ne kattın?" Tezgaha doğru baktığımda, kadehinden henüz bir yudum bile almadığını fark ettim.

Beni gerçekten zehirleyip zehirlemediğini bilmek zor, ama acı çekmiyorum, sadece uykuluyum. Bu yüzden sadece sakinleştirici olmasını umuyorum. Hem de çok güçlü bir sakinleştirici.

Hâlâ çılgılık atıyor ve bir şeyler bağıyor, ona nerede olduğumuzu ve ne kadar aptal olduğumu söylemekle ilgili bir şeyler söylüyor. Bu kadar kızgınsa, iyi bir işaret diye düşünüyorum. Planlamadığı bir şey yaptım. Bir yanım sakin kalmak istiyor, diğer yanım ise ne kadar korktuğuma odaklanırsam, adrenalinin onun buraya gelmesi için yeterince uzun süre bilinçli kalmamı sağlayıp sağlamayacağını merak ediyor. Sesi tiz ve yankılı arasında gidip geliyor, sanki çok uzaktan geliyormuş gibi.

Onun bağırdığı her şeyi görmezden geliyorum ve uyanık kalmaya odaklanmaya çalışıyorum. Logan beni almaya gelecek. O gelene kadar uyanık kalmam yeterli.

Kan yere serbestçe akıyor, birikintinin kenarları yavaş yavaş genişliyor; bu kadar çok kan kaybettiğim ilk sefer. Çok büyük bir birikinti değil, ama en son kontrol ettiğimde, işler yolunda giderken kan birikmezdi. Zengin kırmızı renge bakıyorum, Logan'ın bana aldığı elbisenin rengiyle aynı. Zemin yavaşça eğiliyor, ama birikinti aynı boyut ve şekilde kalıyor. Mutfak zeminindeki beyaz fayanslar açılı bir şekilde gerilmiş gibi görünse de damlamıyor.

"Sana çok kızacak," dedim, kelimelerim birbirine karışmıştı ve beyaz valizlere uzanıp etiketlerini kavradım.

Kafatasımın dibinde şiddetli bir ağrı başlamadan önce kısa bir an beyaz bir ışık belirliyor, ama bu uzun sürmüyor.

FORTY-EIGHT



"Rosa yüzünü hiç göstermedi, arka planda başka bir kadının sesi de yoktu," diyorum Bluetooth üzerinden. Jason ona ulaşmış. Ben yeterince hızlı değildim. Eğer Kelly'yi yakaladıysa, Rosa'yı da yakalamış olabilir, bu da yedek kuvvete ihtiyacım olduğu anlamına geliyor çünkü tek odak noktam karım.

"Başka neler gördün?" diye soruyor Casper.

"Hatırlamıyorum." Kelly'ye ve onun nasıl olduğuna, ne kadar uykulu görüldüğüne o kadar odaklanmıştım ki, başka hiçbir ayrıntıya dikkat etmiyordum.

"Şimdi Hartford'a dönüyoruz," diyor Thor. Ben 'git' dediğim anda aynı arabaya binmiş olmalılar. "Kesinlikle 'mavi kuş' diye işaret etti, değil mi?"

"Evet." Renkler ve hayvanlar, işaret dili söz konusu olduğunda başlangıç seviyesindeki temel şeylerdir; bunları başka bir şeyle karıştırmazdı.

Kelly ile olan görüşmem kesilir kesilmez, Hartford Caddesi üzerindeki, Üçüncü Cadde kavşağının yakınındaki kırmızı evde buluşmak üzere çocukları aradım. "Orada mısınız?" diye sordum. Jason'ın evine gitmiştim, bu yüzden bana verdiği adresten daha da uzaktaydım. Kırmızı ışığı

geçerken ayağım gaz pedalına bastı. Arabanın kornasının sesi, hızla geçerken kayboldu.

"Posta kutusu!" diye bağırdı Thor.

Casper ekliyor: "Bluebird bir posta kutusu. 509 numaralı ev!"

Kesinlikle evet.

GPS'imdeki adresi düzeltiyorum. Lanet olsun, evime sadece iki blok uzaklıkta. "Birkaç dakika uzaktayım. Dikkatli ol, Kelly piposu olduğuna dair bir şey imzaladı." Telefon görüşmesi bitiyor ve Hartford'a dönüyorum, ama hala çok uzaktayım.

Teknik olarak GPS dört dakika gecikme olduğunu söylüyor, ancak bu yolda önerilen hız sınırında gitmiyorum, bu yüzden gecikme süresini iki dakikaya indiriyorum.

Arabayla yanaşır yanaşmaz Jason'ın arabasını görmeyi bekliyordum, ama burada sadece Casper'ın aracı vardı. Thor kolunu kapıya atıp kapıyı kırdı ve ben de kamyonetimden atladım. Onları takip ederek içeri girdim. Evin içinde aceleyle dolaşp yatak odalarını kontrol ediyorlardı, ama mutfaktaki kanı görünce olduğum yerde donakaldım. Lütfen Kelly'nin kanı olmasın.

"Yerlerinden oynadılar," diye nefes nefese kaldı Thor.

Casper doğruluyor: "Burada kimse yok."

Ne yapacağımı anlamaya çalışırken ellerimi saçlarımın arasından geçirip, saç diplerinden kavradım. Her ihtimale karşı takip cihazını kontrol etmek için telefonumu çıkardım ve kan gölünün yakınındaki yerde Kelly'nin telefonunu gördüm... bu da muhtemelen onun telefonu olduğu anlamına geliyor.

Tezgahın altındaki krem rengi bavulun üzerinde bulaşmış kan izi var. Adres etiketinde de kan var. Etiketini çeviriyorum ve ismi görünce ensemden bir ürperti hissediyorum.

Olamaz.

HAYIR.

Casper, telefonu eline alarak, "Şurada bir telefon var," dedi. Yan tarafındaki bir düğmeye bastı ve ekran aydınlandı. "Kahretsin."

"Ne?" diye hırıliyorum. Şu anda "Aman Tanrım" demene ihtiyacım yok.

Ekranı bana gösteriyor. Tahmin ettiğim gibi, Piper ve benim eski bir özçekimimiz.

"Sen ve Rosa mı?" Thor'un kaşları çatıldı.

"Bu Rosa değil, Piper," diyor Casper.

Her zaman Piper olmuştur.

Beni asla başkasıyla değiştiremeyeceksin. O, Kelly'nin eski sevgilisi değildi, benim eski sevgilimdi.

Göğsüm sanki bir mengenede sıkışmış gibi; odalar küçülüyor. Onu bulmalıyım, çünkü kaybettiğim her saniye zihnime başka bir acı hatıra doluyor.

Piper, Kelly'yi zehirledi. Benim karımı zehirledi.

“Piper nereye gidecek?” Bavulları açıyorum ama boşlar. Kahretsin, nereye gidecek?

“Dışarıda güvenlik kameraları gördüm,” diyorum.

Casper koridorda koşuyor, muhtemelen üzerlerinde ne olduğunu görmemizi sağlayacak bir şey arıyor. Bu çok uzun sürüyor. Buradan ayrılalı ne kadar zaman oldu?

Bilmiyorum.

Hiçbir şey bilmiyorum ve bu durum kanımı kaynatıyor.

Piper yıllardır Minnesota'da yaşamıyor; hatta burada yaşıyor olması bile beni şaşırtıyor. Başından beri buradaymış. Gölgede yaşayıp hayatımı mahvetmeyi bekliyormuş.

Kelly'den başka bir işaret aramak için odayı tarıyorum. İşaret dili, bavullar... Bana ipuçları bırakıyor. Çok zeki ama mutlaka gözden kaçırdığım bir şey olmalı.

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

O sesi biliyorum.

O kahrolası zil sesini çok seviyorum.

Çatı katı kapısı açık.

FORTY-NINE



Piper beni dünyanın en aptal suçlusuymuşum gibi kendi evime doğru sürüklerken, bileklerime kelepçeler batıyordu. Kapıya doğru giderken birkaç kez sendeledim; başım zonluyordu. Yolculuk boyunca bilincim gidip geliyordu ve uyuyormuş gibi yaparken bile sürekli kambur bir haldeydim. Ara sıra hangi yollarda olduğumuzu görmek için gözlerime bakıyordum. Vücudunuzda alkol ve sakinleştiriciler varken uyanık kalmak zor, hele de gözleriniz kapalıyken bunu yapmak neredeyse imkansız.

Uyanık olduğum her saniyede onun anlamsız saçmalıklarını dinlemek zorunda kaldım ve kesin olarak bildiğim bir şey var ki, beni hayatta bırakmayı planlamıyor. Tek çözemediği şey ise vücudumla ne yapacağı. Görünüşe göre ölü ağırlığım çok fazla ve beni bayıltıp evinden sürükleyerek arabaya bindirmek için zaten çok fazla zaman harcamış—evet, anlaşılan o ki kiralık bir ev değilmiş. Kendi eviymiş. Logan'ın dairesine bu kadar yakın olmasına şaşmamalı.

İkincil yerlerin kötü haber olduğunu bilecek kadar akıllıyım; ancak tanıdık yolları görür görmez ve beni evime götürdüğünü anladığım anda, planlamaya başlamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Evimi ondan daha iyi tanıyorum. Burada büyüdüm. Ev sahibi avantajına sahibim.

Beni arka kapıdan itiyor ve ben de abartılı bir sakarlıkla içeri tökezleyerek giriyorum, olduğumdan daha güçsüz görünmek için yeterli bir sakarlık bu. Ayaklarıma takılmış gibi yapıp koridora doğru yöneliyorum ve omzumu tavan arası kapısını indiren düğmeye çarpıyorum. Çok sinirlendiğim o lanet sensör hayatımı kurtarabilir. Logan'ın onları bulacağını umarak ekmek kırıntıları bırakıyorum.

Kahretsin, gerçekten de sabit hatlı telefonları geri getirmeliyiz.

Düştükten sonra yan tarafıma hareketsiz yatıyorum, dirseklerim hafifçe bükülmüş, kelepçeler etime batıyor ve bayılma numarası yapıyorum. Piper, ben baygınken beni öldürecek kadar kendine takıntılı değil. Bana bir ders vermek istiyor. Eğer "uykuda" kalabilirsem, Logan'a daha fazla zaman kazandıracak. Logan şehrin doğu tarafında, ben ise batı tarafındayım; aramızda yaklaşık yirmi dakika mesafe var.

"Kahretsin!" Dizlerinin üzerine çöküp yüzüme bağırdı. "Kalk ayağa!" Sesinin gürlemesi karşısında irkilmediğim için kendimi tebrik ettim.

Amacım zaman kazanmak, şu anda sahip olduğum tek şey bu.

Sadece yirmi dakika.

"Kalk ayağa!" diye tekrar bağırdı, sonra da bana tokat attı. Düşünmeden tepki verdim; bileklerimden birleşmiş yumruklarım fırladı ve yüzüne indi. Elimdeki elmas yüzük yanağını kesti. Gerçekten de şiirsel bir sahneydi.

Bu onu iyice sinirlendiriyor. Ayağa kalkıp karnıma tekme atıyor. Kaburgalarıma aldığı darbe iç organlarımı alt üst ediyor gibi geliyor. İlaçların etkisiyle acı azalıyor. Cenîn pozisyonuna geçiyorum. O lanet olası soyma bıçağını çıkarıyor ve ben donup kalıyorum, gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bileklerimdeki plastik kelepçeyi keserken, etrafımdaki silah olarak kullanılabilecek her şeyi hayal ediyorum. Kendimi itmek için avuç içlerimi yere dayıyorum.

"Sakın bir santim bile kıpırdama," diyor bıçağı bana doğrultarak. "Yoksa seni bu lanet koridorda kan kaybından ölürüm."

Nefes alamıyorum.

"Yüzüstü dön. Ellerini arkana koy," diyor ve yüzümü yere bastırıyor. "Yavaşça kalk." Bıçağın ucunu sırtımda, muhtemelen kırık olan alt kaburgamın yakınında hissediyorum. Daha da derine bastırıyor, sonra boylamasına keserek derimi yarıyor. Çok derin değil ama yeterince derin.

Dişlerimi sıktım. "Kahretsin!" Başka bir darbe bekledim ama gelmedi. Yüzüm yere bastırılmış halde hareketsiz yattım ve nefesimi toplamaya çalıştım.

"Yavaşça söyledim," diyor.

"Başımı yere bastırırsan kalkamam," diye homurdanıyorum dişlerimi sıkarak. Dudaklarım uyuşmuş ve telaffuzum biraz geliştirilmeli.

Bana hareket alanı bırakacak kadar geri çekiliyor, ama bıçağı hatırlatma amacıyla tenime bastırmaya devam ediyor. Reflekslerim, bıçağı sırtıma saplamadan bir şey kapmaya yetmiyor. Şimdi beni uyandırdığına göre, zaman kazanmanın başka bir yolunu bulmam gerekecek.

Beni yakındaki ahşap yemek odası sandalyesine itti. Sandalye mutfak masama aitti ama ben onu basamak olarak kullanmak için kitaplığın yanına koymuştum. "Otur."

Kollarımın her birini sandalyenin arka direklerine, oturma yerinin hemen üstüne plastik kelepçelerle bağladı. Bir keresinde TikTok'ta bunlardan nasıl kurtulacağımı anlatan bir video görmüştüm, ayakkabı bağcıklarıyla ilgili bir şeydi. Ne yazık ki, ayakkabılarımın bağcığı yok ve bu kadının, yarım yamalak bir MacGyver numarasıyla kelepçelerimden kurtulmamı öylece izleyeceğini sanmıyorum.

Başımı sallıyorum. "Asla Jason değildi." Bütün notlar onu işaret ediyordu. Çiçekler. Fotoğraflar. Ve tüm bu süre boyunca sapığımınla birlikte kokteyller içip, sanki pijama partisiymiş gibi kıkırdıyorduk. Beni kandırdı, bunu kabul ediyorum.

"Bazen Jason'dı."

Ne? Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, ensemde bir sıcaklık hissettim. "O senin erkek arkadaşın değildi, çalışıyordu."

Uzun sohbetlerin ve ilham vermeyen sekslerin anıları zihnimde canlanıyor. O bir yabancıydı. Vücuduma dokunmasına izin verdiğim zamanları düşündükçe midem bulanıyor. Hiçbir şey gerçek değildi, seks muhtemelen onun için bir ayrıcalıktı. İğrençlikten boğazım kabarıyor. "Her zaman sendin."

Bana sırtıttı. "Ve her zaman da öyle olacak," diye hırladı. Yüzüğümü kapmak için hamle yaptı.

Elimi yumruk yapıp kesiği yeniden açtım ve avucum taze kanla doldu. "Hayır!" Bunu benden alamaz.

Uyuşukken gücüm onunkiyle yarışamaz. Parmaklarımı zorla açıyor ve ben de onları kapalı tutmak için mücadele ediyorum, ama kaygan kan yüzüğün kolayca kaymasına yardımcı oluyor.

Şimdi çok sinirlendim.

"Peki, Piper, buradaki planın ne?" Bir hayvan gibi paranoyak bir telaşla odaları bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, bir aptal plandan diğerine atlıyordu. Her birkaç saniyede bir, sanki her an kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklar görecekmış gibi perdeleri aralayıp pencereden dışarı bakıyordu.

"Beni öldürdüğünde, hareket ettirilemeyecek kadar ağır olacağım," diye hatırlatıyorum ona.

Beni görmezden geliyor ve yüzükteki kanı siliyor.

Onun endişesinin derinliklerine iniyorum; korkma sırası onda. "Ve lanet olası evin her yerinde parmak izlerin var çünkü sürekli benim eşyalarım dokunuyorsun—şu benim soyma bıçağım mı? Yoksa onu kendi evinden mi çaldın—hani şu yerleri kanımla dolu evden? Bir de dijital ayak izi var..." Derin bir nefes verip kaburgamdaki acıyla yüzümü buruşturuyorum. "Gittikçe dikkatsizleşiyorsun."

Eli seğirdi. "Kimi tutuklayacaklar? Piper'ı mı? Piper öldü. Ben Rosa'yım."

"Tutuklama mı?" Ona gülümsüyorum. Logan kıyafetlerimdeki kanı görür görmez, polislerden kendisini tutuklamalarını yalvaracak. "Onun karısını takip ettin, uyuşturdun, kaçırdın ve bıçakladın... Gerçekten de bunun öylece geçip gideceğini mi düşünüyorsun?"

"Logan benim hayatta olduğumu bilseydi... seninle birlikte olmazdı."

"Daha ölmeden önce bile seni istemiyordu!" diye tükürdüm.

Bana tokat attı ve ağızma bozuk paralar düştü. Bu da daha sonra yiyeceğim cezalardan sadece biri.

Başımı omuzlarımın arasına eğip gülüyorum. "Sadece haklı olduğumu bildiğin için kızgınsın. Söyle bakalım, lanet olası bir hayalet olmak nasıl bir şey?"

"Önce ben ona aşık oldum! Bunu hak ettim!" Yüzüğümü kaldırıyor. "Bunu hak ediyorum!"

"Aşk, hak ettiğin bir şey değil Piper, seçilen bir şey... Ve Logan seni seçmedi. Bunu artık kabullen."

Boynundaki nabız hızlandıkça nefes alışverişi de hızlanıyor.

"Şu an buradan ayrılıp kurtulabilirsin, kendine yeni bir başlangıç yapabilirsin. Logan'ı ve geçmişindeki diğer saçmalıkları unut," diye öneriyorum. "Bunu neden yapıyorsun ki?"

Adımlarını durdurup gözlerini dikti. "Eğer ben ona sahip olamazsam, kimse de olamaz."

Gözlerimi deviriyorum—ne kadar da klişe. “Gerçekten orijinal. Kötü adam numaranız artık bayatladı.” Daha incelikli televizyon dizileri bile gördüm. “Bu tür şeyler kötü adam için asla iyi sonuçlanmaz.”

Göğsüne bir parmak darbesi indirdi. "Ben kötü adam değilim!"

“Sen tam bir dosya gibisin.” Güldüm. “Peki, neyin var? Bir şey? Hala bir planın yok, değil mi? Zamanın tükeniyor.”

"Hiçbir şey yapamazsın," diye öfkeyle söylendi. "Senden korkmuyorum."

Kahkaha attım. "Evet, öylesin! Çok korkmuşsun!" dedim sırtarak. Kollarımın arasına batan bağlara aldırmadan öne eğildim ve kaburgalarımındaki acıyı umursamadan ona doğru uzandım. Sesimi fısıltıya indirdim. "Çünkü seni geceleri uykusuz bırakan şeyin ne olduğunu biliyorum. Yerine başkasını koyacağımdan ölesiye korkuyorsun." Daha da geniş bir şekilde gülümsedim. "Ben senin en kötü kabusunun gerçekleşmiş haliyim. Ben Bayan Logan Teller'ım."

Yüz ifadesi öfkeyle, belki de üzüntüyle, belki de her ikisiyle birden dolu bir hal alıyor. "Sus!"

Yüzüne gülüyorum çünkü umurumda değil. "Hangisi daha kötü... senin yerine benimle evlenmesi mi? Yoksa kocam olmak istediği için sormadan evlenmesi mi?"

Kadın bir o yana bir bu yana yürüyor. Bir şey arıyor. Herhangi bir şey. "Çok fazla kanıt var," diyorum. Kadın evin içinde bir o yana bir bu yana yürüyor, sonra kapıdan çıkıyor.

Geri dönmesini beklerken nefesimi tutuyorum ama sessizlik var. Artık durmaksızın ileri geri yürüme ve anlamsız gevezelikler yok. Hızlı sürse iyi olur çünkü Logan içeri girip beni aldıktan sonra onun peşine düşecek.

Arka kapı tekrar açılıyor ve elinde kocaman kırmızı bir benzin bidonuyla içeri dalıyor, sanki bidon tüm sorunlarının çözümünü içeriyormuş gibi. Dün benzin istasyonunda doldurdum. Çimleri biçmem gerekiyordu. Hayatınız gözlerinizin önünden geçerken çim biçmek gibi işlerin ne kadar anlamsız görüldüğü ne kadar komik.

Yenilgi hissi yavaş yavaş içime işliyor ve korkumu yutuyorum. Her an burada olabilir.

Kadın tenekeyi kaldırıp ileri geri sallıyor ve mide bulandırıcı dumanlar hızla her yeri dolduruyor. Panik yapmayın, panik yapmayın.

Düşünmek.

Ev sahipliği konusunda hâlâ öğrenecek çok şeyim var, ama bildiğim bir şey var ki o da benzinin dışarıda kullanılan bir oyuncak olduğu. Duyduklarıma göre, benzin buharlarına yanlış bakmak bile onları tutuşturmaya yetiyor. Kahretsin, şu lanet uzatma kablosu sadece birkaç metre ötede. Logan, elektrik tesisatıyla bunun güvenli olmadığını söyledi.

Açık pencere yok ve geçen her saniye dumanlar daha da zehirli hale geliyor. Bu prizlerden herhangi biri kıvılcım çıkarıp sonumuzu getirebilir. Hatta, yerde hızla koşuşturup, sanki sigorta dolandırıcılığının Jackson Pollock'uymuş gibi gaz bidonunu çalkalarken oluşan statik elektrik bile ikimizi de yakmaya yeter. Asıl endişem Logan'ın mikrodalga için uydurduğu o lanet kablo. Mikrodalgalar yangın riski nedeniyle uzatma kablosuna takılmamalıdır.

Bana döndüğünde tenekenin neredeyse boş olduğunu duyuyorum. Kendinden emin gülümsemesinden anlıyorum. Kazandığını düşünüyor. Piper eğilip yüzünü benimkinin önüne getiriyor. "Eninde sonunda seni unutacak."

Asla.

"Bak, işte bu noktada farklıyız, Piper."

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım, kendi ölümlülüğümle yüzleşmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım, ama o benden yeterince korku kopardı, bu yüzden ona bir gram daha korku vermeyeceğim—sözlerim sonsuza dek kulaklarında yankılanmadan ölürsem lanet olsun bana.

"Sen unutulabilirsin. Ama ben? Beni unutamaz. Yüzüm koluna kalıcı olarak dövme yapılmışken nasıl unutabilir ki? Hayatının geri kalanında her gün beni düşünecek. Beni öldürebilirsin, ama beni onun bedeninde görmek, sefil hayatının geri kalanında sana musallat olacak."

Gözümün önünde öfkeyle kıvranıyor, damarları belirginleşmiş durumda. Sırtını dikleştirerek benzini kıyafetlerimin üzerine döküyor ve ben de sandalyemde geriye doğru çekilmeye çalışıyorum. Sadece gömleğimin yakasının yakınındaki buhar bile boğucu.

Piper tek eliyle çenemi kavradı, yanaklarımı sıkıştırarak dudaklarımı araladı. Ondan kurtulmak için kıvranıp çırpındım ama bu sefer daha sert bir şekilde tekrar kavradı ve başımı geriye doğru itti. Ağzıma giren yakıcı benzinle çırpındım. Keskin kimyasallar ve sıcak buhar gibi bir tadı vardı, dilimi yakıyor ve oksijensiz kalmama neden oluyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve tüm gücümle tekmeleyerek sandalyede yana doğru devrilmek için kendimi savurmaya çalıştım.

Nefes almamak için bir kısmını yutmak zorunda kaldım ve yemek borumu asit gibi kapladı. Yanıyor mu yanmıyor mu anlayamıyorum. Buharlar boğazımdan aşağı doğru akıp ciğerlerime hava girmesini engellediği için nefes almak imkansız. Bundan sonra yaşamak istiyorsa, o işi bir an önce bitirmeli.

Ön kapı gürültüyle açıldı ve siyah tişörtlü, dövmeli koluyla bir adam yanımdan hızla geçti. Piper duvara fırlatıldı, kafası iğrenç bir çatırtıyla duvara çarptı ve hareketsiz bir şekilde yere yığıldı. Logan eğildi ve hemen kelepçeleri takmaya başladı. "Yüzüğüm onda," diye hırıltılı bir sesle, öksürerek ve öğürerek konuştum. Parçalanmış boğazım sesimi kısarken, kimyasallar içimi yakıyordu. Çok acı vericiydi. Midem bulanmaya başladı ve midem alt üst oldu. Tekrar öğürdüm ve yana tükürdüm.

Cep bıçağıyla kablo bağlarını ayırırken, "Yüzüğü unutun," diyor.

Bileklerimden biri serbest kaldığı anda kolumu uzatıp ona doğru uzanıyorum. "Yapamam!"

Diğer bileğim gevşedi ve Logan beni çekip götürmeden hemen önce, cansız bedeninin üzerinden atlayıp yüzüğümü geri aldım. Bunu benden almasına izin vermeyecektim. Yüzüğü benzin ve kanla kaplı yağlı parmağıma taktım. Beni kollarına alıp arka kapıya doğru yöneldi.

Belki de sadece dumanlardan dolayı halüsinasyon görüyorum ama yemin ederim babamın sesini duyuyorum. Annenle aynı ışıltıya sahipsin. O sadece bir odaya girdiğinde yüzleri aydınlatmakla kalmazdı, tüm evi ateşe verirdi.

Babamın bana bırakmanın, öldüğünden beri sıkıca tutunduğum evi taşımayı bırakmanın sorun olmadığını söylediğini duyuyorum. Babam artık burada yaşamıyor. Veda etme ve yeni bir hayata başlama zamanı geldi; kaderin belirlemediği, benim seçtiğim bir hayata.

Logan neredeyse kapıya varmıştı ki, oturma odamda tavandaki mikrodalgadan sarkan ve köşeyi dönen turuncu uzatma kablosunu fark ettim. Kolumu uzatıp dirseğimle yakaladım, sonra da avucumun içine iki kez dolayıp olabildiğince sıkıca kavradım. Logan da benimle birlikte kapıdan fırladı ve kablo, kalitesiz elektrik prizinden en sessiz bir patlama sesiyle koptu.

Bir çıt sesi. Bir kıvılcım.

Kapı arkamızdan kapanmadan önce duyuyorum o sesi. Vızıltı.

Duman ve kimyasalların ağırlığının geçtiği temiz havaya adım attığımızda sırtımıza ılık bir esinti vuruyor. Temiz hava göğsümdeki yanma

hissini biraz olsun yatıştırıyor.

Etrafında dönüyor, birkaç adım geri atıyor; titreyen turuncu ışık, artık benim için bir yük olmayan evin duvarlarına tırmanıyor.

Çenemi kaldırıp gözlerine baktım ve onun da bana baktığını gördüm. Ne yaptığımı biliyordu, kordona uzandığımı görmüştü. Ruhuma bakıyor ve beni olduğum gibi sahipleniyor. Kalbi daha hızlı atıyor, göğsünde gümbür gümbür çarpıyor, yaptıklarına hayret ediyor. Gözlerindeki arzu doyumsuzdu—bu sefer karanlığımı saklamadım, onu kullanmayı seçtim.

FIFTY



Kelly'yi kollarımda tutarak, komşusunun evine doğru araba yolundan hızla koştum. Casper, Thor yolcu koltuğunda otururken, adeta cehennemden kaçmış bir yarasa gibi sokaktan aşağı uçuyordu. Onlar benden iki dakikadan kısa bir süre sonra vardılar. Giderken benim sürüşüm onlarınkinden biraz daha pervasızdı.

Kollarımda Kelly'yi görünce yavaşladılar, ben de onlara devam etmeleri için işaret verdim. Yanmış bir evde yanmış bir ceset şüphe uyandıracak, bu yüzden Thor'un bundan olabildiğince uzak durması gerekiyor.

Karşıdaki komşuya koşup verandaya tırmandım. Kapıyı çalmaya zahmet etmedim, direkt içeri girdim. Yaşlı komşusu Herb, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde irkildi. O ve Clyde arkadaştlar.

"Düşün nerede?" diye bağırdım.

Kolunu uzattı. "Koridorun sağ tarafı," diye kekeledi. "Oğlum, bu benzin mi?"

Hemen banyoya koştum ve onu küvete yerleştirdikten sonra dizlerimin üzerine çöküp ıslak kıyafetlerini olabildiğince hızlı bir şekilde çıkardım.

"Gözlerine dikkat et!" diye bağırdı arkamdan. "Gözlerine kaçırma!"

Gözlerini kısarak, burnunu kırıstırıp dudaklarını sıkıca kapatırken, ben de tişörtün yakasını yüzüne değmemesi ve başından kayması için dikkatlice

gerdim. Sonra tenine yapışmış ıslak pantolonunu ve iç çamaşırını, son olarak da onu oradan taşıırken benzin emmiş kendi tişörtümü çıkardım.

Yaşlı adam kapıdan içeri girer. Kelly'den başını çevirip titrek bir şekilde kıyafetlere uzanırken, "Bana kıyafetleri ver," der.

Islak pantolon ve gömlek yığınının kollarına bıraktım ve o da ortadan kayboldu.

Kelly, soğuk duş suyu tenine değdiğinde irkildi. "Gözlerini kapalı tut tatlım," diye talimat verdim, duş başlığını kavrayıp yüzünü duruladım ve aralarda nefes alması için molalar verdim.

Su, elindeki kesikle karışarak açık kırmızımsı kahverengi bir renkle giderin etrafında daireler çiziyor.

"Kusacağım," diyor, dizlerinin üzerine çökerek öne eğiliyor, bir avucunu küvetin dibine dayıyor, diğer eliyle de lavabonun kenarını kavıyor.

Saçlarını avucumun içine alıp kenara çekiyorum ve başparmağımla bembeyaz olmuş eklemelerinin üzerinden nazikçe geçiyorum. Zayıf bedeni midesindeki sıvıyı kusuyor. Kırmızı şaraba benziyor ama bu küçük banyoda havayı çoktan sarmış olan benzin buharıyla aynı kokusu var.

Kelly'nin çırpınışlarını ve Piper'ın beceriksizce boğazına benzin dökmeye çalışmasını hatırladıkça vücudumdaki her kas geriliyor, dizginsiz bir öfkeyle doluyorum. Eğer Kelly'nin şu anda bana ihtiyacı olmasaydı, onunla bizzat ilgilenmek için cehennemine içine koşardım.

"Yanıyor," diye hıçkırarak söylüyor, sesi titriyor.

"Ne kadarını yuttun?"

Başını salladı. "Sadece biraz." Vücudu tekrar kasıldı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Bize bir bardak su getirebilir misin?" diye seslendim Herb'e.

Büyük bir bardakla geri döndü. "Bakmıyorum!" diye duyurdu, bardağı almam için uzattı ve ben de Kelly'ye verdim. "Ağzını çalkalamaya devam et," dedim ona.

Başını salladı.

Herb arkamdan sürünerek, sanki savaş görevinde olan bir adam gibi banyoyu geçip pencere pervazını iterek içeri giriyor. Temiz hava doluyor. Tanrıya şükür. Üstsüz Herb'e bakıyorum. Sırtının tamamı, bir zamanlar canlı olan, şimdilerde yaşlanmış dövmelerden oluşan bir kolaj.

"Bunu yapan canavar nerede?" diye soruyor. Pencereden dışarı bakıyor, başını sağa sola çeviriyor, sanki şüpheliyi bulup çıplak elleriyle

öldürecekmiş gibi. Herb'ü seviyorum.

Kelly'ye dönerek, "Hâlâ evin içindeler," diye yanıtladım ifadesiz bir sesle.

Sessizce pencereden dışarı bakıyor, şüphesiz Kelly'nin evinin alevler içinde kalışını izliyor. Karşıdaki sokakta camların kırılma sesleri, akan suyun gürültüsünden zar zor duyuluyor. Herb yavaşça topallayarak arkasını dönüyor. "Sıcak su ve sabun," diyor. "Her şeyi temizlemek için cildini bir süre durulaman gerekecek. 911'i aramak için telefonumu bulmaya çalışacağım."

Cep telefonumu cebimden çıkarıp kullanması için ona uzattım.

"Hayır, hayır," diye mırıldandı bana kararlı bir bakış atarak. "Benimkini bulurum. Nereye koyduğumu hatırlamam çok uzun sürmez."

"Teşekkür ederim, Herb," diyerek başımı salladım.

"Dolapta temiz havlular var," diye seslenerek odadan çıktı. Buradaki hava nihayet benzin dumanı kokusundan kurtulmuştu; şimdi farklı bir kokusu vardı. Keskin, acı bir duman ve yanmış plastik kokusu.

"Bana bak," diye fısıldadım, çenesini kaldırıp gözlerinde kızarıklık olup olmadığını kontrol ettim ve bakışları benimkilerle buluştuğu anda yıkılmak istedim. Yaralanmasının tüm sebebi ben olmama rağmen bana o kadar güven dolu bakıyordu ki. Boğazımı temizleyerek duygularımı uzaklaştırdım. "Gözlerin iyi görünüyor."

"Bu kadar... acemi olduğum halde iltifat etmeniz çok nazikçe," diyor sesi kısık bir şekilde.

"Bugün hayatın için savaştın; eğer bunun seni daha az güzel yaptığını düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir," diye mırıldanıyorum. "Özür dilerim—"

"Başlama."

Kelly ben çalışırken sessizdi, hâlâ ağzını çalkalıyordu. Kesik eli plastik bardağı sıkıca kavramıştı, bardağı dudaklarına götürürken, ama giderde dolaşan su aynı kırmızımsı pembe renkteydi. Kaynağı bulmak için vücudunu çevirdim, sonra sırtındaki kesiği fark ettim. Bu da neydi böyle? Yaklaşık 12 santim uzunluğundaydı ve neyse ki sarı deri altı dokusu görüldüğü için daha derin değildi. Telefonumu çıkarıp 911'i aradım. Sırtındaki o büyük kesiği bilseydim, daha önce yapardım.

"Acil durumunuz nerede?" diye soruyor görevli.

Neyse ki, hazırlık yaparken verandadaki basamaklardan yukarı çıkarken numarayı gördüm.

"Neler oluyor efendim?" diye soruyorlar.

"Tıbbi yardıma ihtiyacımız var. Karım saldırıya uğradı, yaralandı. Sırtında ve elinde büyük bir kesik var, benzin kaynaklı kimyasal yanıkları olabilir ve bir miktar benzin yutmuş – ne kadar olduğunu bilmiyorum. Bileklerinde de izler var."

Bana ekiplerin yolda olduğu söylendi. Santral görevlisi benden birkaç soru daha öğrenmeye çalıştı. Eşimin yaralarıyla ilgilenmenin daha önemli olduğunu ve polisler geldiğinde ifade vereceğimi kibarca açıkladım.

"Ha, bir de karşıdaki ev yanıyor," diyerek telefonu kapatıyorum.

Eşimin yaralanmaları.

Kelly titremeye başlayınca suyun sıcaklığını yükselttim. Titremesi hızla şiddetlenerek sarsıntıya dönüştü.

Adrenalinin etkisi geçiyor.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyorum, yüzünden birkaç saç telini yana itip, ensesini üç kez sıkıyorum ve ona itiraf etmek istediğim o üç kelimeyi söylüyorum. Daha önce söylemeliydim, bu onu hayal kırıklığına uğrattığım bir başka yol. Ama bunu ilk duyduğu anın, sakinleştiricilerin etkisiyle sersemlemiş ve titrerken olmasını istemiyorum. Bunun yerine, üç kelime daha söylüyorum: "Seni koruyorum."

Ama gerçekten öyle mi? Uyuşturulduğu sırada ya da bileklerine kelepçeler saplandığı sırada yanında değildim. Hatta takip edildiği sırada bile yanında değildim. Onu koruma fırsatım varken. Yanlış insanlara bakmakla çok meşguldüm, işaretlere dikkat etmiyordum.

"Kelly, beni dikkatlice dinlemeni istiyorum," diye ısrar ediyorum. "Uzatma kablosuna takılıp düştüm."

Başını sallayarak bana baktı.

"Tökezledim," diye ısrar ediyorum.

Geçmişim onu yakaladı ve kendini kurtarmak zorunda kaldı. Bundan nefret ediyorum. İşler bu kadar ileri gitmemeliydi. Belki en başından polise gitseydim, işler farklı olurdu, ama bencil davrandım. Onun için yapabileceğim tek şey bu.

O sandalyede çırpınışını, benim gelip onu koruyacağım anı beklerken canını kurtarmak için verdiği mücadeleyi gözümünden silemiyorum.

Kelly başını salladı, dişleri gıcırdadı. Oturma pozisyonuna geçerken tısladı, sonra küvetin duvarına yaslandı ve dizlerini göğsüne çekti. "Eğer hastaneye gitmem gerekirse," dedi, "sen araba kullanacaksın. Düşün paramızı ambulans yolculuğuna harcamayacağız."

FIFTY-ONE



Hastanede saatler geçirdikten, ardından sorguda da birkaç saat daha kaldıktan sonra, Logan'ın dairesinin kapısından içeri zar zor girebildiğimizde gece yarısını çoktan geçmişti. Yorgunluktan ayakta durmakta zorlanıyorduk.

İçeri girdiğimizde Casper ve Odin kanepede sızmış yatıyorlardı; Casper sırtüstü uzanmış, bir kolu sarkmış, bir ayağı yerdeydi. Köpeğimiz de kanepenin geri kalanını kaplıyordu. Kapı arkamızdan tık diye kapandığında ikisi de birden uyandı.

Avukat tuttuktan ve polisle görüştükten sonra ne olacağından emin değildik, bu yüzden biz dönene kadar Casper evde nöbet tuttu. Neyse ki, sorunsuz bir şekilde serbest bırakıldık, ancak soruşturma kapanana kadar burada kalmamız gerekecek. Endişelenmiyorum. Piper'ın evinde yeterince kanıt var ve dijital ayak izi telefonumda her yerde. Ayrıca, uzatma kablosu bir kazaydı.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor esneyerek.

Başımı sallayarak merdivenlere yöneldim.

"Nasılsın, Junior?"

Ona başparmağımı yukarı kaldırarak onay veriyorum; mecbur kalmadıkça sesimi kullanmıyorum.

"Yarın her şeyi sana anlatacağım," diyor Logan. "Burada mı kalacaksın?"

Başını salladı, ayağa kalktı ve boynunu kütletti. "Yok, eve gitmem lazım. İkinizin de sağ salim kurtulmasına sevindim."



İki gün geçti ve Odin'i yürüyüşe çıkarmak dışında ikimiz de daireden çıkmadık. Logan dükkanı geçici olarak kapattı ve Frankie, "patlayan su borusu" nedeniyle Black Rabbit'teki tüm randevuları önümüzdeki on güne erteledi. Ona gaz kaçağı demesi gerektiğini söyledim ama o benim kadar komik bulmadı.

Bugün üzerimde benzin kokusu olmadığı ilk gün—sonunda aramızdaki o hafif rahatsız edici koku olmadan birlikte yatakta yatabiliyoruz. Erişebildiğimiz tüm sabunları denedik, sonra kabartma tozu ve sirke kullandık, ama sonunda işe yarayan limon oldu. Logan, yaralarımı dokunmadan, cildime sürerken çok dikkatli davrandı. Yaralarımı bakışını görüyorum, sanki onunla alay ediyorlarmış gibi ve bu kalbimi kırıyor. Vücudumun iyileşmesi için yatakta kalmam konusunda ısrar ediyor. Çoğu zaman yanımda kitap okuyor, ama dalgın olduğunu anlayabiliyorum, sayfaları çevirmesi çok uzun sürüyor.

Ona minnettarlığımı kelimelerle ifade edemem, ama eve döndüğümüzden beri aynı değil. Sessizce çatı katında dolanıyor, onu şakalar ve capslerle neşelendirmeye çalıştım ama karanlık bir yere gömüldü. Bundan nefret ediyorum.

Odin yatağında hafifçe horluyor, büyük çatı katı pencerelerinden süzülen geç güneş ışığını içine çekiyor. Logan kitap okurken ben de kafamda akşam yemeği için fikirler kuruyorum. Yemek yapmak genellikle onun işi, ama belki bu akşam yemeği ben hazırlarsam, bana davrandığı kadar kırık veya çaresiz olmadığımı anlar.

Logan kitabını ve gözlüğünü komodinin üzerine koydu ve kollarını belime dolayarak beni kendine çekti. Yaralı kaburgama dokunduğunda irkildim ve tepki verdiğim için kendime anında kızdım. Sanki onu yakmışım gibi kolunu hızla geri çekti. Kahretsin.

"Hayır, sorun yok. Ben iyiyim," diye güvence veriyorum.

Hiçbir fark yaratmıyor, yine de yatağın kendi tarafına çekiliyor.

Bu her olduğunda, boynundaki o damar seğiriyor ve sonra hızla uzaklaşıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalıştığımda ise ayağa kalkıp odadan çıkıyor. İki gündür böyle devam ediyor ve onun reddi, yaralarımın çok daha fazla canımı yakıyor.

Rahat bir pozisyona geçmek için stratejik olarak altına bir yastık yerleştiriyorum, sonra yanıma kıvrılıyorum, sırtım onun ön tarafına dönük. Arkama uzanıp kolunu buluyorum, daha önce denediği gibi onu üzerime dolamak istiyorum ama geri çekiliyor. Ve ben de bırakıyorum.

Aramızdaki sessizlik hiç bu kadar boğucu olmamıştı.

Yan tarafıma uzandım, ondan uzağa baktım, odanın bulanıklaşmasına ve uyuşukluğun içimi kemirmesine izin verdim. Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikti.

Doğruldu.

"Lütfen gitmeyin," diye fısıldıyorum.

"Ne?" Sesi sert ve öfkeliydi.

"Her geri çekildiğinde ve seni geri çekmeye çalıştığımda, kalkıp gidiyorsun." Döndüğümde acıyı belli etmemeye dikkat ederek yavaşça doğruldum, ama ayakları çoktan yere basmıştı. Yatağın üzerinde yanına diz çöktüm. "Sana ihtiyacım var."

Alaycı bir şekilde güldü.

"Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Logan omzunun üzerinden bir bakış attı. "Sana kızgın değilim. Kendime kızgınım!"

Gözlerimi devirdim. Olanlardan dolayı kendini suçlayamaz. "Bilmiyordun."

"Yapmalıydım."

Kahkaha attım. "Yapamazsın!" İkimiz de çok geç olana kadar bunun farkında değildik.

"Daha fazlasını yapabilirdim."

"Nasıl?" diye çıkıştım.

Cevap vermiyor.

"Söyle bana Logan," diye ısrar ettim. "Ona işaret eden ne gibi belirtiler vardı? Bekleyeceğim."

Ona düşünmesi için birkaç saniye veriyorum... Hiçbir şey olmuyor.

"Aynen öyle." Kollarımı kavuşturdum.

"Geçmişim neredeyse seni öldürüyordu, Kelly," diyor sesi titreyerek. "O gün seni kurtaramadım bile, kendini kurtarmak zorunda kaldın."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Kollarımı çözdüm. "Beni kurtardın sonuçta!"

Ayaklarını yerden kaldırıp doğrudan bana döndü. "Oraya vardığımda boğazına benzin döküyordu. O görüntüyü asla aklımdan çıkaramayacağım." Bakışlarında, onda daha önce hiç görmediğim kadar derin bir hüznü vardı. "İşten sonra gitmene asla izin vermemeliydim. Kapıyı çaldığında ofisimin kapısını açmalıyım. Bozeman'da tanıştığın kadın hakkında bir araştırma yapmalıydım—"

"Logan." Çenesini ellerimle kavrayıp yüzünü çeviriyorum, böylece doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Sen gelmeseydin ölmüş olurum." Bunu ona nasıl daha açık anlatabileceğimi bilmiyorum.

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Çok iyi iş çıkardın Kelly. Her adımda inanılmaz zekiydın. Seni kurtaran, bıraktığın kırıntılardı, ben değildim." dedi.

"Beni iyice sinirlendirmeye başladın," diye patladım. "Eğer göz ardı edilirse ekmek kırıntılarının hiçbir anlamı yok! Ekmek kırıntıları onu benden uzaklaştırmadı, kelepçelerimi kesmedi ya da alev almadan önce beni evden çıkarmadı. Kıyafetlerimi çıkarıp tenimdeki benzini yıkamadı. Kusarken saçımı tutmadı, ambulans çağırmadı ve kesinlikle o yangının sorumluluğunu üstlenmedi! Sanki sadece uzaktan izlemiş gibi davranıyorsun. Her adımda benimleydin. Bıraktığım her işarete tereddüt etmeden dikkat ettin—harekete geçtin ve bu yüzden hayattayım."

Dizlerimin üzerine doğrulup alnımı onun alnına yasladım. Büyük elleri niyetle dolu bir ağırlıkla kalçalarım dokundu. Bu sefer geri çekilmedi, yaklaştı. Dokunuşu, umutsuzluktan uyuşmuş bölgelerime sıcaklık gönderdi.

"Beni kurtardın."

Nefes verirken gerginlik bedeninden ayrılıyor ve eve döndüğümüzden beri içinde biriken aptalca suçluluk duygusundan nihayet kurtuluyor. "Tamam."

"Tamam mı? Bu kadar mı?"

Gülerek, "Şu an elimde sadece bu var," dedi.

"Öyle mi?"

Parmaklarımı boynunun arkasında birleştirip üç kez sıktım.

Bunu bana en son banyoda yaralarımı tedavi ederken yapmıştı. O kadar şefkatli ve nazikti ki, gerçekten bu sözleri sesli olarak duyup duymadığımı sorguladım.

Yıllardır bana sürekli güvenceler veriyordu. Ancak, bunların anlamını ancak geçen gün anladım. Sevgisini sona saklamadı, dudaklarımız birbirine değmeden önce bana verdi. Logan her zaman elleriyle konuşur ve yıllardır sessizce sevgisini gösterir.

Bakışlarımız birbirine dolanıyor ve sessizce birbirimizi süzüyoruz; beklenti nefesimi tutmama neden oluyor. İkimiz de bunu düşünüyoruz ama onun ağzından duymak istiyorum.

Yavaşça nefes alıyor, dokunuşu kalçalarımın sırtına doğru kayıyor ve sonunda daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi boynumu kavıyor, ama bu sefer farklı. Sert nefes verışı beni gülümsetiyor. Ne istediğimi biliyor ve ben de blöfünü bozuyorum. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor—ince ama orada, rahatlama ve saygı dolu.

Sesi alçak ve kaba, erkeksi ve istikrarlı. "Seni seviyorum."

Bu itiraf nefesimi kesti. Sanki yıllardır dişlerinin arasında saklamış ve sonunda ağzından kaçırabiliyormuş gibi. "Ben de seni seviyorum."

Dudaklarını benimkine değdirmeden önce boğazı bir kez kıpırdandı.

FIFTY-TWO



Öpüşmemiz açlık dolu. Ellerini tutuyorum ve dudakları benimkine karşı sabırsızlanıyor. Şişmiş dudaklarını ve genişlemiş göz bebeklerini görebilmek için biraz geri çekiliyorum. Yarı kapalı bakışlarının durmamam için yalvarışını görüyorum. "Emin misin?"

Başını salladı ve beni tekrar kendine çekti. Öpüşü sertti, sanki nazik olmayı bırakıp onu ham, karanlık ve acımasız şekillerde sevmemi bekliyormuş gibiydi.

Gömleğimi ve eşofmanımı çıkarıp arkamıza fırlattım, ama onunkini çıkarırken çok daha dikkatliydim. Gömleğinin etek ucunu kaldırdığımda, kaburgalarının yakınında oluşan koyu mor morluk ortaya çıktı. Bu morluktan nefret ediyordum. Normalde onun vücudunda izler görmeyi severdim, ama ona bıraktığım izler sevgi ve saygıdan kaynaklanıyordu... Bunlar benimkiler değil, şiddetin sonucu.

Yaralarına baktıkça boğazımda yükselen endişeyi yutuyorum, kendimi suçlamayacak kadar ona güveniyorum.

Kollarını hızla kolluklardan çıkarıyor. "Yavaşla," diyorum gülerek. "Eğer çok tahrik olduğun için daha fazla yaralanırsan, doktorlar önce beni suçlayacaklar."

"Seni nasıl biri olarak gördüler," diyor gülümseyerek. "Anlayacaklardır."

"Belki de seninle vakit geçirmek için acele etmemeliyim."

Kelly dudağını ısırđı, ellerini dolgun göğüsleriyle doldurdu ve siyah tırnaklarını yumuşak ete batırdı. Kahretsin.

Bileğinden yakalayıp onu kendime doğru çekiyorum, muhtemelen olması gerekenden daha sert bir şekilde. Ağzlarımız birleşiyor ve dilim onun dilini ele geçirirken göğsümden bir hırıltı yükseliyor. Boxer şortumun bel kısmını tırmalıyor, aşağı itiyor ve parmaklarını penisimin etrafına sarıyor. Aman Tanrım. Beni okşarken, ön meni damlasını dibine kadar yayarken, avucunda kalın ve ağırım. Dudaklarından çıkan her ağır nefesle içine girme isteğim daha da artıyor. Başparmaklarımı iç çamaşırına takıp, kalçalarının üzerinden ve uyluklarından aşağı doğru sürüklüyorum, aramızda hiçbir şey kalmayana kadar.

Onu yan yatması için yönlendiriyorum, sonra arkasına geçip kolumu boynunun altına sokuyorum. Diğer elim belinin çukurunda duruyor. Vücudumun onu koruyucu bir şekilde koruması, göğsümdeki gerginliği hafifletiyor.

Kollarımda, güvende. Saçlarını omzunun üzerinden savuruyorum ve dudaklarımla boynunun arkasındaki doğum lekesine dokunuyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Kahretsin, bu kelimeleri sesli söylemek çok iyi hissettiriyor ama onun da aynı şekilde karşılık vermesiyle kıyaslanamaz bile.

Yaralarının farkındayım ve çok sert davranamayacağımı biliyorum. "Acıyorsa söyle," diye fısıldıyorum çıplak tenine. Başını sallıyor, sonra mükemmel küçük kalçasını kalçalarımın bastırıyor. Bana ne yaptığının farkında.

"Açgözlü kız," diye mırıldandım.

"Bunu çok seviyorsun."

Kıkırdıyorum, belini daha sıkı kavıyorum—sahiplenici ama aynı zamanda şefkatli. Hâlâ morarmış ve iyileşiyor, ama içimdeki acı, onu kime ait olduğunu herkese gösterecek şekilde alma içgüdüsüne karşı öfkeyle direniyor. Kimsenin bir daha benim olanı alabileceğini düşünmesini istemiyorum.

Omzuna hafif bir öpücük kondurdum, avucumu karnının üzerinden göğüslerinin arasına doğru gezdirdim. Yumuşak kalçaları daha sıkı bir şekilde bastırarak penisime sürtündü.

“Ateşle oynuyorsun...”

İçini çaktı, bedeni benimkine yapıştı. "Kibriti kim yaktı peki?" diye sordu, elini arkaya uzatıp tırnaklarını saç derimde gezdirdi. "Eğer sıcağa dayanamıyorsan..."

İşte benim Kaos'um. Sol bileğini kavrayıp ağzıma götürüyorum ve elinin iç kısmındaki bandaja bir öpücük konduruyorum. "Böyle konuşmaya devam edersen nazik olmayı unutacağım."

Parmaklarımla aralayarak klitorisini tahrik ediyorum, ta ki benim için titreyene kadar. Ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde göğsümden bir inilti kopuyor. Hafifçe mırıldanıyor ve ben de işaret ve orta parmaklarımı içeri sokup kıvrarak okşuyorum.

Nefes alışverişi hızlandı. "Karın sert sevişmeyi seviyor," diye hırıltılı bir sesle söyledi. Kahretsin. İşleri kolaylaştırmayacak.

Bacaklarının arasındaki hassas sinir demetine bir tokat attım, bu da bir çığlık koparmasına neden oldu. Keskin acıdan sersemlemiş haldeyken, diğer elim boğazına doğru uzandı, etrafını sardı ve onu yerinde tuttu.

Üç parmağımı içine sokuyorum. "Bunu mu istiyorsun?" diye soruyorum. Yutkunuyor, avucumda titreşimler yaratıyor. Onu penisimle becermeyi ne kadar sevsem de, bazen sadece vajinasıyla oynamak ve ihtiyaç içinde boğulurken yavaş yavaş çözülmesini izlemek eğlenceli oluyor.

“Evet.” Sanki orgazmını engellemeye çalışıyormuş gibi, hayal kırıklığıyla karışık bir inilti çıkarıyor ama beni kandıramıyor.

"Hadi bakalım, o zaman. Şu muhtaç pembe kaltak kendini bıraksın bakalım."

Kelly iniliyor, elimi üzerinde hareket ediyor ve ben içeri girip çıkarken çarşafı sıkıca kavıyor. Çok yaklaştı.

Fısıldayarak, "Harika gidiyorsun, neredeyse başardın..." dedim.

O beni sıkıca kavradı ve ben de boğazını bırakıp, etrafımda kasılırken yanağını okşadım.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldı.

Nefes alışverişi yavaşlarken, boynunun arkasına bir öpücük kondurdum, yumuşak tenine dişlerimi sürttüm. Parmaklarım hassas klitorisinin üzerinde gezindi, onu titretip kıvrınmasına neden oldu. Tanrım, bu kadın...

“Logan?”

"Hı?" diye karşılık verdim, elimi onun içine sokarak.

“Tekrar söyle.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ne dedin?"

"Beni sevdiğini."

"Seni seviyorum." Bacaklarını kaldırıp, ait olduğum yere, derinlere gömülene kadar içine giriyorum. "Belki de iyi erkeklerin yaptığı gibi değil... ama benim daha iyi bir erkek olmamı isteyen bir şekilde."

Derin bir nefes alarak karşılık verdi: "Seni tam olarak olduğun gibi istiyorum... iyi ya da kötü halinle."

Onu daha sıkı tutuyorum, inlemeleri feryatlara dönüşene kadar derine doğru itiyorum.

Elime sokuluyor ve ben de avuçlarımın içine yüzünü koyuyorum. Başparmağım önce yanağını, sonra da dudaklarına doğru kayıyor. Ağzı aralanıyor ve oyunbaz ve vahşi bir şekilde başparmağımı ısırıyor. Bu hırçın tarafı beni çıldırtıyor. "Kahretsin," diye inliyorum.

"Sadece kiminle evlendiğini unutmanı istemedim. Benimle bu kadar dikkatli olmana gerek yok."

"Seni daha sert becermek istemediğimi mi sanıyorsun? Seni yüzüstü çevirip kime ait olduğunu sana hatırlatmak istemediğimi mi?"

"Ben kime aitim?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Omzunu hafifçe ısırdım. "Ben."

Daha fazlasını istiyormuş gibi mırıldanıyor ve ben de ona vermek istiyorum ama onu daha fazla incitmek niyetinde değilim.

"Öyleyse bunu kanıtla."

Kahretsin. Boğazını yakaladım, vücudunu kendime sıkıca yapıştırabileceğim kadar. "Seni vahşice becermemi mi istiyorsun? O zaman bunu yaparken kıpırdamayacaksın. Doktorun dediğini unutma, kaldırma, çekme veya bükme yok."

"Söz veriyorum," diye yemin ediyor.

"Sen benim karımsın. Bakımını üstleneceğim, koruyacağım ve sevişeceğim kişi benim..." Parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "Şimdi itaatkâr bir karı gibi bunu kabul et."

Onu uzun, bilinçli itişlerle beceriyorum. Kalçalarımı hafifçe oynatarak onun inlemesini sağlıyorum. "Bana yaptığın şey bu. Birine ait olmak işte bu demek. İşte"—tüm uzunluğumu içine sokuyorum—"sonsuz dek benim olmak işte bu demek."

Boğazından kırık, acı ve yalvaran bir ses çıkıyor.

"Hadi bakalım, içindekileri dışarı vur. Çok sevdiğim o güzel sesleri çıkar."

Nefes alabilmesinin tek yolu buymuş gibi inliyor.

Sonra gelirken başını geriye atıyor ve ben neredeyse aklımı kaybediyorum. Ona daha sertçe giriyorum, bedeninin hayatta kalmak için savaşmak mı yoksa bir kurban olmak mı gerektiğine karar veremez gibi paramparça olduğunu hissediyorum.

"Henüz işin bitmedi," diyorum. "Kocana bir tane daha ver."

Bacaklarını kavrayıp yukarı doğru çekerek biraz daha açıyorum, onu fazla hareket ettirmemeye dikkat ediyorum. Zaten benim zevkime göre fazlasıyla sertlik yaşamıştı. Artık ona sertçe vurmuyorum, bunun yerine yavaş ve acımasız, uzun ve derin vuruşlar yapıyorum. Bu zalim bir işkence. Beni sıkıca kavırıyor. Bir önceki vuruşun ardından bir diğeri daha geliyor.

"Ah, sevgilim, her yavaş adımı ne kadar da güzel karşılıyorsun."

Onun yalvardığı her hassas noktasına masaj yapıyorum. Sırtı göğsüme yaslanıyor ve titreyen uyluğunu bırakıyorum. Kollarımın arasına yığılıyor, boşalırken ismini hıçkırarak haykırıyor. Milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor; tüm kenarları benimkiler kadar pürüzlü.

"Kahretsin, Kelly," dedim dişlerimi sıkarak, kendimi zar zor tutarak. "İşte bu kadar. O benim karım. Bana ver onu." İçine girdim, sakinleşmesine izin vermedim, başparmağım şişmiş klitorisinin üzerinde yavaş ve sert daireler çiziyordu.

"Lütfen, Logan," diye yalvarıyor. "Her damlasının bacaklarımdan aşağı süzülmesini istiyorum."

İşte bu kadar, kendimi tamamen bırakıyorum. Penisimi derinlere, içine sokuyorum ve saf cinsel zevkin tsunami gibi beni kasıp kavurmasına izin veriyorum, ta ki ondan başka hiçbir şey göremeyene kadar. O beni mahvederken, içimdeki her şeyi döküyorum.

Birbirimize dolanmış, nefes nefese uzanıyoruz, göğüslerimiz birbirimizle senkronize bir şekilde inip kalkıyor. Onu öpme isteği beni yavaşça altıma doğru çevirmeye itiyor. Bulanık gözleri benimkilerle buluşunca dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor ve yanaklarında hâlâ o taze mutluluk parıltısı var—aman Tanrım, ne kadar güzel. Çenesini kendime doğru eğip, ikimiz de nefes nefese kalana kadar öpüyorum.

Bacaklarının arasına doğrulup havlu almaya hazırlanırken, o bacaklarını araladı. Boşalmamın ondan sızmasının şehvetli görüntüsü o kadar tahrik ediciydi ki, bir an durup hayranlıkla izledim. Başparmağım pembeleşmiş, şişmiş klitorisinin üzerinde gezindi ve damlayan sıvıyı yakalayıp hala atan vajinasına geri soktum.

İçgüdüsel olarak elimi karnına bastırıyorum, biliyorum ki bir gün buraya dişlerimden kaynaklanmayan izler bırakacağım. Gerçekten de ardımda iyi bir şey bırakmak istediğim ilk sefer bu. Belki de o, ailesinin mirasını benimle birlikte sürdürecektir.



Bana sokulmuş, başım onun başının üzerinde. Yan tarafında duran soğuk kompresi alıyorum, ters çeviriyorum ve havluyu tekrar etrafına sarıp kaburgalarının üzerine yerleştirip sabit tutuyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Hafifçe içini çekerek onaylarcasına mırıldandı: "Çok şefkatlisin."

Şefkatli olmak. Bu, kendim hakkında sık sık duyduğum bir özellik değil. "Senin için varım."

Başını hafifçe salladı. "Sadece ben değil, bunu sizin ailenizde de gördüm."

Sanırım bu doğru.

"Jordan'ın hamile olduğunu biliyor muydun?" diye soruyorum.

Hayır! Bunu ne zaman öğrendin?

Sırttım. "Geçen sefer akşam yemeğine gitmiştik."

Omuzuma yapmacık bir tokat atar gibi hafifçe vurdu. "Artık sır saklamayacağımız konusunda anlaştık."

"Unuttum," diyorum. Doğru, son birkaç haftadır aklım sürekli bu sapık durumuyla meşgul. Nedense, onun içine boşalana kadar çocuk sahibi olmak istediğim hiç aklıma gelmemişti. Bu kadın hakkında bilmem gereken neredeyse her şeyi biliyorum, ama bu konuyu ne çift olarak ne de bireysel olarak hiç konuşmadık. Bu kadar önemli bir konuda onun görüşünü bilmemem uzun zamandır kafamda dönüp duruyor ve bu, konuyu gündeme getirmek için mükemmel bir fırsat.

"Bunu hiç düşündün mü?" diye soruyorum. "Çocuk sahibi olmayı?"

O, gergin değil, aksine düşünceli bir halde, hareketsiz duruyor.

"Bebekler mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Onları seninle birlikte düşündüm."

"Sen mi? Az önce bana hırlayan ve geçen hafta Jason'ın kafasını vücudundan ayırmaya hazırlanan adam?"

"Bana şefkatli davrandığımı söyleyen sendin," diye itiraz ediyorum gülümseyerek. Sanki Jason'la ilgilenmeyi planlamıyormuşum gibi konuşuyor. O bir suç ortağıydı ve gereken şekilde cezalandırılacak.

"Sanırım senden daha aşırı koruyucu bir baba yoktur."

Olmazdı.

"Bunu düşündüm," diye itiraf ediyor. "Şirin kıyafetler hayal etmek ya da isim seçmek gibi şeyler değil, ama anneliğe yetenekli olup olmadığımı merak ettim. İyi bir anne olup olamayacağımı. Annesiz büyümek, bunun benim için nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeyi zorlaştırıyor."

"İyi bir anne olurdun."

Burun kıvrarak, "Bunu bilemezsin," dedi.

"Evet, öyleyim." O, fazlasıyla merhametli.

"Bunu mu istiyorsunuz?" diye soruyor.

"Eskiden böyle düşünmezdim ama seninle... Bir aile kurma fikrini seviyorum ve eğer bu aile sadece ben, sen ve Odin'den oluşursa da sorun değil. Ancak... eğer bir gün bunu istediğine karar verirsen veya daha fazla konuşmak istersen, ben buna hazırım. Şu an acele etmemiz gereken bir şey değil."

"Sanırım"—parmağıyla göğsümde sekiz şekli çiziyor—"bunu bir gün isteyebilirim..."

Bu konuşmanın kapısını açık bırakması beni mutlu ediyor. Bu yeterli.

"O zaman bir gün daha detaylı konuşuruz. Herhangi bir zaman sınırlamamız yok."

"Pff. Kendin için konuş," diye karşılık veriyor. "Bizim bir düğün takvimimiz var."

Kıkırdadım. "Öyle mi? Tarih belirledin mi?"

Sesindeki gülümseme duyulabiliyor. "Belki de..."

FIFTY-THREE



İKİ AY SONRA

Telefonu kapatıp Logan'ın ofis koltuğuna yığılıyorum, anın tadını çıkarıyorum. Bitti, sonunda bitti. Yangından beri neredeyse iki aydır iletişim halinde olduğumuz dedektifle telefonda konuştum. Sonsuz toplantılar ve takip görüşmeleri. Sanki bir düzine kez ifade verdik ve onunla ilgili elimizdeki her şeyi teslim ettik: telefon verileri, fotoğraflar, hatta Bozeman'daki arabanın ön camında bulunan not bile.

Tekrar doğrulup oturdum ve elimde hâlâ sıcak olan telefona şöyle bir baktım.

Soruşturmayı kapatıyoruz. Aylardır duymayı beklediğim dört kelime. Artık şüphe yok, soru yok, dava açılmıyor.

Artık kabus yok.

Yaklaşık iki aydır Piper Nygaard, mezardan ötesinden bizi rahatsız ediyordu, ancak bu sefer ölümden geri dönmeyecek. Bu, sadece çevrimiçi bir ölüm ilanı ve silinmiş sosyal medya hesaplarından ibaret değil. O artık yok.

O ev delillerle doluydu, sadece benim evimin yanmış toprakları değil, onun evindeki suç mahali de. Orası asla kiralık değildi, kendisi orada yaşıyordu. Evin içinde yaşanmışlık izi yoktu çünkü onun bir hayatı yoktu. Logan onun hobisiydi, takıntısıydı ve ben onun yoluna çıkıyordum.

Dizüstü bilgisayarını ele geçirdikten sonra, iş neredeyse bitmişti. Kendini saklamakta iyiydi ama aynı gizliliği tarayıcı geçmişine uygulamamıştı. Logan'ın e-postasına ve takvimine erişimi vardı. Her zaman nerede olacağını, ne yaptığını biliyordu. Hatta Logan'la dalga geçmek için Jason'ı işe alıp, çiçeklerin izini ona kadar götürecek kadar ileri gitmişti—ki Logan bana Jason'ın artık sorun olmayacağına dair güvence verdi... Ben sormadım.

Instagram mesajlarının çoğu, kafelerde ve diğer halka açık işletmelerde Wi-Fi kullanırken gönderilmişti. Güvenlik kamerası kayıtlarının çoğu otuz gün sonra silinmişti, ancak Piper ziyaretleri sırasında kahve ve diğer ürünler de satın almıştı, bu da kredi kartı bilgilerinin kalmasına neden olmuştu. Gerçekten de yenilmez olduğuna inanıyordu.

Logan'ın ofisinden aylardır ilk kez ağırlıksız hissederek çıkıyorum. Koridordan aşağı doğru yürürken, bu duvarlarda her zaman var olan dövme sesinin tanıdık uğultusunu dinliyorum ve müşterisinin sırtını kaplayan büyük bir kartal dövmesine son rötuşları yaptığı çalışma alanına doğru ilerliyorum. Adam kulaklık takmış, yüzüstü yatıyor. Logan, çalışma alanının girişinde duran bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum—gerçekten gülümsüyorum.

"Grant az önce aradı," diye mırıldandım, bu davayı yürüten dedektifi kastederek. "İşimiz bitti. Herhangi bir dosya açılmıyor."

Gülümsemesi benimki kadar geniş.

Bütün bunlar yaşandığından beri çok stresliydi. Şüphe bulutu haftalarca üzerimizdeydi; benzinle çıkan ev yangınında ölü bir beden olması hiç de iyi bir görüntü değildi. Eğer ikimizden birini yangında suçlu bulsalar, adam öldürme suçlamasıyla karşı karşıya kalacaktık. Logan, soruşturma kapanana kadar Piper'ın bizi yok edecek güce sahip olduğunu itiraf etti.

"Sonra burrito yiyerek kutlayalım mı?" diye soruyor.

Elimle ensesini kavrayıp üç kez sıktım. "Emrimi biliyorsun."

Nihayet yeniden nefes alabiliyormuş gibi derin bir nefes alıyor, sonra başını sallayıp gülümsemeye devam ederek işine geri dönüyor.

O artık ondan kurtuldu. Onun yıllarca onun üzerinde baskı kurması sona erdi. O bekar kalırken, o da sessiz kaldı ve zihninde onun hala kendisine

aşık olduğu, kaybindan dolayı çok üzgün olduğu anlatısını kurdu; onun mutsuzluğu onu sakinleştirmeye yetiyordu. Ta ki ben onun dikkatini çekmeye başlayana kadar. Gallatin İlçe memurundan evlilik cüzdanımızla ilgili e-postayı gördüğünde kendini belli etti.

Geriye kalan tek şey sigorta şirketimle ilgilenmek. Soruşturma kapanıyor, onu da halledebileceğiz. Logan ve ben, kaybettiklerimizi yeniden inşa etmemeye karar verdik bile. Neredeyse her şey yangın, duman veya su nedeniyle yok oldu. Babamın sanat eserlerinin çoğu zaten dükkana getirilmişti. Logan, tarot kartlarını yaparken her şeyin fotoğrafını çekmişti, bu yüzden kayıtlarımız var. Tavan arasında kilitli kutularda saklanan birkaç fotoğrafı, eskiz defterini ve küçük sanat eserlerini kurtarabildik. O gün kafamda onun sözlerini duyduktan sonra, ona yakın hissetmek için eşyalarına ihtiyacım olmadığını fark ettim.

Ateş arındırıcıdır. Artık ilerleme zamanı geldi ve nihayet bunu yapabiliriz.

Çalışma masama geri dönüp derin bir nefes alıyorum. Bitti. O kadar uzun süre nefesimi tuttuktan sonra, ciğerlerimi tamamen havayla doldurmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Bir sonraki randevum için çalışma masamı silip selofanla sarıyorum, bir dakika boyunca dükkana göz atıp her şeyin sıradanlığının tadını çıkarıyorum. Güzel, sıradan bir aşinalık.

Thor, ortak duvarımızın diğer tarafında sessizce şablonları bir araya getirirken, Logan da müşterisiyle işini bitirip onu daha önce binlerce kez yaptığı gibi resepsiyona yönlendiriyor. Nihayet korkularım veya rahatsız edici düşüncelerim beni bölmeden, bu dükkanın seslerini ve görüntülerini, etrafımdaki detayları algılayabiliyorum.

Karşı tarafta, Anna sessizce Casper'ın sandalyesinde oturuyor, kolunu dayamış bir şekilde, Casper karmaşık bir lotus çiçeği dövmesi yapıyor. Dövme bittikten sonra Casper'ın silme hareketi dışında Anna'nın hiçbir hareketi yok.

Casper onunla konuşmaya çalışıyor ama çoğu zaman sadece baş sallamalarla yetiniyor ve sonra sessizce çalışmaya bırakılıyor. Sosyal bir adam, gittiği her yerde arkadaş ediniyor ama ne kadar arkadaş canlısı olursa olsun, Anna'nın bir türlü açılmasını sağlayamıyor. Onun sessizliklerini yorumlamayı öğrenmiş gibi görünüyor ama pes de etmiyor; nasıl yapacağını bilmiyor. Anna, Logan'ın hayalindeki müşteri—tamamen dövmeli ve hiç konuşmayan—ama içimden bir ses Casper'ın başka kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğini söylüyor.

Müşterim için hazırlıklara devam ediyorum; mavi atölye havlularını rulodan koparıp üst üste yığıyorum ve düzgünce katlıyorum. Tepsiyi siliyorum ve aletleri düzenliyorum, küçük mürekkep kaplarını da asker gibi düzgün bir sıraya diziyorum. Her şey yerli yerinde.

Müşterime tasarladığım şeyi göstermek için tabletime uzandım ama Logan'ın ofisinde bıraktığımı fark ettim. Telefon görüşmesi yaparken unutmuş olmalıyım. Yemin ederim eşyalarımın yarısı artık orada bitiyor; sweatshirtler, dudak balmı, saç tokaları ve kaybolan yarım yenmiş atıştırma malıların hepsi.

Dövme odamdan sessizce çıktım ve aceleyle ofisine geri döndüm, dövme yapmayı bıraktığım yerde buldum. Masadan alıp çıkmak için döndüm ama Logan çıkışımı engellemişti. Arkasından kapıyı hafifçe kapatarak, sanki avıymışım gibi bana bakmaya başladı.

Bakışlarındaki o sessiz yoğunluk, artık stres veya korkuyla dolu olmadığı için hoş bir şey; sanki beni bir daha asla görmeyecekmiş gibi yüzümü ezberlemeye çalışmıyor. Bu sefer, kalıcılık duygusuyla dolu. Burası evim.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yanıma giriyor, çenemi kavırıyor ve beni öpüyor. Ona doğru eriyorum, ev ve güvenlik hissi veren o hissin içinde kayboluyorum, parmaklarımı göğsünde yukarı doğru gezdiriyorum, sonra gömleğini sıkıca kavırıyorum, bu anı yakalamak istiyorum. Nihayet yeniden özgürce yaşayabileceğimiz anı.

Biraz geri çekiliyor, gözlerimiz buluşuyor ve birbirimizi her zamankinden daha çok takdir ediyoruz. Bunun için minnettarız.

"Sonunda bitti," diye fısıldıyorum.

Başını salladı. "Ve işte buradan başlıyoruz." Hayatta kalmak için kadere bel bağlamadık, birbirimize güvendik, birbirimizi seçtik.

Ofisinden çıkıyoruz, aynı görünen ama yepyeni hissettiren bir dünyaya adım atıyoruz. Uğruna ateşlerden geçtiğimiz, küllerden inşa ettiğimiz bir gelecek. Enkazdan yara almadan uzaklaşmıyoruz, ama uzaklaşıyoruz. Aşkımız kalıcı, karanlık ve alevlerde doğmuş bir şeye dönüştü; mürekkep ve simya ile dövüldü.

EPILOGUE



DÜĞÜN

Eskiden bir evin bulunduğu, bakımsız yeşil bir arsanın ortasında, tek başına duran, yamuk yumuk yarı yanmış bir ağaç var. Sanki kaldırımdaki bir yarıktan çıkmış ve betona inat olsun diye daha da güçlenmeye devam etmiş gibi. Tıpkı önünde evlenen çift gibi – daha doğrusu yeniden evleniyorlar. Logan, Kelly'ye bir düğün sözü vermişti, işte buradayız. Önümüzde, güzel bir çift ve şekilsiz dallarıyla ürkütücü gölgeler düşüren, berbat bir ağaç. Arkamızda, yeşilliklerle ve mumlarla dolu uzun masalar var; burayı ancak Pinterest'ten ilham alan, uhrevi bir orman cehennemi olarak tanımlayabilirim. Boş arsada, Edison ampulleri hafif esintiyle sallanıyor; biz de tahta banklarda oturup düğün yeminlerine hayranlıkla bakıyoruz.

Yeminler kısa, yoğun ve... tuhaf bir şekilde ateşli mi? Logan ve Kelly'nin birbirlerine olan aşklarını ilan etmelerini dinledikten sonra, sanırım anlıyorum. Mutlu son kısmını değil, ama kişi kısmını. Senin en kötü yanlarını görebilen ve gözünü kırpmayan birini bulmak.

Katılanların sayısı elliden fazla olamaz. Bunlardan biri de benim eşlikçim Anna. Yanımda oturuyor, ufak tefek ve keskin hatlarıyla başkalarını onu köşeye sıkıştırmamaları konusunda uyarıyor. Neyse ki ben adrenalini patlamalarını seviyorum ve her an saldıracak vahşi bir hayvanın yanında olmaktan daha tatmin edici bir şey yok. Pamuk şeker renginde, yumuşak pembe saçları var ve yanımda sanki benim kadar tatlıymış gibi oturuyor.

Onu ilk kez yazlık elbiseyle görüyorum, bu gerçekten acımasızca. Dövme yaptırmaya geldiğinde yırtık kot pantolonların ve bol tişörtlerin arkasına saklanıyor. Ama bu gece, pembe elbisesi, askılı ayakkabıları ve benim dövmemle karşımda. Başka hiç kimsenin onun vücuduna dövme yapmamış olması çok tatmin edici. Eğer işimi doğru yaparsam, başka hiç kimse de yapmayacak.

Başımı Anna'ya doğru eğerek fısıldadım, "Birbirlerine nasıl baktıklarını görüyor musun?"

Dudakları seğiriyor, bu bir gülümseme değil ama kabul ediyorum. Hafifçe başını sallıyor.

"Sizce nikah yeminlerini bitirmeden önce sevişmeye başladılar mı? Hem de Nana Teller'ın ve pastırma sarılı hurma tabaklarının önünde?"

Gülmemek için dudaklarını büzüyor ve bu bana bir şey kazanmış gibi hissettiriyor. Gülümsemelerini öyle kolayca dağıtmıyor, onları hak etmeniz gerekiyor. Garip bir şekilde, onları hak etmekten zevk alıyorum, sanki benim için kırılması gereken bir kasa gibi.

Tören bittikten sonra, akşam yemeğinde kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kaldık. Uzun, uyumsuz ahşap masalar çimenlerin üzerine yayılmıştı, sanki büyümlü bir ormanla konferans masasının birleşimi gibiydi. Oturma düzeni yoktu, sadece atmosfer vardı. Karşımda Thor oturmuş, sanki onu buradan başka bir yere ışınlayacakmış gibi bir kadeh şarabı içiyordu. Tek başına gelmişti. Yanımda, randevumdaki kız sessizce yemek yiyordu, sanki kimsenin onu fark etmemesini umuyordu—ne yazık ki Anna için, ben onu fark ettim. Merakla ve biraz da iştahla.

Ardından kadeh kaldırmalar gelir.

İlk olarak, gelinin babası Clyde Everhart'tan bahsedelim; eğer Clyde ölü olmasaydı bu normal olurdu. Ama Kelly'nin hayatındaki çeşitli önemli dönüm noktalarında, düğün günü de dahil olmak üzere, okuması için bir sürü mektup bırakmış.

Logan ayağa kalkıp herkesin dikkatini üzerine çekiyor; onun ilgi odağı olmaktan ne kadar nefret ettiğini düşününce yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor.

“Clyde Everhart ölmeden önce, kızının hayatındaki önemli günler için yazdığı mektupların bulunduğu bir kutu bıraktı bana. Bu mektubu ikimiz de ilk kez okuyoruz”—Saçmalık. O lanet kutudaki her mektubu okuyup ezberlediğinden derin şüphe duyuyorum—“bu yüzden, belki de küçük kulakları kapatmalısın çünkü Clyde’ın sahip olduğu tüm belagat, sözlerinde değil, sanatındaydı.”

Hafif bir kahkaha. Klasik.

“Hey evlat... Vay canına. Gerçekten yapıyorsun. Keşke orada olup seni nikah masasına kadar götürebilseydim. Bu kısım beklediğimden daha ağır geldi. Gözlerinin içine bakıp seni sevdiğimi söylemek ve onun da gözlerinin içine bakıp sana zarar verirse onu gömeceğimi hatırlatmak için büyük planlarım vardı. Ama bunun yerine sana bu mektubu yazıyorum çünkü ancak bu kadar vaktim var.”

“Sen tıpkı annen gibi alev alev yanıyorsun, kızım. Her zaman ikimizin de en iyi yanı oldun. Eminim bugün de tıpkı annen gibi elbisenle çok güzel görünüyorsun. Seni tanıyorum. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazsın. Ne dövmeyi, ne de sanatı. Her zaman sonuna kadar gidersin. Ve umduğum kişiyle birlikteysen, senin ateşin onun derin sularına denk bir ateş. Yine de, umarım arada bir onun da yanmasına izin verirsin. İnsanlar aşkın kendiliğinden olduğunu, sanki tökezleyip düşüp kalabileceğinizi düşünürler—ama gerçek aşk, kalıcı olan aşk, ham ve bilinçlidir. Sevmeyi bildiğini biliyorum çünkü gördüm. Onu hak ettiğin gibi sev—gürültülü, cesur ve özür dilemeden.”

“Sen her zaman benim en iyi eserimdin, bu yüzden umarım seçtiğin kişi senin kocan olmanın ne büyük bir onur olduğunu biliyordur. Ve eğer bir gün unutursa, annenin izinden gidip ona hatırlat.”

“Şimdi de damadınızla konuşuyorum.”

“Logan, ona iyi bak. Beyaz çitlerle çevrili bir evde yaşayacakmış gibi değil. Kapıları açmayı unutman ya da doğru şeyi söylemen umurumda değil. Ama kırıldığında, parçalarını topla ve onu tut. Onu, sert kenarlarını ve yumuşak noktalarını gör ve ikisini de sev, asla birini diğerine feda etmesini isteme.”

“Gençliğimde onunla birlikte yaşadım; onu evcilleştiremezsiniz, o yüzden denemeyin bile. Çok hırslı. Yani onun için yanıp tutuşmaya hazır

değilseniz, kenara çekilseniz iyi olur. Eğer onu eşiniz olarak alacak kadar şanslıysanız, o zaman her gün ona layık bir koca olmalısınız."

"Eğer ona zarar verirsen, verdiğim sözü unutma. Ciddiydim."

"İkinizi de çok seviyorum. Birlikte güzel bir hayat kurun. Çok sevin, birbirinizi seçin ve ortalığı biraz karıştırın."

"Sevgilerimle, gelinin babası (Baba)."

Logan notu bitirdiğinde sessizlik oluyor. Yakınlarda biri burnunu çekiyor. Kahretsin, ben bile duygulanıyorum. Clyde'ı iyi tanırdım; başka bir dükkandan geldikten sonra onunla kısa bir çıraklık yapmışım. O mektubu duymak, onun sesini tekrar duymak gibi. Adam, Logan gibi çoğunlukla sessizdi, ama konuştuğunda asla lafı dolandırmazdı.

Sonrasında, zavallı Tellers ailesi kadeh kaldırıyor; Clyde Everhart'ın ardından konuşmak istemezdim. Tellers ailesinin konuşmaları, Logan hariç, ailenin geri kalanı kadar düzgün ve özenli.

O zaman sıra bana gelir, çünkü konuşmayı severim ve ilgi manyağıyım.

"Pekala, ben kalkıyorum. Ben Casper. Gelinin arkadaşı. Damadın arkadaşı. Ödüllü dövme sanatçısı. Ve bu gecenin sorumlusu."

Kelly'yi yeterince iyi tanıyorum ve onun bazen aşırı hassas görünebileceğini biliyorum.

Dışarıdan sevimli ve cana yakın görünse de, derinlerde hafife alınmaması gereken bir güç yatıyor. Herkesi eriten o neşeli, cıvıl cıvıl kişiliğiyle herkesi kendine hayran bırakıyor ve bizleri de ona yanlış bakan olursa diye bekçi köpeği gibi tetikte olmaya itiyor. Onu rahatsız eden herkesin ağzını dikeriz, ki bu da dürüst olmak gerekirse, tam da bize göre bir hareket."

Bana gözlerini devirdi, ben de damada baktım.

"Logan'ı yeterince uzun zamandır tanıyorum ve o asık suratının altında duyguları olduğunu biliyorum. Onun aşık oluşunu izlemek, yavaş çekimde bir binanın yıkılışını izlemek gibiydi. Durdurmak imkansızdı, ama bir kova patlamış mısırla izlemek isteyeceğiniz bir şeydi. O adam onu o kadar uzun süre bekledi ki, dürüst olmak gerekirse, yanında olmak rahatsız ediciydi. Ama şimdi? Sana bak! Birlikte olduğunuzdan beri, tek başınıza olduğunuzdan çok daha parlak ve ateşli bir şekilde yanıyorsunuz." Sesimin çatlamaması için yutkundum, sonra arkalarındaki ağaca doğru başımı salladım. "Cehennemden geçtiniz ve arkadaki yanmış kavak ağacı bunun kanıtı."

Boğazımı temizleyip kadehimi kaldırdım. "Logan ve Kelly'ye. Aşkınız sonsuza dek vahşi ve çılgın kalsın. Ve umarım geri kalanımız da bunun yarısı kadar gerçek bir şey bulacak kadar şanslı oluruz. İkinizi de seviyorum."

Bu doğru. Biliyorum, içimde onların sahip olduklarına özlem duyan bir parça var. Eğer bir gün evlenirsem, onlarınki kadar saf ve vahşi bir aşk istiyorum. Karanlık bir yanı olan, pencereden izleyen bir tip gibi bir romantizm istiyorum. Deli ama seksi bir delilik.

Şampanyamı bir dikişte bitirdim ve karşımda oturan Thor'a başımla onay verdim. "Thor, sıra sende."

Ben Anna'nın yanındaki koltuğa otururken o bana orta parmağını gösterdi.

"İlk düğünde kadeh kaldırdım," diye homurdandı. "Bırakın."

Tamam, sakın ol dostum.

"Harika iş çıkardım," diye fısıldadım kulağına.

Dudaklarını yine hafifçe seğirtiyor. "Onu sakatladın."

"Bu... İlk şakanı mı yaptın az önce?"

Bana gözlerini devirdi.

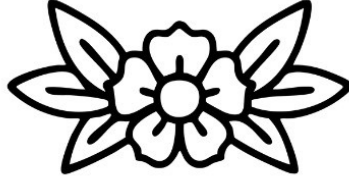
"Dikkatli ol, çok uzun süre sessiz kalırsan gizemli biri olduğunu düşünmeye başlarım," diye uyarıyorum. "Bu tür şeyler beni hep tahrik eder."

"Anlaşılan başın dertte," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Benimle flört mü ediyor? Kaşımı kaldırıp bardağımı ona doğru uzattım; bu sefer sadece ona. "Başını belaya sokmak için."

Kadehini benimkiyle tokuşturdu. "Ve bunun sonuçlarına katlanmaya değer kılmak."

ACKNOWLEDGMENTS



Dürüst olmak gerekirse, bu kitap beni çok zorladı. Sayısız çıkmaz sokağa girdim ve itiraf etmek istemediğimden daha çok kez pes etmek istedim. Bu iniş çıkışlarda birçok insan yanımda oldu ve hepsine teşekkür etmek istiyorum, ama her şeyden önce eşim Mark'a minnettarım.

Dinle bakalım, Markle Sparkle. Bir dahaki sefere kurgusal karakterler hakkında şikayetlerimi dinlemekten sıkılırsan, bana söylemen yeterli. Rekabete girmeye ve tam teşekküllü bir tıbbi acil durum yaşamaya gerek yok. Kalp krizi biraz abartılıydı. Şaka bir yana, her gün senin yanında uyanabildiğim için minnettarım. Bu sefer de yanımda kaldığın için teşekkürler.

Çocuklarım: Sandığınızdan çok daha güçlüsünüz ve her gün sizinle gurur duyuyorum. Sizi seviyorum, küçüklerim.

Bu diziye, bu karakterlere ve bana inandıkları için Podium Entertainment'a teşekkür ederim. Bu diziyi tanııtma konusundaki yaratıcılığınız ve coşkunuz için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Menajerim Nikki'ye, yayın sürecinin başından sonuna kadar gösterdiğiniz sürekli destek ve rehberlik için minnettarım, sensiz ne yapardım bilmiyorum!

Sevgili okurlarım ve yazar arkadaşlarım: teşekkür ederim. Geçen Eylül ayında ailemle birlikte cehennem gibi bir süreçten geçtik. Yıkılmış ve paramparça olmuşum, ama bu harika topluluk beni bir arada tuttu. Size

olan minnettarlığımı ifade edecek kadar büyük kelimeler yok. Özellikle Madi Danielle'e özel teşekkürlerimi sunuyorum; dostluğumuz için çok minnettarım. Her şeyi başarabiliriz.

Sahne arkasında yorulmadan çalışan Page ve Catie'ye çok teşekkür ederim. Yaptığınız her şey ve bu operasyonun tamamını yürütme yeteneğiniz için derinden minnettarım. Sizin sayenizde yazabiliyorum, aklımı koruyabiliyorum ve bu kaostun ortasında ailemle vakit geçirebiliyorum. Yardımınız (ve organizasyonunuz!) olmadan bunu başaramazdım.

Hikaye danışmanım Trish, gerçekten çok büyük bir övgüyü hak ediyor! Hikaye kurgusunu ve/veya temaları son dakikada değiştirmeye karar verdiğimde, uzun uzun anlattığım sesli notlarıma her zaman hazır olduğun için teşekkür ederim. Ayrıca, bu kitap yüzünden tamamen çıldırış olduğum günlerde terapistim olduğun için de teşekkürler. Hiç sakın değildim, ama sen asla tereddüt etmedin. Seni seviyorum!

Editörüm Dee'ye teşekkürler. Gerçekten yedi kitap oldu mu? Bu nasıl mümkün olabilir?! "Çek" kelimesini 300 kere söylemediğimden emin olmak için beni kontrol ettiğin için çok minnettarım. Üzerinde çalışıyorum!

Sevgili alfa okuyucularım! Alfa okuyuculardan ilk kez faydalandım ve hayatımda verdiğim en iyi karardı. Cait, Jess ve Trish—siz olmasaydınız (defalarca) kaybolurdum. Size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz. Maddi tazminatı hak ediyorsunuz.

Sevgili beta okuyucularım Abby, Anya, Bri, Cat, Catie, Chelsey, Jessi, Kailey, Kate ve Sarina. Karanlık romantizm dünyasına ilk adımlarımı atarken bana verdiğiniz yapıcı görüşler ve geri bildirimler için teşekkür ederim, hepiniz harikasınız!

İçerik ekibime, Sloane Rangers'a kocaman sevgiler! Bu kitap sizler olmadan hayatta kalamazdı! Size ve hikayelerimi başkalarıyla paylaşmak için ayırdığınız zamana çok minnettarım. Bu yeni serinin bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim.

İnanılmaz yetenekli dövme sanatçısı Yessy Baeza'ya, bu muhteşem kapak çalışması için teşekkür ederim, yollarımızın kesiştiği için çok minnettarım! Vizyonumu gördünüz ve hayata geçirdiniz, yaratım sürecinin her aşaması çok keyifliydi.

Muhteşem formatlayıcım CC olmasaydı bu harika e-kitaba sahip olamazdım. El yazıma etkileyici ve güzel bir şey katma yeteneğiniz eşsiz. Mesajlarımı bu kadar güzel hale getirdiğiniz için teşekkür ederim!

Evrenlerimizin kesişmesine izin verdiğiniz için Sorena Graves ve Victoria Wilder'a teşekkür ederim, ikinizi de çok seviyorum!

Ve son olarak, eğer henüz sesli kitabı dinlemediyseniz, lütfen, ne olur ne olmaz, hemen indirin! Mürekkep ve Simya, son derece yetenekli Chloe Ryan ve James Cassidy tarafından seslendiriliyor; derinden hayran olduğum iki muhteşem insan. Sesleri, duyguları ve muazzam hikaye anlatımları, Kelly ve Logan'ı kelimelerle tek başıma yakalayamayacağım şekillerde şekillendirdi. Teşekkür ederim.

Sloane St. James, Lakes Hockey ve Sky Ridge Hotshots serilerinin ödüllü yazarıdır. Güçlü, zeki kadınları ve onlara aşık olan, ağız bozuk erkekleri yazmayı çok sever. Boş zamanlarında ailesiyle vakit geçirmekten, seyahat etmekten, hokey maçları izlemekten ve elbette romantik romanlar okumaktan hoşlanır. Minneapolis, Minnesota'da yaşamaktadır.



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM